

ДЖЕСИКА РЪСТЪН ТЪМНАТА СТРАНА НА ЛЮБОВТА

Превод от английски: Цветана Генчева, 2014

chitanka.info

ПРОЛОГ

Вилата, април, 2010 г.

От мястото на пода, в ъгъла на стаята, той виждаше късче небе. То имаше формата на крив триъгълник — разностранен — също като парче счупено стъкло. Разностранен, равнобедрен, равностранен. Странно, какви неща помним от училище. По онова време господин Хъмфрис му преподаваше математика. Беше слаб, прегърбен човечец, мръщеше чело над очилата, докато се опитваше да обясни уравненията и тригонометрията на младите си питомци. Имаше си няколко плетени вратовръзки и ги притискаше с ръка винаги когато се надвесваше над чина, за да не висят над тетрадката, което беше жест на уважение към личното пространство, нещо наистина забележително, тъй като бе крайно необичайно. Никой друг от преподавателите в училището не се сещаше, че някой може да се подразни или да му стане неприятно, ако вратовръзката се повлече по чина, докато обяснява тънкостите на уравненията. Господин Хъмфрис беше любимият му учител заедно с преподавателя по английска литература и драма — как се казваше? — а, да, Райт. Той също бе мил човек. Помнеше тихия глас на господин Райт, леко завалените думи, докато го приканваше: „Почувствай отчаянието на Ромео“, а той се чувстваше нелепо, стоейки изправен в училищната униформа, и се опитваше да си представи, че се намира в сумрачен двор на църква, наежил се срещу врага, стиснал меч в ръка, вместо в студената зала, където размахваше хокеен стик пред най-добрия си приятел. В тези моменти господин Райт изглеждаше напълно безпомощен.

Все още помнеше думите, което означаваше, че господин Райт едва ли е бил чак толкова безпомощен, колкото издаваше държанието му.

*Младежо смел, недей да предизвикваш
отчаяния! Бягай! Остави ме!*

*Побой се от безброй мъртъвци
наоколо ни! Моля ти се, момко,
не ме вбесявай и недей въвлича
нов грях върху главата ми! Върви си!
Аз повече от себе си те любя,
щом себе си — не теб — ще погубя!
Върви си и повтаряй всеки ден,
Че бил си от безумец пощаден!^[1]*

Очите му се напълниха със сълзи. Навремето не разбираше какво е отчаяние, какво може да те тласне към нещо непоправимо. Нищо чудно, че се кискаше и шушукаше, а господин Райт се ядосваше все повече. А и как да разбере. Тогава бе на четиринадесет, нямаше никаква представа как животът изцежда въздуха от дробовете ти, докато не започнеш да се бориш за кислород, как размахваш ръце и се опитваш да се захванеш за най-близката опора, как риташ и не спиращ, докато не се опреш в нещо. Сега, макар да беше различно, думите му се сториха изключително подходящи, а значението болезнено познато.

Сега вече беше наясно докъде може да бъде доведен човек от поредицата събития, които всъщност не бяха никаква поредица, защото поредицата предполага логика, последователност, осъществяването на някакъв план. Събитията, довели го тук, нямаха никаква логика, поне доколкото той виждаше, а господ му беше свидетел, че бе мислил предостатъчно по този въпрос. Часове наред бе прехвърлял събитията от последните няколко години. Сега вече виждаше с кристална яснота грешките, които бе допуснал и нямаше как да поправи, макар да можеше да посочи моментите, които би променил, ала вече бе късно. Причината бе, че се чувстваше слаб, може би уплашен или пък хванат в капан, тъй като гордостта му го възпираше, или просто защото се бе опитвал да направи впечатление. Да бъде изключителен. Сега вече всичко това му беше ясно, виждаше го като на бойно поле, погледнато отвисоко.

Оставаше обаче един въпрос — най-важният въпрос — на който той не можеше да отговори, колкото и да прехвърляше фактите наум и да ги разглеждаше от различни ъгли също като куб на Рубик. Как стана така, че се превърна в човека, посегнал към оръжието?

Той не беше такъв човек. Не беше екшън герой, нито пък банков обирджия или някой уличен хитряга с нагло поведение и скапано възпитание. Той беше — или поне доскоро беше така — напълно нормален човек. Поне така си повтаряше. Но като се замислиш — кои бяха нормалните?

[1] Превод от английски Валери Петров. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

10 декември 2007 г.

Каролайн си пое дълбоко дъх, когато шаферките започнаха да закопчават гърба на роклята — не че имаше нужда, роклята бе дори малко хлабава. Беше отслабнала още след последната проба въпреки строгото предупреждение на шивачката да внимава. Не беше нарочно, но напоследък не спеше добре и все си намираше нещо за вършене, работа, с която да се заеме. Радваше се, когато намираше време по за половин набързо изгълтан сандвич и недопито лате. Не съжаляваше; скулите ѝ бяха изпъкнали, а под ключиците се очертаваха приятни трапчинки, които досега не се забелязваха. На Барт му харесваха новите ѝ, по-стегнати форми, всеки ден изразяваше възхищението си, затова тя се зарече след медения месец да не пропуска нито една от двете си тренировки на седмица с личен треньор и да не си позволява отново да се поддаде на опасния навик всяка вечер да поглъща огромни количества храна и да се превърне в типичната занемарена булка. Не помнеше някога да е била слаба — в никакъв случай не беше дебела, но краката ѝ си бяха набити, лицето кръгло и затова хората я наричаха пухкава, въпреки че бе в края на двадесетте и вече не ѝ отиваше да я наричат пухкава. Беше ѝ приятно, че е от момичетата, които влизат в някой магазин, избират безпроблемно най-тесния чифт панталони и са спокойни, че ще им станат. Беше ѝ приятно, че може да се съблече пред Барт, да усети погледа му по дупето си и да знае, че той няма да се разочарова, че е забелязал колко е вирнато, съвършените линии отдолу вместо нежните, вълнообразни трапчинки на целулита, за който се притесняваше преди.

Преди. Преди Барт. ПБ, както обичаха да се шегуват приятелките ѝ. Доколкото си спомняше, Хариет измисли съкращението, а на Изи и Стела им допадна. Превърна се в част от езика им, изразите, които бяха само на тях четирите и ги сближаваха, грижливо създадена азбука от стари спомени и тайни шеги, завоалирани подмятания за бивши гаджета, докато за настоящите говореха с още повече недомлъвки.

Двете с Хариет пазеха най-старите спомени. Как иначе, познаваха се от тринадесетгодишни. Още малко и щяха да станат двадесет години оттогава. Това си беше цял един живот, в който бяха излизали вечер, обикаляйки до среднощ клубовете; по цял следобед пиеха кафе и похапваха морковена торта в кафенето на ъгъла до къщата на родителите ѝ, преспиваха в дома на едната или на другата и се наливаха с вино в кухнята по време на партита.

Приятелството с Изи бе второто по дълготраене. Младата жена бе съпруга на брат ѝ Джеймс и Каролайн положи големи усилия да се сприятели с нея, след като двамата се събраха. Беше очарована, че ще си има сестра, нищо че беше просто снаха, и истински пленена от Изи, която бе впечатляваща, амбициозна, упорита, носеше минироклички, обсипани с пайети, които подчертаваха дългите ѝ крака, и успешно командваше кухненския персонал в ресторанта, на който беше управител. Тя просто идваше от различен свят. Освен че беше надменна и дръпната, бе въвлякла Джеймс, а с него и Каролайн в своя свят, водеше ги на откривания на нови ресторанти, една съботна вечер ги настави на масата на главния готвач в своята кухня, водеше Каролайн да пазарува от любимите си магазини *Либърти* и *Джон Луис*, по пазари и интересни бутичета, закътани в Ист Енд, в които Каролайн никога не би събрала смелост да влезе, ако не беше с Изи.

Стела се беше появила последна с широката си усмивка и алени устни, пръстите ѝ — обсипани с винтидж накити, с приятен смях и неповторимо умение да превърне всяка сбирка в диво парти. Първоначално беше приятелка на Хариет, но се вмести прекрасно в малката им групичка, сякаш мястото бе създадено специално за нея, и четирите се превърнаха в компания. Не бяха само четирите, разбира се, не биваше да забравя и момчетата — Джеймс, брата на Каролайн и съпруг на Изи; Уил, гаджето на Хариет и най-стар приятел и съученик на Джеймс, а със Стела вървеше Джони, дивият необуздан Джони, музикант, който бе успял да очарова всички, защото им се струваше, че живее извън границите на нормалния живот. Открай време бяха седмината, а празното място до Каролайн създаваше неудобство, макар останалите да се преструваха, че не се чувстват неловко, когато ходеха на ресторант и сервитьорът изчакваше, за да разбере дали няма да дойде още някой, или когато момичетата обядваха заедно и останалите започваха да се оплакват от половинките си, а Каролайн просто се

усмихваше, кискаше и въртеше очи заедно с тях, сякаш знаеше какво е да живееш с мъж, да събираш мръсните му чорапи от пода, да подреждаш ботушите му до вратата, да има някой, който да се прибере и да пита какво ще вечеряте или да го накара да заключи задната врата, преди да си легнете.

ПБ. Напоследък ѝ се струваше сякаш онова време е минало отдавна, сякаш живееше във ваза с мътна вода, в която цветята са били оставени прекалено дълго и стъклото се е лекъосало, но той се появи и счупи стъклото и неочаквано светът стана не просто по-светъл, по-ясен, пълен с възможности и слънце, но и по-весел и забавен. Каролайн не беше забавно момиче; вечно се притесняваше и стряскаше, когато на партита в университета се намираше някой да предложи игра с блеснали очи. „Истина или предизвикателство“, провикваше се въпросният някой или пък играта, в която трябва да познаеш какво е написано на лепкащото листче на челото ти или да пиеш, докато мислиш. В подобни моменти я завладяваше паника и тя се криеше дълго в тоалетната, защото това бе начинът да се измъкне. Барт обаче сложи край на криенето и я накара да разбере, че не е необходимо да се преструва на някой, който не е.

— Не мога да понасям глупавите, безсъдържателни игрички и много се радвам, че и ти не ги понасяш — обясни той. — Само недей да ми ги пробутваш. Ако приятелите ти не искат просто да си с тях, без да се включваш, значи не са ти никакви приятели.

Когато беше с него, се чувстваше достатъчно дръзка, за да го каже или поне нещо подобно.

— Съжалявам, но въобще не ме бива в тези неща и никога не съм ги харесвала.

Не бе събрала смелост за нищо повече, но и това, изглежда, беше напълно достатъчно. Той се оказа прав, хората наистина нямаха нищо против и тя оставаше да си седи на масата, да отпива вино и да наблюдава отстрани, докато вечерта се размиваше, наоколо плъзваха листчета с имената на известни личности и недопити шотове самбука, които оставяха лепкави кръгове по масата.

Двамата с Барт се забавляваха по различен начин, като зрели хора. Ходеха на специално организирани изложби, посещаваха откриванията на елегантни нови магазини, на дискусии, водени от известни хора, последвани от задължителното време за въпроси и

отговори и коктейлни хапки. Каролайн не би избрала всички тези събития, но за Барт бе важно да присъства, а и обикновено се запознаваха с интересни хора, макар понякога тя да имаше чувството, че малко прекаляват, но пък, от друга страна, ходеше в най-новите ресторанти и беше в крак с новостите, чувстваше се по-полезна, поне така ѝ се струваше. Приятелите ѝ звъняха, когато се чудеха къде да заведат родителите си на вечеря или някое гадже на следобедна среща, а тя просто разлистваше дневника си и проверяваше кои места и събития са ѝ допаднали напоследък (слагаше златна звезда до най-успешните излизания отчасти тъкмо поради тази причина) и обмисляше добре какво да препоръча.

Беше сигурна, че Барт ще направи резервация за медения им месец — настояваше да бъде изненада — с помощта на някакъв консиерж. Той използваше фирмата *Хенри Бътлър*, собственост на Уил, за да ръководи живота си, или поне така ѝ се струваше понякога, а отначало, когато се събраха да живеят заедно, Каролайн веднъж изказа на глас опасенията си, че той го прави, защото тя не е достатъчно организирана.

— Много искам да ти помогна, скъпи — бе признала тя. — С удоволствие ще се заема с нещо... не знам, например ще уредя от пералнята да минават да вземат мръсните ти ризи, ще проверявам за билети за интересни театрални постановки. Разполагам с достатъчно свободно време.

Той я бе погледнал с широката си усмивка, показваща белите му зъби, благодарение на която тя се чувстваше така, сякаш е на върха на света и бе целунал пръстите ѝ.

— Знам, любима, че с удоволствие би се заела, но не и аз. Не искам да се превърнеш в мой роб, дневникът ти е пълен със задачи, които вършиш за мен. Та ти си ми гадже, не лична асистентка. А и скоро няма да ти остава никакво време. — След тези думи се беше ухилил широко и бе повдигнал игриво вежди, а тя веднага разбра, че той намеква за брак, сватба, след това и за бебета, но не си позволи да го попита какво има предвид, затова го целуна лекичко.

— Прав си, напоследък ме товарят все повече в работата.

След тези думи се наведе над дневника си, за да намери подходящо време и да заведе племенниците си в зоопарка.

— Освен това фирмата е на Уил, хубаво е да остане в семейството, нали така? С удоволствие му подавам бизнес. Джеймс ми се стори доволен, когато постъпих. — Ето че се беше ядосал. Издадоха го натъртеното „Джеймс“ и беглият намек, че Каролайн не е толкова доволна, колкото веселият ѝ брат, а тя не искаше Барт да си мисли подобно нещо, затова остави дневника и го прегърна през кръста.

— Разбира се, мили — прошепна тя до врата му, докато го обсипваше с леки, нежни целувки, които винаги го караха да стене. — Много ми е приятно, че подкрепяш Уил, защото той работи много упорито, за да върви бизнесът, и е почти член от семейството, както сам каза.

— Ами аз? — бе попитал той, премествайки ръката ѝ отпред на панталоните. — Какво ще кажеш за мен? — Тя въздъхна, когато пръстите на лявата му ръка я погалиха, докато с дясната сваляше блузата ѝ, усети горещия му дъх по кожата си и думите ѝ се изплъзнаха сами.

— Ти си всичко — бе прошепнала тя. — Ти си всичко.

— Каролайн? За какво си се замислила? Цялата порумения. Знам, че си срамежлива булка, но нали не искаш да изглеждаш като жена, която получава горещи вълни? Да извадя ли пудра?

Каролайн се погледна в огледалото и изпъна гръб. Хариет беше права, бузите ѝ наистина бяха поруменили. Съвсем като на срамежлива булка.

Обърна се към Хариет и поклати глава.

— Извинявай, просто... за момент ми стана горещо. Добре съм. Няма нужда да отваряш прозореца. Наистина съм добре. Изглежда, съм станала по-емоционална.

Хариет ѝ подаде чашата си шампанско и приседна на крайчеца на леглото. Четирите жени — Каролайн, Хариет, Изи и Стела — и дъщерята на Изи, Пърл — се бяха скупчили в детската стая на Каролайн, сега пълна с грим, тюл и високи токчета. Фотографът беше подредил всичките им букети в ъгъла на стаята. В средата беше поставил букета на Каролайн от розови и бели рози и мислеше да направи с тях снимки в близък план.

— Нищо чудно. Големият ден настъпи. Това е най-важният ден в живота ти, поне така разправят. Кажи, така ли е наистина?

Каролайн се усмихна.

— Честно казано, не знам. — Отново се обърна към Хариет. — Мислиш ли, че всичко ще се промени?

Хариет изви вежда.

— Не питаш подходящата шаферка, миличка. — Обърна се към Изи, отделила се в ъгъла на стаята в напразен опит да убеди заинатилата си Пърл да си сложи специално поръчаната за нея диадема, обсипана с цветя. Долната устна на Пърл беше издадена като корниз.

— Из... — Каролайн иска да научи тайните на брачния живот.

Изи се обърна през рамо, без да крие напрегнатото си изражение.

— Господи, не ме питай, аз не съм в състояние да облека дори собственото си дете. — Даде знак на Хариет да ѝ долее шампанско. — Кой да предположи, че навремето въртях на малкия си пръст кухня, пълна с мъжкар, само с едно замахване на ръжена? Някой трябваше да ми каже, че с тях човек може да се справи много по-лесно, отколкото с деца.

— Никой не ти казва подобни неща, глупачке — долетя глас откъм прозореца, където се бе настанила Стела, протегнала ръка с цигара навън. — Това е част от заговора. Никой не се сеца да ти каже каква адска болка те раздира, докато раждаш, и колко е противна цялата тази работа. Като че ли всички са се обединили в мъжки клуб, станали са членове на някаква секта. Разбираш каква е истината, когато е прекалено късно.

— За бога, Стела — изви очи Изи. — Раждането на деца не е като участие в секта. — Думите ѝ обаче не прозвучаха достатъчно убедително.

— Напротив, мама му стара, точно така е. Изтощават те, докато не те лишат от воля, и тогава, докато се усетиш, започваш да бълваш глупостите, на които допреди няколко месеца си се подигравала. Отказваш се от всички забавни неща в живота, за да дундуркаш едно недорасло създание, което не се интересува от абсолютно нищо и знае единствено да пищи и да спи. Развиваш неестествен и мнозина биха казали нездрав интерес към акитата му. Дори докато е още кривогледо и покрито с млечни струпей, ти тръбиш пред всички, които са готови да те изслушат, че малкото изродче е невероятно красиво. Как да го обясниш по друг начин освен като принадлежност към секта?

Каролайн се разсмя малко нервно.

— Сигурна съм, че е невероятно вълнуващо.

Стела я погледна с усмивка.

— О, Каролайн. Толкова си невинна. Толкова млада. — Тя се престори, че хлипа, и покри очи с опакото на ръката си.

Хариет се изправи и приглади роклята си.

— Я да престанете и двете. Ще вземе да избяга, преди да сме я качили в колата.

Каролайн поклати глава.

— Няма. Горя от нетърпение да се изправа пред олтара. Много се вълнувам.

Хариет изви очи зад гърба на приятелката си. Стела я видя и намигна. Предаността на Каролайн към годеника ѝ беше трогателна, но понякога приятелките ѝ не сдържаха шегите си.

— Разбира се — кимна Хариет и протегна ръка към булото на Каролайн. — Кой не би се вълнувал. Не им обръщай внимание на тези дърти вещици. Бракът ги е превърнал в огорчени, кисели женища. Нещо като гроздето.

— Извинявай, Каролайн — рече Изи. Пърл най-сетне беше с диадемата, бодната под ъгъл, който можеше да бъде описан единствено като закачлив. Изи се бе отказала да я убеждава. — Не се опитвам да те откажа. Ама и ние сме едни шаферки! Ще бъдеш много щастлива. Сигурна съм. Бракът... — Тя замълча. — Бракът ще промени живота ти.

— Права е, Каро — намеси се Стела. — Ти ще бъдеш съвършената съпруга. Погледни се само. Час преди да се омъжа... доколкото си спомням, правех секс.

— Моля ти, кажи ми, че беше с Джони — въздъхна Хариет.

— Разбира се, че беше с Джони! Всъщност исках да кажа... бях с махмурлук, в червена минипола и леопардови обувки и... ами просто започнахме така, както искаме да ни върви. С всички е така. Изи, ти какво правеше час преди сватбата? Сигурно нещо съвършено. Организираща си всички. Сутринта си открила ресторант, а следобеда си сключила брак.

Изи се разсмя.

— Не си далече от истината. Шефът на кетъринга се беше разболял, затова бях в кухнята и подготвих хапките за сто и петдесет човека, защото няхах доверие на друг, който да поеме работата в

последния момент. — Тя се изчерви едва забележимо при това признание и вдигна ръце. — Просто съм маниачка на тема контрол, това е.

— Ха! — възкликна Стела. — Виждате ли? Започва така, както ще продължи. Аз съм безотговорна, Изи е маниачка на тема контрол, а ти си съвършено спокойна и изискана, също като принцеса.

— За бога — изсумтя Хариет, докато гласеше булото на главата на Каролайн и започна да го оправя на гърба. — Престанете с глупостите и да облечем принцесата булка, за да стане госпожа Боуман.

Хариет може и да протестираше, но не можеше да не признае, че Каролайн изглежда съвършена. Докато оправяше роклята и закопчаваше мъничките копчета на гърба, облечени в дантела, тя се запита какво ли ще прави час преди собствената си сватба и как ли ще анализира Стела действията ѝ, ако някога се стигнеше до това. Уил с нищо не показваше, че е готов да я отведе пред олтара, а двамата бяха заедно по-дълго от останалите в компанията. Не, спря се тя, не и днес. Днес не беше техният ден с Уил.

Тя изпъна гръб и трите жени застанаха мълчаливо зад Каролайн пред огледалото.

— Миличка — заговори тихо Изи, — прекрасна си.

Каролайн притаи дъх. Никога преди не се беше чувствала прекрасна. Понякога бе симпатична. Често се случваше да е привлекателна. В повечето случаи бе докарана, но чак прекрасна. Никога досега. Усмихна се и погледна приятелките си. Прави бяха. Започваше така, както възнамеряваше да продължи. Бе заобиколена от хората, които обичаше, предстоеше ѝ да се омъжи за сродната си душа и бе по-щастлива откогато и да било. Животът ѝ щеше да се промени и тя бе готова да се наслади на всеки миг.

Нова година 2007

— Боже, Каролайн, беше прекрасна. — Изи Ратбоун проточи врат над рамото на зълва си, стиснала бутилка шампанско в едната ръка и поднос, отрупан с прибори, в другата. Целуна Каролайн по бузата, докато минаваше покрай нея. Дългата дъбова маса в кухнята на Джеймс и Изи беше пълна, всички прибори, чинии и салфетки за

партито бяха подредени в спретнати редички, на купчини, а по останалата част от плота бяха пръснати снимки от сватбата.

Изи преброи наум приборите, докато се радваше на първите снимки на Каролайн и Барт като съпрузи. Тя, изглежда, винаги се занимаваше с едно и същевременно мислеше за друго. Беше свикнала да раздвоява вниманието си по този начин. Това беше едно от първите неща, които научаваш, щом станеш майка. Погледът ѝ се плъзна по вилиците, обърнати настрани, в една посока, извивките плътно прилепнали.

Беше постлала бяла покривка и бе изтласкала масата до стената на просторната кухня. Бяха направили разширението на триетажната си къща на нива миналата година, за да използват пълната ширина на етаж, а за пристройката бяха избрали стъклен покрив, през който нахлуваше следобедната светлина и слънчевите лъчи се отразяваха в огромната фурна. По същото време преоборудваха кухнята с дървени шкафове, ръчно боядисани в убито зеленикавосиво, в средата с остров с гранитен плот и мивка, снабдена със специално кранче за гореща вода и от типичните за ресторантските кухни ръчни душеве, за които Джеймс настоя, а тя съжаляваше, че се бе съгласила, защото смесителят пръскаше в цялата кухня, ако случайно го насочиш малко настрани или някое от децата успееше да се качи на стол и да го спипа, което се случваше поне по веднъж на ден, откакто разбраха какви поразии могат да направят с въпросната проклетия.

Изи погледна към далечния край на масата. Ножовете я дразнеха. След като ги подреди, установи, че заемат прекалено много място, а ако ги сложеше в чаша, нямаше да има никаква симетрия, тъй като останалите прибори бяха на плота; все още не беше измислила подходящо решение. Въздъхна и погледна снимките от сватбата, подаде бутилка шампанско на Джеймс, когато той влезе, и го погледна многозначително, за да се сети, че *е твоя работа да доливаш, така че не очаквай аз да свърша и това*. Той ѝ намигна и тя веднага омекна, след което му се усмихна. Това му беше хубавото да си с даден човек толкова дълго — способността да се разбирате без думи, да довършвате изреченията си, да проведете цял разговор, без да изречете и дума.

Каролайн погледна снимките пред себе си и разбра, че трябва да ги събере и прибере, преди да пристигнат другите или някой да разлее нещо върху тях. Никак не ѝ се искаше. Денят ѝ се струваше мъглив, сякаш облак бе кацнал на раменете ѝ: тя все още се чувстваше булка, загарялото ѝ по време на медения месец лице продължаваше да грее, а маникюрът, направен специално за пътуването, бе все още непокътнат. Снимките не бяха просто спомен, те попълваха моменти, които бе пропуснала, изражения, които така и не бе успяла да забележи, както винаги става, когато разглеждаш отвън онова, което си видяла единствено отвътре.

Ето ги и мъничките ѝ шаферки — Пърл, племенницата ѝ, и Бети, кръщелницата ѝ — с диадеми от рози на главите, много сериозни, докато изпълняват отговорната си задача. Ето я една от любимите ѝ снимки — порасналите ѝ шаферки пред църквата. Помисли си, че тази ще сложи в рамка — вървяха към вратата, тя бе застанала в центъра, леко намръщена. Бяха подранили, въпреки това тя се притесняваше, че ще закъснеят, затова настояваше да вървят по-бързо, само че роклята и токетата ѝ пречеха и тя се клатушкаше като патица, бедрата ѝ — устремени в различни посоки лактите — щръкнали. Стела бе отметнала глава назад, косата ѝ — рошава, пъхнала роза зад едното ухо, смееше се безсрамно на неприкритата паника, завладяла Каролайн, стиснала последната цигара в едната ръка, с другата бръкнала в чантата, за да извади парфюма, с който щеше да ги напръска веднага след като влязат в църквата, за да се разнася и от четирите типичният за Стела аромат, по-сексапилен и зрял от всичко, което Каролайн би избрала, напълно неподходящ за сватба. Изи бе протегнала ръка към зълва си и я бе стиснала за лакътя, за да ѝ вдъхне кураж.

— По-бавно — канеше се да ѝ каже. — Каролайн, не сме закъснели, хората все още не са седнали. Престани да се паникьосваш или ще влезеш задъхана все едно си участвала в надбягване с чували.

Хариет беше на крачка зад нея, придържаше булото, вдигнала го, за да не се влачи по земята, и се опитваше да я догонва, докато Каролайн пъхтеше напред. Това бяха нейните момичета. Щеше да направи четири копия и да ги рамкира, за да има за всички по една и да им ги подари в знак на благодарност. Снимката беше съвършеното отражение на приятелките ѝ.

Премина на следващата и тази накара сърцето ѝ да трепне. Беше на Барт, невероятно красив във фрака си, застанал пред църквата до шаферите, спокоен, чудесен. Единствено тя бе в състояние да забележи зрънцето притеснение — беше допрял върховете на пръстите си, докато чакаше. Гостите придържаха шапките си заради поривите на вятъра, докато вървяха към входа на църквата, пищно осветен в бързо угасващата зимна светлина. Изи оправяше воала на Каролайн, докато тя чакаше на входа, а Джулиан Ратбоун, баща ѝ, чакаше изпънал гръб, типичната за бивш военен стойка, без да крие гордостта си.

— Готова ли си? — бе прошепнал той, когато тя го прихвана под ръка. Спомняше си, че букетът ѝ лекичко потреперваше заедно с цялата ръка.

Беше си поела дълбоко дъх и бе кимнала бързо.

— Нямам търпение да го видя и да застана до него. Просто... мисълта, че ще застана там малко ме плаши, татко.

Той я беше погалил по ръката, спокоен, готов да ѝ вдъхне увереност, както винаги.

— Горе главата, момичето ми. Гледаш право напред и каквото и да правиш, не поглеждай майка си. Вече плака два пъти, не искам да разплаче и теб още преди да застанеш пред олтара.

Каролайн се разсмя.

— Добре. Да вървим.

Щом застана пред олтара, се почувства добре. Нервността се стопи, останаха само двамата с Барт, викарият ги венча и никой и нищо друго нямаше значение.

Барт стисна ръката ѝ и тя му се усмихна. Бяха женени от три седмици и беше Нова година. Животът беше прекрасен.

— Хайде — подкани я той. — Да ги приберем. Трябва да ги пазим. Остава сега да се разстроиш, защото някой ги е залял с шампанско.

— Няма. — Каролайн започна да събира снимките на купчинка.

— Господи! Да не би да мислиш, че са... Обзалагам се, че е точно така. Погледни. — Гласът на Стела Олбрайт се понесе в театрален шепот колкото скандализирано, толкова и развълнувано, когато посегна към една от снимките, на която шафер, съученик на

Барт, танцуваше с неомъжена приятелка на Каролайн, ръката му отпусната към дупето ѝ, докато я водеше на дансинга. — Тази безсрамница. Дори не съм предполагала каква е. Браво на нея. Трябва да ѝ звънна. — Стела се наведе и лепна както обикновено яркочервените си устни на бузата на Каролайн. — Здравей, миличка. Добре дошла. Барт. — Целуна го и по двете бузи. Както обикновено, ухаеше на парфюм, секс и цигари.

— Внимавай със снимките — предупреди Барт, докато тя посягаше към една, на която бе майката на Каролайн, Джини, за да я стисне между лакираните си в синьо нокти. Отдолу се показва снимка на Хариет, погледнала към гаджето си Уил, а на преден план се виждаха Каролайн и Барт, преплели пръсти. Хариет бе отправила очи към него, застанал в задната част на църквата, където бе раздавал програми на службата и вече бе забол поглед в една от белите картички, докато се преструваше, че чете думите на химна, който пееше на висок глас, макар че и Хариет, и всички, които биха се замислили, щяха да се сетят, че го пее още от дете.

— Внимавам. Я погледни. Срамота.

— Кое? — наведе се Каролайн. — Хати е супер.

Стела изви вежда.

— Супер ли? Погледни я само. Тя направо ще се пръсне от завист.

— Мислиш ли?

Стела изсумтя.

— Миличка, изписано е на лицето ѝ. Къде каза, че е шампанското? Вие сте напред с материала. Имам много да наваксам.

Каролайн кимна, докато Стела излизаше, и продължи да разглежда снимката. Не я беше виждала досега. Благодарение на острия писателски поглед на Стела тя видя истината. Стела винаги виждаше скритата история. Неочаквано всичко ѝ се изясни. Хариет беше впила очи в Уил и макар той да бе усетил погледа ѝ, се преструваше, че не забелязва. Копнежът в очите ѝ бе неприкрит, незададеният въпрос пърхаше като крилца на пеперуда помежду им. Това бе неизказаната битка на Хариет. Омъжи се за мен, мълвеше тя без думи, сякаш редеше молитва. Омъжи се за мен. Минаха седем години и хората вече дори не поглеждат пръста ми нито след Коледа, нито след Нова година, нито след Деня на влюбените, нито на

рождения ми ден. Минаха седем години, аз останах последна и макар да знам, че няма значение, за мен има. Наистина има.

Каролайн потръпна и прибра снимката най-отдолу, за да не я види Хариет, когато пристигнат двамата с Уил. След това пхна купчинката в найлоновото калъфче и реши да го прибере на сигурно място, доволна и щастлива, че има до себе си мъж като Барт.

19:12

Хариет Бейли седеше на предната седалка в очукания стар Ленд Роувър на Уил и си мечтаеше, не за пръв път от началото на връзката им, да си е облякла нещо по-топло. Чорапогащникът щеше да ѝ дойде добре, също и колан, който да ѝ държи по-топло и да прибере сланинките, вместо тъпото бельо, което Уил ѝ подари за Коледа. Потри ръце и се опита да пусне топлото, макар от горчив опит да знаеше, че няма да се получи, че оттам ще задуха студен въздух.

— По дяволите. — Студеният въздух я лъхна и тя отдръпна ръце, а след това се обърна назад, за да вземе шал от задната седалка. Напипа единствено стария шлифер на Уил, по който бяха полепнали кучешки косми, а отпред имаше някакво гадно петно — вероятно кръв на фазан или нещо още по-неприятно. За секунда се поколеба, след това го дръпна и облече. Беше мръсен, но ѝ донесе спокойствие, миришеше на Уил, на афършейва с дървесна миризма, който баща му подаряваше всяка година, откакто бе навършил четиринадесет, на цигари, на ментови бонбони *Фишърмънс Френд* и на лабрадор. Никак не ѝ се искаше да мирише по този начин, когато пристигне в дома на Джеймс и Изи, но пръстите ѝ посиняваха, освен това ѝ беше приятно да се сгуши в обемната дреха. Наведе се напред и натисна клаксона.

— Хайде, де, Уил, мама му стара! Какво правиш? — измърмори тя. Много добре знаеше какво прави. Седеше в кенефа. Вечно чакаше последната секунда преди тръгване, за да висне там, освен това трябваше да са тръгнали преди половин час, но той никога не преценяваше колко време му трябва, за да се приготви, и вечно разправяше „две минутки, съкровище, само ще се измия набързо“, след което влизаше във ваната, задължително заспиваше и се будеше или след като водата изстинеше, или когато тя започнеше да блъска по вратата, след това трябваше да се обръсне, а тя чакаше, стиснала

ключовете в ръка, застанала на вратата, докато най-сетне вдигаше ръце и се провикваше: „Чакам те в колата“, с надеждата тези думи да го накарат да побърза.

Никога не се получаваеше. Затова сега седеше в студа, дъхът ѝ излизаше на бели валма, тя кипеше от раздразнение, но беше твърде горда, за да се върне, да седне на масата и да го чака на топло.

19:34

— Отсега да знаеш, че няма да карам на връщане — сопна се тя, щом той седна зад волана и пхна ключа в стартера. — Не съм виновна, че ти закъсна и не остана време да поръчаме такси.

Уил сви добродушно рамене.

— Ще повикаме такси по-късно, а утре ще се върнем за колата. Или пък ще се върнем пеша.

Включи на задна, изчака скоростният лост да се върне, включи повторно и едва тогава натисна газта.

— Как ли пък няма да вървя пеша, Уил. Навън е кучешки студ, аз съм без чорапогащник, по обувки. Ще замръзна, ако преди това не си счупя глезена. Просто не разбирам защо не организира всичко през *Бътлър*. Какъв е смисълът да имаш собствена фирма за услуги, ако не можеш да я използваш за себе си.

Уил се усмихна.

— Всички автомобили са ангажирани още преди седмици. При това клиентите са платежоспособни. А на нас точно това ни трябва, не да се фукам тук и там. Имаме си кола като слънце... — при тези думи автомобилът се задави, сякаш сам не вярваше в способностите си — а ако стане гаф, ще останем да преспим у Смотльо. — Уил и Джеймс бяха учили заедно в пансион и понякога се наричаха с прякорите от първата седмица. Джеймс беше „Смотльо“, а Уил „Кльощата“. Хариет отпусна раздразнено глава назад. Не можеше да понася тъпите прякори от частните училища, нито тъпия глас, с който гаджето ѝ поздравяваше най-добрия си приятел, сякаш бяха на ръгби, където дуднеха провлечено. Тъпотия. — Както и да е, зарежи колата. Какво каза за чорапогащника? — Уил пусна волана с лявата си ръка, пресегна се и пхна пръсти под роклята на Хариет, стисна бедрото ѝ, след това

насочи пръсти по-нагоре и ги пхна под копринените бикини, а тя остана доволна, че не си е сложила ластичен колан.

20:40

— Какво ще им кажем? — Хариет потръпна, докато вървеше по пътеката към входната врата на Джеймс и Изи. Венецът тази година беше от сребрист смърч, шишарките в сребърно, преплетени с бели клонки имел.

— Как така? Не е нужно да им казваме каквото и да било.

— Уил! Закъснели сме цял час. Много е невъзпитано.

— Ти си невъзпитана — изръмжа Уил и ухапа Хариет по врата и в същия момент я щипна по дупето и тя веднага си напомни как бе дръпнал ръчната спирачка и бе оставил двигателя на автомобила включен наред улицата пред къщата, беше се надвесил над нея, за да откопчае колана и без да обръща внимание на протестите ѝ я повлече към къщата, а щом влязоха, я вдигна върху дървения скрин в антрето и я изчука, както бе седнала отгоре, докато държеше дупето ѝ с две ръце. Тя никога не успяваше да му се сърди дълго.

Изобщо няма да им пука.

— Веднага ще разберат какво е станало.

— Е, и? Не е забранено, мила. Двамата с теб сме почти... — Той замълча. — Възрастни хора сме.

И двамата погледнаха напред. Затвориха очи за неизреченото. Почти женени.

— Здравейте! Честита Нова година, влизайте, заповядайте, всички са вече тук...

В гласа на Изи прозвуча въпрос и Хариет изви очи към нея, докато двамата влизаха в топлия коридор и измърмориха „извинявай“, с надеждата Изи да се сети, че Уил е виновен за закъснението. То си беше така.

21:53

Изи вдигна поднос с недоядени хапки от масата и го замени с мини еклерчета и тарталетки „Татен“, подредени в стройни редици. За секунда, докато оставяше подноса, тя не можа да прецени дали е горда

или смутена от факта, че днес следобед бе посветила три часа да приготвя варено тесто и да подрежда хапки в безупречни редички. Беше нелепо, че се бе заела с подобна задача. Всички бяха пияни, едва ли някой щеше да забележи, не че им пукаше, че ги е правила сама, вместо да ги поръча от местната сладкарница.

Я да престанеш, Изи, каза си тя, престани да се самосъжаляваш. Имаш съвършен живот, за който хиляди жени са готови да убиват. Знаеше, че е точно така. Знаеше, че е невероятна късметлийка. Тъкмо затова фактът, че се чувстваше хваната в капан в този съвършен живот, толкова отегчена от него, ѝ се струваше още по-ужасен. Нямахте с кого да сподели, не смееше да се довери на никого. Хариет, Каролайн и Стела щяха да я нарекат черна неблагодарница, ако се размрънкаше пред тях, че е отегчена до смърт, толкова отегчена, че понякога имаше чувството, че няма да издържи и ден повече от този живот, а този месец на три пъти провери полетите на expedia.co.uk, разглеждаше внимателно предложенията, премисляше и се питаше докъде може да стигне за петстотин лири или горе-долу подобна сума. Никой нямаше да прояви разбиране. Щяха да решат, че е полудяла. Всеки би го казал. Имаше си свестен съпруг, две здрави деца, достатъчно пари, за да си стои вкъщи и да си гледа семейството. Кой би искал нещо повече? Въпреки това... Всеки ден, щом се събудеше, я обхващаше копнежът, който помнеше от времето, когато работеше в ресторанта и се подготвяше за поредната безкрайно дълга смяна. Не бе забравила и болката в мускулите, след като всичко приключеше, нито пък изгорените и порязани места по ръцете си — сега вече меки, гладки, които носеха избледнелите белези от стария живот. Също като нея. Бе се превърнала в бегъл спомен от жената, която беше едно време. Знаеше, че е така. Сигурна, бе, че и Джеймс го е почувствал — и отсъствието ѝ, и изчезването на старата Изи. Тя обаче нямаше представа как да промени нещата.

Подаде на Уил плато с домашно направени трюфели с шампанско и му даде знак да покани останалите. Той разговаряше с Джулиан, свекър ѝ, и нито един от двамата не ѝ обърна внимание.

— А най-хубавото е, че проучваме внимателно всички, така че се получава нещо като филиал на *Хенри Бътлър*. Няма опасност да пристигнеш на вилата си във Вал д'Изер и да откриеш, че си вързан с

група хора, с които нямаш никаква тема за разговор. Ще бъдеш с хора като теб.

— Какво е това? — попита Джеймс и отпи глътка бира.

— Новата измишльотина на Уил — обясни Джулиан. — Опитва се да ме убеди, че ще бъде върхът.

— Може и така да е, Джулиан. Помни ми думите. Няма обаче да се обидя, ако не искаш да участваш. Затова пък Барт е „за“.

Уил прегърна Джеймс през раменете.

— Това си е чиста проба таймшеър и групови почивки, мой човек. Купуваме шалета, огромни суперски вили, нали разбираш. Клиентите или си купуват дял — еди-колко си лири за колкото седмици в годината искат, но във върховна вила на Барбадос или в Тоскана, дори на яхта — или могат да заминат с група. Неженени, двойки с деца, събират се приятели, нали разбираш. Ние организираме всичко, събираме подходящите хора, осигуряваме персонал. Наречи го ваканционно сватовство.

— Звучи обещаващо — отвърна Джеймс. — Огромно начално вложение обаче.

Уил потри брадичка.

— Аха. Никой обаче не е правил подобно нещо досега. Пресата направо ще полудее. А търсенето е налице.

— Така ли? — попита Джулиан. — Времената са трудни, Уил. Подобен проект... Преди няколко години щеше да се получи. Сега вече хората стават неспокойни. Това ли е подходящият момент да се разпростираме чак толкова?

Уил се усмихна широко.

— Моментът винаги е подходящ за разрастване. Нагоре и напред, това е моето мото.

Уил все още държеше платото, което Изи му беше подала, без дори да забележи, че тя махаше с ръце и повтаряше само с устни да го подаде на другите. Накрая се отказа и се върна при групата мъже, за да вземе трюфелите.

— Благодаря, мила — рече разсеяно Джеймс, когато тя ги взе.

— Барт на Каролайн ли? — сви вежди Джулиан.

— Той ми се стори навит. Струваш ми се изненадан.

— А, не. Не съм изненадан. Просто си мислех, че е насочил вниманието си към... не знам. Нови медии, нещо такова.

Уил сви рамене.

— Струва ми се, че обича да се захваща с по няколко неща наведнъж — обясни той.

— Защо не ни включиш някъде без децата? — усмихна се Уил.
— Ще ми дойде добре малко време без малките изчадия.

Изи потисна въздишката си на раздразнение. Типично в стила на Джеймс. Говореше така, сякаш бе вързан с децата по цял ден. Миналия уикенд прекара с тях точно един час, докато тя беше в супермаркета, а когато се върна, го завари да играе на компютъра си, а те се бяха омазали до ушите с мармалад.

— Добре ли ще ти дойде? Все се оплакваш, че нямаш достатъчно време за тях. Би ли се погрижил за напитките на гостите?

Джеймс допря пръсти до челото си и отдаде шеговито чест, а тя го перна с кърпата и ги остави на мира.

23:32

Стела беше в малката тоалетна на долния етаж, слагаше си червило и се вслушваше в гласовете, които долитаха откъм партито. Отвори меката си кожена чанта, извади парфюм и напръска цял облак около главата. Вдигна поглед към огледалото и се приведе напред, за да избърше събралия се на топчета молив от тъглчетата на тъмносините си очи. Бухна набързо сресаната си назад изрусена до бяло коса и реши, че е готова.

Тъкмо вадеше гребена, когато някой почука на вратата.

— Заето — провикна се тя. — Няма да се бавя.

— Аз съм — чу тя гласа на Изи от другата страна. — Отвори ми.

Стела се протегна и отключи вратата с едната ръка, а с другата продължи да стиска кичура коса, който тупираше.

— Ехо. Страхотно парти. Невероятна храна, както винаги.

— Благодаря. — Изи затвори вратата след себе си, стиснала висока чаша в едната ръка и бутилка шампанско в другата, отпусна глава назад и затвори очи. — Господи. Скапана съм.

Отвори очи и срещна погледа на Стела в огледалото.

— Изглеждам поне на сто — рече тя, вдигна пръсти към челото и опъна малко кожата. — Какво ще кажеш? Пет години по-млада?

Стела поклати глава.

— Стига глупости. Не ти трябва подобни простотии. Изглеждаш великолепно. — Прибра гребена и започна да си слага нов пласт спирала.

— За жена с две деца на тридесет и пет ли?

— Не. Просто великолепно. Страхотна си и го знаеш. Ти си съвършеното майче, само да го схрускаш.

Изи изпъшка.

— Супер.

— Знам, че фразата е изтъркана. Извинявай. Знаеш обаче, че ако я приемаш... Дръж, искаш ли? — Стела извади тясно листче и погледна въпросително Изи.

— Не мога. Не съм го правила, откакто се родиха децата.

— Както искаш. Нали нямаш нищо против да...

Изи поклати глава, Стела разви листчето и изтръска малка купчинка бял прашец върху стъкления ръб на мивката. Извади кредитна карта от чантата си и смачка ситните бучици на фин прах.

— Мама му стара, я направи и за мен. Да не е много. — Стела ѝ подаде банкнота от двадесет лири, Изи я взе и смръкна малко кока. — Мамка му. Боже. — Притисна носа си и се намръщи леко, когато прашецът премина през синусите ѝ.

— Добре ли си? — попита Стела.

— Аха. Просто... леле. Последния път беше отдавна. — Изи отвори очи.

— Когато си смъркала за последен път?

Изи се замисли. Беше преди децата.

— Пет години ли станаха? Може и да са повече. Забравих колко е... зареждащо.

— Зареждащо. Боже, Из. Само ти би казала подобно нещо.

— Какво?

— Нищо. Говориш за малко кока така, сякаш е освежаващ душ гел. Зареждащо било!

Двете жени прихнаха.

— Кога станах толкова трагична?

Стела отпусна ръка на рамото ѝ.

— Миличка. Не си станала трагична. — Замълча. — Винаги си била трагична.

Избухна в смях и се наведе, когато Изи се опита да я перне.

— Извинявай, много се извинявам... Барт и Каролайн изглеждат много щастливи, нали?

— Неземно. Да знаеш само колко се радвам за нея.

— И аз. Вече се питах дали няма да си остане сама завинаги.

— Май и на нея започваше да ѝ минава през ума подобна мисъл.

— Сигурно. Какво ще правим с Уил и Хариет?

Изи изви очи.

— Не подхващай тази тема. На миличката отчаяно ѝ се иска той да ѝ предложи.

— А дали някога ще го направи?

— Би трябвало. Няма представа какъв е късметлия, че е до него.

— Според мен знае.

— Тя не е на същото мнение. Ако не внимава, ще я изгуби.

Изи се огледа и изпъна блузата си.

— Господи, трябва да спра да клюкарствам и да погледна дали всички имат пиене за полунощ, да доведе децата — обещахме им да ги събудим, защото утре има да мрънкат. — Тя изпъшка. — Господи. Проклети дечища. Обичам ги, господ ми е свидетел, че много ги обичам. Защо обаче трябва да са непрекъснато лепнати за мен? — Разсмая се. — Страшно съм отегчена, Стел. Имаш късмет, че можеш да работиш, да вършиш нещо около Вайкинг.

— Да, бе. — Стела дръпна ципа на несесера с гримове и се врътна към Изи. Синът на Стела и Джони беше малко над годинка и Стела, журналистка на свободна практика, бе започнала работа два месеца след раждането. — Не е никакъв късмет, скъпа, правя го по необходимост. Знаеш ли какво е да си омъжена за музикант? Адски са готини, ухажват те, със страхотни песни, но когато трябва да се плаща ипотеката, Джони ми е точно толкова от полза, колкото и Вайкинг, сладурчето ми.

— Поне и двамата вършите онова, което обичате. Това все пак е някаква свобода. Аз не мога да правя каквото искам, защото работата от шест до полунощ в кухнята не се връзва с отглеждането на деца, на Джеймс му е писнало от работата му, но сега вече не може да се заеме с друго, а му се налага да пази лодката да не потъне. Почти не вижда децата, докато аз се виждам с тях прекалено много... Няма мърдане — въздъхна Изи.

Стела изви едната си вежда.

— Винаги имаш избор, Из — рече малко остро тя.

Изи доля в чашите им и отпи дълга глътка шампанско.

— Знам. Извинявай. Имаме късмет. Всички имаме късмет.

Полунощ

— Десет... девет... осем... седем... шест... пет... четири... три... две... едно... Честита нова година! — Огромният плоскоекранен телевизор в дъното на хола заблестя с фойерверките над Темза, ударите на Биг Бен проехтяха в стаята, докато групата приятели и роднини се целуваха и ликуваха, стискаха ръце, а конфети и лентички се пръснаха над тях и покриха всичко наоколо с пъстроцветен килим. Джони взе една от електрическите китари, които Джеймс рядко използваше, сега обаче включена към усилвателя в готовност, и засвири началото на „Добрите стари времена“^[1]. Мелодията се понесе из стаята, Уил се провикна и подкани всички да се подредят в кръг, Джини беше застанала от едната му страна, поруменяла, разчувствана, Стела от другата, прегърнаха се, докато Джони свиреше, и запяха до мястото, откъдето никой не помнеше думите, и продължиха с тра-ла-ла. Джеймс беше гушнал сънения осемнадесетмесечен Алфи, а той триеше очички и се оглеждаше, докато Пърл подскачаше в средата на кръга от възрастни, поглеждаше ги, стиснала в една ръка балон, очарована, че хората, които обичаше най-много, бяха заедно.

— „Ти чаша нежност ми подай за миналите дни...“ — Последваха нови викове и Пърл запляска радостно заедно с тях, кръгът се разпадна и присъстващите се разделиха на малки групички. Джулиан и Джини решиха да си тръгват и въпреки че всички недоволстваха около минута, най-сетне ги пуснаха сред гласове, които се сбогуваха, благодаряха и пожелаваха щастлива нова година, докато ги изпращаха до студената улица. Останаха осмината, а Пърл и Алфи заспаха в скута на Джеймс и той ги отнесе в креватчетата им, зави топлите телца и ги целуна по челата, преди да се върне на долния етаж, за да пие порто, да похапне сирене и да поиграе на *Magare* с момчетата. Момичетата пък изритаха обувките си, подгънаха крака на канапето и започнаха да обсъждат вечерта, докато дояждаха каквото бе останало. Бяха само осмината — Джеймс и Изи, Каролайн и любимият ѝ съпруг Барт, Хариет и Уил, Стела и Джони. Бяха осмица, две

четворки, четири двойки. Не бяха свършени, но бяха заедно и това беше най-важното. Имаха късмет. Имаха невероятен късмет.

По-късно, след като всички си тръгнаха, Изи си каза същите тези думи, докато затваряше вратата след Хариет и Уил и слушаше как се препъват по пътеката, подхлъзваха се на заледените камъни, кискаха се и шушукаха. Ти си късметлийка, каза си тя, докато гасеше лампите и се качваше по стълбите, за да си легне малко след Джеймс. Стъпваше внимателно, за да не събуди заспалите деца. Имаш късмет, каза си тя, когато спря за момент пред вратите на стаите им, заслушана в равномерното им дишане. Имаш късмет, продължи да си повтаря тя, докато влизаше в стаята, която делеше със съпруга си, и се събличаше. С всяко безмълвно напомняне тайно ѝ се искаше да се случи нещо, каквото и да е.

[1] Песен по стихове на Робърт Бърнс, която обикновено се изпълнява на Нова година, българският вариант е в превод на Владимир Свинтила и се изпълнява от *Тоника* под името *Старата любов*. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Януари 2008 г.

Ключове, телефон, портфейл, дрехи за преобличане, нещо за похапване; ключове, телефон, портфейл, дрехи за преобличане, нещо за похапване... Изи преповтаряше списъка наум, докато събираше необходимото за фитнеса и детската градина. Тя изтегли „чекмеджето“ в кухнята, където тъпчеше всичко, на което не бе намерила подходящо място — ластици, цветни маркери, менюта за поръчка, топчета пластилин — и опипа дъното, докато пръстите ѝ най-сетне докоснаха правоъгълната метална кутийка, която държеше там. Отвори я и извади една цигара от пакет Марлборо Лайтс. Това бе единственият порок, който си позволяваше през деня. Щеше да я изпуши след тренировката с личния треньор, докато отиваше пеша да вземе Алфи от зелената градина на „Бовингдън“, частния клуб, в който двамата с Джеймс членуваха, откакто си купиха къщата.

— Мааамооо! Алфи се е наакал и сега то е на пооодааа. — Боже. Страхотно. Акита по пода, а все още няма — Изи погледна часовника си — девет и половина. Затича нагоре по стълбите, като прескачаше по стъпало, отправи се към стаята на Алфи и го завари седнал доволно в креватчето си, а на пода около него бяха разпилени малки дарадонки.

— Мамка му, мамка му, мамка му и пак мамка му — изруга тихичко Изи. Как да се разсърди на Алфи, тя бе виновна, че го остави в леглото без памперс, докато им оправяше нещата.

Почувства се виновна, че го е направил, докато тя бързаше да извади ежедневната си цигара от скривалището и да я пъхне в джоба. Лоша майка, зашепна тихото гласче, което се обаждаше напоследък и отказваше да замълчи. Небрежна, егоистична, отегчена. Отегчена от собствените си деца. Тя накара гласа да замлъкне, вдигна Алфи, който се заливаше от смях, събра останалите акита от леглото с памперса и понесе детето към банята на една ръка разстояние от себе си.

Докато измие Алфи, смени мръсния чаршаф на леглото му и го пхне в пералнята, докато изчисти мокета в стаята, доколкото можа, с „Вениш“ — трябваше да го почисти с парна прахосмукачка — закъсня за срещата. Обзета от желание да се опълчи на всичко, тя реши да не бърза, за да успее поне за половината тренировка, а да откаже часа и да заведе децата да похапнат торта в сладкарницата на ъгъла. Там приготвяха домашни кифлички с любимата на Пърл розова глазура, а собственичката сирийка винаги ѝ избираше най-голямата и много се радваше на момиченцето. Вътре бе доста сбутано, малко неугледно, но Ейлса правеше хубаво кафе и нито една от местните майки не се отбиваше. Макар Изи да обичаше компанията, която имаше в „Бовингдън“, сега ѝ се прииска да остане за малко сама.

Напоследък Джеймс се прибираще все по-късно от работа. Опитва се да си припомни кога точно започна да закъснява, но също както стана и със собственото ѝ неудовлетворение, така и не успя да посочи началния момент. Реша, че е откакто се върна на работа след Нова година. Дали пък не беше отпреди това? Дните и седмиците се сливаха също като восък на свещи. Той обясняваше, че имал много работа, че били претрупани, откакто единият екип напуснал и все още не го били сменили с нов, но Изи не беше сигурна, че е така. Работата му открай време беше свързана с непрекъснато пътуване, по два, дори три пъти на месец летеше до Щатите, прекарваше по няколко дена в Германия, Франция, Белгия. Не беше подозрителен човек, гордееше се, че не е от болезнено ревнивите, обсебващи жени, които държат да знаят всяка минута от графика на съпрузите си и започват да ги разпитват още от вратата къде и с кого са били, сякаш се опитват да ги хванат в лъжа. Само че този път нещо не беше наред. Не допускаше Джеймс да има извънбрачна връзка. Напълно безпристрастно потисна естественото чувство за самозащита (дали не беше его?), което инстинктивно настръхна вътре в нея, за да отрече, че той би я предал по този начин, и си каза, че съпругът ѝ не е от тези мъже. По принцип не беше двуличен, напротив, беше верен, честен човек и все още правеха редовно секс. Едва ли щеше да пожертва семейния им живот... защо? Заради забегка в хотелска стая и бързо натискане след работно време със секретарката. Не, това просто не беше в негов стил.

Въпреки това имаше нещо неизречено, което издигаше почти незабележима преграда помежду им и тя не успяваше да го улови, за

да разбере какво точно представлява.

Въздухът в кафенето беше застоял, носеше се аромат на индийско орехче и Изи усети как се отпуска в мига, в който влезе с количката. Ейлса забърза да ѝ помогне. Жената приличаше на топка, заредена с енергия, скрита под черни къдрици. Остана до нея, докато Изи освобождаваше децата от предпазните колани и ги настаняваше на малки дървени столчета.

— Ужасен ден, влажен, студен, типичен английски януари. Затова направих баклава, ако искате, или предпочитате обяд?

Изи погледна сладките хапки, потънали в меден сироп, скрити под стъклени похлупаци, и кимна.

— Баклава, ако обичаш и кифлички за малките. И едно...

— Двойно соево лате.

Изи кимна.

— Веднага. Бейбичино за тях, нали? — Ейлса правеше малки чашки разпенено мляко, поръсено с шоколад на прах за децата, които идваха в кафенето и настояваха да пият същото като мама.

— Благодаря, Ейлса. Как прекара Коледа?

Ейлса се надвеси над огромната, червена кафемашина, изви ръкохватката, за да я освободи от гнездото и да я зареди с прясно смляно кафе. Сви рамене.

— Не беше много хубаво — отвърна тя през рамо. — Мама е болна. Казват, че умира. Затова се наложи да се прибера и да се грижа за нея.

— О, Ейлса, много съжалявам. — Изи се почувства неловко. Жената се държеше мило и любезно от месеци, бърбеше за децата на Изи и за квартала, оплакваше се колко са мудни в общината, когато трябва да се извози боклукът, и от безобразните им такси, но нито веднъж не бе споделила лична информация. — Отдавна ли е болна?

Ейлса поклати глава, докато отнасяше чинията със сладкиши на масата, като внимаваше да са далече от ръцете на Алфи.

— Не, от два месеца. На Коледа обаче състоянието ѝ се влоши. Единствено дете съм, а само тя ми остана. Затова ще продадем кафенето.

— Кафенето ли ще продаваш?

— Не мога да оставя друг да го върти, защото непрекъснато ще се тревожа. Не мога да оставя мама на грижите на непознати. Може пък двамата с Джон да останем в Сирия след това. И преди сме обсъждали този въпрос. Може би... — Ейлса поклати глава и прогони тъгата от лицето си. — Може пък да е за добро. Понякога промяната сама те намира.

Изи кимна бавно. В ума ѝ се рояха образи и сякаш напук на волята тя заоглежда малкото заведение. Стана ѝ мъчно, че Ейлса ще замине, и то поради такава причина. Само че нямаше какво друго да направи. Представи си ново, завършено заведение. Деликатесен щанд, зареден с вкуснотии, по-интересни ястия от мусаките на Ейлса и пирамидите фалафели. Предложенията за обяд щяха да са напълно подходящи за познатите ѝ от клуба, отказали се от въглехидратите, и по всяка вероятност щяха да се изкушат да променят обстановката, ако предложенията бяха вкусни и подходящи за начина им на хранене. Домашно направени плодови напитки и ароматни сиропи за кафетата; огромни сандвичи за мъжете, ама много вкусни, някои с прословутите ѝ кюфтенца и с качествена наденица, сандвичи с бекон през уикенда. На лявата стена щеше да има полици, на които да са изложени за продажба необходимите за един местен магазин стоки — не красивите и почти безполезни черни спагети и бисквити „Амарето“, които Ейлса предлагаше, ами храни, които неочаквано забелязваш, че вкъщи са свършили, а в близкото „Теско Метро“ не предлагат. Тя направи бърз списък — морска сол, качествен зехтин, балсамов оцет, яйца от свободно отглеждани кокошки, несолено масло, сирене пармезан... Дали щеше да успее да си извади лиценз за алкохол, зачуди се тя. Няколко вида вино до прозореца щяха да дойдат добре дошли на местните съпруги по обяд в петък и в дните, когато гледачката поема децата. Щеше да има и специални предложения: паста без въглехидрати и сос (беше овладяла до съвършенство уменията да приготви купичка тънки като спагети резени тиквички и моркови) или огромна салата и чаша вино за фиксирана сума. По-здравословни ястия за дома от онези, които обичаше да прави за семейството си — пикантно пържено пиле, изискан кебап в пита с хумус, домашно приготвена пица на парче... Умът ѝ работеше на бързи обороти.

Лапна хапка баклава и сдъвка, докато идеята продължаваше да придобива все по-ясен вид. Разполагаше с известна сума пари за черни

дни в две спестовни сметки. По-голямата част от заплатата на Джеймс покриваше ипотеката и режийните, вноските за колата, таксите за клуба, ваканциите и обичайните разходи, но оставаше по малко и тя можеше да използва тези суми. Стела може би щеше да се съгласи да си делят бавачка, защото работеше доста, откакто Вайкинг поотрасна. Може би щеше да се справи с бавачка и детската градина в „Бовингдън“, докато преоборудваше кафенето и намереше човек, който да работи на пълен работен ден след откриването. Думите на Ейлса не спираха да ехтят. *Понякога промяната сама те намира.*

— Ейлса? — провикна се тя, жената кимна и се върна до масата. — Намери ли вече купувач?

Пърл се кискаше весело, когато Джеймс се прибра. Притегли куфарчето на колелца след себе си и го подпря до закачалката в коридора. До него бяха оставени два чифта гумени ботуши, а до тях бяха кожените ботуши на Изи и неговите мокасини.

— Недей, Пърл, сложи боровинката в устата си. Точно така, сега още една, иначе ще ги взема. Недей да ги завираш в носа си.

— Какво пъхаш в нослето, маймунке? — провикна се Джеймс и момиченцето изписка от вълнение. — Татко! Подарък!

Той влезе в кухнята, взе Пърл в ръце, когато тя се завъртя на стола и протегна ръце към него, наведе се да целуне Изи, след това и Алфи, който седеше, без да мърда, и ядеше овесена каша. Малкият не обърна внимание на целувката и отвори уста за нова хапка.

— Здравей, мила. Те слушат ли те?

Изи кимна.

— Всичко е наред. Алфи имаше проблем със зъбките, но сега е вече по-добре.

Тя погледна съпруга си. Искаше ѝ се да му разкаже веднага и за плановете си, и за идеите, и колко е развълнувана, и как вижда бъдещето за пръв път от месеци насам. Откакто поговори с Ейлса, си даде сметка колко ограничен е бил светът ѝ. До днес не си представяше какво ще бъде след уикенда, защото дните се сливаха. Ето че най-неочаквано мислите ѝ препускаха. Непрекъснато оставяше Алфи, за да запише нещо, за което се сещаше, или идея за меню. Сякаш умът ѝ се будеше и протягаше.

Няма да стане точно сега. Джеймс беше разсеян, все още мислеше за работата и пътуването, за прибирането у дома. Няма да

откликне положително, ако го бомбардира с новината още с влизането. Реши да изчака. *Налагаше* се да изчака. Имаше чувството, че гърдите ѝ ще експлодират.

— Добре че не закъсня много. След малко трябва да изляза, а Джейни ще дойде чак в десет. Щеше да се наложи да ги взема с мен.

— Къде отиваш? — погледна я сърдито Джеймс. Изглежда, намерението му да подремне след полета трябваше да почака до по-късно.

— А... имам среща. — Изи прехапа устни. Постара се да говори небрежно, спокойно, сякаш беше нищо работа, че има среща в неделя сутринта, след като съпругът ѝ току-що се с прибрал у дома.

— Каква среща? — изви вежди Джеймс. Майките, които си гледаха децата, нямаха срещи.

— Аха. — Тя посегна към ключовете. Чакаше.

— Каква среща? — Ето, започна се.

— Ще ти кажа по-късно. — Не се сдържа и се усмихна. Беше много развълнувана. Срещата беше с адвокат, когото намери, за да се справи с наема. Това бе другата причина, поради която отложи разговора — искаше да е сигурна, че всичко е уредено, преди да съобщи на Джеймс какво е намислила. Той приемаше нещата много по-добре, когато знаеше, че има план. А тя вече градеше планове.

Изи се ухили и остави лъжичката на Алфи, грабна една дълга жилетка и я облече върху униформата си за уикенда — тениска, тесни дънки и ботуши.

— Тръгвам — рече тя, целуна Джеймс по бузата, метна чантата си на рамо и взе огромния бележник, в който си водеше записки. — Гледай да ги заведеш да нахранят патиците или каквото друго решиш — го помоли тя. — Вчера цял ден валя като из ведро, затова отидохме на закритата площадка със Стела и Вайкинг. — Изи изви очи и Джеймс се намръщи съчувствено. — Знам, къде ми беше умът. Вайкинг фрасна Алфи по главата в клетката с топките, да не говорим, че излязоха вмирисани на напишкано. Напомни ми, ако някога отново реша да се върна там, че прилича на седми кръг на ада.

Джеймс козирува и намигна.

— Разбрано. Ще ги заведе на люлките в „Бовингдън“.

— И за чипс — намеси се настойчиво Пърл. — Чипс с кетчуп.

— Чипс и кетчуп ли? Ще видим. Само ако си добричка и седнеш да гледаш Пингу за половин час, докато тати вземе душ. — Очите на Пърл заблестяха и тя се втурна към хола и DVD плеъра. Зазвуча досадната музика на Пингу, а Джеймс пое Алфи от високия стол и го задържа на една ръка разстояние. Лицето на момченцето беше омърляно с каша, вече изстинала, сгъстила се, много подобна на забравено лепило за тапети. Алфи беше извадил език от единия ъгъл на устата и се опитваше да оближе последната хапка. Джеймс и Изи го погледнаха и се разсмяха. — Май ще го взема със себе си — реши Джеймс. — Хайде, дребен.

— Чао — провикна се Изи от вратата, докато Джеймс отнасяше сина си на горния етаж. — А, да, направила съм резервация за довечера, за „Кортън“.

Джеймс спря. „Кортън“ беше любимият му местен ресторант, малко бистро зад ъгъла. Тя зачака той да започне да се оплаква, че е изморен, че предпочита да си остане вкъщи. Притаи дъх. Той много обичаше „Кортън“. Поне щеше да е в добро настроение.

Джеймс се усмихна.

— Супер. Разбрахме се.

* * *

— Парите ли са проблемът? — попита Изи, след като сервитьорката вдигна бързо чиниите от основното, без да каже и дума, очевидно усетила напрежението между двамата. Изи почука с халката си по чашата вино.

— Не, разбира се — отвърна той. — Не точно. Това са много пари, Изи.

— Знам. Но си струва.

— Лесно ти е да го кажеш.

Изи прехапа долната си устна. Не трябваше да плаче. В никакъв случай не биваше да плаче.

— Изобщо не е честно. Безкрайно отегчена съм. Отегчена съм до смърт, Джеймс. Нямах представа какъв е животът ми. Всеки ден е едно и също.

— Много съжалявам. Не съм предполагал, че животът ти е толкова кошмарен.

Тя въздъхна раздражено. Мразеше подобни моменти. Не умееше да се изразява, не намираше подходящите думи, с които да го накара да я разбере. Чувстваше се като гневно дете, готово да капризничи, а ако не стане неговото, да ревне.

— Не е ужасен. Разбира се, че не е.

Джеймс я наблюдаваше с каменно изражение. Изи протегна ръка през масата и пое неговата.

— Извинявай. Знам, че имам невероятен късмет, че мога да прекарвам времето си у дома с децата. Знам го.

Джеймс не отговори веднага.

— И двамата сме поели своята част от задълженията.

Тя настръхна.

— Точно така.

Последва мълчание. Никой не поглеждаше другия в очите.

— Какво искаш да кажеш? Правиш го, защото не аз съм човекът, който носи парите вкъщи ли? Нямам никакви претенции за пари.

Стори й се, че на Джеймс му стана неловко и той поклати глава.

— Не съм казал подобно нещо.

— Защо? Все едно го каза. Признай си. Просто така се чувстваш. Нали? — Цялото й тяло беше напрегнато. Замълча отново, когато сервитьорката се върна, за да почисти трохите от масата им. Усмихна се бегло, напрегнато, докато им подаваше менютата с десертите. И двамата ги оставиха на масата, без дори да ги погледнат.

— Просто си мисля, че трябваше заедно да вземем решение. Важно е за всички ни. Не става въпрос дали можем или не можем да си го позволим.

Той избягваше въпроса и двамата го знаеха.

— Добре, хайде тогава да вземем решение заедно. Да обсъдим въпроса.

— Какъв смисъл има? Ти вече си решила. Не мога да те спра. Ще изляза пълен гадняр, ако ти кажа, че не може.

Изи сви рамене.

— Ако си категорично против, тогава не искам да се заемам.

Джеймс се усмихна.

— Не ставай лоша.

Гласът му прозвуча шеговито и тя въздъхна.

— Имам нужда да ме подкрепиш. Началото на всеки бизнес е *трудно*.

— Особено в момента.

— Именно. Не искам да го правя — не мога да го направя — ако не сме заедно и не вярваш в успеха ми. Имам нужда от това, мили. Наистина имам нужда.

Той погали с палец ръката ѝ и кимна.

— Като се грижа за децата непрекъснато... не е заради тях. Да не помислиш, че не искам да съм с тях. Просто това съсипва. Като пресована съм. Едно и също ден след ден, все същите въпроси, същата храна, същите високомерни, отегчени жени на площадката за игра. Направо се побърквам и трябва да се измъкна, имам нужда отново да се почувствам като истински човек, иначе не знам какво ще направя. Знам, че мразиш работата си...

— Не я мразя. Наистина не я мразя. Вярно е, че не ме изпълва с радост, но...

— Знам какво ти е и ми е мъчно, че е така. Знам, че се чувстваш като в капан, че не можеш да се измъкнеш дори за кратко и че се грижиш за всички сметки. Представи си какво ще бъде, ако тази работа се получи, ако потръгне. Може пък да стане. Навремето бях много добра.

— Беше невероятна. Все още е така. Тъкмо затова се влюбих в теб. Онова ризото с трюфели... — Джеймс изпъшка при спомена.

— А пък аз си мислех, че съм те спечелила с невероятния си външен вид и възхитително чувство за хумор.

Той се престори, че мисли.

— Не. Онова ризото с трюфели пак остава на първо място.

Тя се поколеба.

— Трябва да го направя, Джеймс — прошепна тя след малко. — Извинявай, че постъпих толкова глупаво и първо не обсъдих въпроса с теб. Трябва обаче да го направя и имам огромна нужда от помощта ти.

Той вдигна ръката ѝ към устата си и целуна пръстите ѝ.

— Разбира се. Разбира се, че ще ти помогна.

Изи му се усмихна широко. Имаше чувството, че светът разтваря ръце и се кани да я приветства.

— Благодаря ти, любими. Много ти благодаря.

Хариет бе застанала пред щанда с паста в ярко осветения сутерен на „Селфриджис“. Обикновено идваше тук, когато канеха гости за вечеря; малкият офис, който държеше с партньорката си от пиар фирмата, бе точно зад ъгъла и тя често се отбиваше след работа, за да купи нещо за вечеря. Понякога се отбиваше и на обяд, което бе вреден навик; тук беше твърде скъпо, за да си позволява често сандвичите.

Приглади предната част на роклята, докато чакаше. Не само портфейлът ѝ страдаше от навика да се тъпче със сандвичи на обяд, ами и коремът ѝ. Хариет никога не бе имала проблеми с наднорменото тегло; беше слаба, с мускулести крака, които си останаха стегнати след годините, в които игра хоккей и тенис в училище, с тънка талия, но напоследък бе забелязала, че ѝ се оформя малко коремче. Тлъстинките там се бяха натрупали скоро след като навърши тридесет и тя така и не успяваше да се отърве от тях (не че се бе постарала). Освен това бе твърде късно за новогодишните решения. Може би трябваше да продължи с диетата и да си повтаря, че е пролетно прочистване на организма.

— От тортелоните с глиган — посочи тя малките жълти възглавнички, когато дойде редът ѝ. — За четири човека. За четирима лакомници, така че най-добре порциите да са за шест човека. — Вече бе сложила салата и пекорино в кошницата и пухкав бял хляб, с който да топят соса; сега ѝ трябваше някакъв десерт. Взе пакетче от щанда и го пусна в кошницата.

— Хариет? Хати? — Хариет се обърна и автоматично вдигна ръка, за да пригласи правата си кестенява коса и я прибра зад ушите. — О, боже мой!

Лицето на Хариет замръзна в широка усмивка, а вътрешно се прокле, че не е излязла от офиса пет минути по-рано, вместо да рови във Фейсбук.

Таша Джеймс. Какъв гаден късмет. Лицето с остри черти на момичето, което най-много дразнеше двете с Каролайн в училище и непрекъснато се съревноваваше с тях, се понесе към нея също като орел, устремен към плячката си. Сега Таша живееше на една крачка от Изи в огромна, крещящо скъпа къща.

— Таша! Боже, колко се радвам да те видя. — Хариет остави кошницата на пода и двете жени се разцелуваха по бузите. Хариет усети как Таша сграбчва ръцете ѝ тъкмо когато се опита да се отдръпне.

— Кажи ми как си — заговори възторжено Таша, все още стиснала ръцете ѝ, вдигна ги лекичко, сякаш бе преизпълнена с обич. Хариет обаче знаеше каква е причината.

— Ами, добре, много добре. Бизнесът върви, дори бих казала, че процъфтява — забъбри тя и усети омраза към себе си, задето премина в отбранителна позиция, преди Таша да нанесе фаталния удар със скритото си асо.

— Двамата с Уил още ли сте заедно? — попита Таша с мила усмивка, която Хариет от опит знаеше, че прикрива една отвратителна и непоносима клюкарка. Таша Джеймс беше момичето, което препъна най-добрата ѝ приятелка по време на надбягването в спортния ден през третата им година и разтръби, че било хлъзгаво, че маратонките ѝ били лоши. Всички обаче знаеха истината.

— Да, още сме заедно. — Хариет се постара да попречи на усмивката си да се превърне в гримаса. Ударът предстоеше. Трябваше да се стегне.

— Още ли не сте женени? — Гласът на Таша бе нежен като целувка. Хариет знаеше, че това се таи зад привидно приятелското стискане на ръце, с което целеше да напипа годежен пръстен на безименния пръст. Пукни, тъпачко, помисли си тя. Вместо това каза нещо съвсем различно.

— Така и не сме стигнали дотам. И двамата сме прекалено заети. Нали знаеш как е, когато управляваш собствен бизнес. Вечно си на дежурство. — Точка в полза на Хариет. Таша нямаше никаква представа какво е. Тя работеше все за същата маркетингова компания, откакто завърши университета. А думите ѝ можеха да означават, че Уил ѝ е предложил, че няма търпение да се оженят, нали така? Просто не са стигнали дотам, въпреки че и двамата нямат търпение да сключат брак, просто са така претрупани с работа, че нямат време за момичешки измишльотини като организирането на сватба. *Божке, защо изобищо мислиш по този въпрос? Тя е истинска вещица, открай време е такава и няма да се промени. Просто ѝ кажи, че трябва да вървиш, и заминавай. Престани да играеш подобни жалки игрички.*

Таша обаче закима.

— *Напълно* те разбирам — рече тя и вдигна лявата си ръка към устата, обърна се лекичко към Хариет, за да може другата жена да огледа добре диамантите на безименния ѝ пръст: брачна халка, обсипана с множество диаманти, и годежен пръстен с цели три диаманта, едри като яйца, още един диамантен пръстен по случай кръгла годишнина, където скъпоценните камъни намигаха самодоволно. — Фирмата на съпруга ми пусна акции — *че как иначе от противна по-противна жено* — и работата започва да му дотежава понякога. Моето задължение е да поддържам домашното огнище топло и да го подкрепям във всичко.

За разлика от теб, която управлява собствен бизнес в жалък опит да запълниш деня и да прикриеш факта, че Уил не те обича достатъчно, нито пък те цени и затова все още не ти е предложил брак. Хариет веднага долови скритото значение в думите на Таша.

— А пък след няколко месеца ще стане още по-натоварено, тъй като и двамата ще сме непрекъснато заети — добави тя и отметна шоколадовокафявото си палто, за да покаже скритото си под кашмирен пуловер коремче над дънките за бременни от „Севън“.

— Четвъртото! — подчерта самодоволно тя. Коремчето ѝ не беше по-голямо от шкембето, с което Хариет се беше сдобила, помисли си тя тъжно. За секунда, обзета от някаква лудост, се изкуши да подчертае, че и тя е *в клуба*. Беше като онези моменти, когато шофираш по магистралата и си представяш за частица от секундата какво би станало, ако рязко извиеш волана.

— О, Таша, честито, радвам се и за двамата — отвърна тя. Как иначе. Налагаше се да играе играта, а след това отказа предложението на Таша за „по едно бързо питие на бара за шампанско, е, за мен газирана вода, разбира се!“. — Извинявай, много ще ми бъде приятно, но трябва да бързам вкъщи ида приготвя вечеря. Поканили сме приятели и ще правя нещо специално. Това ли? А, не, пастата е за фризера (каква си лъжкиня, тъпа глупачке, просто ѝ кажи, че ще поднесеш на приятелите си купена паста, защото си имаш по-приятни занимания, отколкото да се напъваш да правиш изчанчени рецепти, за които ти трябва специално брашно, което може да се купи само в един-единствен магазин в Рим и масло, пречистено три пъти) — и тя избяга на Оксфорд Стрийт, където едва не се блъсна в продавач на списание

„Биг Ишу“ в бързината да запали цигара. Защрака нервно със запалката, докато най-сетне се появи огънче, облегна се на стената на магазина, стиснала илика с покупките между краката си, без да знае дали мрази повече Таша или себе си. Може би Уил.

ТРЕТА ГЛАВА

Април 2008 г.

Джеймс барабанеше по клавиатурата на лаптопа, пръстите му пробягваха бързо, от време на време се поколебаваха, когато спираше, за да помисли, устните му се движеха, докато се опитваше да формулира правилно имейла.

Добре разбирам, че си е затруднено положение... — не, така не вървеше, звучеше като стар тъпанар. Разбирам, че това ще ти създаде трудности... — нещо, което бе повече от ясно, но бе малко по-добре. За съжаление не мога да...

Думите не идваха. Обърна глава и погледна през малкия прозорец. Под самолета се стелеха облаци, сякаш оформяха мост в посоката на полета. За четвърти път от пет седмици насам прекосяваше Атлантически океан и се чувстваше уморен.

Може би щеше да успее да поспи няколко часа, преди да кацнат. Щеше да се опита, след като напишеше проклетия имейл.

Наведе глава над лаптопа.

Не мога да бъда какъвто очакваш. Моля те да проявиш разбиране... — Дали тя щеше да прояви разбиране? Просто не беше от този тип хора. Едва ли щеше да разбере.

*Надявам се с течение на времето да разбереш... Така беше по-добре. Освен това бе самата истина. Искрено се надяваше, колкото и да му се струваше невероятно... защо ми се налага да откажа разумната ти молба. Дали да пише *разумна*? Ако наистина беше разумна, защо тогава ѝ отказваше?... *Защо се налага с огромно съжаление да ти откажа.* Господи, човек, който фъфлеше, трудно би произнесъл подобно изречение. Въпреки това ставаше.*

Пръстите му се поколебаха. Трябваше да каже нещо друго, нещо по-конкретно, за да не се чувства като такъв мерзавец. Размърда пръстите на краката си. Кашмирените чорапи, които Изи му беше купила, навремето му се струваха като момичешки каприз, но при честите полети се оказаха истинско удоволствие (Изи се беше

усмихнала доволно, когато ѝ каза, че е разбрал защо му ги е купила, след което се почувства като неблагодарник, макар да не го сподели, освен че ѝ благодари и ги остави настрана). Бяха много по-топли от изкуствените, които продаваха по няколко, не протриваха кожата му и не го караха да скърца със зъби. Беше голям късметлия.

Тази мисъл го подтикна да се заеме отново с имейла. *Моля те да уважиш решението ми. Надявам се, че парите, които прехвърлих на сметката ти, ще те подпомогнат за направените разходи — както минали, така и настоящи. С уважение, Джеймс.*

Задържа мишката над бутона за изпращане.

— Още една чаша, господине? — Стюардесата, обилно напръскана с лак за коса и обувки със средно високи токчета, бе застанала до него с бутилка в ръка — той кимна и побутна чашата си към нея, след това натисна „Изпращане“, преди да започне да се колебае или да реши нещо различно, и затвори лаптопа. Така. Свърши и тази работа. Парите щяха да излязат от сметката му след няколко дена, поне така предполагаше, след което щеше да забрави цялата тази работа и да продължи напред. Беше постъпил правилно — беше направил единственото правилно нещо — в името на семейството си, поне така си каза. Нямаше друг избор. Беше предпочел да изпрати парите — доста голяма сума, която реши да отдели след дълго обмисляне и много колебания — в брой и да приключи с всичко, но Изи беше опразнила спестовната им сметка, за да купи кафенето и да го преоборудва, а и той нямаше как да скрие изчезването на подобна крупна сума. Заемът, който взе на свое име, бе много по-сигурен.

Засега можеше просто да се отпусне и да се наслади на последните часове, в които нямаше ангажименти към деца, нямаше отговорности и домашни задължения. Обичаше семейството си, но те бяха... прекалено шумни. Усмихна се, докато отпиваше шампанското и прие платото със сирена и бисквити, които стюардесата му поднесе. Какво неземно удоволствие.

Каролайн и Барт, Уил и Хариет трябваше да пристигнат у Джини и Джулиан за вечеря след по-малко от час. Джини изгаряше от нетърпение да ги посрещне вече цяла седмица; обичаше децата ѝ да идват, също и приятелите на децата. Всички те ѝ липсваха. Тази вечер

обаче не можеше да се скрие зад готвенето, както обикновено. Беше разсеяна. Странното чувство, че е направила нещо нередно — и ѝ се е разминало — я гризеше. Разбърка ризотото и се опита да потисне виновната усмивка, която заплашваше да разтегли устните ѝ.

Беше натоварила покупките отзад в колата и беше отишла да върне количката. Сутринта беше на покупки — първо „Уейтроуз“, за да откара всичко вкъщи, за да има време Паулина да ѝ помогне да разтоварят и да подреди всичко, преди да си тръгне в единадесет, за да вземе момченцето си от баващата (Паулина идваше три сутрини в седмицата за няколко часа и Джини често си мислеше, че вместо да товари своите крака, предпочита полякинята да върши работата). След това трябваше да отиде до оптиката, за да вземе новите слънчеви очила, които си беше поръчала, елегантни, с рамки на „Шанел“, с които се гордееше невероятно много; да отскочи до пощата, за да вземе колет, тъй като при доставката не си беше вкъщи; да вземе от химическото чистене ризите на Джулиан за тази седмица (беше отказала още в началото на брака им, обзета от нехарактерен за нея пристъп на феминистки бяс, да отделя часове наред всеки ден, за да колосва раираните розови яки и маншети, затова винаги ги даваха на пране. Съгласила се беше да ги носи вместо него и да ги прибира и отначало се притесняваше, че предава сестрите си по неволя, но после реши, че мисли прекалено много. Не всяка жена можеше да е Андриа Доркин^[1] — а и не трябваше да се стреми поне според Джини; така и не успя да разбере защо феминистките са толкова... космати).

Качи се отново в автомобила, загърна се плътно в палтото си, за да ѝ топли под предпазния колан; не можеше да понася да се усуче, докато шофира, защото се изнервяше. Пусна „Часът на жените“ и попадна на жена, която имаше намерение да се премести да живее в Южна Франция, за да напише книгата си за живота във ферма за лавандула, но се оказало, че съвсем не е толкова лесно, колкото ѝ се искало. *Тъпа гъско, та ти дори не знаеш френски, а си мислиш, че всичко ще се нареди просто така. Къде, за бога, ти е умът? Как така още не си се заровила под някой лавандулов храст, помисли си Джини,* усети злобата си и остана шокирана от себе си. Спря радиото, също и отоплението, за да се самонакаже.

Опашката в пощата се оказа дълга и Джини отпусна тежестта си на единия крак, след това на другия, докато наблюдаваше врата на мъжа отпред. Стори ѝ се мазен, яката на якето — посипана с пърхот. Джини се почувства неловко и извърна поглед. Това бе твърде интимно, прекалено натрапчиво.

Пъхна ръце в джобовете с надеждата да намери нещо за развлечение. Нямаше абсолютно нищо. На стойката със списания забеляза строг надпис с черен маркер, който забраняваше клиентите да ги разлистват. Обърна се надясно. Полицата с канцеларски материали бе на нивото на лакътя ѝ, отрупана с тетрадки със спирали отстрани, купчинки пликове, които тя побутна разсеяно. Опашката се премести напред една крачка. Сега вече канцеларските материали ѝ се сториха по-интересни, имаше несесери с химикалки, подредени в цветовете на дъгата, и мънички тетрадки с ярки пластмасови корици, отстрани също със спирали. Пърл щеше да ги хареса, помисли си Джини, защото бяха точно от безполезните дреболии, които тя обичаше да събира в кутията си със съкровища. Взе една. Беше розова, нали всичко трябваше да е розово. Към тях имаше миниатюрни химикалки, захванати към тетрадките за капачките. Да, много щеше да ѝ хареса.

Гишетото, където се плащаше за покупките, беше отпред, до вратата. Тук нямаше шоколадчета, нито дори пликове. Джини отдавна знаеше, че за да плати, трябва да се нареди на отделна опашка. Опашката и там беше дълга. Тя взе тетрадката и докато опашката се придвижваше напред, я пъхна в джоба.

— Госпожо Ратбоун? — повика я дъщерята на собственика на магазина, когато мина покрай касата с колета в ръка (ново легло за кучето Господин Бътъруърт, точно каквото той харесваше, с пухкава подплата, която, както можеше да се предполага, бе поръчана от Германия. Господин Бътъруърт се оказа изключително скъпо куче въпреки уверенията на кучкаря, че идва от род на здрави и дълголетни животни. Ако това беше истина, то Господин Бътъруърт бе някаква издънка — стигна дотам, че ядеше единствено варено пиле и определен вид прескъпа кучешка храна, която също се поръчваше специално и трябваше всеки път да ходи да я вземе от ветеринаря).

На Джини ѝ се искаше да застине на място и да стисне очи като дете, с надеждата по този начин да стане невидима, вместо това продължи, престори се, че не е чула момичето, и измамата ѝ се стори по-тежка от колета, който носеше. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите и тя насочи поглед към светлата улица навън. Задъхано дете профуча на скутер, а Джини продължи да гледа напред.

— Госпожо Ратбоун! — повиши глас момичето и Джини забеляза, че няколко човека се обърнаха. По дяволите. Беше точно пред проклетото момиче и не можеше да се преструва, че не я чува.

Обърна се, усмихна се любезно и се опита да си придаде изражение на объркана, на стресната. Щеше да се престори, че няма представа защо я вика момичето. Какво ще каже, какво, за бога, да каже?

— Да? Как си?

Нямах свободна ръка, щеше да обясни тя. Просто я пъхнах в джоба, докато чаках, после съвсем съм забравила. Дали това беше достатъчно? Ако не беше нелепата система с двете опашки, щеше да добави, ако момичето се опиташе да негодува, нямаше да се случи подобно нещо. Щеше да се възмути с право. Стегна се.

Момичето ѝ подаде плик.

— Сметката за вестника, госпожо Ратбоун. Бихте ли я взели. Така и така сте тук.

Джини спря.

— Да. Да, разбира се. — Тя пъхна леглото за кучето под мишница и протегна ръка.

— Много благодаря. Не се притеснявайте, не бързайте. Виждам, че ръцете ви са заети! Просто оставете чека следващия път, когато минавате. — Момичето ѝ се усмихна приятелски, широко, кръглото ѝ лице излъчваше топлина, обещите от фин златен филигран леко се полюшнаха и Джини преглътна чувството за вина. Дори не знаеше името на момичето. Тя бе толкова мила. Неочаквано ѝ се доплака, прииска ѝ се да върне малката тетрадка, скрита в джоба. Не го направи. Благодаря отново на момичето и си обеща да научи името ѝ и да го използва следващия път, когато я види, след това излезе от магазина. Щом се озова на улицата, чувството за вина и съжаленията се изпариха, отлетяха като синигер от гнездото и бяха заменени от вълнение. Беше се измъкнала.

— Това е един от първите имоти, които купуваме — обясняваше Уил, а пръстите му докосваха снимката на огромната, ослепително бяла вила. Разлисти купчината документи, които стискаше в ръка. — И тази също. — На втората снимка се виждаше шале, френско, ако можеше да съди по архитектурата, заобиколено от заснежени върхове, които блестяха също като белите стени на първата сграда. Яркосиньото и ослепително бялото, изглежда, бяха цветовете, които хората предпочитаха за ваканциите си, помисли си Джини. Синьо небе, синьо море, бял пясък, бял сняг. Никой вече не се интересуваше от пищната зеленина и полята, които тя познаваше от ваканциите през детството си, прекарани в Корнуол и Франция. Отново насочи вниманието си към гостите. Уил бърбеше безспир, ризата му беше разкопчана на врата, ръцете описваха арки, докато обясняваше ентусиазирано плановите си. Хариет изглеждаше така, сякаш се бе отнесла някъде далече и разсеяно въртеше лъжичката в захарницата.

— Как върви работата, Хариет? — попита я Джини, когато седна до нея и й доля кафе.

Хариет вдигна поглед и се усмихна. Беше хубаво момиче, помисли си Джини, някои биха казали красиво, винаги добре облечена и сресана за разлика от Уил, който изглеждаше така, сякаш се облича от някой магазин за дрехи втора употреба или предпочита дрехите на дядо си — нищо чудно да беше точно така.

— Ами, добре. Доста работа имаме. Спечелихме нови клиенти и напоследък работя над техните проекти.

Джини имаше чувството, че Хариет няма желание да навлиза в подробности, затова смени темата.

— Браво. Ти си умна. Ами родителите ти? Кажи те как са?

Усмивката на Хариет се сви.

— На последния етап от младоженческата мания. Сватбата на Ем е след шест седмици. Мама е на диета и е много раздразнителна, също и татко, защото го кара да яде разни нискокалорични манджи. Мама непрекъснато ми звъни в офиса, за да пита кой до кого да сложи. Не знам защо е решила, че е моя работа, но тъпата сватба не е моя, така че изобщо не ми пука.

— Защото си най-голямата и ти има доверие — обясни тихо Джини. Боже. Изглежда, промяната на темата не се оказа удачна.

— Да, така е. Всичко е супер, но нямам време да се занимавам с тънкостите около приема след сватбата, още повече че така наречената ми сестра се интересува единствено от външния си вид.

— Боже, сигурно е много притеснена. Подложена е на много стрес.

— Знам. Всички го казват. — Хариет прехапа устни и се обърна към Джини, а изражението ѝ се смекчи. След това стрелна Уил с поглед. Двамата с Джулиан бяха потънали в служебен разговор, въпреки това тя зашепна. — Извинявай. Този въпрос малко ме изнервя.

Джини я погали по ръката.

— Всичко е наред, мила. Едва ли ти е лесно.

Хариет си пое дълбоко въздух.

— Знаеш ли кое е най-лошото? Роклята на шаферка, която тя настоява да облека. Всъщност аз съм кума. Ем е решила, че нито една шаферка не трябва да е по-голяма от нея.

Джини се намръщи.

— Да, сестра ми е невероятно тактична. Чакай да ти покажа нещо смешно. — Тя бръкна под масата и извади айфона си от чантата. Прокара пръсти по екрана, за да го отключи, набра кода си и прегледа бързо снимките, докато стигна до онази, която търсеше. — Виж. — Подаде телефона на Джини.

На снимката Хариет беше мрачна, с изпънат гръб в ярко осветена пробна. Беше облечена в прилепнала рокля от тафта в толкова неподходящ за нея цвят, че Джини бе сигурна, че въпросният цвят все още няма име. Беше нещо между прасковено и коралово с нюанси на бледозлатисто, които преливаха в зелено; двата цвята се смесваха и блестяха по лъскавата материя. Кожата на Хариет изглеждаше бледа, очите — хлътнали. Роклята беше съчетана с болеро от същата материя, а късите му ръкави завършваха на мускулестата част на ръцете и им придаваха вид на надут и пристегнати като салами. Нищо чудно, че беше толкова мрачна, помисли си Джини. *Мили боже, ако Уил е видял тази снимка, нищо чудно, че все още не ѝ е предложил. Да не би сестрата на горкото момиче нарочно да се опитва да ѝ придаде вид на неузряла тиква, покрита с мазнина?*

До нея прозвуча задавено ахване, когато Хариет се задави с кафето си и Джини се въртна към нея и остави телефона на масата.

— Боже, миличка, добре ли си? Да не би да преглътна на криво? Вземи... — Джини грабна салфетка и я подаде на Хариет, и започна да попива разлятото кафе със салфетката на Хариет. Докато попиваше блузата, забеляза, че момичето я наблюдава ужасено. — Всичко е наред, Хат, няма страшно — опита се да я успокои тя. — Ето, виждаш ли? — Посочи покривката. Беше покрила кафявото петно със салфетка. — Като се изпере, ще излезе.

Хариет поклати гневно глава и стана, отмести стола назад със скърцане.

— Много ти благодаря, Джин — отвърна тя. — Наистина много ти благодаря.

Джини примигна.

— Аз...

Погледна към Джулиан и в същия момент усети, че мъжете са се смълчали, че Каролайн е откъснала изпълнения си с обожание поглед от Барт и я наблюдава, без да крие, че е вбесена. Каролайн беше спокойно и незлобливо момиче, гневът ѝ трудно се надигаше, ала когато това се случеше, същият този гняв лумваше.

— Мамо — рече тя сега. — Как можа? И то на тази чудесна вечеря. Как можа да измислиш подобно нещо, как можа да го кажеш? Не те разбирам.

Хариет беше излязла от стаята и си обличаше палтото в коридора, оплете се в ръкавите, докато бързаше да си тръгне, затова най-сетне се отказа и просто го метна на ръката си.

— Благодаря за вечерята — рече тя като робот. — Джулиан, радвам се, че се видяхме. Моля да ме извините... налага се да ставам рано. — Тя отвори вратата. — Уил?

Уил побърза да събере пръснатите по масата документи и бързо облече самото си.

— Извинявай, Джин — промълви той едва доловимо, наведе се и я целуна по бузата, — но добре ме нахисна. Въпреки това — намигна ѝ той, докато разтърсваше ръката на Джулиан и го потупваше по рамото — не сбърка. Неузряла тиква, покрита с мазнина! Добро попадение. Горката ми Хати.

Докато слизаха по стълбите и минаваха през официалната градина отпред, за да се качат в колата, Джини чу ледения, истеричен глас на Хариет да се носи в нощта и да нахлува през открития прозорец на кухнята.

— Противната жена, направо не мога да повярвам... по-зле е дори от онази вещица майка ти... всички си позволяват да ме съдят... *толкова* е унижително... не разбирам... при мъжете е различно... о, просто се разкарай, Уил, мама ти стара!

Докато слушаше, тя знаеше, че вината е нейна, разбра го по изразенията на хората от семейството, усети, че е казала на глас нещо срамно и невъзпитано, което трябваше да си остане в мислите ѝ. Тя обаче нямаше представа как се е случило.

* * *

Каролайн и Барт не останаха дълго, след като Хариет и Уил си тръгнаха; помогнаха на Джини да вдигне, въпреки че Каролайн беше много сърдита на майка си, след това се извиниха и се качиха в колата. Както обикновено напоследък, Каролайн се извиняваше, че трябва да става рано за работа на следващия ден или пък казваше, че не се чувствала достатъчно добре. Никой не си позволи да каже нещо, както би станало преди няколко години, никой не се опита да я убеди да слезе от автомобила за още едно питие, *дявол да го вземе, ще викнете такси*. Хората просто се усмихваха тактично и проявяваха разбиране.

Как само ѝ се искаше предположенията им да са верни. Искаше ѝ се газиранията вода с резенче лимон, която пиеше така, сякаш стискаше в ръка чаша джип с тоник, да е жертва в името на бебето, което всички си мислеха, че тя носи. Вместо това спокойствие нямаше, просто безвкусно напомняне за отчаяното ѝ желание да зачене и невъзможността това да се случи.

Беше толкова несправедливо. Правеше всичко по силите си. Не пиеше освен някоя и друга чаша червено вино, когато беше в мензис, просто за утеха и вкус. Правеше достатъчно упражнения, но не прекаляваше, ядеше поне по седем порции плодове и зеленчуци на ден, включително листни зеленчуци, избягваше преработените храни и транс мазнините и се стараше месото, което яде, да е органично. Беше

забранила на Барт да седи с лаптопа в скута, беше се опитала да го накара да намали до минимум пиенето и беше заменила кафето с кофеин в кафеарката с безкофеиново (много добре знаеше, че той се налива с обикновено кафе, докато е на работа, но също така беше наясно, че няма начин да спечели тази битка). Двамата правеха секс редовно, дори по-често, когато тестът за овулация показваше, че подходящото време е настъпило (не че имаше нужда да си прави тест, вече се беше превърнала в експерт и познаваше противната, белтъчно бяла цервикална слуз, която издаваше, че трябва да се действа), въпреки че Барт проявяваше все по-малко ентусиазъм, когато му се налагаше да се чука като по команда.

Можеше да направи усилие и да го прелъсти, когато времето дойдеше, мислеше си тя, докато палеше автомобила, за да не се чувства той така, сякаш чака единствено спермата му. Тя наистина искаше спермата му, при това много, но също така желаше и него. Улови погледа му в огледалото за обратно виждане и му се усмихна с благодарност.

— Не мога да повярвам какви ги наговори мама тази вечер — отбеляза тя.

— Странна работа, нали? Мислех, че харесва Хариет.

— Много я харесва. Обича я, при това открай време.

— Как стана така? — попита той.

Каролайн поклати глава.

— Нямам никаква представа. Напоследък се държи доста странно. Питам се дали отношенията им с татко са наред.

— Всичко ми се стори нормално. Все си мисля, че родителите ти са достоен пример за съвършен брак, за хора, които са били заедно толкова много години. Струват ми се сравнително щастливи.

— Ммм. — Каролайн включи на заден и излезе от алеята. — Не е толкова просто.

— Как така?

— Много добре знаеш какво имам предвид. Нали ти казах какво стана?

— За другата жена ли говориш?

Каролайн кимна.

— Стига, де. Случило се е преди много години, нали така каза. А и не е било кой знае какво. Едва ли е било нещо сериозно.

Каролайн настръхна.

— Не е ли? Разбира се, че е било сериозно — *винаги* е сериозно.

— След като е било толкова зле, трябвало е да го изхвърли. Нали така? — Барт стисна коляното на Каролайн, докато тя шофираше. Тя се отдръпна бързо. — Стига, Каро. Стига глупости.

— Не са глупости. Очевидно ти мислиш, че верността в брака не е „нищо сериозно“. Това е ново двадесет. Добре поне, че вече знам какво да очаквам.

Барт сви рамене.

— Тя просто каза онова, което мислеше. Не е престъпление. Беше пийнала две чаши вино, както и всички останали.

— Тя не беше пияна, а аз не съм пила нищичко.

— Знам. Ти си изключително праведна.

— Това пък какво трябва да означава? — Каролайн обърна рязко глава към съпруга си.

— Просто, че не пропускаш да изтъкнеш колко здравословен живот живееш в момента. На останалите ни е трудно да сме на твоето ниво.

— Кои сте вие останалите? На никой друг не му влиза в тъпата работа дали се грижа за себе си и съвсем не е мой проблем, че хората не могат да приемат начина ми на живот и хранене.

— Не е „твой“ проблем.

— Не е.

Каролайн вирна инатливо брадичка и двамата се обърнаха напред и загледаха трафика, потънали в мълчание.

— Значи всичко правиш сама, така ли? Опитваш се сама да си направиш бебе, а? Да не би да възнамеряваш сама да го отглеждаш?

Каролайн поклати глава.

— Нямах това предвид. — Опита се да потисне сълзите, които пареха очите ѝ. — Просто правя всичко по силите си. Това е. Не искам да се караме, Барт.

— Аз не се карам.

— Знам. — Тя отдръпна едната си ръка от волана и я постави върху неговата. Още в началото на връзката им беше научила, че инатът на Барт е неспасяем, особено след като е пил. Думите му бяха жестоки, бяха я наранили, но той не говореше сериозно. — Знам.

След това прибра ръка, за да избърше сълзата, която се стичаше по бузата ѝ.

Художествената галерия, в която работеше Каролайн, се намираше на малка странична улица близо до „Сейнт Джеймс“, непосредствено до магазин за пури. Тук се продаваха главно акварели и рисунки както на стари майстори, така и на съвременни творци. Галерията беше тиха, спокойна, подовите бяха от варовик и всяка крачка издаваше приглушено потропване. Каролайн обичаше този изпълнен с тишина балон, който собственикът беше създал в центъра на града, обичаше да седи на малкото си писалище в ъгъла и да разговаря с клиенти за предпочитанията и идеите им, къде ще закачат картината, радваше се на въодушевлението, което наставаше с идването на нова колекция, организирането на частни изложби и внимателното и точно отношение към детайлите. Това бе нейното кралство и тя го управляваше спокойно, ефикасно и изискано.

Не беше от амбициозните по отношение на кариерата жени, никога не бе изпитвала желание да се изкачи по метафоричната стълбица, за да постигне... какво? И тя не знаеше. Постиганията за нея не бяха нещо, което се измерваше с повишения или увеличение на заплатата. Не изпитваше нужда да е най-добрата, нито да побеждава. Не обичаше конкуренцията, защото бе твърде добродушна. В училище ѝ правеха забележки, че забавя преди финаша, за да може състезателката зад нея, една от приятелките ѝ, която бе наранила коляното си, да пресече финала заедно с нея и се почувства объркана и наранена, когато другото момиче ускори темпото и я задмина. Тя просто не притежаваше агресивен инстинкт. Имаше достатъчно пари, тъй като нямаше вкус към скъпите неща, нито пък екстравагантни навици. Не беше болна на тема пазаруване като Хариет, която обикаляше „Селфриджис“ със скоростта на готов за атака скорпион, нито пък имаше две деца и социален живот като Изи, които буквално изяждаха парите; не обикаляше по партита и не пилееше пари като Стела. Тя бе най-разумната от четирите. Нямаше нищо против, че е така. Преди да се омъжи, с радост прекарваше петъчните вечери пред телевизора с купичка паста и излизаше единствено когато момичетата насила я водеха на пълб или на вечеря, а сега, откакто се омъжи, тя с

удоволствие правеше същото с Барт и понякога канеше техни приятели вкъщи. Излизаха повече, отколкото на нея ѝ беше приятно, защото събитията, на които ходеха, бяха важни за работата му и тя приемаше този факт — сега вече бе част и от нейната работа. Това бе начинът, по който Каролайн преценяваше постиженията. Бракът беше нейната кариера и това бе най-доброто ѝ постижение досега, най-значимото. Бракът на родителите ѝ я бе научил, че двама могат да преодолеят всичко, ако се постараят достатъчно, стига да го искат. Каролайн наистина вярваше, че повечето хора, които се развеждат, просто не са се *постарали* достатъчно. Съвсем не бе глупаво да изкаже това мнение пред другите.

Вдигна поглед и се усмихна на потенциалния клиент, който току-що влезе, и лицето ѝ грейна, когато видя, че не е непознат, ами съпругът ѝ.

— Любими!

Скочи от стола и пристъпи към него, прегърна го през врата и го целуна.

— Здравей. Много се радвам. Да не би нещо да не е наред? — намръщи се тя и той целуна смръщените вежди.

— Всичко е наред, не се тревожи. Дойдох, за да те отвлека.

— Къде? Как така? Приключвам чак в пет.

Барт се ухили, извади плик от джоба на самото си и го размаха пред нея.

— Не и днес. Вече говорих с Чарлс. Тръгвай.

Той влезе в задния офис, взе палтото ѝ, метна го на ръката си и посегна към чантата.

— Какво е това... какво правиш? Барт, не мога да си тръгна просто така, имам...

— Друго имаш ли, или е само това? — Той вдигна чантата.

— Това е. Само че... Барт, къде отиваме?

Той ѝ подаде плика и я погледна с неприкрито удоволствие, докато тя го отваряше и по лицето ѝ се разля радостна усмивка.

— Господи. Ню Йорк. О, Барт, винаги съм искала да отида. За колко време?

— Само за уикенда. Знам, знам. Голямо разхищение. Знам, че се върнахме от меден месец преди няколко седмици, но ще ти обясня.

Той я стисна за ръката и я поведе навън. До тротоара чакаше черно такси.

— Навършва се точно година, откакто се запознахме тук, в тази галерия — посочи той.

— О, Барт, не знаех.

Той стисна отново ръката ѝ.

— Затова реших, че трябва да измислим нещо специално. Да се поглезим. Преди година и един ден все още не се бяхме запознали, а сега си моя съпруга. Ако това не заслужава да се отпразнува, то не знам кое друго заслужава.

Целуна я и задържа вратата отворена, за да се качи тя в таксито, и щом седна до нея, пхна малка кутийка в ръчната ѝ чанта, в страничния джоб, където държеше телефона си, така че щом го извади, а това щеше да е съвсем скоро, да я види. Вътре се гушеше платинен пръстен с диаманти, обгръщащи благородния метал, по един за всеки месец, откакто се познаваха.

Той се отпусна на седалката, когато таксито потегли и се вля в трафика, предоволен от себе си. Каза си, че щом се приземят в Ню Йорк, го очаква най-хубавата свирка в живота му.

Градът се оказа точно толкова вълнуващ, колкото тя си го беше представяла. Първата вечер Каролайн седна на прозореца на малката, но много луксозна стая в хотел „Мандарин Ориентал“, прибра колене към брадичката и погледна през огромния прозорец с изглед към Кълъмбъс Съркъс и ъгъла на Централ парк. Просветваха оранжеви стопове, чуваха се клаксони и тя усети как забързаният живот пулсира във вените ѝ и пръстите ѝ потръпват.

Имаше желание да дойде тук, откакто бе на осемнадесет и се влюби в „Приатели“, гледаше сериала всеки уикенд в хола на родителите си, похапваше сладолед и мечтаеше да има такива приятели и такъв живот. Искаше ѝ се да почувства, че наистина е част от момическа компания като Моника, Рейчъл и Фийби, да се държи не принудено с момчета и да ходи по срещи. Срещи. Никога не бе ходила на среща, не и на истинска. Ходенето на ресторант в петък вечер с приятелите на брат ѝ не се броеше. За тях тя беше просто

малката сестричка на Джеймс и винаги щеше да си остане такава. Дори за Уил.

Познаваше Уил от пет години, когато се влюби в него. Беше не просто увлечена, ами полудяла, болна от любов. Падаше си по него, откакто се помнеше, но онова бяха глупави ученически чувства. Сега, на осемнадесет, любовта ѝ беше зряла и никой не можеше да ѝ се присмива. Беше силна и завладяваща, когато гледаха „Уитнейл и аз“^[2]. Бяха четиримата, те с Хариет, Уил и Джеймс и тогава тя осъзна чувствата си. Мотаеха се в гаража, който родителите им превърнаха в нещо като детска зона, с маса за тенис, старо канапе и няколко стола барбарони, подредени пред телевизора и видеото.

— „Трябва да пийна нещо силно. Настоявам за чашка течено гориво!“ — зъбеше се Уитнейл, а Уил рецитираше репликите заедно с Ричард И. Грант, застанал до телевизора, вдигнал едната си ръка в юмрук. Джеймс скочи, присъедини се към него, извади празна бутилка вино от кофата, в която ги събираха родителите му, преди да ги изхвърлят. Уил я вдигна към устата си и се престори, че гълта на едри глътки, и когато приключи, изтри демонстративно уста в ръкава си. — „Това е много по-хубава напитка от мет — продължи да цитира той. — Скапаняците не я пият, защото не могат да си я позволят.“

Вдигна победоносно бутилката.

— Всяка реплика — заяви гордо той. — Мога да кажа всяка реплика.

— Много тъжно — отвърна Джеймс и го замери с топче за пинг-понг. — Ти нямаш ли си живот?

Каролайн обаче се беше втренчила в него, наблюдаваше го как стои, без да пуска бутилката, потънал в износения си сив пуловер с шпиц деколте, ръкавите — прокъсани на местата, където пъхаше палци, в избелели сиви дънки и маратонки „Кънвърс“ и си каза, че е свършен.

След това премести поглед към Хариет, прелестната Хариет, най-добрата ѝ приятелка в училище, която беше забавна, умна и приятна, забеляза изражението ѝ, след това и изражението на Уил, докато той я наблюдаваше, и разбра, че чувствата ѝ никога няма да бъдат споделени. Първата ѝ голяма любов приключи още преди да започне.

Тя така и не престана да въздиша тайничко по него. Въздъхна и сега, докато наблюдаваше как продавач на кифлички прибира

количката си долу на тротоара и се опита да си припомни колко часове бе пропилява да мечтае за Уил, как той най-сетне я забеляза, сякаш за пръв път, обърна се към нея и ѝ каза, че е красива, призна, че винаги е копнял за нея (копнея ѝ се струваше дума, която единствено зрял човек би употребил с намек за сексуалност, която Каролайн все още не разбираше), че му се искало да я покани на среща от цяла вечност, но го спирало онова тайнствено чувство за мъжка чест и преданост към приятеля му. Във фантазиите си Каролайн примигваше и отвърщаше, че е постъпил глупаво, въпреки това тайно признаваше, че е впечатлена от чувството му за чест и това бе още по-основателна причина за силната ѝ обич. Тогава той щеше да я целуне точно както тя си бе представяла десетки пъти и напоследък, при всяка негова целувка по бузата, когато се виждаха, което се случваше често, тя се смущаваше, изчервяваше и се опитваше да се прикрие, докато споменът за тийнейджърската ѝ страст не отшумеше отново.

Барт се обърна в леглото и протегна ръка, изправи се сънено, когато не я откри до себе си.

— Какво правиш? — попита с дрезгав, завален глас той.

— Не мога да спя заради часовата разлика. Радвам се на гледката.

— Глупаче, вън е тъмно като в рог. Ако искаш, запали лампата.

— Няма нужда. Заспивай.

Той изпръхтя и се преобърна, уви се в чаршафа. Когато спеше, винаги му беше топло, от него се излъчваха топли вълни също като от радиатор. На нея ѝ беше приятно да знае това за него. Бе едно от нещата, които ѝ казваха, че сега вече си има свое място, което е само нейно.

[1] Американска радикална феминистка и писателка, известна е критиката си към порнографията. — Б.пр. ↑

[2] Комедия на Брус Робинсън от 1987 г. с участието на актьорите Пол Макгън, Ричард Грант, Ричард Грифитс, Ралф Браун, Уна Брандън Джоунс. Филмът не е особено успешен при първото си разпространение през 1987, но по-късно, с мръсните си едностайни апартаменти, импровизационни пиячески техники и безкрайно

остроумни диалози, бързо се превръща в студентски фаворит, и сега е признат като един от най-добрите британски филми. — Бел.ел.кор. [↑](#)

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Юли 2008 г.

Джони беше отпуснал глава на възглавницата, но мускулите на врата му оставиха напрегнати. Момичето пъкна ръка между рамото и врата и привлече лицето му по-близо до своето. Той усети топлия ѝ дъх на бузата си.

— Остани — промълви тя и плъзна тяло върху неговото, отпусна крак върху неговия. — Остани.

Той се усмихна и я целуна, спусна ръка на талията ѝ, по бедрата, голи под тениската с лого на хеви метъл банда. Пръстите му докоснаха малкия сребърен пръстен, пронизал клитора ѝ, той го перна нежно и се наслади на трепета, който премина през тялото ѝ.

— Говоря сериозно — рече тя със затворени очи. — Искam да останеш, Джони.

— Ще остана, докато заспиш. — Целуна я по рамото. Тя се отдръпна от устните му.

— Но не и когато се събудя. — Тя отдръпна бедра от ръцете му. Той въздъхна, обърна се и седна на ръба на леглото. Ризата му се търкаляше на пода, карирана риза в светло и тъмносиво, която Стела му беше купила миналата Коледа и той я облече, а след това щракна седефените копченца.

— Знаеш отговора, Лайла. — Тя се отпусна по гръб и вдигна ръце над главата си. Улицата навън беше тъмна, блестеше оранжева светлина.

— Не, не мога. Трябва да се прибера вкъщи. Не, не, недей.

Тя се подпря на лакът и се протегна към пакета цигари. Черната ѝ коса се стелеше по раменете, докато тя вадеше цигара и палеше, опряна на стената, докато наблюдаваше как Джони навлича дънките си.

Той се насили да се облече, гледайки как дъждът се стича по прозорците и блести на стъклото. Щеше да е толкова лесно да остане. Можеше веднага да си свали дънките, да се пъкне под завивките до

топлото тяло на Дилайла, да се отпусне и да заспи, опиянен от мекия аромат на пудра, който излъчваше кожата ѝ. Нямаше да се налага да излиза в студената, мокра нощ, нямаше да се качва на нощния автобус за дома, нямаше да ходи на пръсти в коридора, да влиза в празната, тъмна кухня, лаптопът на Стела — сложен на масата, до него оставена празна чаша, която го обвиняваше безмълвно, задето ѝ се е наложило да седи сама и да пише, докато той е бил навън. Нямаше да седи с чаша уиски в ръка и да гледа луната, докато съпругата и детето му спяха на горния етаж, и да се пита какви, по дяволите, ги върши. Просто нямаше.

Не можеше да направи подобно нещо. Каквото и да се случеше, колкото и добре да се веселеше извън къщи, той винаги се прибираще. Така трябваше.

— Знаеш, че трябва, Лайла. Ди-лай-ла-ала-ла — рече той, приведе се напред и си дръпна от цигарата ѝ. Тя го наблюдаваше с очертаните си с черен молив очи, гримът ѝ все още тежък след шоуто, спомени от вечерта все още пробягваха по лицето ѝ. Дилайла Китън беше танцьорка в бурлеска, изпълняваше типични за петдесетте танци с огромни ветрила от пера и чаши шампанско в барове и клубове в цял Лондон.

Тя сви рамене.

— Не е нужно да правиш каквото и да било — настоя тя и изви едната си вежда.

Той се разсмя.

— Напротив, трябва — прошепна той.

— Тази работа никак не ми харесва, Джони.

— И на мен. Само че и другият вариант не ми харесва.

Дилайла се нацупи. Колкото и да беше странно, в изневярата на Джони нямаше лъжи. Той никога не се преструваше, че не е влюбен в съпругата си, че вече не правят секс, че са се „отчуждили“. Първоначално тя го уважаваше за откровеността, докато само си приказваха неангажиращо. Дори ѝ допадаше фактът, че той не крие любовта си към русото момиче с яркочервено червило, чиято снимка в булчинска рокля продължаваше да носи в портфейла си, и пухкавото бебе, което двамата си бяха направили. Това обаче беше преди да започнат да спят заедно и преди ревността да впише нокти в нея и да започне да стиска сърцето ѝ. Сега вече откровеността му просто я

дразнеше и въпреки че това бе едно от нещата, заради които тя се влюби в него, ѝ се искаше той да прилича повече на другите женени мъже, с които бе имала връзка в миналото. Искеше ѝ се той да се преструва повече, да лъже повече.

— Върви си тогава. Майната ти.

Той стана и ѝ се усмихна.

— Добре.

Не помръдна.

— Сериозно говоря. Ако ще вървиш, върви.

— Доскоро.

Тя сви едното си рамо.

— Хич не ми играй игрички — продължи да се усмихва той.

— Защо не? Ти си позволяваш да играеш игри.

Той поклати глава.

— Дилайла Китън, ти си невъзможно момиче. — Наведе се и я целуна, след това си взе ключовете от нощното шкафче и си тръгна.

Навън се оказа по-студено, отколкото изглеждаше, и Джони вдигна яката на коженото си яке, за да се предпази от студа, докато крачеше към автобусната спирка и се опитваше да запази малка част от топлината на тялото на Дилайла и леглото ѝ, преди да се стопят. Чувстваше се като зашеметен, но в подобни моменти винаги се чувстваше по този начин, когато си тръгваше от тях или се бяха срещали. Или се опитваше да се отърси от спомена за някоя от любовниците си, или обратното — опитваше да го опази, сякаш присъствието на жената бе като аромат.

Може и да беше, каза си той; може би Дилайла усещаше аромата на Стела по кожата си, а жена му усещаше мириса на любовницата. Знаеше със сигурност, че Стела усеща, че има нещо. Държеше се доста странно в негово присъствие. Не беше нито ядосана, нито подозрително настроена, не и по обичайния начин, просто му се струваше почти смутена. Криеше тялото си сутрин, докато той още лежеше в леглото и я наблюдаваше, следеше внимателно движенията си в негово присъствие. Все едно бяха непознати, принудени да споделят квартира, несигурни какви са правилата и кое е възпитано, приемливо и кое не.

Сигурен бе, че става така, защото бе променил правилата, каза си той, докато чакаше на автобусната спирка и палеше цигара; беше променил правилата и тя усещаше. Досега се срещаше с любовниците си по няколко пъти и никога не допускаше фаталната грешка да опознае някоя, преди да преспи с нея. Досега не му пукаше. Не биваше да го прави, знаеше много добре. Не трябваше да си позволява да минава от флирт към приятелство, а след това да се озове с нея в леглото. Само че, честно казано, флиртовете по за една нощ му бяха дошли до гуша и вместо да продължи по стария изпитан начин — познат до болка — и да се прибере при съпругата си, както винаги досега, и да я остави да му напомня защо бе избрал нея и защо винаги се връщаше при нея и не можеше без нея, той бе прелъстен от недостъпността на момиче, чието тяло виждаха всички зрители на шоуто, ала сърцето ѝ беше заключено.

Автобусът пристигна и той се качи, прекара картата си през сензора и се отпусна на една от седалките до прозореца. Пияница се лигавеше на задната седалка, автобусът подскачаше покрай затворени магазини за дюнери и будки за вестници, докато пътуваше на юг.

Най-сетне спря рязко пред църквата близо до къщата им и той скочи на улицата, пхна ръце в джобовете и се отправи към дома. Пушеше му се, но не искаше да вади ръце от пухкавата подплата, затова закрачи по-бързо. Щеше да пуши вкъщи с уискито, преди да си легне.

На Джони никога не му се бе налагало да гради планове; той просто действаше и нещата или се получаваха, или не. Запознанството със Стела, бракът им, а след това раждането на Вайкинг се бяха получили още от началото; кариерата му, ако можеше да бъде наречена кариера, също се получаваше в смисъл че имаше достатъчно работа и успяваше да държи глава над водата, макар да бе наясно, че с малко повече разум, както биха се изразили някои, щеше да е доста по-добре. Той обаче не искаше да планира, да си търси мениджър и да взема решения, затова се криеше зад клатене на глава, безпомощни твърдения като *това е състоянието на музикалната индустрия в наши дни* и просто си караше, както досега. Това вбесяваше Стела, която, макар да даваше вид на празноглава купонджийка, беше много

разсъдлива и амбициозна жена, имаше си планове за бъдещето, но очевидно трябваше да се примири с положението. Тя бе наясно какъв е той, когато се омъжи за него, знаеше много добре, че ако иска някой амбициозен, трябва да потърси другаде, но не го бе направила.

Нямаше лесен отговор за дилемата му и той го знаеше. Нямаше никакво намерение да напусне съпругата си, да разруши семейството си и никога не бе имал подобно намерение. Също така нямаше намерение да се промени, да се откаже от Дилайла, на която гледаше като на особено важно попълнение в живота, или, ако трябваше да бъде напълно откровен, от другите момичета, които му правеха с огромен кеф свирки в забутани улички и по време на запивките след някое изпълнение. Не разбираше защо трябва да прави подобно нещо, след като всички бяха доволни. Само че сега не беше съвсем сигурен какво точно става.

Два часа по-късно се събуди. Стела бе застанала на вратата, още мокра след душа, увита в хавлия, косата ѝ прибрана под тюрбан. Джони се изви, погледна я и намигна.

— Добро утро. Радвам се, че се подготвяш за завръщането ми.

Стела изви очи.

— Де да беше така. Днес имам среща с Бенджи. — Тя пристъпи към своята част на гардероба и започна да прехвърля закачалките.

— Къде?

— „Шордич Хаус“.

— А, значи ще се видите за обяд, а?

Стела погледна Джони през рамо. Той бе провесил Вайкинг надолу с главата. Ревност ли долови в гласа му? Малко вероятно. Бенджи, агентът ѝ, беше на четиридесет и пет, но мислеше и се държеше като двадесет и пет годишен, и двамата щяха да се срещнат, за да обсъдят дали тя да поеме работата на писател в сянка за „автобиографията“ на риалити звезда, която, макар и много нашумяла в момента, догодина щеше да е забравена от всички, но издателите бяха единомислени, че разполагат с достатъчно време и интерес, за да спечелят от книга, ако я пуснат веднага на пазара. Тя все още не му беше казала за романа, който пишеше, но реши, че днес по време на обяда може и да спомене. Беше написала тридесет хиляди думи и прецени, че е време някой да ѝ каже дали си струва да продължава да не си доспива.

— Ммм. Дано има добри новини. Трябва ми работа. Парите ни свършват. Отново. Ами ти?

Не знаеше защо изобщо го пита. Той не правеше нищичко, за да изкара някакви пари. Ако разчиташе на него, сметките щяха да се натрупат и да стане лошо.

Извади черна жарсена рокля и потърси жилетка, с която да я комбинира. Трябваше ѝ нещо леко; щеше да е топло, но ако седнеха навън, на покрива, тогава щеше да ѝ дойде добре, защото подухваше. Спря се на цикламена с кръгло деколте, вталена и я извади.

— Прослушване за Мак по-късно, за беквокали.

— Би ли завел Вайкинг у Джули? Трябва да напиша един материал, преди да изляза.

Джони я погледна.

— Добре. Пригответи му нещата, аз ще свърша останалото.

Останалото беше да заведе детето пеша до гледачката зад ъгъла, докато приготвянето на багажа със закуската, любимите играчки и дрехи за преобличане отнемаше доста време. Ако обаче кажеше на Джони, че той трябва да го направи, щеше да последва безконечен поток от въпроси какво яде Вайкинг и кои дрехи му стават, а по-късно Джули щеше да ѝ звънне, за да попита къде е допълнителният памперс, така че бе много по-лесно сама да свърши тази работа.

— Разбира се — отвърна тя, пръсна серум на пръстите си и го втри в кожата. — Приличам на стогодишна — измърмори тя и постави фон дьо тен на четката.

— Много си красива — отвърна Джони. Автоматично ли го каза? Тя го погледна в огледалото и той ѝ изпрати въздушна целувка. — Мами е красива, нали? — обърна се той към Вайкинг. — Красива мамичка. Също като принцеса.

Вайкинг я зяпна, напъхал пръст в уста.

— Тати — рече той, изгуби интерес към Стела и зарови глава на рамото на Джони. — Тати.

Стела изви очи. Естествено.

— ... тя направи страхотен скандал, когато издателят ѝ каза, че току-що е пропуснала възможността да се включи в новите издания и заразпитва кой не си е свършил работата и кои други книги са били

планирани, а няма да излязат. Абе, както обикновено. — Бенджи се ухили на Стела, оголил белите си, влажни зъби.

— Бебе — отвърна тя. — Наистина ли е очаквала да бъде включена? Не знаех, че книгата е чак толкова спешна.

— За издаване ли? Тя си била избрала рокля и била подготвила реч. Може и да ме уволни. — Бе повече от очевидно, че на Бенджи не му пука, отрязва огромно парче пица, нагъна го и го натъпка в устата си. Стела отпи от чашата с рози.

— Тъпа гъска — рече тя.

Бенджи сви едното си рамо.

— И без това продажбите й спадат, а напоследък не ми е донесла никакви нови идеи. Не мога да я влача непрекъснато, Стел. Знаеш в какви времена живеем.

Стела кимна.

— Та в тази връзка...

Бенджи я погледна над чинията си.

— Мама му стара, ти да не би да си решила да се чупиш? Ако ме зарежеш и отидеш при Джералд Харис, никога няма да ти простя. Видях го, че нещо ти приказваше на представянето на Джаки. — Джералд Харис беше друг влиятелен агент, най-големият конкурент на Бенджи. Дватамата непрекъснато си погаждаха мръсни номера.

— Стига глупости — срязва го Стела. — Ти ме представляваше по времето, когато бях начинаеща писателка и не бях написала още нищо. Е, все още се опитвам да пиша, но сега поне имам нещо издадено зад гърба си, но разбираш какво се опитвам да ти кажа. Никога няма да те напусна, миличък. — Изрече последното изречение като героиня от филм за войната, накъсано с престорена страст, и Бенджи се разсмя.

— Говоря за новите проекти. Работя над едно нещо. — Веднага забеляза как Бенджи наостри уши. Той бе агент до мозъка на костите си.

— Слушам те.

— Става въпрос за роман — каза го бързо, след това прехапа устни. Щом го каза, усети колко е опасно, разбра, че се разкрива напълно пред него. Бенджи само кимна.

— Много добре — рече той. — Дай ми нещо да продавам. Колко си написала?

— Почти тридесет хиляди. Когато приключа, сигурно ще са към сто хиляди. Може и малко повече. Но може да се окаже пълна глупост.

— Може. Дай да го видя. Прати ми го днес следобед. През уикенда ще го прочета.

Той се протегна напред и доля чашата ѝ.

— Така. Кажи сега, ще поемеш ли работа?

Стела кимна.

— Разбира се. Благодаря, Бенджи. Много ти благодаря.

След това заговориха за договорите и графика на срещите, за крайния срок. Дълбоко в ума си усещаше малко мехурче на въодушевление, което все още не смееше да се пръсне. Беше направила първата крачка. Имаше опасност да зацikli, Бенджи можеше и да не хареса написаното и да ѝ откаже, но нито едно от тези неща не се беше случило. Поне засега възможностите бяха много и тя предпочете да се хване за надеждата.

Беше почти шест, когато се прибра, тъй като след обяда останаха да пият кафе, а след кафето коктейл с двама приятели журналисти, на които тя се натъкна, после пиха още кафе, тя пусна два есемеса, за да отложи останалите си ангажименти, преди да се прибере, след като вземе Вайкинг и му направи чай.

Чувстваше се добре. Наистина добре. Ключът заяде в бравата и тя я блъсна, а след това изтласка количката на Вайкинг през вратата и го остави в основата на стълбите, както бе вързан с предпазните колани, след това затича на горния етаж, за да се изпишка. Малкият се разкрепя възмутено, когато се опита да я последва и разбра, че не може да помръдне.

— Идвам, миличък, идвам след секунда. — Стела се изпишка, изми ръце и се погледна в огледалото. Прокара пръст под очите, за да изтрие размазалия се молив.

Щом слезе, разкопча детето и той веднага се втурна по коридора към кухнята.

— Наденички — провикна се той. Поне Стела реши, че това се опитва да каже. За всеки непознат думата би прозвучала като „начки“. Детето бе полудяло по коктейлни наденички. Тя извади пакет от хладилника, пусна котлона и сложи дванадесетина в тигана с малко

олио. Тя щеше да дояде каквото останеше. Имаше чувството, че е обядвала преди цяла вечност. Върна пакета в хладилника и загледа наполовина изпитата бутилка бяло вино на вратата.

— Начки! — провикна се отново Вайкинг.

— Правя ги, миличък, бъди търпелив. — Тя затвори вратата, без да извади виното. Сигурна бе, че днес сутринта бутилката беше пълна. Но пък тя бе последният човек, който имаше право да съди онези, които пият на обяд, особено днес. Тя обаче никога не си позволяваше да пие у дома. Не и когато беше сама.

Въздъхна и сложи малка тенджерка, за да свари граха, който бе сигурна, че Вайкинг ще откаже. Кога започна да въздиша толкова често? Ставаше същата като майка си. Господи, каква потискаща мисъл. Майката на Стела бе въздишала цял живот, изпълнена с възмущение и негодувание, които стиснатите ѝ устни издаваха. Стела се бе зарекла да не става същата. Никога нямаше да се държи като жената, превърнала детството ѝ в кошмар от чувство за вина и страх, че е товар, никога нямаше да цъка с език, когато съпругът ѝ се прибираше, никога нямаше да стои до печката и да си говори на глас, че никой не я цени. Мислеше, че се справя добре. Напоследък обаче бе започнала да въздиша. Усети как се кани да въздъхне отново при тази мисъл и поклати глава. *Въздишаш при мисълта, че въздишаш, глупачке.* Май щеше да изпие чаша вино.

Лаптопът на Джони бе оставен отворен на масата в кухнята и вместо да извади своя, тя докосна тъчпада, за да го събуди, и провери имейлите си. Имаше един, на който трябваше да отговори, пуснат от издателите на материала, над който работеше. Трябваше да провери сметката си в eBay и да провери дали има раздвижване при нещата, от които се интересуваше. Наддаваше за стара ракла, която имаше намерение да използва като масичка за кафе, и от време на време се интересуваше от стол „Луи Пърспекс“, който, изглежда, щеше да се продаде евтино. През годините беше започнала да обръща внимание на предложенията с некачествени снимки или кратко описание, което означаваше, че останалите хора най-вероятно ще ги пропуснат и така тя можеше са купи нещо изгодно в последните минути на търга.

Екранът оживя и тя вида, че акаунтът на Джони в Туитър е отворен и има черно-бяла снимка, която тя бе направила. Беше отпреди две години, когато старата банда на Джони свиреше на фестивал на

остров Райт. Той бе застанал на сцената, стиснал в едната ръка китара, другата вдигната, косата му мокра от пот, очите затворени, докато последните акорди заглъхваха. Денят бе триумфален, с много овации и крясъци от тълпата и те бяха убедени, че това е великото им начало. Не беше, поне не и за бандата. Скоро след това се разпаднаха. За Джони и Стела, която не знаеше, но беше бременна с Вайкинг, бе чудесно начало.

Стела понечи да затвори прозореца, но преди това, без дори да се замисли, натисна иконката „Съобщения“. По-късно щеше да се чуди какво я е накарало да го направи, какво я е подтикнало да промени навиците на един брак, обещанието никога да не шпионира и да не се разкъсва от подозрения и въпроси. Нямаше да бъде такава жена, нямаше да се превърне в параноичка. Как само ѝ се искаше да не го е направила, да не е видяла безобразно дългия списък лични съобщения между Джони и момичето Дилайла Китън, които тя седна и прочете, без да пропусне и дума, неспособна да си наложи да спре, докато тъпчеше Вайкинг с хапки коктейлни наденички, съобщения, пълни с техни си смешки и намеци, съобщения, които не намекваха за едно бързо изчукване, което скоро щеше да бъде забравено, а за нещо много по-опасно. Те разкриваха доверие.

* * *

Седмица по-късно Стела седеше в ъгъла на кафенето, в което се отбиваше понякога на път към работа, пред нея бе поставена чашка кафе, а лаптопът бе закрепен на самия ръб на масата. Кафето беше прекалено слабо и прекалено скъпо, но гласовете, които долитаха от съседните маси, и движението около нея ѝ помагаха да се съсредоточи; пълната тишина и спокойствие я изнервяха, разсейваха. Освен това — както никога — разполагаше с малко пари; платиха ѝ първата част от хонорара като писател в сянка, затова можеше да си позволи чаша безобразно скъпо кафе, докато работеше.

Днес обаче думите танцуваха пред очите ѝ, вниманието ѝ бягаше и тя не вникваше в нищо. Беше стигнала до момента на автобиографията, когато главната героиня правеше първите си стъпки в шоубизнеса (по време на интервюто се наслуша на фрази като

„знаех, че мога да успея“ и „трябваше да вярвам в себе си“ или „беше ми по-лесно да се кача на онази сцена с мисълта, че баба е там, че ме пази и ме подтиква да дам сто и десет процента от себе си“), но вместо да се съсредоточи над телевизионната звезда от риалитата, тя мислеше единствено за Джони.

По-точно мислеше за Джони и Дилайла. Откакто прочете съобщенията между двамата, мисълта за момичето не я напускаше нито за миг, тя подхранваше истерията си, като влизаше в уебсайта ѝ и страницата в Майспейс и гледаше снимките ѝ. Не можеше да отрече, че е красива по един доста натрапчив начин — типичната татуирана шоугърла. Самата Стела, ако трябваше да е честна, би се спряла на подобен външен вид навремето. Главната снимка в уебсайта я показваше полугола с подобие на сутиен, обсипан с пайети и символични бикини, каубойска шапка, килната назад на тъмната коса, прихваната с една ръка, докато тя седеше на коня на въртележка. „Приказната фантазия на Дилайла Китън“ гласеше страницата в старовремски букви, сякаш писани за някой цирк. „Люш, люш!“, пишеше отдолу. Беше с плътна очна линия, на пъпа ѝ блестеше диамант. Изглеждаше екзотична, малко дива. Стела веднага усети силата на привличането. Същото привличане бе съществувало навремето между тях с Джони.

Протегна пръсти към пада, извика интернет браузъра си, написа хендъла на Дилайла в Туитър и зачака да се зареди.

Снимката ѝ тук беше различна — на тази беше с алено сако като на звероукротител, дълъг кожен камшик, а очите ѝ блестяха. Стела въздъхна.

Ще дойда! Нямам търпение. RT@JohnnyA — тази вечер свиря в „Хаф Мун“, надявам се да се видим там.

Стела прочете съобщението, което Дилайла беше написала... кога? Провери часа: 10:17, преди два часа. Рано започваш за нощна птица, помисли си тя. Стела се подразни безкрайно много, когато забеляза, че мърлата е препратила туита на последователите си. Подразни се повече, отколкото от другите, които бе прочела. Имаше нещо собственическо в тона ѝ. *Ще дойда!* Сякаш бе нейно право.

Изобщо не е твое право, помисли си тя. Беше вбесена. Не ти е работа да рекламираш изявите му и да го подкрепяш. Моя работа е. Точно това смятам да направя.

Кликна върху малкото червено кръстче, за да затвори екрана и включи мейла си. Трябваше да повика подкрепление. „Изи, Каролайн, Хариет“, написа тя и имейл адресите им се изписаха.

Пръстите ѝ забарабаниха по клавиатурата. „Джей има участие тази вечер. Има ли начин да съберем малка група, за да му дадем кураж. Отдавна не сме го правили. Става ли?“.

Изпрати мейлите и затвори лаптопа. Пъхна компютъра в калъфа му и започна да си събира нещата. Беше приключила с работата за днес. Реши да се отбие в близкия козметичен салон за маникюр и кола маска. Крайно време бе да напомни на Джони, че съпругата му не е за подценяване.

* * *

Клубът беше пълен и Стела разблъска с лакти посетителите, за да се добере до бара, където я чакаше Изи.

Щом стигна, посегна към бутилката вино, която Изи стискаше в ръка, и се отправи към маса в предната част, на която имаше табела „Резервирано“. Беше се обадила предварително и бе казала на мениджъра на Джони, че ще дойде, и го помоли да ѝ запази маса, но да не казва на съпруга ѝ.

— Искам да го изненадам — обясни тя. Това бе самата истина.

— Ето ги — посочи Изи, когато настигна Стела и остави четирите чаши на масата. Посочи с брадичка входа и Стела се обърна. Каролайн и Хариет се промъкваха към тях. Каролайн се оглеждаше и ѝ личеше, че се чувства неловко в бара, пълен с модерни хора.

— Каролайн много е отслабнала — отбеляза замислено Стела.

— Знам. Аз качих повече от шест килограма след като се омъжих, а тя е свалила дори повече. Колко неприятно — отвърна Изи.

В този момент Стела я видя. Беше застанала в задната част на заведението, настрани, сама. Беше противно самоуверена и Стела веднага я бодна завист. Не местеше напитката си от едната в другата ръка, не си играеше с телефона, не се оглеждаше с надеждата някой да се приближи и да я заговори. Просто си стоеше. Стела спря поглед на момичето, което си бе представяла толкова много пъти, макар много добре да знаеше как изглежда от снимките ѝ. Сега, когато я видя

лично, забеляза нещо много различно. Косата ѝ беше тъмна, лъскава, почти черна, тази вечер я беше пуснала, като над едното ухо я бе вдигнала с шнола на точки. Беше облечена в нещо като моряшки костюм, ретро, от петдесетте, с дълбоко изрязан топ и плитки шорти над плътни чорапи и момичешки обувки с каишки.

Стела остана втренчена в нея, докато Хариет и Каролайн не дойдоха до масата, а Изи целуна и двете и им наля вино.

— Здравсти — обърна се към тях Стела. — Много се радвам, де дойдохте. — Тя също ги целуна, а междувременно продължи да наблюдава Дилайла над раменете им. Един тип я беше заговорил и тя го слушаше с наведена на една страна глава, а по червените ѝ устни трепкаше иронична усмивка. *Руско червено на Мак*, помисли си Стела. Тя носеше същото. От тази мисъл неочаквано ѝ се догади. Дали не беше от евтиното бяло вино. Независимо от това продължи да пие и да наблюдава как Дилайла разкара почитателя с поклащане на глава и свиване на рамене, напълно незаинтересована от разочарованието му, след което се обърна отново към сцената. Не бе забелязала Стела. Може би не знаеше как изглежда. Дали пък не подозираше за съществуването ѝ. Не, със сигурност знаеше за нея; знаеше, че Джони никога не криеше, че е женен, никога не сваляше брачната халка и не пъхваше снимките им с Вайкинг зад кредитната си карта. Може би просто не я беше видяла. А искаше ли да я види? Да се обърне, да я погледне и по някакъв начин да бъде принудена да покаже, че е разбрала, че е тук. Стела не беше сигурна.

Забеляза, че Каролайн се чувства неловко.

— Добре ли си? — попита я Стела, когато Хариет и Изи се заговориха за риалитито, което и двете следяха.

Каролайн сви рамене.

— Да. Аз... — Тя отпи глътка вино. — Не знам какво да правя със секса — избъбри бързо тя, сякаш трябваше да го каже преди да изгуби смелост.

— Ами... — Стела не знаеше как да реагира. Какво я питаше Каролайн? Какво се опитваше да ѝ каже? Барт и Каролайн със сигурност бяха...

— Правим секс. Очевидно е. И е много хубаво — изчерви се тя.

— Добре. Това е добре.

— Господи. Извинявай. Не трябваше да казвам нищо.

Стела се разсмя.

— Всичко е наред, красавице. Мен трудно можеш да ме шокираш с нещо. А ти не си ми казала нищо. Какъв е проблемът? Казвай.

Каролайн въздъхна.

— Просто... ами, не знам. — Пое си дълбоко дъх. — Преди Барт съм спала само с един мъж.

— ПБ... да, струва ми се, че това ми е известно. Не беше ли един Тими?

— Тимъти, да. Тимъти Уилкинсън.

— А, да. Как беше Тими?

— Тими беше... нервен.

— Виж ти.

— Да, и беше едно нищо. Поне така ми се струва. Нали разбираш? Беше горе-долу добре.

— Господи, Каролайн, направо ме убиваш. Горе-долу добре. Сексът не трябва да бъде горе-долу добре. Ужасен, дискомфортен, невероятен, великолепен, смешен, странен... което и да е. Но не и горе-долу добре.

— Великолепен ли? Не бих казала. Пенисът му беше като кренвирш.

Стела изсумтя.

— Трябва по-често да те наливаме с вино. Значи пенисът на Тими е бил като кренвирш. Значи ли това, че Барт не е с пенис като кренвирш? Защото има пози, в които...

— Не, не е това.

— Добре. Не съм и помислила, че е това. Не прилича на мъж с малък член.

— Стела!

— Кой не прилича на мъж с малък член? — приведе се напред Хариет.

— Естествено — подхвърли Стела. — Щом чуеш пенис и наостряш уши.

— Гадост. Много ти благодаря, но не искам да мириша ничий член.

— Господи. — Каролайн отпусна засрамено глава в ръце.

— Стига, де. Всичко е наред! Слушаме най-внимателно. Барт има страхотен член, Тими е бил горе-долу добре в леглото, вече всички сме в течение — обърна се към Хариет и Изи, които бяха напълно забравили за клюките около риалитито. Тук имаше нещо много по-интересно. Каролайн никога не говореше за секс.

— Защо изобщо говорим за Тими? — погледна ги объркано Изи.
— Нали приключи с него преди цяла вечност?

— Не беше чак толкова отдавна — обади се Каролайн, след това замълча. Дали беше по-лошо да признае, че е изгубила девствеността си толкова късно или че е имало толкова дълъг промеждутък между двамата ѝ любовници? Въздъхна и се предаде. — Добре, де. Беше преди цяла вечност. Работата е там, че не бях кой знае колко опитна, също и Тими — Тимъти — така че не научих каквото трябва от него. След това се запознах с Барт...

— Неговият не е като кренвирш. Прилича ли на наденица? — Стела едва сдържаше кикота си.

— Я стига. — Каролайн отметна коса назад.

— Стела — сръчка я Хариет. — Казвай, миличка. Не обръщай внимание на парцалесата в ъгъла. Тя не може да се сдържи. Какъв е проблемът с Барт?

Каролайн поклати глава и неочаквано ѝ се доплака.

— Проблемът не е в Барт, а в мен. Опитваме се да си направим бебе, нали знаете? — Жените закимаха. — Аз обаче много се притеснявам, че той се отегчава. Всеки път, когато правим секс, е, защото моментът е подходящ. Не знам, но ми се струва, че трябва да правя... различни неща. Просто не знам какво. А той е живял толкова много, срещал се е с толкова много хора и все си мисля, че е отегчен до сълзи от мен и може да започне извънбрачна връзка, а аз няма да мога да му кажа нищо, защото сигурно и свирките ми не струват, а когато гледам порно, започва да ми се гади.

След тези думи тя избухна в сълзи.

Час по-късно, след като изпиха още една бутилка чилийски совиньон, момичетата успяха да успокоят Каролайн и я убедиха, че Барт нямаше да се ожени за нея, ако не ставаше за нищо в леглото, и че това не е причината да не забременее досега. Стела обеща да ѝ даде

книга, която я била научила на поне три неща, за които не била и чувала, която била невероятно успешна, и Каролайн я погледна малко притеснено, но обеща да я прочете. Когато дойде време бандата на Джони да излезе на сцената, те бяха пияни и се бяха нахвърлили на чипс, който да попие част от алкохолните изпарения на виното, с чиято помощ бяха изслушали мрънкането на приятелката си.

Стела отиде на бара, за да поръча нещо за похапване, и разбра, че докато са говорили, Дилайла се е присламчила напред. Сега бе застанала точно срещу масата им, малко настрани, седнала на високия бар, който опасваше заведението, кръстосала крака. Прилича на апетитен модел на художника Алберто Варгас, помисли си Стела със завист.

В този момент Джони излезе на сцената и Стела се загледа в него — как застава пред микрофона, как намества презрамката на китарата на рамо и заема удобна поза. Всички в заведението притихнаха, както ставаше винаги — той привличаше вниманието в мига, в който се покажеше на сцената. Беше облечен в стара тениска и меко черно яке, дънките му бяха избелели, скъсани, никой не откъсваше очи от него, включително и двете жени, застанали в двата края на заведението, които той все още не беше забелязал.

След това Джони вдигна глава, погледна публиката и по лицето му плъзна непринудена усмивка, която трепна, когато видя и разбра. Тогава, в този момент, Стела осъзна защо е дошла, защо бе организирала всичко. Усети пробождање в сърцето, щом забележа паниката в очите му, когато той погледна от едната към другата жена. Беше дошла, за да е сигурна какво става, за да го види как се бори, докато е пред погледите на двете жени, тъмнокосата и русата, съпругата и любовницата, докато е пред публиката, на място, където всички го виждат и не може да излъже. На сцената той не можеше да излъже. Тя видя всичко. Забележа как се раздвоява само за миг, преди очите му да се обърнат към нея, и той ѝ се усмихна спокойно, след това се обърна към бандата и прошепна нещо, а те кимнаха.

— Дами и господа, благодаря ви, че дойдохте тази вечер. Посвещавам тази песен на жена, която много обичам.

Тънка усмивка заигра по устните на Дилайла.

— На невероятно готината си съпруга, Стела. — Той вдигна ръка и посочи масата им, а Стела вдигна чашата си към него. — Тя е

майката на сина ми, светлината в живота ми, най-хубавото, което някога ми се е случвало — продължи той и Стела се засмя. — Написах тази песен за нея, когато се запознахме.

Стела се отпусна на стола, когато бандата засвири добре познатата ѝ песен, а Джони ѝ изпрати въздушна целувка. Не погледна към другия край на заведението, когато Дилайла се завъртя и си тръгна. Любовницата дори не обърна очи към Стела. Значи през всичкото време е знаела коя съм, помисли си Стела. Знаеше, че е победена. Поне засега.

Вилата

В старата, запусната хижа беше хладно, светлината бе приглушена. Денят беше мрачен, а къщата бе скрита зад малка горичка от вечнозелени дървета. Единствената светлина се процеждаше от малък прозорец, наполовина покрит. Той нямаше нищо против. Не искаше те да виждат вътре. Не искаше другият мъж, подпрял се в далечния ъгъл, да започне да забелязва неща, които да използва срещу него. Дали не трябваше да му върже очите? Трябваше да го направи по-рано, когато върза ръцете му зад гърба. Огледа се с надеждата да открие нещо, което да използва.

Имаше стари чували, натрупани върху дървена щайга; можеше да използва един от тях. За да го направи, трябваше да се приближи, да навлезе в неговото пространство, а това означаваше да приближи пушката до него. Или това, или да остави оръжието, докато откъсне от плата и го върже на главата му, или просто можеше да нахлузи чувала на главата му. Не ставаше. Нито единият, нито другият вариант бяха подходящи. Нито един от тях нямаше да му донесе желаната безопасност.

Огледа стаята. Дали нямаше нещо друго, което да използва? Нямаше ли друг начин, по който да попречи на очите му да го наблюдават така обвинително, също като онези портрети на жени, чиито очи те преследват из стаята. Открай време го побиваха тръпки от тях.

Подът беше мръсен, прашен. Стаята не беше чистена отдавна. В десния ъгъл, в другия край на стаята, имаше инструменти — огромна градинарска ножица, ръждясала, тъй като не бе използвана, косачка за

трева със седалка, която имаше нужда от поправка, малки метални барабани, стара метална кутия за газ. Не биваше да му позволява да се добере до тези неща. Можеше да ги използва като оръжия.

— Мърдай натам — нареди той.

Мъжът погледна купчината.

— Не там. Надясно. В ъгъла. — Замахна с пушката в желаната посока и мъжът издаде приглушен звук, изцъклил очи. След това се измести тромаво към ъгъла.

Така вече беше по-добре. Продължи да оглежда стаята. На задната стена видя дървени полици, отрупани с прашни кутии боя „Фароу и Бол“, десетки нюанси на бялото, наречени с нелепи имена като „Слонски дъх“ и „Димитено платно“, над които жените се чудеха часове наред. Нито един мъж не бе в състояние да забележи разликата. Подноси за ябълки, счупени, празни; старо гребло, дървената дръжка разцепена и деформирана, торба с тор, разкъсана, почти празна. Нито едно от тези неща нямаше да му послужи. Тук не беше като външните постройки близо до къщата, които бяха нови, миришеха на прясно полирано дърво и домати. Показаха им бараките, когато пристигнаха за уикенда като част от обиколката на къщата.

— Това е командният център на Спирос — бе обяснил собственикът, след като задържа вратата отворена, — който ръководи всичко с железен юмрук в градинарска ръкавица. Рискувате много, ако откраднете от плодовете или зеленчуците, въпреки че аз лично не бих ви обвинил; той винаги печели награди на селския панаир.

Грък на средна възраст бе вдигнал поглед от таблите с разсад и се бе усмихнал любезно. Беше свикнал да го показват като една от изключителните му тикви.

Само че тази постройка бе далече от къщата. Вероятно са я използвали преди години, преди да започнат да допускат посетители, за ремонти и складиране на ненужни вещи, които никой не е искал да изхвърли. Той присви очи в сумрака. Под полиците бе оставен изсъхналият труп на заек, краката му — свити, козината — окапала на места. Вече дори не миришеше. Пасваше чудесно на това място.

Това бе мястото, където всичко живо идваше, за да умре.

ПЕТА ГЛАВА

Септември 2008 г.

Нещо ставаше. Джеймс го почувства в мига, в който влезе в сградата. Усети напрежение, сякаш всички усещаха движенията на телата си, долавяха всяка изречена дума. Наблюдаваха се като на телевизионни екрани, не допускаха нито една случайна забележка да им се изплъзне.

Къде ли щеше да се стовари първият удар на брадвата? От няколко седмици се носеха слухове, борсовите посредници клюкарстваха, че нещата вървели зле и никой не смеел да признае колко зле. Спадът на акциите на „Нордърн Рок“ бе шок, но нищо още не беше окончателно. Ударът бе незначителен, нищо повече, необходима беше рехабилитация, терапия, но банкирането щеше да се изправи на крака в най-скоро време. След това „Беър Стърн“ започна да се задъхва през лятото и ето че нещата станаха доста по-сериозни. Сега пък „Лемън Брадърс“ рухнаха и хората се разтичаха, опитваха се да заприщят потока кръв, който неочаквано бликна от какви ли не места в града, стараеха се да не стъпват в него с надеждата да се престорят, че не съществува, че не се събира на огромни лепкави локви, че незнайно как ще изчезне.

Той влезе през въртящите се врати и се насочи към асансьора, който щеше да го качи на петия етаж, където работеше. Кой ли щеше да бъде? Най-вероятно новите пазари; напоследък при тях се забелязваше спад. Дълговете също бяха опасен сектор в момента; там със сигурност щяха да падат глави в най-скоро време. Щяха да се наложат съкращения, друг изход нямаше. Те не можеха да си позволят да изглеждат недокоснати, докато Рим гореше около тях. Не ставаше въпрос единствено за работните места, истината бе, че цялата култура се променяше. Бритни Спийрс нямаше да се появява най-неочаквано на летните партита, нямаше да има уикенди до Ню Йорк или Кейптаун с частни самолети за най-върховните борсови посредници.

Докато асансьорът пътуваше към офиса му, той си каза, че е късметлия. В много отношения беше щастливец. Добре че неговият сектор — потребителски стоки — напоследък бележеше ръст, че отзивите за него бяха по-блестящи откогато и да било, и то тъкмо в момента, когато имаше най-голяма нужда от тях. Добре че си имаше Пърл и Алфи.

Кофеинът от еспресото, което изпи, преди да излезе от дома, жужеше в кръвта му и го тласкаше напред. Машината Неспресо бе една от най-удачните му покупки. Обожаваше ритуала, пъхването на шарените капсули на местата им. „Арпежо“ беше най-новата му слабост със силен, опушен аромат, който го пренасяше пред малко кафене в Рим и го караше да забрави, че е в кухнята си в южен Лондон. Представяше си удоволствие, но съвсем невинно.

— Добрутро. — Фил, един от брокерите, беше седнал на бюрото си, както обикновено, лепнал телефон на ухото си, готов да започне да барабани по клавиатурата. Вдигна ръка, за да поздрави Джеймс, когато той мина покрай него. Тръгна по коридора с мокет и се насочи към кабинета си в дъното. Взе бутилка минерална вода от добре заредения хладилник. Започна да прехвърля наум какво трябва да свърши най-напред.

— Джеймс? — Спря и се обърна. Паркър беше застанал на вратата, подпрял ръка на касата. — Имаш ли минутка?

— Разбира се, винаги. Нека само... — Джеймс посочи куфарчето и бутилката вода, за да подсказе, че иска първо да ги остави. На Паркър му личеше, че е смутен. Поколеба се. След това поклати рязко глава.

— Не, веднага, Джеймс, ако нямаш нищо против.

В този момент той разбра какво става.

Накрая се оказа, че Паркър не може да го направи. Трябваше да остави задачата на шефа си, Джереми Хауард, който чакаше в стаята, когато Джеймс влезе, костюмът му — безупречен, вратовръзката с весели слонове, напълно неподходяща.

Лицето на Паркър беше като градоносен облак, разкривено от ярост, неудобство и объркване. Не намери сили да срещне погледа на Джеймс, докато приятелят му чакаше присъдата, все още стиснал

куфарчето и бутилката вода, които вече му тежаха, караха го да се чувства трудно подвижен и тромав. Не ги остави, нямаше сили. Те трябваше да намекнат, че очаква да остане. Свали си палтото, седни за малко... Не, нямаше да остане тук дълго.

— Неприятно е, но се налага... — започна Хауард. — Неприятно стечение на събитията... налага се фирмата да вземе незабавни, строги мерки... Последният постъпил в екипа си тръгва пръв.

Джеймс кимна. Нямаше какво да каже. Нямаше смисъл да се обяснява. Не че се беше провалил, така му казаха, не бе направил абсолютно нищо нередно.

— Напротив, напоследък се справяш блестящо и ще ти дадем чудесни препоръки, за да можеш да израснеш.

Къде точно да израства? Всички знаеха, че в момента няма нови места за брокери; всички щяха да затегнат коланите. Щяха да се захванат за сегашните си места, също като Джеймс. Той обаче не можеше да направи абсолютно нищо. Отделът му се беше свил до ключовите играчи, които поемаха повече работа, за да координират всичко и корабът да плава напред. Както се оказваше, за Джеймс нямаше място на този кораб. Неотдавнашното му прехвърляне, за което той толкова се вълнуваше, тъй като го откъсна от фючърсите и върна към маржин търговията със стоки, която му допадаше най-много, бе създадо сега проблема въпреки постигнатите успехи.

Кимна и каза, че разбира. Времената бяха трудни, на всички се налагаше да вървят по опънато въже. Едва изрекъл тези думи, усети, че говори безсмислици, а Паркър и Хауард го наблюдаваха със съчувствие и той не можа да понесе отношението им, затова кимна още веднъж и се обърна.

— Джеймс? — повика го отново Хауард, преди да стигне до вратата. — Защо не си вземеш почивен ден днес? Върви и се порадвай на циганското лято.

Джеймс спря и ръката му увисна над бравата. Последва мълчание. Паркър и Хауард очакваха да видят как ще приеме намека, жеста, който му позволяваше с достойнство да се престори, че просто ще отсъства от работа, че не го изхвърлят от сградата, че достъпът до компютъра му няма да бъде забранен и кабинетът опразнен. Имаше предостатъчно недоволни бивши служители, които създаваха

неприятности и рискове, и фирмата нямаше намерение да позволи подобно нещо да се случи.

Джеймс кимна и наведе глава.

— Разбира се. Ще си взема почивен ден. Може да заведе децата в парка.

— Браво. Чудесно. — Хауард не скри облекчението си. Нямаше да последва неприятна сцена. Нямаше да се налага да вика момчетата от охраната. Всичко щеше да се върне към нормалното в най-скоро време и без излишен шум.

Джеймс разхлаби вратовръзката си веднага след като излезе на улицата и я натъпка в джоба си. Въздухът беше топъл, той разкопча най-горното копче на ризата. И това бе нещо. Никакви вратовръзки и лъснати до блясък обувки поне за известно време. Няма да навива будилника за пет и половина. Няма да има вечери с клиенти, които се проточват до малките часове на нощта, когато е изтощен и отчаяно копнее да се гушне до Изи. Няма да спазва графици, защото е отговорен служител на известна инвестиционна банка и там всички се държат по определен начин. Не, нямаше да има никакви задължения.

Нямаше да има и заплата. Пое си въздух. Това беше проблемът, нали? В сметката му нямаше да се получава хубава кръгла сума всеки месец. Докато си намереше нова работа, щяха да разчитат на компенсацията, която със сигурност щеше да получи, и... какво друго? На кафенето, което Изи се канеше да отвори след някой и друг ден, което беше най-неотложният и очевиден проблем. Сега вече не можеха да се откажат, бяха потънали прекалено дълбоко, бяха налели прекалено много пари, бяха се насадили добре. Предстоеше да подпишат договори, да наемат персонал... При тази мисъл усети как го присвива стомахът. Ами ако не излезеше нищо? А имаха толкова много разходи — ипотека, такси за детската градина, вноски за колата, сметките по кредитните карти. Всички текущи седмични и месечни разходи, които имаше едно семейство от средната класа. Чистачка по два пъти в седмицата, градинар веднъж в седмицата. Обувки за децата, подстригване, човек, който чисти парното, и друг, който мие прозорците. Интернет и кабелна телевизия, абонамент за вестници и списания, органични зеленчуци, доставка на грижливо подбрани

парчета месо и говеждо от животни, хранени единствено с трева. Преподавателката по френски, която идваше всяка сряда след училище, за да запознае децата с чужд език; коламаската на краката и триъгълника на Изи, почистването на веждите ѝ, неговият масаж, членството в клуб „Бовингдън“ и личният фитнес инструктор. Ами заема. Онзи огромен заем, за който Изи не знаеше. Трябваше да продължи да го плаща тайно.

Джеймс усети как му прималаява, докато изброяваше списъка, и осъзна, че никога досега не се е замислял за сумата, от която семейството му имаше нужда всеки ден. Толкова много хора бяха наети да се въртят около тях и да ги обслужват, за да бъде животът им поносим. А те съвсем не бяха разсипници, нито пък имаха екстравагантни вкусове. Започна да го обхваща паника и мисълта за отговорността на човек, който издържа семейство, го притисна за пръв път. Как да избути машината напред? Как да направи така, че семейството му да не страда, задето е уволнен от работа? Пърл, Алфи и Изи не заслужаваха животът им да се преобърне заради случилото се.

Мислите му прескачаха от възможност към възможност, препускаха напред също като дете, хукнало по хълм. Щеше да почака. Щеше да си намери нова работа като брокер. Все нещо щеше да изскочи, сигурен бе. Искаше ли го обаче? Това бе въпросът. След като бе свален от кораба, или по-точно казано изхвърлен през борда, дали не трябваше да се порадва на живота, да се възползва от възможността, която му се предоставяше, да направи нещо различно? Все разправяше, че се чувствал като хванат в капан, отегчен до смърт, при това от много време насам. Може би това беше скритата благословия, на която се бе надявал.

Извади блекбърито си от джоба и докато вървеше по улицата, набра първите няколко букви от името на Уил. У... И... Л... Имейл адресът му се показва и Джеймс го избра.

Новини, написа той в полето оставено за тема. Ще снеса клюка, продължи той. По бира на обяд? Трябва да...

Без каквото и да било предупреждение, екранът угасна. Джеймс го зяпна. Обърна апарата към светлината, защото реши, че си въобразява. Натисна копчето за включване и изключване. Телефонът продължаваше да не реагира. За момент се зачуди какво става, след

това се сети, някъде дълбоко в ума му изплува точната причина, поради която телефонът не работеше. За няколко кратки секунди имаше чувството, че не може да приеме подобна информация, че няма да успее да свърже точките. Объркването го защити за няколко секунди, но после веднага разбра, че поради същата причина му бе отрязан достъпът до компютъра. Работата. Самоличността. Остана да гледа в екрана още няколко секунди, докато един гълъб кълвеше пръснатия по тротоара чипс. След това той вдигна лице към небето и остави слънцето да затопли кожата му. Пусна блекбърито в най-близкото кошче за боклук, чу го да пада покрай кутийки от безалкохолни, пакети от цигари и разни други, незнайно какви боклуци, докато най-сетне не се спря. Беше свободен. Или може би падаше и нямаше кой да го спре.

— Здравей, Джеймс — чу глас пред себе си.

Сърцето му прескочи, краката се заковаха на място. Господи. О, боже господи. Вдигна очи, макар да нямаше нужда да го прави, за да се увери в онова, което вече знаеше.

Аманда Феърлайт. Последният човек, когото очакваше и искаше да види в момента. Беше застанала пред него, наблюдаваше го студено, с неразгадаемо, поне за него, изражение.

— Не точно сега, Аманда. Не и днес.

Продължи да върви, твърде потресен от случилото се в офиса, за да остане шокиран от появата ѝ. Но пък това бе неизбежно, каза си той.

— Напротив, Джеймс. Днес. — Тя ускори крачка и тръгна до него към спирката на метрото. Гласът ѝ бе точно какъвто го помнеше. Отсечен, съвсем като на звезда от киното на тридесетте, от висшата класа, дрезгав, леко завален от годините, през които бе живяла в сбутаната част на Нотинг Хил, където се опитваше да се представи за бедна. Изглежда, тази фаза бе отминала. Беше облечена ексцентрично, както винаги, но сега вече личеше, че е поддържана, че се радва на живота и небрежния стил, който си беше изработила още преди години. Роклята бе винтидж, от обсипан с мъниста шифон, комбинирана с лъскави червени лачени обувки и кремаво кожено палто. Джеймс реши, че кожата е истинска, но той не разбираше

много. Беше пуснала бретон на русата си коса, сега скрита под шал на „Ерме“. В лявата ръка стискаше цигаре, дълго, гравирано, сребърно, в което димеше черна цигара „Собрание“.

— Получих имейла ти — рече тя.

Джеймс кимна.

— А парите?

— Да.

Той продължи да върви.

— Радвам се. Значи няма за какво да говорим. — Гласът му прозвуча студено дори за него. Налагаше се да бъде остър. Сега повече откогато и да било, за да защити семейството си.

— Чаках те пред сградата. Мислех, че ще се наложи да вися до обяд. Прецених, че няма да... че не е политически издържано, ако нахлуя в офиса ти просто така. Да не говорим, че ненавиждам подобни места. Пълни са с мъже в костюми, прекалили с афършейва.

Джеймс въздъхна. Естествено, че ще чака. Аманда бе страхотно решителна.

— Има закони, които защитават хората от преследвачи.

— От мен да знаеш, че това трудно се доказва. Всъщност ти накъде си тръгнал? Мислех, че ще чакам по-дълго. Сигурно си тръгнал на някоя важна среща.

— Нещо такова. — Тази жена бе невъзможна. Забави крачка, когато наближи станцията на метрото и някакъв мъж тикна брой на „Стадард“ в ръката му. Той го взе, без да мисли, и бръкна в джоба за дребни. Аманда му подаде пакета си цигари.

— Искаш ли?

Джеймс поклати глава.

— Не. Отказах ги.

Тя изви вежда и изпусна дима в лицето му. Той се насили да сдържи кашлицата.

— Че как иначе. Толкова си разумен — подсмихна се тя и Джеймс едва потисна желанието да се защити. Нямаше нищо нередно в това да си разумен, мама му стара. Това бе тя, Аманда. Вечно те караше да се чувстваш така, сякаш всичко, различно от онова, което тя правеше, е отегчително и адски тъпо. Тъкмо затова беше в това положение.

— Остави ме на мира, Аманда. Дадох ти всичко, което можех, нямам повече. Не и... — Той замълча. — Нямам повече. — Усети как паниката се надига в гърдите му и разбра, че трябва да се измъкне. — Просто ме остави на мира! — Обърна се и затича, обзет от срам, хлътна сред множеството топли тела, докато Аманда стоеше на тротоара загледана след него.

Изи седеше на масата в кухнята, отрупана с купища документи. От лявата ѝ страна бяха сметките за кафенето, чието откриване предстоеше другата седмица. Кутия, пълна с листовки, направени от някого в офиса на Уил, момче, цар на фотошоп, бяха поставени от едната страна, готови да бъдат разнесени в съседните къщи и офиси с предложение за намаление през седмицата след откриването. Бяха страхотни, в черно и бяло, изглеждаха ретро и Изи потръпваше от вълнение и безпокойство всеки път, когато ги погледнеше. До тях бяха домашните сметки, напълно занемарени напоследък, които чакаха да им се отдели време — досадни неща като разрешително за паркиране, което трябваше да се поднови, и договора за новата кухня, монтирана в къщата им в провинцията. За момент Изи се замисли за парите, които всичко това щеше да глътне. Пари, необходими, за да върви машината. Как ли щяха да се справят, ако Джеймс не си намереше работа в най-скоро време? Бяха минали едва няколко дена, а тя вече се разкъсваше от тревоги.

Потисна притесненията и дописа картичката, която щеше да изпрати с подаръка за сватбата на Ем, сестрата на Хариет. Подписа я от името на „Джеймс, Из, Пърл и Алфи“ и запечата плика. Когато се омъжи, оставяше място за Джеймс, за да напише той името си на картичките за рождени дни и благодарствени писма, както и за останалата кореспонденция, която по някакъв тайнствен начин се падаше на нея, дори писмата за неговите роднини, но напоследък ѝ беше все едно. Нямаше енергия да го дебне и да настоява да се подпише.

Така и не разбра как точно се случи, замисли се лениво тя. Сякаш вървеше с брачните клетви. „С тялото си те почитам, всичко, което съм, е за теб и всичките ти коледни картички ще пиша вместо теб.“ Ако трябваше да признае честно, щеше да каже, че ѝ е приятно, че има

контрол над всичко онова, което подаряват и на кого го подаряват, радваше се на комплиментите, които ѝ правеха за добре подобраните подаръци и интересните картички, които намираще (купуваше ги, когато ги видеше, и ги пазеше в стара кутия от цигари на една полица). Не се доверяваше на Джеймс, защото той едва ли знаеше дали булката и младоженецът са от почитателите на декантери от „Уайт Къмпъни“ (елегантни хора, които биха харесали класическото, каквито реши, че са Ем и годеникът ѝ Хенри) или двойка, които си падаха по семплите вещи, типични за „Джон Луис“ (практични, въпреки това приятни и луксозни), или младоженци, които биха одобрили антична солница (ексцентрични, по-нестандартни). Разликите бяха тънки, но важни, а тя знаеше, че няма да успее да ги обясни на съпруга си. Добре. Сега вече той разполагаше с време, нали така? Щеше да помага вкъщи, с децата. Тя обаче не беше сигурна на каква „помощ“ от негова страна може да разчита.

Написа набързо бележка, за да си напомни да звънне на Хариет уикенда преди сватбата и да се увери, че всичко е наред. Знаеше, че приятелката ѝ изпитва неподправен ужас от събитието от месеци наред ако не заради друго, то заради отвратителната рокля, която се налагаше да облече, към която Джини се отнесе толкова нетактично, затова Изи реши, че няма да е зле да ѝ окаже малко морална подкрепа.

— Сериозно обмислям да се откажа — призна Хариет пред Изи по-късно същата вечер, докато пиеха шабли пред малък бар по средата между домовете им. — Просто няма да отида. Какво ще направят? Абсолютно нищо. — Тя изтръска пепелта от цигарата си.

Изи кимна.

— И това е вариант. Не е много разумно, но...

— Майната му на разумното. Сериозно говоря. Писна ми да играя по свирката на малката гъска.

— Не говориш сериозно.

Хариет въздъхна.

— Сигурно не. Гадост. Просто не знам. — Тя поклати глава и когато заговори отново, гласът ѝ прозвуча гневно. — Тъкмо това е най-неприятното, Изи. Не съм такъв човек. Обичам сестра си. Искam тя да е щастлива, въпреки че понякога е досадница, която се прави на

примадона. Лошото е, че аз се превръщам в онези изпълнени с омраза, огорчени... стари моми. — Тя потръпна.

Изи поклати глава.

— Ти не си стара мома. Старите моми са поне на четиридесет.

— Няма що. Остават ми още няколко години.

— Я да престанеш, едва си минала тридесетте. Престани да се самосъжаляваш. — Извади бутилката от кофата за изстудяване на вино и доля чашите им.

— Извинявай.

— Не ми се извинявай. Просто не бъди толкова тъжна. Никак не ми харесва.

— Ще се постарая.

Поседяха смълчани няколко секунди.

— Сериозно, кукличке, какво смяташ да правиш?

— Не знам дали има нещо, което бих могла да направя.

— Не можеш да продължаваш по този начин.

— Истина е, че не мога. Не можем. Вече си вгорчаваме живота. Уил знае, че не съм щастлива, и това го изнервя. Аз пък знам, че той става нервен, и не мога да се сдържа, а след това се мразя, задето съм го накарала да се чувства по този начин, защото вината не е негова и цялата тази работа се превръща в невъобразима каша.

Хариет стана мрачна.

— Я престани. Чия е вината? Той е възрастен човек, Хати, а не се държи като такъв.

— Защо, просто защото не иска да се оженим ли?

— Именно.

— Не е много честно. Кой е казал, че всички трябва да искаме едно и също? Статистиката за две цяло и четири деца просто не е за всички. Знам, че вие двамата сте щастливи и това е чудесно, но може би Уил не е от мъжете, които се женят.

Изи стисна устни и нарочно помълча, преди да заговори. Понякога Хариет ставаше наистина непоносима, не търпеше да ѝ се каже и дума, също като Пърл. Изи обели люспичка лак от нокътя на палеца си.

— Бракът не е панацея за всички болки. Джеймс току-що остана без работа. Случва се точно след като съм отворила кафене наскоро най-голямата рецесия от един господ знае кога. Бракът може и да е нещо

чудесно, но не може да се справи с този проблем. Не знам дали нещо може.

Най-сетне Хариет изпъшка.

— Видя ли? Аз съм просто кошмарна. Дори не знам защо го защитавам пред теб. Извинявай. Знам, че и на теб ти е гадно. Много, много се извинявам. Някакви новини за нова работа?

Изи се усмихна и поклати глава. *Нямам никакво желание да говоря за това*, издаде без думи лицето ѝ.

— Все нещо ще излезе. Ще се оправим. А и нямаме избор. Ти говори ли с майката на Уил?

Хариет изсумтя.

— С Желязната лейди ли? Как ли пък не. Тя престана да ме пита „как се казваше... а, да, Хариет“ едва преди две години. Сигурно тя му е забранила да се жени за мен; казала му е, че няма да съм подходяща дама за имението в шотландските планини. Вероятно е права. Нищо няма да излезе от мен.

— Не преувеличавай. Тя е мила жена. А имението е страхотно.

— Ако си падаш по терин от фазан на една седмица и да спиш завита с пет одеяла и няколко кучета, да, наистина е страхотно. — Семейният дом на Уил беше каменен замък в шотландските планини, ужасно студен през зимата, разположен сред пустошта. Преди няколко години Изи и Джеймс ходиха веднъж през лятото и прекараха там една седмица с Уил и Хариет; заеха половин крило в източната част на замъка и цяла седмица ходиха за риба, хранеха се с огромни пържоли на скара и седяха впили погледи в небето, което така и не потъмняваше напълно до изгрева. Изи помнеше, че седмицата бе наситена със смях, румени бузи и мирис на пушек от разгорели се дърва.

— Знам, че съм просто ужасна — завърши Хариет и допи виното. — Ще тръгвам. Тя извади портфейла си.

— Аз ще платя — рече Изи и махна с ръка. — Ще се видим през уикенда. Върви си при гаджето. Напомни му за момичето, в което се е влюбил. Никога не се знае какво може да се случи.

Хариет, изглежда, се замисли.

— Миличка, дори аз не помня момичето, в което той се е влюбил, защото беше отдавна.

Това бе разсеяно подхвърлена забележка, но на следващия ден, когато Хариет беше на работа, си я припомни. Работата вървеше монотонно. Всичките ѝ клиенти бяха необичайно мълчаливи, нямаше кризи, нито пък спешни проекти, с които да се заеме, нямаше и събития за следващата седмица. Мързеливо препрочиташе имейли и разни документи, а думите ѝ не спираха да се връщат. *Дори аз не помня момичето, в което той се е влюбил, защото беше отдавна.*

Може би тъкмо това беше проблемът, това беше причината, поради която Уил все още не ѝ беше предложил и двамата се влачеха безцелно. Може би тя се беше променила или вече бе друга и нито един от двамата не беше забелязал.

— Мислиш ли, че съм се променила? — попита тя бизнес партньорката си Тара, когато я заведе на обяд.

Тара изви вежди, докато поднасяше вилица с кускус към устата си.

— Да си се променила ли? В какъв смисъл?

— Не знам.

— Откога.

— Няма значение. През последните няколко години.

Хариет зачака.

— Никак не ми помагаш, Хати. Питаш ме дали не си се променила по някакъв неопределен начин по някое време, откакто се познаваме ли? Не, не си.

— Сигурна ли си?

— Ти искаш ли да си се променила? Остаряла си. Това помага ли ти?

Хариет въздъхна.

— Не знам. Не. Да. Благодаря.

Отново се зае да изтрива непрочетения джънк от инбокса си.

Може би въпросът бе не че се е променила, ами че не е. Може би Уил се беше променил и я беше оставил някъде зад себе си. Може би той просто се беше отегчил. Истина е, че вече не излизаха често, не ходеха и на срещи. Излизаха колкото да се видят с приятели и колеги. Не помнеше кога за последен път са ходили на вечеря или на кино, просто така, само двамата.

Тя грабна телефона.

— Ало? — обади се разсеяно Уил.

— Какво ще правиш довечера, Уил?

— Здравсти. Ами... Не съм сигурен. Има ръгби.

Хариет кимна.

— Искаш ли да отидем в „Краун“?

— За да гледам ръгбито ли? Едва ли ще го дават там.

Хариет потисна въздишката си.

— Няма да гледаш ръгби. Ще вечеряш с мен. Приятелката ти. Една спонтанна среща.

— А — прозвуча предпазливо гласът на Уил. — Загазил ли съм?

— Уил! — изпъшка Хариет. — Не си. Не си загазил. Просто... Помислих, че ще ти бъде приятно. Няма значение.

— Чакай, разбира се, че ще ми бъде приятно. Извинявай. Много ще ми бъде приятно. Да се видим направо там.

Хариет се усмихна.

— Добре. Разбира се. Ще се видим там към седем и половина. Обичам те. — Тя затвори и погледна часовника си. Имаше време да отскочи набързо до „Селфриджис“.

* * *

В „Краун“, в осем вечерта, Хариет чакаше и отпиваше от чаша пино гриджо. Виното беше на дъното, но тя нямаше никакво намерение да си поръчва нова чаша. Искаше Уил да види, че е имала достатъчно време, за да изпие цяла чаша вино, докато го е чакала. Погледна телефона си за пореден път, за да се увери, че не е получила есемес. Нищо. Един тип, с мъжка компания в другия край на заведението, я наблюдаваше непрекъснато. Тя се намести на стола, забелязала вниманието му. Значи новият топ на „Марк Джейкъбс“, който си купи по-рано, нямаше да остане незабелязан, макар и от някакъв непознат вместо от гаджето ѝ.

Посегна към мобилния си телефон и пусна есемес на Каролайн. *Как е книгата, която Стела ти даде? Секунда по-късно телефонът ѝ сигнализира, че е получила отговор. Хм. Поучително четиво...?* Хариет се усмихна вътрешно. На Каролайн ѝ беше неудобно да обсъжда секса и Хариет помнеше един-единствен друг случай през двадесетгодишното им приятелство, когато бе повдигала този въпрос, а

в училище бе толкова ограничена моралистка, че дори не използваше тампони от страх да не изгуби девствеността си. Мисълта, че тя чете някоя от подробните книги със съвети и инструкции, накара Хариет да се изкиска. Онзи късметлия Барт го чакаше невероятна изненада, помисли си тя, ако Каролайн се задействаше.

— Как само ми се иска аз да бях казал нещо, което да те накара да се усмихнеш така прекрасно. Ако ми позволиш да ти купя напитка, може и да се получи.

Хариет вдигна поглед. Мъжът от другия край на заведението бе застанал до масата. И отблизо беше готин, прекалено изтупан, но костюмът му пролъскваше и той миришеше на чипс. Тя направи гримаса.

— Няма да стане, сладурче. Въпреки това благодаря.

— Стига де. Почти си изпила чашата. А той, по всичко личи, няма да дойде. Жалко е, че няма да види този нов топ. — Той изви вежда и посочи плика от „Селфриджис“, който се подаваше от ръчната ѝ чанта.

Тя изви очи.

— Много хитро, Поаро. Само че не чакам никого.

— Виж ти! Има ли тогава друга причина, поради която не ми позволяваш да те почерпя?

— Извинявай, но се канех да си тръгвам. Просто се отбих... да вечерям.

Мъжът кимна и се подсмихна. Не можа да го заблуди. Тя стана, готова да си тръгне, и взе чантата. В този момент телефонът ѝ звънна. Обаждаше се Уил.

— Извинявай, любима. Забавиха ме. Налага се да отложим вечерята. Извинявай. Обичам те.

Тя въздъхна. Веждите на мъжа заподскачаха дразнещо.

— Сигурна ли си, че няма да си промениш мнението?

Хариет го погледна. Беше застанал пред нея и за момент тя се замисли. Защо да не прати всичко по дяволите и не остави чантата, след което да приеме предложената напитка и да го остави да пробутва изтъркани лафове и вицове. Все пак Уил го нямаше, нали? Защо да не се поразсее, след като вече беше излязла от офиса?

Накрая поклати глава и подръпна сакото си.

— Няма да стане. Пожелавам ти приятна вечер.

Той сви рамене и се върна при приятелите си, които се разсмяха и го шляпнаха по гърба, шегуваха се с неуспеха му.

Какви ги вършиш? — прошепна на себе си Хариет, когато натисна с ръка вратата на бара и се огледа за такси. Уил ти върза тенекия, зает е, работата му е натоварена, нямаше да го направи, ако не беше изникнало нещо важно. Това не означава, че трябва да обмисляш предложенията на всеки мазник за вечерта. Господи.

Никак не ѝ се прибираше. Застоя се пред пъба за около минутка, дъхът ѝ излизаше на бели валма в студа и тя усети влагата след дъжда. За секунда ѝ се стори, че ще ревне. *Къде си, Уил? Не може ли просто да дойдеш в часа, за който се разбрахме, да седнеш до мен и да ме накараш да се почувствам така, сякаш сме нормална двойка и отношенията ни са напълно нормални?*

Тя си пое дълбоко дъх. След това извади телефона и позвъни на Стела. Мъжът в пъба беше прав само за едно. Нямаше начин да пропилее ефекта от новия топ и професионално гримираното лице с изкуствени мигли, сътворено в салона на „Селфриджис“.

Вечерта на откриването на кафенето на Изи, тя изпрати двете нови момичета да се преоблекат у дома преди вечерната смяна, заключи вратата и застана зад щанда. Разполагаше с половин час спокойствие в наскоро завършеното заведение, преди гостите да започнат да пристигат и да сложат началото на новия етап от живота ѝ.

Все още не можеше да повярва, че го е направила. Идеята, започнала като прищявка, като въпрос, който зададе, без да влага кой знае какво, се превърна в... това. Изи огледа помещението. Старите дъбови маси бяха лъснати, украсени с чаени свещи. Дъските с менютата, заради които редовно проверяваше в eBay и магазините за конфискувани стоки бяха закачени на стените и на тях бяха написани предложенията от хапки за партито. Кеджъри аранчини, цвят от тиквички, пълнен с козе сирене с билки и меден дресинг, топли резени хляб с плънка от маслини, летен пудинг от бриюши и ликьор от бъз. Беше нарекла кафенето „Пърлс Плейс“ и навесът над вратата гордо носеше името.

Едва сега усети, че прелива от гордост за пръв път от много време насам. Беше се справила добре, поне засега, и макар

начинанието да ѝ бе струвало повече, отколкото бе предвидила, много повече, отколкото призна пред Джеймс, тя бе напълно сигурна, че си заслужаваше.

Заведението жужеше от роднините и приятели на Изи и Джеймс и тя усети, че бузите ѝ горят, че е ококорена от усилието да поговори с всички, да благодари, че са дошли, и да се увери, че имат напитки и нещо за похапване, държеше под око Петра и Дан, напомняше им да подарят на всички кутийки с домашно направени бонбони и сладки със солена карамел, посипани с перлена захар, когато си тръгват, непрекъснато поглеждаше към входа, за да види кой пристига — боже, ето я и инструкторката по пилатес, която очакваше с нетърпение, защото познаваше всички, беше приятен човек, както и Таша Джеймс, една от жените, които Изи се стараеше да избягва, но щеше да допринесе много за успеха на кафенето.

— Таша! Много се радвам да те видя. — Изи я целуна и по двете бузи и забеляза, че Таша я държи на една ръка разстояние.

— Успях да те вмъкна между урока на Том по мандарин и арфата на Дора. Разполагам с половин час. Да знаеш, че ти завиждам. Така и не намирам време да направя нещо подобно, но пък ти си толкова находчива и изобретателна. — Тя се усмихна. И двете знаеха, че изобщо не завижда, просто е доволна от себе си, задето е достатъчно плодовита да роди четири деца и достатъчно стегната, за да може след това да влезе в дрехи тридесет и шести размер. Изи настръхна при намек, че кафенето ѝ е просто нещо, което е успяла да вмъкне в спокойния си живот на майка на две деца, които поне засега не са постигнали нищо, въпреки това се насили да не натъпче чинията, която държеше, в загорялото деколте на Таша. Вместо това се усмихна мило.

— Вземи си гаспачо. Без млечни продукти е и няма почти никакви калории! — засмя се насила тя и усети омраза към себе си. Толкова много ѝ се искаше малкото ѝ кафене да потръгне, че подмазването пред Таша си струваше.

Стела, застанала в другия край на заведението, срещна погледа ѝ и се усмихна, вдигна чаша в тост, след това направи физиономия към Таша. Изи се ухили. Малкото парти приличаше на тържеството след сватбата, защото можеше да докосне любимите си хора — децата,

съпруга си, приятелите. Застаналата в ъгъла Стела оплюваше всички и надигаше чаша. Хариет стоеше до нея и вадеше цигарите си от чантата, за да накара Стела да излязат навън. След това побутна Уил, за да му каже къде отива, и вдигна лице към него за целувка. Уил беше потънал в разговор с Джеймс. И двамата изглеждаха спокойни, отпуснати. Свекърва ѝ, Джини, грееше от гордост, Джулиан, свекър ѝ, както обикновено, се чувстваше чудесно, бърбеше с останалите гости и ги предразполагаше, за да се чувстват добре дошли. Каролайн и Барт тъкмо пристигаха. Каролайн беше поруменяла и изрече само с устни „извинявай“ на Изи от вратата. Всички важни за нея хора бяха тук, на едно място, похапваха от храната, която тя беше приготвила, и се забавляваха. Изи вече знаеше, че е постъпила правилно.

— Ти ли си Пърл?

Изи спря да прибира празните чаши от супа на подноса и погледна към мъжа, който бе задал въпроса. Беше висок, загорял, русолав, леко разрошен, което бе нетипично за човек с толкова изискан костюм и тъмни очи.

— Пърл е дъщеря ми — отвърна тя. — Аз съм Изи. — Избърса ръка в престилката и я протегна към него. — Познаваме ли се?

— Не. — Той продължаваше да я наблюдава и тя се насили да издържи на този поглед, защото нещо в него я караше да извърне очи. — За съжаление, не съм от поканените. Дойдох с... приятелка. — Той посочи неопределено навън. — Май я изгубих. Трябва обаче да я открия и да ѝ благодаря... това е невероятно заведение.

— Наистина ли? — усмихна се Изи. Размърда се, несигурна какво да каже.

— Кварталът направо плачеше за прилично място за похапване. За онези от нас, които зависят изцяло от милостта на готовите ястия на „Теско“, кафенето ще бъде истински спасителен пояс.

Той отвърна на усмивката ѝ и неудобството ѝ се стопи. Не можа да разгадае непознатия. Дрехите му издаваха, че е зрял, успешен, изтънчен. Косата и държанието обаче, усмивката — те говореха за нещо коренно различно. Тя съвсем не беше сигурна, че казват нещо, в което тя трябва да се вслушва.

Прочисти гърлото си.

— Добре дошли сте. Наблизо ли живеете?

— Сравнително наблизо. — Той наклони глава на една страна и не каза нищо повече. Изи отново се почувства неловко.

Този човек умееше да пази мълчание като монах. Неочаквано усети, че устата ѝ е пресъхнала. В кафенето беше горещо. Трябваше да отвори вратата поне за малко.

— Ясно. Беше ми приятно. Трябва да... — Тя посочи помещението и останалите гости, масите, отрупани с празни чинии и чаши.

— Разбира се. Благодаря, че ми позволихте да присъствам неканен. — Той се обърна и тръгна към вратата, пъхнал ръце в джобовете.

— Искам да вдигна тост и да кажа на Изи, че се е справила блестящо. Скъса се от работа, докато направи заведението, и мисля, че всички ще се съгласим, че се е получило страхотно. Любима, изглежда невероятно, много се гордея с теб. За Изи и Пърлс Плейс! — Джеймс вдигна чаша и целуна Изи по румената буза, а останалите го последваха.

— Господи, не съм по тази част — рече тя, когато всички утихнаха. — Просто искам да кажа... благодаря ви, че дойдохте. Тази вечер е безплатно, но от утре няма да е вече така и се надявам да не се виждаме за последен път, използвачи такива. — Последва смях. — Сериозно, върнете се отново, доведете приятели, разкажете на всичките си познати. Моля ви, направете го. В противен случай децата ще трябва да живеят на стърготините, които използваме за зайците, а това ще бъде много тъжно. — Последва нов смях и Джеймс стисна лекичко ръката ѝ.

Когато Изи приключи речта си, той я прегърна и я целуна по косата.

— Говоря сериозно — рече тихо той. — Гордея се с теб. Знам, че отначало не те подкрепих, но...

Тя се закашля и изви вежди.

— Ами сега? — попита тя. — Би ли го написал, за да съм сигурна?

Той я целуна отново.

— Знам, знам. Държах се като чекиджия, когато за пръв път сподели с мен. Бях голям гадняр. Да знаеш обаче, че си се справила великолепно. — За момент той се поколеба, заговори задавено и за момент ѝ се стори, че не може да преглътне. Тя вдигна глава и го погледна любопитно. Той наблюдаваше мъжа, който я беше заговорил преди малко и сега разговаряше с руса жена.

— Какво? Познаваш ли го?

Джеймс ѝ се усмихна.

— Да. От големите търговци. Стивън Гарсайд. Чух, че щял да се мести в квартала. Ще отида да го поздравя. Ти добре ли си? Щастлива ли си?

— Много. Благодаря ти, скъпи. Върви и поговори с него. Може да ти е от полза.

— Именно. — Джеймс погледна Изи.

Тя наистина беше щастлива. Очите ѝ искряха, тя грееше от задоволство. Струваше се да я види толкова весела. Усмихна се.

— Добре. Заслужаваш да бъдеш щастлива. Браво.

— Благодаря, мили. Сега ни трябва непрекъснат поток от клиенти и тогава може изобщо да не се притесняваш и да си търсиш нова работа.

Джеймс кимна. Отправи се не към мъжа, който срещна погледа му, а към жената с него. Аманда Феърлайт.

Този път прие предложената цигара, докато стояха в ъгъла на кафенето. Имаше нужда.

Тя изтръска цигара от пакета и той я взе, а тя я запали със запалка от черупка на костенурка. Забеляза, че е с яркочервено червило, а парфюмът ѝ е тежък, наситен и я обгръща като облак. Той се облегна на стената. Също като тийнейджър се опита да не кашля, когато пое дима. Не успя.

— Не се отказваш, а? — отбеляза той.

Аманда въздъхна.

— Никога. Много съм упорита. Е, за известно време бях вдигнала ръце, но после започнах отново. Беше глупаво. Ами ти?

— Когато Изи беше... — Той замълча. Аманда се намръщи.

— Когато Изи беше бременна ли?

Той кимна.

— Колко отговорен баща — отбеляза тихо тя. Последва мълчание, след това Аманда се разсмя. — Слава богу, че си се отказал. Никак не ставаше за пушач. — В гласа ѝ имаше обич и Джеймс омекна. Така беше.

— Помниш ли Кале?

Той изсумтя през смях.

— Опитвам се да забравя през последните един господ знае колко години, но да, помня Кале. Помня и нелепите ти Житан.

— Мислех, че съм невероятно изтънчен. Бях завел момичето си във Франция.

— Знам. Жалко.

— Ох! Беше романтично.

— Много. Особено отравянето с храна.

— В онзи противен хотел.

— Ами френските кенефи.

— Господи. Извинявай.

И двамата се бяха обърнали напред, не смееха да се погледнат.

— Как разбра за тази вечер? — Джеймс не можеше да реши дали да покаже, че е ядосан или впечатлен.

— Знам какви въпроси да задавам. И на кого да ги задавам.

— Това пък какво означава?

— Има ли значение? Вече съм тук. И ти, и аз сме тук. Също както едно време.

— Изобщо не е както едно време.

— Не е. — Тя хвърли цигарата и я настъпи. — Добре. Стига приказки. Трябва да влезеш, преди прелестната ти съпруга да започне да се чуди къде си.

— Сега е заета — отвърна той. — Виж, Аманда — започна той, но спря. Тя чакаше. Той нямаше представа какво да каже.

Аманда запали нова цигара, докато го наблюдаваше как търси подходящите думи, които не идваха. Най-сетне изви очи и го съжали.

— За бога, Джеймс. Да знаеш, че си голям боклук. Винаги си бил.

— Знам. Вярвай ми, знам.

— Виж, не се опитвам да съсипя брака ти. Сигурна съм, че Изи е страхотна...

— Така е — отвърна гневно Джеймс. — Тя е невероятна.

— Спокойно, миличък. Както вече ти казах, сигурна съм, че е невероятна. Сигурна съм, че детето ти... или са деца? — Тя наведе глава на една страна.

— Деца. Момче и момиче. — Джеймс нямаше желание да ѝ каже имената им, макар сам да не можеше да си обясни защо.

— Сигурна съм, че децата ти са фантастични. Сигурна съм, че сте съвършеното семейство. — В гласа ѝ се прокрадна студенина. — Радвам се за теб, Джеймс, честна дума. Чуй ме внимателно. Кас също е фантастична.

Когато чу името ѝ, сякаш го разтърси електрически заряд и Аманда се възползва от неудобството му.

Тя въздъхна.

— Знаеш много добре какво искам, Джеймс. — Тя протегна ръка и докосна неговата. — Не ти искам парите, не че не оценявам жеста — добави бързо тя, да не би той да си ги поиска обратно, — но това не е единствената причина, поради която съм тук. Просто искам да видиш дъщеря си.

Дъщеря му. Първородната му дъщеря, момиченцето, за чието съществуване научи преди няколко години, когато тя вече бе пораснала и оттогава насам се преструваше, че не съществува. Сега, по всичко личеше, че вече не може да си заравя главата в пясъка. Кас. Той, разбира се, знаеше името ѝ още от деня, в който научи за нея, но когато го чу, тя сякаш стана по-истинска. Въпросната Кас, неговата дъщеря, кръстена Касандра от майка си, си имаше галено име. Тя беше истински човек.

Научи преди пет години. Аманда му беше пусила имейл на адреса в работата. Беше съвсем неочаквано.

Извинявай, че ще го изтърся така, мили (беше написала тя, безгрижно, както винаги), но трябва да ти съобщя нещо важно. Знам, че е минала цяла вечност, повече от единадесет години, ако трябва да съм точна и ако ти си спомняш. Вероятно не помниш. Аз обаче знам, мили,

защото има нещо, което ми напомня непрекъснато. Тя се казва Кас (Касандра, но така звучи тъжно, а и Кас много ѝ отива) и през май ще навърши единадесет години. Можеш да провериш датите, ако искаш или ако си водил дневник по онова време. Можеш да провериш моя, ако държиш. Както и да е, напоследък тя пита за теб — не лично за теб, защото не знае кой си. Разпитва обаче за баща си, откъде се е появила, все такива въпроси задава. Децата задават много въпроси, нали така? Може и да нямаш представа. Не знам дали имаш собствени деца. По-точно казано — други деца. Аз не съм омъжена — вече не съм, а историята е прекалено дълга за разказване — и ми се струва, че ще ѝ се отрази добре, ако в живота ѝ има мъж. Като неин баща ти си очевидният избор за ролята. Кажи ми как ще постъпиш.

С най-добри чувства, Аманда

Отначало той не можа да помръдне от шок. Дете. Истинско дете. Не просто бебе, ами единадесетгодишно момиче, достатъчно голямо, за да задава въпроси за него, да ходи на училище и — всичко останало, което правеха единадесетгодишните в днешни дни, каквото и да беше то. След работа излезе на дълга, безцелна разходка, мислеше, припомняше си, задаваше си въпроси, докато Изи не му позвъни и тогава той се прибра, каза ѝ, че бил излязъл с Уил да пийнат по чаша. Много скоро шокът се превърна в гняв. Как смееше Аманда? Как смееше да крие от него толкова години, цяло десетилетие, за Бога, а след това да се появи просто така и да му пусне имейл, все едно написан до случаен познат, за да го уведоми за нещо маловажно. Просто не ставаше така. Можеше да си го начука, ако си въобразяваше, че той ще заподскача, когато научи. Сега вече имаше Изи, щеше да се ожени за Изи и нямаше да рискува бъдещето си с нея заради когото и да било, най-малкото заради тъпата Аманда Феърлайт и детето ѝ. Детето беше нейно, не негово, повтаряше си той; едва ли беше негово. Тя не беше от най-верните жени, кой знае с колко други мъже е преспала. Навремето дори не му минаваше през ума, че спи с друг, но и защо да мисли за нещо такова? Беше на двадесет, пълен с арогантността на младостта. Кой знае на колко други е мислила да

съобщи същата новина, но ги е отхвърлила като безотговорни или защото не изкарват достатъчно пари, или просто не е могла да се свърже с тях. Той беше удобна мишена, но по никакъв начин нямаше да се остави в ръцете ѝ.

Затова изтри имейла, ожени се за Изи и се постара да забрави за цялата тази работа. Тя обаче продължи да му пуска имейли. Минаха шест месеца, преди да получи втория. *Скъпи Джеймс, знам, че последният ми имейл може и да те е шокирал, затова реших да ти дам време, за да свикнеш с мисълта.* Може и да го е шокирал, вбеси се той. На това му се казва върхът на наглостта. *Както и да е, имаше шанс да премислиш всичко, затова бъди така любезен да ме уведомиш какво смяташ да предприемеш.* В момента сме в Щатите, но през лятото ще се върна. *Телефоните ми са...* Не можеше и дума да става, че Джеймс може да не иска да види Аманда и Кас. Тя бе решила, че той ще позвъни, поне с такова впечатление остана. Е, да предполага каквото си иска. Нямаше да ѝ се обади, нямаше да се остави да го принуди, като подхвърля подробности за момичето. *Кас се справя чудесно в училище, бе добавила тя към края на имейла. Много обича изкуството, географията и числата. Странна комбинация, но това съвсем не е изненада. Вече е доста висока, дрехите ми почти ѝ стават, което е много досадно за мен. Сигурна съм, че ще изглежда по-добре в тях от мен.*

— Тя е невероятна — заговори Аманда сега. — Истинска красавица, без преувеличение. Винаги съм си казвала, че ставам — тя намигна на Джеймс и той отмести поглед, почувствал се неловко, — но тя е наистина върхът. Уверявам те, че направо ще паднеш, когато я видиш.

Пак намеци. Все същата самоувереност. Джеймс я погледна в очите.

— Виж, Аманда...

Гласът на Аманда неочаквано стана леден.

— Не, Джеймс. Не. Ти ме слушай. Пренебрегваше ме и гледаше да ме разкараш цели пет години. Постарах се да се държа възпитано. Опитах се да проявя разбиране. Знам, че трябваше да ти кажа още от самото начало и да те оставя сам да прецениш какво искаш да направиш още навремето, но ти беше на двадесет, и двамата бяхме на по двадесет, за бога, аз бях уплашена, комунистка, твърде независима и

разкрепостена, убедена, че ще се справя сама. Всъщност справих се. Справих се сама, грижех се за нея, възпитах я и я отгледах, а истината е, че съм се справила много добре. — Тя загаси цигарата и запали нова. — Няма проблем, ако не искаш да имаш нищо общо с мен, ако ме отхвърлиш и редиш разни извинения, защото, скъпи, пет пари не давам. Само че няма да приема онова, което причиняваш на нея. В момента е на шестнадесет и иска да се запознае с баща си и ако аз не организирам среща, тя сама ще тръгне да те търси, а ако я разочароваш или отблъснеш, знаеш ли какво ще стане? Ще те съсипя. Ще те унищожа, ако я нараниш. Тя заслужава само добро, Джеймс. Заслужава нещо по-добро от мен и много по-добро от теб, но ние сме родителите й, няма други, а... наистина заслужава нещо по-добро.

— Добре — съгласи се той след дълго мълчание. — Да, права си. Заслужава го. Бих искал да се запозная с нея. Искам да се запозная с дъщеря си.

ШЕСТА ГЛАВА

Октомври 2008 г.

Уил седеше срещу групата мъже, приведен напред, подпрял лакти на коленете, докоснал върховете на пръстите, говореше разгорещено и убедително дори към края на презентацията си.

— И кредитната индустрия, и икономиката се задъхват. Потребителите са уплашени. Това е факт. Но с трудностите идват възможности; там, където слабаците се колебаят, смелчаците се възползват и се издигат до върха. С цялото си сърце вярвам, че все още има възможност да се изкарват пари, при това добри пари. Тъкмо затова се надявам да подкрепите Хенри Бътлър в следващата фаза от развитието на фирмата.

Няколко от молбите на Уил за ипотеките, с които да финансира плана си за ваканционна собственост, бяха отхвърлени. Фирмата му вече бе затънала в дългове, а надвисналата рецесия принуждаваше обичайните заемодатели да затегнат колани. Бизнесът се разрастваше, но все още беше сравнително нов, а хората бяха станали по-предпазливи. Банките нямаха желание да подписват за стотици хиляди лири след едно бързо събрание и набързо нахвърлян бизнес план, както ставаше до съвсем скоро. Затова Уил реши да поеме по пътя на частния инвеститор. Барт и Джулиан бяха готови да инвестират в схемата и я бяха препоръчали на приятели и познати. Той пък се обърна към хора, с които се беше запознал на различни мероприятия и знаеше, че са проявили интерес към фирмата му. Както се казва, в момента опипваше почвата и беше оптимист, че ще получи парите, от които се нуждаеше, и следващото лято ще е задействал плановете си. Но пък Уил почти винаги беше оптимист. По природа си беше такъв. Очакваше най-доброто и обикновено получаваше като награда осъществяването на плановете си.

След като си стиснаха ръцете и той благодари, че са дошли, хората си тръгнаха, а Уил си позволи пет минути, в които да гледа през прозореца. Офисът му се намираше в Мейфелър, недалече от галерията,

в която работеше Каролайн Ратбоун, и той понякога се отбиваше, за да ѝ каже здрасти — или когато излизаше, или когато отиваше на обяд, или се връщаше от среща. Защо да не отскочи да провери дали е свободна за обяд, помисли си той. Защо не? Важната му среща беше приключила и той чувстваше, че се е справил добре; заслужаваше да се наслади на един приятен обяд. Винаги можеше да позвъни на Хариет, но тя сигурно щеше да е заета, реши той и дори не се замисли над причината, поради която дори не я попита. Хариет и любовта му към нея бяха доста сложни в момента, свързани с очаквания и решения, които му се виждаха крехки и несигурни като резултат. Каролайн беше открито момиче. Открай време беше такава.

— Наистина мисля, че ще ѝ предложи — рече задъхано Каролайн по телефона от галерията, докато говореше с Изи. Гласът ѝ беше съвсем тих, за да не чуе двойката в ъгъла, че клюкарства. Трябваше обаче да каже на някого.

— Каролайн... чакай... — Шумът от препълненото кафене заглъхна, когато Изи изнесе телефона навън. — Сигурна ли си?

— Днес се видях с него. Той дойде в галерията. Обядвахме заедно. Нищо особено, просто отскочихме до „Ланган“. — Каза си да престане. *Не си длъжна да се оправдаваш за срещите с Уил. Не си направила нищо лошо.* — Сподели, че е планирал нещо специално. Стори ми се много развълнуван. Какво друго може да бъде?

— Какво ли не? Не избързвай със заключенията.

— Стига, де. Не може да е друго. Рожденият ѝ ден приближава, той подготвя изненада... Изи, толкова е вълнуващо. Дали да ѝ кажа?

— Недей! За бога, Каролайн, да не си посмяла да ѝ кажеш...

Каролайн наблюдаваше двойката. Жената се обърна към нея и се усмихна топло. По дяволите, налагаше се да отиде и да поговори с тях.

— Добре, де, добре. Нищо няма да ѝ кажа.

— Обещавах ли? Може да не е нищо...

— Трябва да затварям. Чао!

Тя затвори и тръгна към двойката.

— Добър ден. От акварели от деветнадесети век ли се интересувате? Имаме прекрасни...

— Честит рожден ден, любима. — Уил подаде на Хариет чаша чай и тя се подпря на възглавниците, за да я поеме. — Този рожден ден ще бъде незабравим.

— Чудесно. Благодаря. — Това пък какво означаваше? Тя отметна коса от лицето си и посегна към ръката на Уил. — Лягай си. — Тя отметна олекотеното юрганче, за да му направи място. — Хайде. Имам рожден ден, трябва да правиш каквото ти кажа.

— Не искаш ли да получиш подаръци.

— Да, но първо искам този подарък. — Тя се ухили и го привлече към себе си, смъкна пижамата от раменете му, докато го придърпваше под завивките.

* * *

Купчината подаръци беше върху подноса, който той донесе и ѝ го подаде като опитен прислужник. Пакетите бяха интересни, с различна форма, а до тях бяха поставени картички. Някои бяха от Уил — за мъж той бе учудващо добър в намирането на подходящи картички, винаги ѝ купуваше повече от една и вътре пишеше смешни текстове; имаше и честитка от родителите ѝ, тя веднага позна изискания почерк на майка си; следващата беше от Джеймс и Из, въпреки че довечера щяха да се видят. Едната беше ръчно направена, от Пърл, сгънат лист с малко разкривен слънчоглед, а от вътрешната страна беше написано „Чисит рожден ден, лелчи Хариет“. Тя се усмихна и я сложи на нощното шкафче. Нямаше нищо от Джини и Джулиан, което ѝ се стори странно. Бяха ѝ изпращали картичка всяка година, откакто се познаваше с Каролайн. Джини ѝ изпращаше колети, докато бяха в училище, след като Каролайн ѝ каза, че майката на Хариет никога не ѝ изпраща нищо. Пощата беше истинско събитие в пансиона, а пристигането на колет, особено неочакван, превръщаше живота в поносим. Джини се държеше страхотно с тях, натъпкваше обувки със сладки вкуснотии: шоколадчета, евтини лъскави пръстени и модерни химикалки и тетрадки, за които тийнейджърките мечтаеха часове наред.

Тази година обаче тя не бе получила нищо. Вероятно картичката се беше забавила в пощата. Хариет плъзна поглед по формите на подаръците. Нещо меко и плоско, вероятно кашмирен пуловер, Уил обикновено избираше такива; правоъгълен пакет, вероятно новият сезон на „24“, който и двамата обожаваха и прекарваха часове пред телевизора през уикендите, а накрая имаха главоболие; два пакета, които издаваха, че вътре има книги, и още един или два по-малки. Единият беше квадратен и изглеждаше доста тежък. Хариет нарочно реши да не посяга първо към него. *Този рожден ден ще бъде незабравим*, нали така й каза. Освен това беше казал на Каролайн, че планира нещо специално — приятелката й се изпусна, когато вчера говориха по телефона. Това сигурно означаваше... дали?

— Има ли някакъв ред? — попита тя и отпи от поизстиналия си чай.

— Не. За съжаление, на един или два им личи веднага какво представляват. С някои форми не можеш да направиш чудеса.

Тя му се усмихна. Не искаше да се надява. Може пък... Тя посегна към един от пакетите, на който му личеше, че е с твърда опаковка. Той й намигна. Я! Може пък да не беше книга. Беше чела за мъже, които изрязват книга с твърди корици и вътре скриват годежен пръстен. Възможно ли е и той да е направил нещо подобно? *Престани, Хариет. Това е най-обикновена книга*. Тя обаче така и не успя да потисне нахлулата в гърдите й надежда. Нали имаше рожден ден. Какво по-подходящо време да избере?

Разкъса опаковката и видя *Бърза кухня с Найджела* и я разлисти.

— Леле, страхотна е.

Ставаш смешна, помисли си тя, започваш да се вманиачаваш. *Не мога да повярвам, че си разочарована, че в някаква книга, книгата, която искаше, не е скрит годежен пръстен. Да виси от корицата ли очакваше?* Тя се засмя.

— Какво?

— Нищо. Просто... колко дебела ще стана, ако правя нейните рецепти всеки ден? Но пък пудингът от карамелови кроасани... Леле каква вкуснотия.

— Можеш да ядеш колкото искаш, докато самата ти не се превърнеш в пудинг и аз пак ще си мисля, че си страхотно готина.

— По-готина дори от Найджела ли?

— А, не прекалявай.

Хариет го перна с книгата и посегна към малката кутийка, вероятно с бижу.

— Тази ли да е следващата? — попита небрежно тя.

— Давай. — Лицето му не издаваше нищо. Тя повдигна внимателно скоча, тъй като, незнайно защо, не искаше да разкъса опаковката. Ако беше онова, на което се надяваше, тогава искаше да запази опаковката. Щеше да е скъп спомен.

Разгъна хартията и отвътре се показва кутийката. На капачето пишеше „Амаринт Джуълс“ — името на малък, местен бижутериен магазин, чиято витрина Хариет често разглеждаше. Устата ѝ пресъхна.

— О, Уил — въздъхна тихо тя. Почти не ѝ се искаше да я отвори и да съсипе очакването. Какъв ли е избрал? С един диамант или може би с три? Натисна малкото копченце, то изщрака, подаде и капачето се вдигна.

Вътре видя диамантени обеци. Сребърни халки, с правоъгълни диаманти в средата. Извади едната и скъпоценните камъни пречупиха светлината, описаха дъга на стената на спалнята. Усети, че не може да говори, но се налагаше да каже нещо.

— О, Уил — рече отново тя и си помисли, че може да се пръсне от разочарование, а в следващия момент я притисна чувство за вина, задето беше такава неблагодарница.

— Много хубаво ти стоят — каза по-късно той, докато се качваха в таксито, за да отидат у Джеймс и Изи. — Съвършеният размер за сладките ти малки ушички. — Наведе се напред и захапа меката част на дясното ѝ ухо, а тя изписка. Шофьорът вдигна поглед към огледалото за обратно виждане и срещна погледа на Уил.

— Престани — прошепна тя. — Горкичкият човечец, не го карай да се чувства неудобно.

— Всичко е наред — отвърна Уил, — той знае, че случаят е специален. Адресът, който ти дадох одеде, мой човек — повиши той глас към шофьора, който кимна и потегли.

— Защо му е на Джеймс куфарчето ти? — Хариет огледа червилото си в огледалцето на пудриерата. — Те сигурно имат няколко.

— Но нито едно не е достатъчно голямо; Изи разчиствала и се отървала от няколко. Тя твърди, че било по погрешка, но Джеймс разправя, че просто не ги харесвала. Както и да е, той ще ходи на гости при приятели в Уелс и трябва да си вземе малко багаж.

— Защо не си купи?

Уил мислеше бързо.

— Няма време. Заминава утре.

— Така ли? — сви рамене Хариет. Странно.

Уил я прегърна през раменете.

— Ммм. — Щеше да разбере истината много скоро. Той обаче искаше да опази изненадата колкото е възможно по-бързо.

— Не мога да повярвам — не спираше да повтаря тя. — Не мога да повярвам, че си го направил. Никога досега не си правил подобно нещо. Абсолютно никога.

Влакът изтропоти през тунела на път към Париж. Едва когато минаха през Батърси, тя погледна през прозореца на таксито.

— Чакай малко, пътуваме в обратната посока, Уил, кажи... Извинете, трябва да обърнете. — Шофьорът се усмихна широко, облекчен, че тайната най-сетне е разкрита и може да си отдъхне.

— Не, госпожо, посоката е правилна, извинете, че ви заблудих — рече той и натисна още повече педала на газта.

— Уил? — тя се обърна към него с несигурна усмивка. — Какво става? Къде ме водиш? — Бабингтън, помисли си тя, може би Уотли Мейнър. Ще прекарат някъде една вечер, това беше наистина чудесно. Беше минала цяла вечност, откакто бяха ходили заедно някъде само двамата. Уил не си падаше по романтичните жестове, не беше като Барт на Каролайн. Хариет усещаше, че откакто Каролайн и Барт са заедно, тя завижда малко за подаръците, които той ѝ прави, и пътуванията, на които я води. Знаеше, че не бива да изпитва подобни чувства. Господ бе свидетел, че Каролайн заслужаваше да бъде в светлината на прожекторите поне веднъж, но, незнайно как, балансът между двете жени бе нарушен, когато се появи Барт и новопоявилият се любовен живот на Каролайн извика недостойни, потискащи чувства у Хариет.

— Ще видиш — каза той. — Прояви малко търпение.

Тя го целуна силно и таксиметровият шофьор се разсмя закачливо.

— И не надничай в куфарчето за издайнически знаци — предупреди я Уил между целувките. — Няма бикини, по които да разбереш какво става, така че не се вълнувай. Важната информация е тук — приглади той джоба на гърдите си, протегна ръка и задържа нейната, за да ѝ попречи да я пхне вътре. — Дръпни се, нахалнице. Веднага! В противен случай няма да ходим никъде. — Разсмя се и ѝ намигна.

— Париж! — беше изпискала тя, докато завиваха при Сейнт Панкрас. — Отиваме в Париж, нали? О, Уил. Боже господи. Божичко. Не мога да повярвам. — Казваше го за пръв път.

Все още повтаряше същите думи, докато се регистрираха в хотела и Уил ѝ каза да вземе душ и да се преоблече за вечеря, защото вече бил направил резервация, преди това щели да пийнат по чашка в бара на хотела, но след това реши друго, изчака я да влезе в банята, след това се съблече и влезе при нея и я любил отзад, а тя подпря ръце на стъклените стени и въпреки разочарованието, което преживя по-рано, си каза, че до края на уикенда същите тези ръце щяха да бъдат украсени.

— Майната им на коктейлите в бара — рече той, когато влезе в нея. — Трябва да те изчукам бързо.

— Господи — прошепна отново тя. — Не мога да повярвам. О, Уил...

Успяха да се приготвят навреме за резервацията, въпреки че косата на Хариет беше влажна, а тя поруменяла, докато поръчваше на свършен френски плато с морски деликатеси, а Уил изви похотливо вежди.

— Внимавай, госпожице Бейли — прошепна той, — в противен случай ще ме възбудиш толкова много, че ще бъда принуден да направя нещо неприлично под колосаната покривка.

Тя изви вежда.

— Je suis desole^[1], мосю Ърскин — отвърна тя и той простена.

Нагласена и надменна францужойка със строга прическа на съседната маса я погледна ужасено, когато чу акцента ѝ, но на нея не ѝ

пукаше. От нищо не ѝ пукаше, защото беше тук, с Уил, а той беше планирал всичко и беше великолепен, а тя беше невероятно щастлива и в края на уикенда щеше да е сгодена и скоро да се омъжи, да стане бъдещата госпожа Уилям Ърскин, беше сигурна, че ще стане така, защото никой не води момиче в Париж на рождения му ден, след като са били заедно толкова години, ако не се кани да ѝ предложи, нали така?

— Не мога да повярвам — призна тя пред Каролайн във вторник, след като се върнаха. Беше пуснала имейл на приятелката си да се видят, за да пият по чаша след работа, а Каролайн разбра от строгия напрегнат глас, че няма да имат повод да празнуват. Сремнаха се в бар близо до офиса на Хариет, точно зад „Селфриджис“.

— Мама му стара, наистина не мога да повярвам. Що за мъж води приятелката си в Париж за тридесет и първия ѝ рожден ден, след като много добре знае, че тя се надява той да ѝ предложи, но всъщност не ѝ предлага. Ама той какво си въобразява?

— Миличка. Много ми е мъчно за теб. Сигурно си останала много разочарована.

— И още как! През целия уикенд чаках да го направи. Питам се дали няма да ме заведе на върха на Айфеловата кула и да ми предложи там, дали няма да се отпусне на колене в ресторанта или може би когато сме само двамата в хотела. Накрая дойде и последният ден от ваканцията, качихме се на влака за дома, а той беше толкова доволен от себе си, така се беше надул, непрекъснато повтаряше колко добре си бил изкарал, а пък аз си мислех, че е лайно, просто едно миризливо лайно.

Хариет избълва вбесено последните думи и избухна в сълзи. Каролайн стискаше ръката ѝ, докато тя плачеше.

— Много ми е мъчно. О, Хати, чувствам се ужасно.

— Вината изобщо не е твоя...

— Само че аз бях тази, която прибърза със заключението. Не трябваше да казвам и дума. Изи беше права.

Хариет спря да ридае.

— Изи ли?

Каролайн я погледна гузно.

— Предадох ѝ какво е казал Уил.

Хариет изпъшка.

— Значи всички знаят. *Каролайн!*

— Извинявай. Стела не знае.

— Браво.

— Хати, Изи те обича. И на нея ѝ е мъчно за теб.

Хариет се нацупи.

— Знам. Каква гадост. Голяма съм гаднярка. Само че тя е наистина съвършена. Не мога да понеса, че ме съжалява. В сравнение с нея съм се провалила напълно. В сравнение с трите ви съм пълна неудачница. Дори в сравнение със Стела.

Каролайн изви вежда и Хариет се разсмя. Вече се беше успокоила и запали цигара.

— Извинявай. Много се извинявам. Вината не е твоя, миличка. И аз щях да предположа същото и едва ли щях да държа голямата си уста затворена. Кажи как е Барт.

Каролайн се усмихна.

— Добре е, благодаря. И двамата сме добре. Кажи, Хати, ти говори ли с Уил? Казала ли си му как се чувстваш?

Хариет поклати глава и избърса очи със салфетката си.

— Как да стане? „Много ти благодаря за великолепните диамантени обеци и пътуването до Париж, знам, че всичко това ти е струвало цяло състояние, да не говорим за другите подаръци, но да знаеш, че те не са ми достатъчни. Искам годежен пръстен.“ Не мога да му кажа подобно нещо. Ще прозвучи така, сякаш съм някоя противна глезла. Ама и аз кого заблуждавам? Аз наистина съм противна глезла.

— Не си. Не говори така. Просто си...

— Отчаяна. Една отчаяна нещастница.

Хариет вдъхна дълбоко дима и се обърна настрани, за да го изпусне. От другата страна на масата Каролайн си пое дълбоко въздух.

— Ако си такава, значи и аз съм същата.

Хариет я погледна цинично.

— И защо?

Каролайн впи поглед в чашата и едва след малко погледна приятелката си.

— Защото направих седемнадесет теста за бременност през последните три месеца. Защото... — сниши глас тя. — Защото

съпругът ми разви кандидоза от толкова много секс през подходящите дни. Защото от март не съм пила хубаво кафе, не смея да близна вино, освен по някоя и друга чаша от време на време, профуках стотици лири за витамини, акупунктура и рефлексология, дори се замислих дали да не пробвам при лечител, който твърди, че умее да разсейва негативната енергия, натрупала се около яйчниците. Все още не съм бременна.

— Господи, Каро, много съжалявам. Не знаех. Всъщност знаех. Не знаех обаче, че положението е толкова зле. Господи.

Каролайн кимна.

— Много е зле.

— А направи ли си... изследвания?

— Барт отказва да се подлага на подобно нещо. Недей... — Тя вдигна ръка, за да накара Хариет да замълчи още преди приятелката ѝ да избълва гнева си. Нямаше сили да я слуша. — Моля те, недей. Знам какво ще ми кажеш. Той категорично отказа. Опитвам се да го обработя.

Хариет се насили да замълчи.

— Имам чувството, че накъдето и да се обърна, виждам бременни жени, тътрят се, клатушкат се, чувстват се тежки, щастливи са, а аз го искам толкова много, непрекъснато ми се набиват в очите бебета в колички, майките им се срещат по кафенетата, навсякъде са, казвам ти. Опитвам се да не ги забелязвам, но те сами се набиват в очите ми. Преди се качвах в метрото и се оглеждах, за да видя колко по-дебела съм от останалите жени. — Хариет закима с разбиране. — Сега вече оглеждам купето, за да видя колко жени притискат ръце към коремите си или разнасят бебе в слинг.

— Аз пък оглеждам ръцете на жените за годечни пръстени — отвърна Хариет и се разсмя тъжно, докато вдигаше чашата към устните си.

— Господи — въздъхна Каролайн. — Ние сме тежък случай. Как можа да ни се случи подобно нещо?

Хариет сви мрачно рамене.

— Тъпите мъже. Тъпата любов.

[1] Съжалявам (фр.). — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Ноември 2008 г.

Изи стоеше зад щанда на „Пърс Плейс“ и наливаше домашна лимонада в стъклени бутилки от мляко с метални затварачки с гумички, преди да ги запуши и да им сложи етикети. Те бяха част от новия детски комплект, който смяташе да пробва — бутилка от сладко-киселата напитка, сандвич, пухкаво брауни или палачинка и малко пликче със сурови зеленчуци с бурканче хумус, много подходящи за закуска. Продаваше ги в старомодни кафяви хартиени пликове, покрити със стикери. Надяваше се да се търсят. Обядът с ниско съдържание на въглехидрати също вървеше добре благодарение на възторжения материал, излязъл в лъскаво местно списание, което се доставяше до всички домове в квартала, но поръчките за вкъщи се разработваха бавно. Опитваше се да измисли нови идеи, нови начини да примами не само приятелите си, но и клиентите на близкия „Теско Метро“ и пекарната надолу по хълма. Обмисляше доставка на закуски за уикенда, разнасяне на сандвичи с бекон и наденички, прясно кафе и сокове за махмурлиите или ангажираните с деца, все хора, на които им беше трудно да излязат от дома. Проблемът беше да намери човек, на когото да разчита, за да поеме утринната смяна и да разнася храна по това време — тя не можеше да се занимава с тази работа, защото Джеймс щеше да се разпищи и търпението, което проявяваше, докато лежеше до него в леглото и съставяше нови менюта и попълваше документи, много скоро щеше да се изчерпи.

Нейното търпение също беше на ръба, защото редовно се прибираще и го заварваше да гледа „Съседите“ и да поглъща пликове с чипс, също като студент, поставил лаптопа на коленете си. Не беше виновен, че все още не си е намерил нова работа „при сегашното състояние на икономиката“. Въпреки това не се съдържаше и понякога го винеше. Едва ли бе чак толкова трудно да си намери някаква работа. Дори сега все някъде наемаха служители. Къде грешеше?

Изи въздъхна. Най-добре да не се рови, помисли си тя, докато прегъваше горната част на пликите. Голяма част от брака се намираше в сивата зона между щастието и отегчението, между задоволството и раздразнението. Най-доброто решение беше просто да продължи напред. Въпреки това сегашното състояние на нещата ѝ тежеше. Джеймс се грижеше за парите, но тя бе сигурна, че не разполагат с много, след като наля почти всичко в кафенето и покрай останалите им разходи. Избърса плота и започна да подрежда пликите в пластмасова касета, за да я пренесе в колата.

— Аз ще ги взема.

Вдигна поглед, макар да нямаше нужда — много добре знаеше на кого е гласът. До нея бе застанал Стивън Гарсайд. За свой срам тя се изчерви и мълчаливо се прокле за издайническата руменина. Той се усмихна едва-едва и тя разбра, че е забелязал прилива на кръв към бузите ѝ, предизвикан от появата му.

— Няма нужда, благодаря. — Вдигна касетата и тръгна към вратата. Подмина го. Той миришеше на скъп одеколон и на нов автомобил.

Мъжът сви рамене и ѝ отвори вратата, последва я, когато тя тръгна към волвото си.

— Канех се да пусна имейл на съпруга ти — заговори той и тръгна до нея, пхнал ръце в джобовете. Тя не отговори. — Искаше ми се да ви поканя.

— На него ще му бъде приятно. Имаш имейла му, нали? — отвърна тя. Почувства се неловко, когато усети, че говори рязко, дори нелюбезно. Не можа да се сдържи. Не знаеше какво друго да каже, защото нещо в нея я възпираше и изпълваше с неудобство.

— Мислех да поканя и Уил и приятелката му.

— Хариет — кимна рязко Изи и постави касетата върху колата, за да натисне копчето, което отключваше.

— А, да. Хариет. Мислех си дали да не инвестирам във фирмата на Уил. Той ми се струва доста находчив.

Изи се обърна.

— Откъде познаваш Уил?

— Онзи ден пихме по бира. С него и Джеймс. В едно малко заведение в Сити. Имаме доста общи познати. Срегнахме се случайно. Джеймс имаше някаква среща.

Среща, значи, помисли си Из. Дали не е било интервю? Не знаеше. Стараеше се да не разпитва много Джеймс за търсенето на работа, защото забелязваше как той настръхва всеки път, когато го попита. Добре. Може и да е бил на интервю. Може би скоро ще чуе добра новина.

Тъкмо се канеше да отвори багажника — касетата бе все още върху колата — когато Стивън Гарсайд я хвана за китката.

— Не исках да пускам имейл на съпруга ти. Исках да се видя с теб.

Изи спря. Двамата се докосваха за пръв път. Избликна топлина, която зашепна: *Това е първият път, но няма да е единственият.* Това е началото на нещо. Тя отдръпна ръка, сякаш по този начин щеше да заглуши гласа. Ръката ѝ трепереше, докато поставяше пликите в багажника и затваряше вратата.

— Поласкана съм — отвърна тя небрежно. *Не прави въпрос. Той сигурно си е такъв и това е подходът му към всяка омъжена жена, която му се стори отегчена. Не прави от мухата слон, няма защо.*

Тя тръгна обратно към кафенето, насили се да мисли за работата, не за чувствата в очите на Стивън Гарсайд, докато я наблюдаваше. Налагаше се да заключи, за да откара пликите на партито на една от съседките за четирите ѝ деца — беше се съгласила да направи доставката като част от маркетингово проучване, да разбере как ги приемат децата с надеждата, ако ги харесат, да използва това като коз пред родителите им. Ако минеше добре, възнамеряваше да въведе системата, при която хората поръчват пликите с обяд предварително за идващата седмица и за колкото дни пожелаят; вече беше изготвила меню с предложения, за да не ядат всеки ден едно и също. Беше почти сигурна, че на майките много ще им допадне възможността да престанат да правят сандвичи всяка вечер и да поръчват сладки изкушения с останалите продукти.

Когато отвори вратата на кафенето и влезе, Стивън Гарсайд я докосна отново. Този път отпусна ръка на рамото ѝ и на нея ѝ се прииска да се въртне към него и да му каже възмутено да не я докосва, но така и не намери сили. Не можа дори да помръдне. И така, в продължение на няколко секунди тя остана неподвижно, нито се обърна, нито заговори, дори не дишаше, просто се остави на

усещането на ръката върху памучния пуловер и ѝ се прииска кожата ѝ да е гола.

Най-сетне се завъртя към него и той отпусна ръка.

— Кажи ще дойдете ли на вечеря, или се налага да водя досаден разговор по имейла с Джеймс за работа, преди да го попитам.

По лицето му се беше изписала решителност, очите му ясно издаваха намерението. Най-сетне лоялността на Изи към Джеймс надигна глава.

— Няма да е досаден — рече тя. — Съпругът ми умее да води интересна кореспонденция. — Думите прозвучаха глупаво в мига, в който ги изрече. Стивън Гарсайд изви вежди и се подсмихна.

— Сигурен съм, че е точно така, уважаема госпожо — рече той провлачено и вдигна въображаемата си шапка.

— Това е самата истина! Той е умен човек. И забавен. И е много добър в работата си. — За бога, Изи, млъкни. Ти не си му личен пиар, съпруга си му.

Стивън Гарсайд вдигна ръце в знак на примирение.

— Добре, добре. Ще пусна мейл на Джеймс. Момчетата ще водят кореспонденция. Не се знае какво ще излезе. Може пък да му се усмихне щастието и да си намери работа.

Изи не отговори, но изрече безмълвна молитва. *Моля те, нека Джеймс си намери чудесна работа, моля те, нека не бъде за този човек, пожела си тя, кимна и се опита да си придаде доволен вид. Едва ли ще понеса тази мисъл.*

— Радвам се, че се видяхме — рече тихо той. След това се наведе напред и тя се запита дали няма да я целуне. Остана ужасена от желанието си да опита, въпреки че направи стъпка назад и извърна глава.

— Да, много се радвам, че се видяхме отново — отвърна ведро тя. — Трябва да вървя. Нямам търпение за вечерята. — Отправи му безлична усмивка. Той ѝ отвърна с многозначителна, която издаваше, че е разбрал.

Най-сетне Стивън се обърна и излезе, вдигна ръка за довиждане, без да каже нито дума повече. Изи едва сега си пое дълбоко дъх.

Когато се прибра, усмихнатият Джеймс я чакаше с отворена бутилка вино. Това бе много приятна изненада.

Тя пусна сака от тренировката до пералнята в килера и го целуна бързо.

— Поръчах къри — рече той. — Уил ще дойде след петнадесет минути.

— Супер. — Тя си наля чаша вино и доля и на него. — Ще я кача горе в банята — вдигна тя чашата. — Вие, момчета, си поприказвайте първо. След малко ще сляза. Весел си. Да не би да имаш добри новини за работа? — Автоматично стисна палци. *Моля те, господи, нека е бил на интервю, помисли си тя*, докато вървеше по коридора към стълбите.

— Може би. Само може би. Стивън Гарсайд ми пусна имейл. Кани ни на вечеря след две седмици. Каза, че освен нас е поканил Уил и Хариет и разни други. Нещо като предколедно събиране. Супер е, нали? — В гласа му долови въодушевление и спря в коридора. Вече беше изритала маратонките си и стоеше боса на кремавия мокет. Зарови пръсти в меките власинки, сякаш те я задържаха. Разбира се. Трябваше да се сети, че имейлът ще дойде. Очевидно Стивън Гарсайд беше човек, който държеше на думата си. Въпреки това остана шокирана, изпълнена с чувство на неловкост. Стивън Гарсайд никога не беше влизал в дома им, но тя усети присъствието му между стените, в брака им.

— Ти какво му каза? — попита небрежно тя и стисна перилата.

Джеймс надникна в коридора.

— Казах, че ще ни бъде изключително приятно, разбира се.

— Не ми се ходи.

— Какво? — По изражението му разбра, че не може да повярва. В гласа му нямаше и следа от подозрителност; според него нямаше причина да отидат у Стивън Гарсайд и да му се подмазват.

— Той е груб, арогантен и не ми харесва. Едва ли ще се сприятелим с него.

Джеймс поклати глава.

— Той е един от най-добрите борсови посредници в Лондон... може би в света. Голяма работа е.

Изи сви рамене.

— Това съвсем не означава, че трябва да го харесвам.

Джеймс я погледна объркано, стори й се обиден и сърцето на Изи се сви.

— Не е и нужно. Въпреки това отиваме на вечерята. Вече приех.

— Добре. Тогава я запиши в графика — рече тя и тръгна нагоре, а сърцето й блъскаше оглушително.

— Из. Какъв е проблемът? Знаеш, че трябва да отидем. Имам нужда от работа. Той може да ми помогне. Може дори да ми предложи нещо. Никога не се знае какво може да изникне, нали така?

В гласа на Джеймс се бе притаила голяма надежда, отчаяно желание за одобрение. Тя не може да го понесе. Беше на последното стъпало, когато се обърна и сви устни за целувка.

— Не се тревожи. Ще отидем, ще се държа прилично. Прав си. Човек никога не знае какво може да се получи.

Джеймс се беше съгласил да се запознае с Кас в „Ориел“, до гарата на Слоун Скуеър, в пет точно. Беше уредил Пърл и Алфи да останат в детската градина до седем, вместо да ги вземе в три, както обикновено. Идеята на Изи за обща бавачка остана на заден план и Джеймс се беше превърнал в татко на пълен работен ден. Не се сърдеше и не му беше неприятно — сега вече разбираше какво бе имала предвид Изи, когато каза, че е отегчително да се грижиш за малки деца по цял ден, въпреки че част от времето бяха на градина. В момента обаче не можеха да си позволят нищо друго, затова решиха да си разменят задачите. Можеха да си позволят дори по-малко, отколкото Изи изкарваше. Джеймс се опитваше да пресмята финансите и да държи главите им над водата, така че всички спестени пари бяха особено важни. Не можеха да си позволят и градината, но Изи не искаше да развалят ежедневието на децата, а и по този начин Джеймс щеше да разполага с известно време, за да си търси работа и да ходи по интервюта.

Не че се предлагаха много възможности. Той не спираше да търси нова работа, обади се на всички, които му дължаха услуги, попита и приятели, и стари колеги, и хора, с които се беше запознал на партита, които почти не го помнеха. Не само че беше унижително, ами беше и напълно безполезно. Неколцина му дадоха надежда и го

накараха да им изпрати CV-то си. Само че засега нямаше никакъв резултат. Той не намираше обяснение.

— Както стоят нещата в момента — опитвах се да се измъкнат хората, — не смеем да се разпростираме прекалено много... да поемаме каквито и да било рискове... Извинявай. Сигурно в най-скоро време ще си намериш нещо. — Той се усмихваше, заявяваше, че разбира, тръгваше си и започваше да се пита какво ли е казал или направил, за да ги отблъсне, и дали наистина няма свободни работни места. Самоувереността му се стопяваше.

Ето че днес детската градина се оказа много полезна и управителката с радост удължи часовете, макар че той ѝ съобщи в последния момент.

— Винаги е удоволствие да се грижа за тях двамата — усмихна се широко тя. — Особено за Пърл, защото винаги ме разсмява. Спомням си, когато дойде за пръв път. Втурна се към мен и ме накара да играем на „Ринги-ринги-рае“, защото това била любимата ѝ игра и нямало да остане, освен ако не я изиграя както трябва. Първородната ви дъщеря е страхотна.

Първородната. Странно как появата на Аманда и Кас в живота му бе променила начина, по който мислеше за семейството си и го възприемаше. Пърл вече не беше най-голямото му дете, не беше първородната; Кас ѝ бе отнела титлата, без дори да знае. Тя не беше вече единствената му дъщеря; Изи не беше единствената майка на децата му. Не че тя знаеше, а и той нямаше никакво намерение да ѝ позволи да научи. Нямаше да го понесе, ако научеше. За нея щеше да означава много, дори прекалено много, знаеше го със сигурност. Тя нямаше да е първата, която му е родила дете, нямаше да е първата, с която е създал живот. За него също имаше значение, разбира се, но не по същия начин. При мъжете беше различно.

Бяха минали два месеца, откакто Аманда го чакаше пред офиса, и шест години, откакто научи за съществуването на Кас. Малко се срамуваше от себе си, че е чакал толкова дълго, докато се съгласи да се запознае с нея. Досега обаче не беше готов да се срещне с нея. Така и не бе приел тази мисъл. За всички беше по-добре, че бе постъпил по този начин, че бе изчакал досега. Кас беше по-голяма, щеше да му е по-лесно да разговаря с нея, тя щеше да прояви разбиране към

напрежението, на което той е бил подложен, и причините, поради които не е бил част от живота ѝ през изминалите години.

Качи се с ескалатора и излезе на улицата. На вестникарската будка от дясната му страна бяха подредени лъскави списания, заглавията им очевидно предназначени за тийнейджърки като дъщеря му, и той спря, за да ги разгледа. „Сто и един начина да носите новите ярки цветове“, „32 причини защо той не ви се обажда“, „99 неща, които да направите, за да изглеждате по-слаба на секундата!“. Ама защо тези списания само пробутваха цифри? Всичко се превръщаше в списък. Погледна отново кориците. Трябваше да ѝ занесе подарък, каза си той. Имаше време — както обикновено, беше подранил. Точно това щеше да направи — да отскочи до Кингс Роуд, за да ѝ купи нещо красиво, което да опакова и сложи в малко пликче, специално за нея. На нея щеше да ѝ хареса.

— Какво е това? — попита Кас и погледна яркорозовото пликче от „Уисълс“, което Джеймс гордо постави на масата пред нея. Той беше особено доволен от покупката: мек памучен шал в лимонено зелено, с бродиран ръб, който щял да накара всяка увлечена по модата тийнейджърка да ахне. Беше доволен от избрания подарък, докато не видя Кас, облечена в черно кожено рокерско яке и леопардов клин, огромни, груби работни ботуши, каквито би носил работник на строеж, а не тийнейджърка с крака като на Бамби. Очите ѝ бяха плътно очертани с черен молив, косата бе буйна, бухнала и несресана, въпреки че бе права. Сякаш бе навита на ролки, но буклите липсваха. Той изпита страх, докато поставяше плика между тях, доволен, че има къде да сложи ръцете си, и изтегли стол от другата страна на масата. *Изглежда по-възрастна, отколкото е*, беше го предупредила Аманда в имейла си. *На пръв поглед изглежда бунтарка, независима, но всъщност е едно уплашено малко момиченце. Грижи се за нея.*

Джеймс се опита да си припомни тези думи, докато Кас го наблюдаваше с нетрепващ поглед от другата страна на масата.

— Ами... шал — отвърна той. — Мисля, че ще ти хареса. Можеш, разбира се, да го смениш, ако не ти допада. — Добре че взе бележка за подарък; нямаше начин тя да сложи шала, който ѝ беше

избрал. Видя някакви шалове с животинска щампа, може би те щяха да са по вкуса ѝ. — Както и да е. Нещо съвсем дребно е.

— Защо? — Тя отпи от кафето си, което вече бе поръчала, когато Джеймс пристигна, и продължи да го наблюдава. Все още не беше станала, за да го поздрави. Той седна и се огледа за сервитьор. Забеляза, че тя пие късо кафе, без захар и мляко. Когато беше на нейната възраст, тъкмо започваше да пие чай с мляко. Потисна тези мисли. Да казва или дори да си мисли за неща като „когато бях на твоята възраст“ бе взривоопасен път и със сигурност щеше да ѝ заприлича на стар досадник.

— Реших, че ще ти хареса — отвърна той. Студеният, нетрепващ поглед на момичето го караше да се чувства неловко.

— Но ти нямаш никаква представа какво харесвам. Защо реши, че ще харесам това? — Тя бе благоволила да надникне в плика и щом зърна ярката тъкан, едната страна на устата се изкриви подигравателно, сякаш невидима жица, скрита под кожата, бе подръпнала ъгълчето.

— Добре, не съм избрал подходящия подарък — опита се да се усмихне Джеймс. — Не съм наясно по какво си падат младите. — Мили боже, говореше точно като баща си. Още малко и щеше да ѝ заразкава какво е било, преди да се появи интернет или нещо подобно, за да закове последния пирон в ковчега на отношенията им.

— Един шал не те прави мой баща — прошепна тя, стана и се загърна в якето.

— Не си тръгвай — рече бързо той. — За бога, Кас, извинявай, не започнах добре, знам, но поне ми дай шанс. Старая се. — Изправи се пред нея, объркан, изпълнен с паника. Аманда щеше да го убие, ако разбереше, че е прецакал първата им среща до такава степен, че дъщеря му си е тръгнала след пет минути.

Кас го прониза с поглед.

— Ще се кача горе да изпуша една — рече тя и горната ѝ устна отново се разкриви, но този път издаде, че ѝ е весело. Дали не го предизвикваше? Може би просто пробваше дали той ще я спре.

Няма да падна в този тъп капан, млада госпожице, помисли си той. Може и да ти приличам на стар загубеняк, но не съм чак толкова глупав, колкото изглеждам.

— Добре, ще поръчам още кафе — отвърна небрежно той. — Искаш ли чипс?

Тя го стрелна отново с поглед. Ха. Торта или сладолед щеше да откаже, да ги презре, защото са с много захар, защото са нездравословни, детски глезотии, но нито един тийнейджър не би се отказал от чипс. Тя сви рамене.

— Все ми е тая.

Джеймс остана да гледа след нея, докато тя излизаше, и се усмихна. *Добре, реши той, значи знам нещо за теб. Същата си като баща си. Не отказваш чипс. А това, каза си той, е добро начало.*

— Днес я видях — говореше тихо Джеймс по мобилния. Беше вече вкъщи, в кухнята. Изи къпеше децата на горния етаж. Той отвори хладилника и си извади бира. Уил беше единственият човек, на когото разказа за Кас. Имаше нужда да поговори с някого по този въпрос. С Изи не можеше, следователно оставаше Уил.

— И? Как мина?

Джеймс бе застанал до френския прозорец и гледаше към градината. Магнолията, която посадиха, когато се преместиха да живеят тук, беше цъфнала, а билките на Изи бяха подредени в керамични саксии близо до вратите. Сибирски лук, мащерка, кориандър, магданоз. Имаше и розмаринов храст и дафинов лист. Почти всеки ден използваше нещо от градината, когато правеше вечеря.

— Не мисли, че в скоро време ще започнем да се виждаме, за да си споделяме. Тя... — Джеймс замълча. — Тя е доста страшничка.

Уил се разсмя.

— Тя е тийнейджърка.

— Да, но ми е дъщеря. Би трябвало да има известна... Не знам. Нещо наследствено.

— Какво например, след като не те е виждала през целия си живот? Как ли пък не. Не забравяй, че тийнейджърите помнят лошото като слонове.

— Така изглежда. Както и да е. Ще се видим у Стивън.

— А, да, голямата вечеря. Ще ти се отрази добре. Може да изскочи нещо за работа.

— Ами ти? Той може да реши да инвестира един куп пари в онази далавера с таймшеъра, дето си я измислил.

— Хаха. Може и така да стане. Да се надяваме, че златното момче ще ни огрее всички.

Днес я видях. Изи беше на най-горното стъпало, когато чу. Канеше се да влезе под душа, да се облече и да се приготви за излизане. Сваляше си обещите, роклята беше набрана на раменете и тя пристъпваше тихо по площадката. Чу думите на Джеймс, защото той беше застанал до вратата на кухнята, за да я затвори. „Днес я видях.“ След това вратата се затвори.

В стомаха ѝ започна да набъбва буца, твърда, породена от разочарование, примесено с гняв и тъга, но също и унижение. Веднага разбра, че той не говореше за приятелка или колежка. В гласа на съпруга си долови нотка на обич, която познаваше твърде добре. Така говореше, когато преди няколко години ѝ призна, че е изгубил куп пари при тъпа инвестиция за някаква ферма за ламии; така говореше във влака, когато ѝ каза, че си е забравил паспорта, а отиваха в парижкия Дисниленд. Така говореше винаги, когато знаеше, че е сбъркал и очаква порицание.

Видях я днес. Уил, разбира се, нямаше с кого друг да говори. Те двамата добре пазеха тайните си. Един господ знае какви малки и големи лъжи са крили двамата през годините. Сега беше същото, но този път лъжите им бяха отвратителни. О, господи. О, господи, боже господи. Докъде ли е стигнала тази работа? Може и да не ставаше въпрос за страстна извънбрачна връзка, каза си тя, а да е нещо, което смята да приключи. Видях я днес, за да сложа край на връзката ли? За да ѝ кажа не ли? Защо не остана, за да чуе повече. Просто не можа, врътна се инстинктивно и се втурна в спалнята веднага след като чу тези думи. *Видях я днес.* Кога се е виждал с нея? На обяд ли? След работа ли? В офиса ли? Да не би да е работил с нея? Мама му стара. Мамка му, мамка му и отново мамка му.

— Просто недей да прибързваш със заключенията. — Стела подаде джойнт на Изи. — Изпуши го. — Бяха на алеята зад кафенето

на Изи, облежнати на стената също като немирни тийнейджърки.

— Не мога, Стел, трябва да се прибера и да му приготвя вечеря.

— Добре, но имаш на разположение пет минути. Значи реши, че той има извънбрачна връзка.

Изи сви рамене и дръпна от джойнта на Стела.

— Не знам. Какво мислиш? Струва ми се нетипично за Джеймс, нали?

— Не е типично. Но пък човек никога не знае. Хората вършат какви ли не дивотии, които изобщо не очакваш.

Изи се разсмя.

— Много ти благодаря. Чувствам се обнадеждена.

Стела се намръщи.

— Извинявай, миличка. По-добре да си наясно. От мен да го знаеш.

Изи кимна.

— Какво става с онази работа?

— Все още продължава.

— Какво смяташ да правиш?

Стела не скри болката си. Изи не я беше виждала такава никога досега. Връзката им с Джони беше необикновена; Изи и момичетата не я разбираха. Те двамата обаче се справяха, затова тя не съдеше прегрешенията на Джони. Това обаче беше различно. Стела беше различна.

— Не знам. Нищо в момента. Няма смисъл да го притискам в ъгъла — поклати глава тя.

— Говори ли с Хариет?

— Не. Да, разбира се, че говоря с нея, но скоро не сме се чували. Дай да не обсъждаме този въпрос. Ти трябва да решиш какво ще правиш, при това бързо.

— Да се опитам да разбера какво става ли? Не знам, Стел. Какво да направя? Какво мога да направя? Ами ако има връзка? Какви възможности имам?

Стела погледна Изи и отново ѝ подаде джойнта, но Изи поклати глава.

— Добре. Наистина ли искаш да разбереш?

Изи се поколеба.

— Да.

— Същото е, както когато нещо на печката се запали. Можеш да чакаш да прегори или да рискуваш огънят да не угасне сам. Пламъците може да лумнат и да изгорят цялата кухня. Можеш обаче да пробваш да направиш нещо и сама да угасиш огъня. Тогава обаче рискуваш да се изгориш.

Изи и Джеймс бяха застанали на стълбите на „Съдърн Лодж“ и слушаха как стъпките се приближават иззад тежката черна входна врата. Джеймс държеше бутилка „Въов Клико“ в стъвката на дясната си ръка; Изи беше облечена в черна рокля тип „прегърни ме“, с дебело сребърно колие и обувки на висок ток. Пое си дълбоко дъх. Изведнъж се почувства нервна. Джеймс стисна ръката ѝ и тя му позволи. Усмихна ѝ се.

— Добре ли си?

Тя кимна.

Не му каза нищо за чутото. Беше се върнала, взе душ и остави водата да отмие сълзите ѝ, да ги отнесе в канала. Отказа се от намерението си да поговори с Каролайн, защото тя беше сестра на Джеймс и не искаше да я поставя в неудобно положение. Не каза нищо и на Хариет, защото тя беше най-добрата приятелка на Каролайн и бе сигурна, че предаността ѝ не е разпределена поравно между четирите жени, както твърдеше. Стела беше правилният избор. Стела я беше разбрала.

Зае се с обичайния ритуал да се гримира, среши и облече. Този път обаче го направи много по-внимателно от обикновено.

В последния момент смени избраната рокля, остави семплата копринена туника и облече меката роклята тип „прегърни ме“, която подчертаваше извивките ѝ. Хариет и Уил закъсняваха.

— Добре дошли! — Стивън Гарсайд застана пред тях и тя забеляза как очите му я опипаха. — Чудесно, много благодаря за шампанското — рече той и остави кутията на помощна масичка, а след това ги поведе през врата от дясната страна. — Влизайте, тук са хора, с които много искам да ви запозная.

Джеймс тръгна напред, нетърпелив да се запознае със силните на деня. Изи го наблюдаваше как се устреми напред. Когато Стивън го поведе към едър американец, той се обърна към нея, стиснал с ръка

рамото на съпруга ѝ и ѝ намигна. Тя не откъсна очи от него. Не знаеше как да реагира. Това заговорническо намигване ли беше? Обещание ли означаваше? Може би беше заплаха? Не беше сигурна. Нещо в това намигване я притесни.

Изи отдавна не беше вкушвала такава храна. Гарсайд очевидно бе профукал солидна сума за вечерята. Кого се опитваше да впечатли? Отчаяно ѝ се искаше да си запише идеи, но се налагаше да запомни всяко ястие, което ѝ сервираха. Всичко беше интересно, истинско откритие, процесия от ястия, които разкриваха уменията на готвача. Дали не беше за сметка на удоволствието на гостите, запита се тя. Всичко беше красиво, изящно представено, с най-изискани съставки, но му липсваше душа.

Въпреки това тя не откъсваше очи от елегантната чиния, която ѝ поднасяха в момента — узряло сирене бри, разтопено върху препечена франзела, върху малка коктейлна салфетка. Изи го взе и го лапна. Жената, която седеше срещу нея изви учудено вежди или поне би ги извила, ако челото ѝ не беше така замразено с ботокс, че не можеше да се помръдне, и покри своята хапка със салфетката. Изи се замисли дали да не се протегне през масата и да го грабне от чинията на префърцунената гъска, но масата беше прекалено широка. Усмихна се и се престори, че слуша разговора на съседите си, които обсъждаха, наведени пред нея, някаква американска банка. Изи улови погледа на Хариет и потисна кикота си.

Усети, че е малко пияна, докато наблюдаваше как сервитьорът сменя чашата ѝ с нова за следващото ястие. Вината бяха специално подбрани за всяко ястие. Много изискано. В нея лумна гняв, докато наблюдаваше Джеймс, потънал в разговор с напумпаната с ботокс дама. Той за какъв се мислеше? Как смееше да ѝ изневерява. Как смееше, мама му стара? Ако някой заслужаваше да има извънбрачна връзка след петгодишен брак, две деца и безкрайно много жертви, то това беше тя. Ако трябваше да заложи кой от двамата би изневерил, тя с ръка на сърцето би посочила себе си. На нея мъжете продължаваха да ѝ обръщат внимание, при това доста често; тя беше отегчената, тя си стоеше вкъщи години наред, но очевидно все още не беше чак толкова отегчена, че да кривне от правия път. Тя обаче му бе останала вярна,

докато той не беше издържал. Ако ѝ беше изневерил. Може би... Не. Не се заблуждавай. Изобщо не си позволявай да търсиш обяснения за чутото.

Блъсна стола си назад и се извини. Имаше нужда от глътка свеж въздух.

От терасата Изи виждаше какво става в хола — пламъчетата на свещите трепкаха, чашите искряха, гостите се смееха. Съвършена картинка, съвършена обстановка. Защитени, привилегировани хора. Външният свят не можеше да ги докосне, докато бяха тук.

Наистина беше пияна. Запали цигара и се заслуша в съскането на хартията, докато дърпаше. Той се появи зад нея, излезе на терасата точно както бе очаквала.

— На това му се казва грозна риза — заяви тя, без да се обръща. Думите ѝ бяха груби, но гласът прозвуча шеговито. Като цяло обаче забележката беше невъзпитана. Ризата му беше кошмарна. Копринена тафта в противен нюанс на моравото. Зелени ширите на маншетите. Лъскави.

Той се засмя тихо.

— Нямам съпруга, която да контролира гардероба ми — рече той. — Това е проблемът. Джеймс има късмет. Знае ли, че има късмет?

Тя сви рамене.

— Кой знае?

— Аз щях да съм наясно.

Изи не отговори. Усети го, че пристъпва по-близо. Въздухът се промени съвсем леко, когато той застана на метър от нея, след това спря.

— Нищо подобно — продължи тя, гласът ѝ бе все така весел. — Нямах да знаеш дори след няколко години, след няколкостотин подреждания на съдомиялната и няколко ужасни Коледи с тъщата и тъста. Накрая щеше да забравиш и вълнението, че си на правилното място с правилния човек, и нахлуването на кръвта в пръстите ти, което ги кара да тръпнат, когато си близо до нея. Щеше да престанеш да виждаш красотата ѝ, но щеше да забележиш бръчките под очите и целулита, щеше да престанеш да мислиш, че всичко, което тя казва, е очарователно и забавно и да пъшкаш без глас, когато тя разказва същия

виц за поне петдесети път и изглежда доволна от себе си. Ще остарееш. Ще се ожениш. Ще станеш съвсем същият като всички нас.

— А сега не съм ли?

Изи се разсмя, дръпна отново от цигарата и се обърна към Стивън. Той беше отпуснал ръце отстрани, а по лицето му играеха светлините на факлите в огромни саксии на терасата.

— Не, изобщо не си като всички нас. Ти си отделно. Не го ли усещаш?

Той кимна бавно.

— Разбира се, че го усещам. — Замълча и протегна ръка. — Ще ме почерпиш ли? — попита той и посочи цигарата ѝ. Тя бръкна в чантата си и му подаде една. Той я запали, без да откъсва очи от нея. — Разбира се, че го усещам.

— Защо тогава не направиш нещо по въпроса?

— Мога да направя определени неща. Много от присъстващите ме възприемат като онзи с хедж фондовете, който е натрупал пари и си е купил голяма къща. Това не мога да го променя. Нямам никакво намерение да живея в някой сбутан апартамент, за да не се отличавам от останалите. Не искам и да отида да живея в някое имение на километри оттук, където единствените, с които се срещаш, са хората от персонала ти. Затова правя каквото мога. Организирам вечери, държа се мило с хората, създавам приятелства...

— Бъбриш с жените им. — Тя прехапа устни. Не биваше да го казва. Той обаче се разсмя.

— Ммм. Може и да не съм особено чувствителен, признавам си. Само че това не ми е навик. — Значи си признаваше. Очевидно не беше толкова тъп, на колкото се правеше. Изи въздъхна. Беше попаднала на опасна почва и го знаеше.

— Защо избра мен? Толкова ли достъпна изглеждам?

Обърна му гръб.

— Нищо подобно.

— Предизвикателство ли съм?

— Може би. Не знам, Изи, честно си признавам. Наистина не мога да разбера каква е причината.

Застана зад нея и ръката му докосна нейната едва-едва.

— Разбирам обаче, че те желая. Не спирам да мисля за теб, откакто се запознахме. Непрекъснато си в мислите ми, влязла си под

кожата ми, непрекъснато си пред очите ми. Желая те, Изи.

— Аз съм щастливо омъжена — рече тя, но тръпката по гърба ѝ говореше друго.

Той замълча за кратко.

— Разбира се, че си омъжена — отвърна той. — Въпросът е дали си щастлива. Кафенето те прави щастлива, личи по очите ти. Когато си там, когато говориш за него — грееш. Ставаш... весела.

Тя се изчерви, макар да не знаеше защо.

— Енергията ти е съвсем различна, когато си с Джеймс, когато говориш за вас. Светлината в очите ти я няма и това е много тъжно. Мисля, а аз много мислих по този въпрос, колко щастлив щях да бъда, ако можех да карам очите ти да греят до края на живота ти. Не само когато си в кафенето или когато мислиш за кафенето, ами може би... може би, когато мислиш за мен.

Изи поклати глава. Не можеше да признае колко много е мислила досега за него. Не можеше да признае пред никого, най-малко пред него. Искаше да му каже, искаше да му се довери. Искаше да пристъпи към него и да пхне ръце под сакото, да вдъхне аромата му. Кой бе този мъж, който успя да влезе в живота ѝ неканен, за да се опита да го преобърне? Какво право имаше? Не се съмняваше, че в живота му има дълга опашка от жени, готови за него, които тръпнат в очакване. Защо тогава се занимаваше с нея?

— Не си играй с мен — сопна се тя. — Флиртуването е едно, да ни поканиш на вечеря и да включиш чара си, да накараш Джеймс да мисли, че има някакъв шанс, е съвсем друго. Сигурна съм, че така действаш, че това е светът, в който живееш. Знам как мислите всички вие, които работите отдавна в Сити. Хората се превръщат в стока. Животът им е просто едно число. Нещо, което да изтъргувате. Само че аз не живея в този свят. Не искам да живея в него. И така... — Гласът ѝ трепереше. — Не си играй с мен. Не е никак... възпитано.

Стивън изчака тя да довърши речта си. Изи дишаше бързо, плитко. Всеки момент щеше да се разплаче. Когато той най-сетне заговори, в гласа му пролича гняв.

— Държа да знаеш нещо за мен, госпожо Ратбоун — започна той и се намръщи, когато произнесе фамилията по мъж. — Всъщност две неща. Държа да знаеш две неща за мен.

Пое ръцете ѝ в своите.

— Първо. Никога не играя игрички. — След това вдигна пръстите ѝ към устата си и ги задържа.

— Но винаги ги печеля.

Целуна върховете на пръстите ѝ и ги пусна. След това влезе вътре.

ОСМА ГЛАВА

Коледа 2008 г.

Не беше същото. Коледа за Каролайн беше семейният дом. Открай време беше така и винаги щеше да си остане така. Джини все още пълнеше чорапи за двамата с Джеймс, след това се появи Изи, а с нея и малките подаръци, опаковани в шумяща хартия — шоколади, романи, червила, калкулатори и разни дреболии от магазина за една лира, пяна за вана, която се разтваряше във водата и оставяше розова следа по фаянса. Коледа беше шампанското пред огъня, което баща ѝ пазеше като новородено, непрекъснато го проверяваше, изстудяваше. Коледа означаваше плата с хапки от „Маркс енд Спенсър“, миникиш и уонтон с коктейлни скариди, сандвичи с пушена съомга. Беше позволено подаръците да се отварят на Бъдни вечер, защото традицията беше такава, само един избран чакаше под елхата, но трябваше да го избереш внимателно, защото дори да останеш разочарована, нямаше да има друг на сутринта. Коледа беше хлебният сос на баща ѝ, притесненията на майка ѝ, че картофите не са добре опечени, че не са достатъчно хрупкави, че няма достатъчно храна, въпреки че сготвеното щеше да стигне за сто човека и щяха да откриват синьо сирене в храната цял месец след това. Коледа бяха свещите, които Джини купуваше на едро, които ухаеха на портокал и канела, а децата гледаха „Снежният човек“ в коледния следобед, докато възрастните лягаха да поспят. Коледа беше да разходиш Господин Бътърфурт в парка с новата каишка, която получаваше всяка година, Коледа беше фойерверки, да седят с Джеймс до късно и да пият порто (той) и амарето (тя), Коледа означаваше шумни, немирни деца, останала храна и семейство.

Това ѝ бе познато открай време, беше нещо обичайно за последните тридесет и една години, това бе истинската Коледа. Тази година обаче беше съвсем различна. Тази година Коледа беше елегантен хотел в Алпите, където празникът беше само за тях с Барт, нямаше чорапи, защото двамата си подаряваха по един-единствен

голям подарък и един малък; още преди седмици се разбраха да направят така и им се стори много разумно.

— Не искаме купища боклуци, които после ще се наложи да носим вкъщи — изтъкна Барт и Каролайн се съгласи, купи му нов часовник и книгата, която той искаше да прочете, после потисна желанието да му купи елегантен тъмносин, ръчно направен филцов чорап, който видя в „Либърти“, и да го напълни с лакомства. Погледна скъпо опакованите подаръци, скрити в чекмеджето, където подреди бельото си, и си помисли тъжно колко безрадостно изглеждаха в сравнение с купчината пъстро опаковани подаръци, които щеше да му купи, ако си бяха у дома, в Лондон.

Хотелът беше организирал специална вечеря за Бъдни вечер. Децата бяха отишли в гората по осветената от луната пътека, за да намерят Дядо Коледа, и когато Каролайн погледна през прозореца, ги видя да пристъпват през снега, пътят им — осветен от фенери, опаковани в грейки, с ръкавици, гушнари подаръците си, валма дъх изскачаха развълнувано пред тях. След час долу щяха да сервират напитки, коктейли с шампанско и хапки, следваше вечерята, банкет с тринадесет ястия, заради която собственикът на хотела беше накарал готвачите да работят седмици наред. Каролайн се бе усмихнала любезно и каза, че било чудесно, и наистина беше чудесно: видя менюто и всичко бе наистина впечатляващо. Само че не си беше вкъщи. Това не беше истинска Коледа.

Тя вдигна телефона и набра номера на родителите си. Барт беше долу, в сауната, за да се изпоти след цял ден на ски и да се подготви за дългата вечер, която щеше да премине в ядене и пиене. Не го беше виждала през целия ден; той беше отишъл да кара ски на върха на планината с група мъже, с които се сприятели, докато тя остана с личния си инструктор на по-лесните писти. Каролайн беше добра скиорка, но притеснителна и ставаше все по-неуверена с всяка изминала година. Въздъхна, докато наблюдаваше децата да се връщат. Това бе място, на което да дойдеш със семейството си. Може би след няколко години щяха да се върнат с техните деца и тя щеше да води малките човечета да се спускат с шейни, да ги запише на ски училище и щеше да наблюдава как лицето на сина и или дъщеря ѝ ще грейне, когато намерят „Дядо Коледа“ в гората с планина от подаръци и истински елен...

— Ало?

Каролайн насочи вниманието си към телефона.

— Здравей, мамо. Аз съм.

— Миличка! — гласът на Джини затихна, когато се обърна настрана, за да се провикне към другите. — Скъпи, Джеймс, Каро е. Вдигни другата слушалка.

Каролайн чу гласчето на Пърл.

— В никакъв случай няма да се къпя, за да не пропусна Дядо Коледа и тогава ще плача, ама много ще плача и ти ще си виновна за всичко, мамо, защото ще си съсипала Коледа...

— Какво правите? — попита тя, макар да знаеше какъв е отговорът.

— Както обикновено. Беля зеленчуците за утре, а баща ти се опитва да бие Изи на скрабъл. Хич го няма и приема загубата много зле.

Каролайн се ухили. Баща ѝ не умееше да губи.

— Ще вечеряме лазаня.

— *Сериозно?* — пошегува се Каролайн. Винаги вечеряха лазаня на Бъдни вечер. Майка ѝ обаче не долови сарказма.

— Да, много е лесно, защото я приготвям предварително и я замразявам. Тази я направих през ноември! — Тя беше много доволна от себе си.

— Браво, мамо, страхотно.

— Това няма значение. Кажете ми как сте. Добре ли прекарваш? Сигурно е много романтично.

— Добре ли си, сестричке? — Джеймс вдигна другата слушалка.

— Не мога да повярвам, че заряза удоволствието да видиш как спуква татко от бой на скрабъл заради някакъв петзвезден хотел. Как може да направиш подобна глупост?

Каролайн се разсмя, но в същия момент очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Прекарвам си чудесно — рече тя и се постара да го каже искрено. — Тук е невероятно красиво и наистина е страшно романтично. — Тя огледа хотелската стая с леглото с балдахин и меките столове и ѝ се прииска да се сгуши на любимия си фотьойл в ъгъла на хола у техните. — Истинско вълшебство. Храната е чудесна, преядох. През януари започвам диета. — Гласът ѝ прозвуча пресилено

весел. — Трябва да затварям — рече тя, — да се приготвя за вечеря. Звъннах само да ви кажа здрасти. Целунете малките от мен.

— Те ще си отворят подаръците тази вечер — обясни Джеймс. — Пърл настоя. Много им липсваш.

Господи. Това беше. Тя не можа да се сдържи.

— И те много ми липсват — призна тя и избухна в сълзи. — Всички много ми липсват.

В същия момент вратата се отвори и Барт влезе, лицето му — поруменяло от парата.

— Мила? Добре ли си? — попита угрижено майка й.

— Добре съм, наистина съм добре, прекарваме си чудесно. Ще се видим след няколко дена, а утре ще звъннем, чао, чао. — Тя побърза да затвори и избърса лице с ръце, но Барт видя сълзите й.

— Каро, ангелче, какво има?

Тя се изправи, преглътна сълзите и пристъпи към него.

— Голяма съм глупачка. Всичко е наред, добре съм. Сауната приятна ли беше? Трябва да се обличаме.

Барт я стисна за лакътя.

— Няма за къде да бързаме. Какво е станало? Защо плачеш?

Гласът му не беше изпълнен със съчувствието, което тя очакваше, и тя го погледна в очакване да получи одобрение от него и утеха.

— Нали ти казах, просто се държа като глупачка. Неочаквано ми домъчня за дома. Това е.

Тя го целуна по врата, но той се отдръпна.

— Барт? Какво има?

Той поклати глава.

— Не мога да повярвам.

— Кое?

— Как... Трябваше да се сетя. Трябваше отдавна да се сетя, че каквото и да направя няма да е достатъчно добро.

— Барт, любими, какви ги говориш? Аз не...

— Бях планирал всичко, платих всичко. Доведох те в най-хубавия хотел в Алпите, хотел, спечелил какви ли не награди, а на теб ти е мъчно за дома. Значи предпочиташ да си в Лондон.

Каролайн го прегърна през кръста.

— Не предпочитам да съм в Лондон, не искам да съм другаде — опита се да го убеди тя. — Просто за момент ми стана тъжно. Нищо повече.

Пристъпи напред и отпусна ръце на раменете му. Те си останаха стегнати.

— Те ми липсват. Това е. Днес е Коледа. Те са ми семейство. Не означава, че не предпочитам да съм тук...

Каролайн спря по средата на изречението и едва тогава разбра защо е замълчала. Едва тогава умът ѝ проследи реакцията на тялото и тя усети какво става. Ръката на Барт я беше зашлевила през лицето, през устата, а главата ѝ се беше отметнала настрани, към рамото.

— О — бе единственото, което уста да каже. — О, боже.

Последва силно плющене и ръката на Барт се заби в стената, а тя трепна и се олюля назад. Този път обаче той не удари нея. Само първия път. Само веднъж.

— Мамка му — изрева той и тя изхленчи. — Мама му стара, Каро. Защо ти трябваше да го правиш?

Тя не отговори, а той изпъшка.

— Защо трябваше да го правиш? — попита отново той, този път тихо, сякаш говореше на себе си. След това я привлече към себе си, обгърна я с едрите си ръце, приглади косата ѝ и замърмори: — Извинявай, много се извинявам, ангелче, милото ми ангелче, просто исках всичко да е свършено.

Ето че тя започна да го успокоява, да целува ръцете му и да шепти.

— Всичко е наред, добре съм. Наистина съм добре, обичам те, много те обичам.

Остави го да я целува по лицето, по очите и бузите, след това по устните, а сълзите му капеха върху мястото, което ръка му беше ударила, после устните му потърсиха нейните, горещи, настойчиви, и тя го остави да я целува, да я гали, да я обладае на ръба на леглото, нуждата му да получи прошка бе толкова голяма, че не можеше да направи нищо друго, освен да му я даде, да му даде онова, от което имаше нужда, да му даде себе си, да му даде всичко. След това го остави да ѝ напълни ваната, да сложи ароматни соли, да я увие в пухкава хавлия и да я нарича свой ангел. Всичко бе отново наред, защото той ѝ беше съпруг, защото тя го беше избрала и тя щеше да

оправи нещата, защото нямаше към кого друго да се обърне. Освен това знаеше, че той я обича. През всичкото време, докато я къпеше, докато вадеше роклята ѝ от гардероба, докато ѝ подаваше рано коледния подарък, чифт диамантени обеци, които настоя да си сложи, той не спря да ѝ повтаря, че я обича. Той я обичаше.

* * *

Коледа за семейство Ратбоун беше по-тиха от обикновено. Джини беше разсеяна, сякаш се бе отнесла някъде. Джулиан реши, че Каролайн ѝ липсва.

И двамата се преструваха на весели заради децата, чиято Коледа беше по-празна от други години откъм подаръци. Джулиан и Джини бяха напълнили чорапите въпреки протестите на Изи.

— Коледа не е само подаръци, Джини, децата трябва да го научат. В момента ни е трудно. Това е истината.

— Да — бе отвърнала тя, — напълно права си, трябва да научат. Така и ще стане, но след време. Те са още съвсем малки. Позволи ми да ги погледея. Моля те.

Изи се беше предала и Джини отиде на пазар и купи какво ли не.

Джини не беше единствената разсеяна. Джеймс и Изи пристъпваха на пръсти и се избягваха. И двамата си мълчаха, и двамата таяха собствените си тревоги. И двамата си имаха тайни.

На сутринта, след като Пърл и Алфи отвориха подаръците в чорапите и изядоха шоколадовите монети за закуска, преди да се настанят пред едно от новите си DVD-та, Изи се измъкна от къщата, уж да разходи Господин Бътъруърт. Вътре се задушаваше, Барт и Каролайн ги нямаше, за да разведрят положението, Джини се беше скрила в кухнята, а Джеймс се спотайваше. Сигурно пресмяташе цената на всичко, реши тя.

Едва когато излезе, успя да разопакова малкото пакетче, което пристигна за нея в кафенето, опаковано в красива плътна хартия с малка картичка. Скри го в джоба на самото и сложи каишката на Господин Бътъруърт.

Честита Коледа, Изи, гласеше картичката. Опитвах се да ти избира нещо красиво, което ще носиш и няма да прилича на скъпа дрънкулка, която привлича вниманието. Докато измисля, ми беше безкрайно интересно. Дано изборът ми да е успешен и да ти хареса. С обич, СГ.

Тя отвори кутийката. В нея откри обикновен пръстен от метал с цвета на среброто. Беше масивен, горната част плътна. Тя прокара палец по него и откри малка закопчалка от вътрешната страна. Натисна я и горната част на пръстена щракна, отвори се и разкри тайно отделение като елизабетински пръстен с отрова, въпреки че в този нямаше беладона, а нещо много по-изящно. Тайното отделение беше облечено с диаманти. Тя плъзна пръстена на дясната си ръка и го наклони, така че да улови слънчевите лъчи. Дъжд от малки дъги се отрази по прозореца на колата и тя се усмихна. След това щракна капачето. Отвън си беше най-обикновен сребърен пръстен от онези, които се предлагат в стотици малки бутици, и тя съвсем спокойно можеше да си го е купила сама. Но и той, също като сърцето ѝ, криеше тайна. Изи Ратбоун се влюбваше.

Джеймс използва излизането на Изи, за да пусне есемес на Кас. Това бе техният начин на общуване, ако изобщо можеше да се нарече общуване. Тя отказваше да говори с него по телефона, а той я беше виждал два пъти след първата, изпълнена с неловко мълчание среща на кафе в „Ориел“, но тя приемаше есемесите и понякога им отговаряше. Той научи, че не бива да пише цели изречения, нито да се доближава прекалено до тийнейджърския ѝ жаргон (пробва един път и се оказа невъобразима катастрофа), затова използваше своя начин на писане. Това я разсмиваше.

Честита Коледа, написа той. Пожелавам ти чуден ден & дано подаръкът не е прекалено тъжен.

Отговорът пристигна по-бързо от обикновено. Подарък става. Мерсаж. Цветът можеше да е по-трагичен. К х

Джеймс прочете есемеса с удоволствие и дори малко гордост. *Цветът можеше да е по-трагичен.* Това бе върховна похвала от обикновено непреклонната Кас. Освен това имаше „х“ накрая. Това бе много повече, отколкото смееше да се надява. Неочаквано усети прилив на обич към децата си, към всичките си деца. След това влезе в кабинета, за да гледа *Пингу* заедно с Пърл и Алфи.

Коледа у семейство Ратбоун може и да беше тиха, но в дома на семейство Бейли, където Хариет беше със семейството си, беше невъобразимо шумно покрай трите печени пернати („Пуйпилпат или както там решите, че искате да го наречете“, бе казал бащата на Хариет, очилата му, запотени от горещите картофи. „Пуйпатпил“ го поправи зетят на Хариет, „за да се знае, че става въпрос за пуйка, патица и пиле“, а Хариет и баща ѝ се спогледаха многозначително, докато тя седеше на масата и кухнята и белеше кестени с остър нож) и деветимата — Хариет, родителите ѝ, сестра ѝ Ем и съпруга ѝ Хенри, брат ѝ Марк и съпругата му Ана и близнаците им, Тиги и Моли — плюс трима гости. Често се случваше да са повече, но тази година майката на Хариет бе сравнително скромна и бе поканила единствено странната жена, която живееше по-надолу на улицата и миришеше на нафталин, неотдавна овдовяла приятелка, която ходеше в тоалетната на долния етаж, за да плаче, след като видеше нещо — от крекери до нож за филиране — което ѝ напомняше за съпруга ѝ и голф инструктора ѝ, който носеше тупе, а Хариет открай време мислеше, че вятърът на игрището сигурно го отвява. Най-сетне, слава богу, беше поканен и кръстникът на Хариет, Хари, на когото тя бе кръстена и когото обичаше повече от почти всички други на света. Той притежаваше антикварен магазин в Брайтън и за Коледа ѝ подари красив шкаф за вино в стил ар деко с коктейлни чаши от гравирани кристал, сребърен шейкър и коктейлни клечки, които си имаха специални места в лакираното сандъче. Той светваше, когато отвориш капака, и огледалата на вратичките бяха най-изящните, които някога беше виждала.

— О, Хари — извика тя, когато той го вкара вътре. — Страхотен е, невероятен. Ти си невероятен. Къде обаче ще го сложа?

— Отърви се от нещо друго. Какво ще кажеш за безполезния ти приятел, който дори не е тук. Така ще имаш достатъчно място — отвърна той и ѝ намигна.

Тя изви очи към него.

— Уил е чудесен — отвърна тя, но без да се сърди, — а ти знаеш, че се налага да празнуваме Коледа разделени. Семейството на Уил... — тя направи гримаса. Хари бе кимнал и отвърнал, че разбира, той наистина беше чудесен и наистина проявяваше разбиране, но попита дали Уил имал специален шкаф с гравирани крачета за напитките си?

Хариет настоя да седне до Хари за вечеря и му сервираше, отрупа чинията му с пуйпилпат — на баща ѝ му отне половин час, докато нареже печеното на порции — вече поизстинало, печени картофи и пащърнак, моркови с масло, брюкселско зеле с кестени и хлебния сос на Хариет, а той пи червено вино и ѝ разказваше мръсни истории от приключенията си в гей сауните на родния си град.

— Сигурна съм, че не би трябвало да ми разказваш подобни истории — рече тя, когато най-сетне успя да вмъкне някоя и друга дума. — Не трябва ли да си моралният ми водач?

— Че аз съм точно такъв — отвърна гордо той — и не виждам по-добър начин да защитя морала ти на дама, а именно като ти разкрия какви невероятни мръсници и перверзници са мъжете. Аз се жертвам, мила Хариет, за да ти покажа отчайващите последствия от живота на морална низост и да те приканя да поемеш по пътя на добродетелта.

Той беше особено доволен от кратката си реч и лапна хапка пуйпилпат.

— Това е малко мръснишко, нали — замисли се той. — Да натъпчеш едно пиле в задника на друго. Не че имам нещо против тази работа, но това е по принцип. — Аз съм човек, който държи всички да имат еднакви възможности.

Хариет изсумтя.

— Да. Сега, след като представяш нещата по този начин, мога единствено да се съглася, че е така. — Тя остави вилицата. — Нали не говореше сериозно за Уил? — попита тихо тя.

Хари я погледна.

— Че е напълно безполезен ли? Разбира се, че говорех напълно сериозно. Той е красавец, от когото нито една жена няма полза — рече той умишлено небрежно.

— Аз те питам сериозно. — Тя си пое дълбоко дъх. — Май ще трябва да му дам ултиматум. — Гласът ѝ беше толкова тих, тя почти шепнеше, не че имаше нужда. Беше напълно невъзможно някой да я чуе, защото Тиги и Моли се караха шумно за колието от бисквитки, което баба им беше направила, Тара напразно се опитваше да влезе в ролята на рефер, а гласът на голф инструктора гърмеше, докато обясняваше нещо на овдовялата жена.

— На втория ден от Коледа ще ходим на обяд у Джеймс и Изи. Утре се прибирам у дома и ще говоря с него.

— О, боже, сигурна ли си? — Хари остави ножа и вилицата и посегна към чашата. Очевидно моментът не беше подходящ за пуйпилпат.

Хариет поклати глава.

— Не, разбира се, че не съм. Положението е почти отчайващо. Само че не успявам да измисля какво друго да направя.

— Миличката ми. Толкова ли много означава тази връзка за теб? — По лицето на Хари се бяха изписали обич, загриженост и на Хариет ѝ се доплака. Той открай време беше човек, на когото можеше да разчита, защото я поставяше на първо място, повече дори от собствените ѝ родители.

— Да — отвърна тя и щом го каза, осъзна, че това е самата истина. — Не беше чак така. Искях да стане, но не държах да бъда сгодена. Просто мислех, че би било хубаво. Сега обаче, след Париж...

Хари се намръщи. Беше му разказала всичко за Париж по време на един дълъг обяд в „Кафе Боем“ и той едва се сдържа да не се разплаче над френската си лучена супа и се упрекна за ужасния избор на ресторант.

— Изобщо не трябваше да те водя тук — измърмори той. — Толкова съм несъобразителен... Моля те, прости ми, миличка Хати.

Тя бе примигнала, тъй като отначало не разбра какво се опитва да ѝ каже, докато не ѝ хрумна, че става въпрос за заведението във френски стил. Тогава се разсмя и го прегърна, защото беше невероятен и прекрасен човек.

— Не може ли всички да са съобразителни като теб — попита го тя и той се овладя бързо, усмихна се и отвърна, че е желателно да са като него, а след това предложи да изядат по един шоколадов мус вместо пудинг.

— Сега вече имам чувството, че не мога да продължа напред, ако нещо не се случи. Просто не мога да продължа. На Уил обаче му е абсолютно все едно.

— А ти сигурна ли си, че нещо ще се промени? Не мисли, че бракът е вълшебна отвара. Той не подобрява нещата. Понякога просто ги влошава. Знам, при това много добре. — Хари се усмихна сухо. Навремето бил женен за богата американка и резултатът бил трагичен, тъй като тя го заварила в леглото с дизайнерката по вътрешна архитектура, която била наета да преобрази оранжерията. Същевременно измамената съпруга била ужасена, че е направила толкова обидно лош избор на мъж, че побързала да го обзаведе с магазин за антики и тясна, висока къща в Брайтън, която щяла да си остане негова, при условие че никога през живота си не се връща в щата Орегон.

— Няма лошо — беше заявил той небрежно. — Пред теб съм готов да се закълна, че няма да се върна там, дори да ми предложат шоколадов еклер, но не й го казах.

Тогава Хариет заяви, че е лош, и той побърза да се съгласи.

— Знам. Разбира се, че знам. Виж. — Тя посочи масата. Трите двойки — Ана и Марк, Ем и Хенри и родителите й. Освен тях плъзна поглед и по откачените гости. — В кой лагер предпочиташ да бъдеш?

Хари сви рамене.

— В нито един от двата. В моя си лагер. Не е нужно да си като останалите, сладурче. Майната им, да мислят каквото пожелаят.

— Не се притеснявам от онова, което мислят. Важното е аз как се чувствам. А това не мога да го пренебрегвам повече.

Той поклати глава.

— Сигурно. — Той се наведе и вдигна бутилката червено вино, която беше скрил до крака на стола, доля чашата на Хариет, след това и своята. — Няма да ги оставя да докопат хубавото винце — обясни тихо той и тя се изкиска. — И да те предупредя за нещо, любимке. Дай на Уил ултиматум, както си решила, но го направи единствено ако си готова за отговора. Защото може и да не получиш желания отговор.

Хариет кимна и отпи от пълната чаша. Той винаги се грижеше за нея. Винаги мислеше за нея. Тя обаче беше сигурна, че този път няма нужда. Уил я обичаше, сигурна бе и знаеше, че и той иска да са заедно. Просто имаше нужда да го побутне малко, да му покаже колко много

иска да се оженят и тогава всичко щеше да си дойде на мястото. Неочаквано се почувства по-обнадеждена за бъдещето, отколкото от дълго време насам.

— Благодаря, Хари — рече тя и стисна с обич ръката му. Винаги ме караш да се чувствам божествено.

— Радвам се — отвърна той, но тревогата по лицето му така и не се скри. — Просто се грижи за сърцето си, защото ти е само едно и понякога, когато бъде разбито, няма да оздравее, както разправят хората. Времето не лекува всички рани, Хати.

— Няма страшно — отвърна тя. — Не се натъжавай. Ще се оправя. — Тя отново посегна към ножа и вилицата. — Всичко ще бъде наред. Яж си пуйпилпата.

След тези думи тя се усмихна.

Усети, че е нервна, докато пъхваше ключа във входната врата, ръцете ѝ бяха леденостудени, ключът се изплъзна от пръстите ѝ и падна на земята.

— По дяволите.

Наведе се, за да го вдигне от калната купчина листа до изтривалката. Шкафът беше отзад в колата — понякога джипът на Уил се оказваше полезен — и трябваше да остане там, докато той не се върнеше утре сутринта от летището.

— Ти ли си? — прозвуча гласът на Уил и вратата се отвори. Тя вдигна поглед, както беше превита с кални пръсти. — Реших, че някоя лисица се рови в листата. Да ти помогна ли?

Застана пред нея в старата си блуза от тренировките по ръгби и чифт прокъсани дънки, косата му — рошава, в едната ръка стиснал препечена филия, намазана с мармайт^[1], без който той не можеше. Усмихна се широко и погледна към автомобила.

— Много багаж ли имаш? Чакай, ще се обуя. — Проточи врат. — Мама му стара. Какво, за бога, е това?

Хариет вече се беше изправила, след като изтри ключа в долната част на якето и го прибра в чантата.

— Шкаф за коктейли в стил ар деко. Очевидно. Подарък ми е от Хари за Коледа.

— Къде, за бога...

— Ще го сложим ли? Добър въпрос. — Докато говореше, си припомни думите на Хари. *Отърви се от нещо друго*, бе казал той. *Какво ще кажеш за безполезния ти приятел... Така ще имаш достатъчно място.*

Той нахлузваше чифт гумени ботуши, които държеше до входната врата, докато с другата продължаваше да държи филията.

— Искаш ли? — попита той и ѝ я подаде.

— Ти защо си се върнал? — попита тя и поклати глава. — Полетът ти не беше ли утре?

— Промених го. Нямаше да изтърпя още една вечер госпожа Макларън да ме натиска да си приказвам с грозноватата ѝ дъщеря. Нали я знаеш...

— Ашлин ли? Онази с носа ли?

Уил изсумтя.

— Същата. „Ти си симпатичен неженен мъж“, не спря да повтаря. „Трябва да се върнеш към наследството си и да изискаш онова, което е твое рождено право.“ — Свали шлифера си от закачалката и го навлече.

Имитираше съвършено точно шотландския акцент на госпожа Макларън и Хариет си припомни неодобрителните погледи, които жената винаги ѝ хвърляше. Някаква южнячка се беше намърдала, за да отмъкне наследника на замъка Ърскин, мъжа, който бе определен за съпруг за грозноватата ѝ дъщеря. Госпожа Мак, най-близката съседка до Ърскин, нямаше никакво намерение да се съобразява с натрапници, затова просто се преструваше, че не забелязва Хариет, и винаги говореше за Уил като за необвързан. В малкото случаи, когато Хариет беше ходила там и на госпожа Мак ѝ се налагаше да приеме присъствието ѝ, докато пиеха задължителните коктейли, тя я наричаше просто „познатата“ на Уил и изтъкваше многобройните постижения на засрамената си дъщеря при всяка възможност.

— Днес сутринта Ашлин оскуба четиринадесет фазана толкова хубаво, че не остана нито перце по тях.

Имаше и други геройства.

— Ашлин изроди с голи ръце заклещено агне, а когато майката умря, тя го храни с биберон седмици наред.

Поглеждаше многозначително Хариет, която никога не би успяла да постигне подобно нещо, докато Уил не я прегърнеше през раменете,

при което госпожа Мак и Ашлин се разбързваха и решаваха, че е дошло време да си ходят.

Симпатичен неженен мъж. Хариет не можа да се въздържи.

— Искам да се омъжа, Уил — избъбри тя и дъхът ѝ излезе на валма в студения въздух, след това остана неподвижно, докато те се разнасяха в студения въздух.

— А — отвърна той, — ясно.

— Не казвай нищо, иначе няма да мога да довърша.

Той кимна послушно и намръщи чело. На Хариет ѝ беше студено, тъй като бе все още пред вратата, пръстите на краката я боляха, бяха измръзнали, но не намираше сили да влезе вътре, не можеше да направи нито крачка. Ако помръднеше, ако започнеше да сваля багажа си и коледните подаръци, да пренася мръсните дрехи от колата и да слуша как майка му е сервирала ряпа вместо печени картофи на Бъдни вечер, а тя да му разказва за ужасните си племенници и да преувеличава, за да го разсмее, тогава важното щеше да остане на заден план, щеше да пропусне шанса, а моментът да отлети, щеше да изгуби кураж и положението да си остане същото, а тя разочарована, огорчена завинаги или поне така ѝ се струваше. Затова остана на прага на дома си също като човек, който продава евтини кухненски кърпи, пъхнала ръце в джобовете, докато мъжът, когото обичаше толкова много, се беше изправил пред нея, след като чу думите, които тя се боеше да изрече от толкова дълго.

— Искам да се омъжа, не искам да чакам години, докато ми предложиш. Не искам още едно лято да ходим по сватби и всички да ме избягват или да ме гледат със съчувствие, когато неомъжените момичета се нареждат, за да хванат букета, и да знаят, че булката ме е сложила на такова място, че със сигурност да хвана букета. Не искам да бъда единствената от приятелките си и да карам Изи, Стела и Каролайн да внимават какво говорят, когато са около мен, когато се оплакват от съпрузите си или обсъждат годишнините, прекарани със свекър и свекърва. Не искам повече да се питам дали ще продължаваме по този начин, докато най-сетне не се разделим, а аз ще бъда прекалено стара, за да си намеря друг, затова ще трябва да се оглеждам за разведени мъже с надеждата някой да се ожени за мен, за да има деца, или някой с деца, които ще ме мразят и бивша, която ще ме ненавижда; не искам повече да се питам всеки път, когато излезем на специална

вечеря или заминем някъде за уикенда, или когато и да е, дали няма най-сетне да ми предложиш, а след това да остана разочарована.

Уил я наблюдаваше като ударен от гръм, беше отворил уста, за да заговори, но не можа да промълви и дума.

— Не искам да прекарваме още една Коледа разделени, ти у вашите, а аз у нашите, просто защото не сме нито женени, нито сгодени и затова всички мислят, че връзката ни е едно нищо и трябва да се държим като необвързани, а с мен да се държат като с бавачка, когато на Ана ѝ писне да си гледа децата, защото *леля Хариет ще се справи, защото си няма друга работа, горкичката, нали не е омъжена*. (Това беше несправедливо, знаеше, че не е справедливо; много обичаше племенниците си, в Ана никога не гледаше да се отърве от тях, но така и не успя да се сдържи и всичко се изля в един дълъг, буен поток.) Всеки път, когато се върна в Лондон, хората се питат дали през новата година няма да стане нещо, ала нищо не се променя, положението си е все същото.

Тя си пое дълбоко дъх и се опита да се овладее.

— Искам да се омъжа, Уил — рече отново тя. — Решението зависи от теб. — Погледна го и по очите му разбра, че знае какви ще бъдат следващите ѝ думи, настояваше безмълвно да не ги изрича, но тя бе стигнала твърде далече и връщане назад нямаше.

— Или се сгодяваме в най-скоро време, през следващия месец, или...

— Недей — поклати глава Уил, — моля те, Хати, не го казвай.

— Или приключваме — продължи тя, неспособна да повярва, че го е казала. — Повече не мога да продължавам по този начин, Уил. Просто не мога. Не е нужно да решаваш веднага, разбира се. — Тя замахна в израз на безсилие с ръце. — Извинявай. Избрах неподходящ момент. Помисли си, ти решаваш. — Почувства се ужасно, силно засрамена, прииска ѝ се да му обърне гръб и да избяга, ала не ѝ стигаха силите.

— Не — отвърна тихо той, — няма нужда да обмислям този въпрос.

Тя изсумтя и усети как тялото ѝ се отпуска от облекчение. Слава богу. Слава богу, че нямаше да ѝ се налага да чака още дълго. Всичко щеше да бъде наред.

— Много се извинявам, Хати. — Тонът му я накара да вдигне рязко глава и едва тогава видя, че той плаче. — Много се извинявам, но... мама му стара. — В гласа му долови гняв и го погледна втренчено. *О, не. О, не и не, и не.*

— Казах ти да не го правиш, но ти не ме послуша. Аз... обичам те. Знаеш, че те обичам. Винаги съм те обичал и винаги ще те обичам. — Той поклати глава. — Мамка му. Не мога да повярвам, че ме караш да го направя.

Тя протегна ръка към него. *Вземам си думите обратно, изкрещя тя безмълвно. Вземам ги обратно, не казвай нищо, само не казвай онова, което не искаш да кажеш, не казвай нещо, което после не можеш да върнеш назад.* Тя знаеше, че не може да върне своите думи назад.

Уил пое ръката ѝ и стисна лекичко пръстите ѝ. Палецът му погладя безименния ѝ пръст.

— Нямаше нужда да е или всичко, или нищо. Аз щях... Щях да стигна до този момент. — *Може би. Само че не си сигурен, помисли си тя. Ето затова го направих. Защото мисля, че твоето „щях да стигна до този момент“ не ми стига. Вече не.*

Той пусна ръката ѝ и тя увисна.

— Само че няма да ти позволя да ме притискаш до стената, Хати. Няма да тръгна към олтара с пищов, опрян в главата. Така ли искаш да стане? — Той замълча, а след малко гласът му прозвуча спокойно. — След като поставяш въпроса или да се женим, или да се разделяме... тогава се разделяме.

Той не срещна погледа ѝ.

— Мамка му — рече той и изрита касата на вратата. Мина покрай нея и отиде до автомобила. — Излизам да се поразходя с колата. До после.

Когато се качи зад волана, я погледна, сякаш се канеше да ѝ каже нещо. След това поклати глава и потегли.

Хариет се облегна на касата на вратата и се разплака неудържимо. Хари се оказа прав, той винаги беше прав. Тя беше готова да чуе един-единствен отговор, който се бе надявала да получи. Защо не го послуша? Ако си беше държала устата затворена, сега щеше да е вътре, да препича нова филийка на Уил и друга за себе си, да приготвя чай, да седне пред камината, а по-късно двамата щяха да се любят на

топло, вместо сега да стои премръзнала, да плаче сама на Коледа, а вятърът да подмята кичури коса около лицето ѝ. Мина кола ѝ от нея се разнесе „Приказка за Ню Йорк“ на „Погъс“. Това бе любимата ѝ коледна песен, която си пускаше по много пъти, а Уил пъшкаше и притискаше възглавници към ушите си, докато тя пееше завалено заедно с песента. Сега вече знаеше, че никога няма да чуе отново песента, без да си припомни този момент. Песента бе съсипана завинаги. Тя самата бе съсипала всичко.

Беше прекалено късно, а чувството беше най-отвратителното на света.

Вилата

Известно време седяха в мълчание. Бяха вътре почти час поне според неговия часовник. Той погледна кръглия циферблат с календара и цифрите, пригодени както за през деня, така и за през нощта. Символ на успеха ли беше? Ако не на друго, бе символ на богатство. Колко важен само му се струваше. Той се усмихна вътрешно.

Откъм ъгъла долетя стенание и той бързо се обърна към другия. Седеше неподвижно, по лицето му се беше изписал гняв. Дали не се беше опитвал да разхлаби вързаните си китки и да пъшкаше от усилие? Двамата се погледнаха.

— Недей — предупреди го тихо той и едва видимо повдигна пушката. — Не се опитвай да правиш глупости.

Мъжът извърна поглед и отпусна тежко глава на стената, без да крие безсилието си.

Приближи се още малко до прозореца, протегнал оръжието пред себе си, така че онези отвън да го видят, а главата и раменете си задържа ниско. Ето ги и тях. Отряд въоръжени полицаи, вдигнали в готовност пушките. Не бяха далече от града, макар на човек да му се струваше, че къщата е отдалечена. Не биваше да се изненадва, че пристигнаха толкова бързо. Когато ставаше въпрос за огнестрелно оръжие, всички се задействаха бързо. Необяснимо защо, цялото положение го изненада. Не бе планирал да стане така. Как да предположи, че в края на уикенда ще бъде... какво? Мъртъв ли? Може би заловен? Но да седи тук и да чака? А, не. Тази работа трябваше да приключи рано или късно, по-скоро рано, в това поне беше сигурен.

Нямаше провизии, нито дори вода. По някое време щеше да заспи. Колко дълго можеше да издържи без сън човешкото тяло? Не беше сигурен, но знаеше, че адреналинът ще го държи буден до време. Все някога изтощението щеше да го притисне, реакциите му да се забавят и всичко пред погледа му да се размаже.

Най-добре да измисли план, преди това да се случи.

[\[1\]](#) Тъмнокафява солена паста, екстракт от мая, със силен аромат.
— Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Януари 2009 г.

Стела беше седнала на масата в кухнята, поставила пред себе си отворения лаптоп, от който струеше синя светлина. Лампата в коридора беше включена и единствено тя осветяваше стаята. До камината беше недоядената вечеря, пилешка супа. Беше хапнала едва няколко лъжици.

Пишеше. Китките я боляха, от познатото изтръпване на костите ѝ се прииска да ги отвори и да масажира сухожилията. Вместо това посегна към бръснарското ножче, поставено върху листче от лявата страна на компютъра, и превърна купчинката кока в права линия. Наведе се и смръкна. Минаваше три след полунощ и това бе четвъртото смръкване тази вечер. Знаеше, че трябва да е последното, иначе нямаше да може да спи. Погледна часовника. Три и четиринадесет. Защо се заблуждаваше? Нямаше да може да заспи, преди той да се прибере. Отдавна бяха минали дните, когато си лягаше, преди Джони да се прибере, и не се замисляше какво прави или с кого го прави.

От вечерта, когато пъх в клуба и тя се почувства като победителка, успяла да измести Дилайла, нещата тръгнаха по-зле. Джони отсъстваше непрекъснато. Бандата му се развиваше добре, канеха ги непрекъснато и някои от големите лейбъли неочаквано проявиха интерес към тях. Той беше превъзбуден, непрекъснато повтаряше на Стела, че: „Това е, тъкмо за това работихме. Получава се.“ Мениджърът му го водеше на партита, в частни клубове, на служебни запивки, повтаряше, че трябва да го виждат на подходящите места с подходящите хора. Дилайла към „подходящите хора“ ли спадаше? Дали я водеше по местата, за които разказваше на Стела и твърдеше, че щели да ѝ се видят отегчителни? „Пълно е с музикантчета, говорят само за усилватели и как се записва това или онова. И без това слушаш подобни приказки вкъщи, нали така, сладурче?“.

Стела продължи да пише. Хубавото беше, че пишеше, при това много. Пишеше почти през цялата нощ, на тихо и спокойно, на светлината на луната, докато останалата част от света спеше, нямаше имейли или приятели във Фейсбук, които непрекъснато да я разсейват. Сядаше на масата в кухнята, изпиваше две чаши вино и пишеше. Романът ѝ напредваше бавно, но сигурно; вече бе написала седемдесет хиляди думи. Скоро щеше да изпрати следващата част на Бенджи, за да го одобри. От една страна, беше посветен на съзряването, а от друга — психологически трилър. Бенджи бе казал, че е смесица жанровете, което означаваше, че ще се продаде трудно, особено в момента, но можеше да се окаже „великолепен, диамант, следващият велик роман. Просто трябва да намерим издател, който да се влюби в него. Нали тъкмо за тази работа ми плащаш цели петнадесет процента.“ Тя обаче трябваше да го напише още преди той да го изпрати на някой издател. Рискът беше огромен, поне що се отнася до времето, което му беше посветила и възможната възвръщаемост. Това беше и другата причина, поради която пишеше посред нощ. Нямаше как да оправдае пропилените през деня часове за нещо, което можеше да се окаже просто една неуспешна прищявка, загуба на време. Освен това през деня трябваше да дописва и автобиографията, и да не изпуска работата си на свободна практика. Включи електронния си календар. По дяволите. Утре ѝ предстоеше интервю с певец, за когото разправяха, че бил истинска примадона, дори повече. В момента мисълта да отиде в града и да го слуша да ѝ дрънка за „музиката“ ѝ се струваше непоносима. И без това все за музика слушам, докато съм у дома, помисли си недоволно тя.

Освен очевидното лошото на отсъствията на Джони беше количеството кока, което смъркаше. И виното. Те се балансираха, затова тя никога не се чувстваше пияна или прекалено надрусана. Те ѝ помагаха да остане будна до малките часове, помагаха на думите да се леят, да приеме отсъствието му и да не го забелязва, докато пишеше романа, историята за изгубеното момиче, което трябваше да се бори, за да открие себе си в миналото, историята, която носеше в себе си от толкова дълго, която най-сетне се изливаше на екрана.

Бебешкият монитор бе поставен пред нея и тя го погледна автоматично, но всичко беше спокойно. Вайкинг спеше като нокаутиран боксьор, разперил ръце, лицето — спокойно, без каквото и

да било изражение, дългите руси къдрици — полепнали по вратлето. Стела нямаше желание да ги отреже. Той беше на горния етаж, в малката стая, тапетите с lika на Тентен, стотици листове, откъснати от стари книжки, заради които двамата с Джони прекараха часове наред в eBay, за да съберат, а после да залепят по стените.

— Така винаги ще има нещо забавно за четене, ако се събуди и му стане скучно — бе изтъкнал Джони, докато ги лепяха по стените.

— Той е едва на шест месеца — напомни му Стела. — Има още много месеци, докато се научи да чете. Дори години.

— Да, бе. Синът ти ли? Говорим за сина на книжен червей. Ще изяжда думите още преди да проходи.

Стела се беше разсмяла, мислейки си, че ще ѝ бъде много приятно, ако той се окаже прав.

Той, разбира се, не позна, но Вайкинг обичаше да гледа картинките по стените, да поздравява Тентен и Сноуи, когато влиза в стаята, и да им пожелава лека нощ, преди да заспи. Бяха станали приятели, негови другарчета. Решението се оказа добро, чудесна идея на Джони. Той имаше и добри попадения.

Стела изпъна рамене и погледна романа си, отпусна пръсти на клавиатурата. Беше стигнала до проблемен момент, до място, на което трябваше да внимава какво прави. Не можеше да позволи на пръстите си да препускат накъдето решат, трябваше да е сигурна, че е павирала пътя, че е поставила указателни табели на съответните места, в противен случай щеше да настане небивало объркване. Имаше нужда от яснота. Имаше нужда... Отказа се и си направи нова линия. Съвсем малка. Колкото да я изтласка напред.

Беше четири сутринта и бутилката вино бе изпита, когато той най-сетне се прибра. Тя бе спряла да пише и седеше на канапето, поставила лаптопа на коленете си, четеше старо интервю с певеца, с когото ѝ предстоеше среща утре. В него той бе изрекъл неумиращите думи: „Музиката е моята муза, мой господар и моя любовница, моя страст и моя трагедия.“ Господи. Какъв идиот.

Отбеляза си да го попита за трагедията на музиката. Надяваше се да го накара да каже нещо още по-претенциозно, което да цитират

дословно. Щеше да го накара да повярва, че е очарована от него. Беше свикнала да се представя по този начин пред музиканти.

— Стел? Още ли не си легнала? — Джони затвори безшумно вратата, когато се промъкна в къщата. Появи се на вратата, якето — увиснало на раменете му.

— Според теб кое време е? — попита тя с престорено строг глас, сякаш се шегуваше. И двамата знаеха, че колкото се шегува, толкова е и сериозна.

— Да, късно е. Сигурно си скапана. — Той пристъпи напред и докосна скулата ѝ. — Работиш ли?

— Работя. Чакам те. — Погледите им се срещнаха. Тя първа извърна очи. — Как беше тази вечер? Какво прави?

— Вечеря с Макс. — Макс беше мениджърът на Джони. Джони не откъсваше очи от Стела. Погледът му не трепваше; дали това не означаваше, че казва истината?

Погледна към масата в кухнята.

— Добре. Не е ли време за лягане? — Тръгна да загаси лампата и подаде ръка, за да стане тя от канапето.

— Чакай малко.

Той спря.

— Какво?

— Каж ми истината, Джони.

— Разбира се, винаги.

— Обичаш ли я? Повече от мен ли я обичаш?

— Стел... не го прави. — Лицето на Джони беше тъжно и на Стела ѝ се прииска да поеме ръката му и да го остави да я отведе в леглото. Само че не го направи.

— Никога досега не съм те питала за която и да било, нали? — Наистина не го беше питала. Това бе неизреченото ѝ правило. Сега обаче, събрала кураж след изпитото вино и коката, тъй като утрото беше почти дошло, тя попита.

— Винаги си знаела...

— Да. Тъкмо затова не съм питала. Не е имало нужда. Ти винаги се прибираше.

— Все още се прибирам.

— Сега е различно.

Джони въздъхна и отпусна глава в ръката си, подпряна на касата на вратата.

— Никъде няма да ходя, Стел.

Тя се изправи, остави лаптопа на канапето и се отправи към хладилника.

— Искаш ли нещо за пиене?

Той я погледна изненадано.

— Сега ли?

— Да, сега. След като вече започнахме, най-добре да довършим.

— Тя извади бутилка шабли и я отвори. Джони сви рамене.

— Ти започна.

— Бира ли предпочиташ или вино?

— Вино. Смъркала ли си?

— Само един път. Трябваше да поработя.

Беше взела още две след „последната“ четвърта линия и спря единствено защото забеляза уплашено, че е останало съвсем малко. Не биваше да довършва всичко за една вечер. Това щеше да е... много лошо.

— Била си сама с Вайкинг. Сигурна ли си, че е разумно?

Стела се въртна към него, стиснала бутилката в ръка.

— Да не си посмял. Просто... недей. Сама съм с него, защото ти се беше изнесъл, за да чукаш Дилайла.

Тя млъкна изненадано. Не бе очаквала да произнесе името ѝ. Дори нямаше желание. Незнайно как, докато не признаваше открито съществуването ѝ, докато не бе изрекла думите, изневярата му не ѝ се струваше реална. Можеше да се преструва, че тя е като останалите, като безименните момичета без лица, които преминаваха през живота на Джони, през чиито легла той минаваше, които не бяха никаква заплаха, не бяха опасни, които не оставяха следи.

Джони не обърна никакво внимание на чашата вино, която тя му беше наляла, взе си широка чаша и извади от шкафа бутилка „Джак Даниълс“.

— Добре. Значи за това ще говорим.

— Точно така.

— Досега не си имала нищо против.

Стела наклони глава на една страна. Наистина ли не бе имала нищо против? Не бе казвала и дума. А той очевидно бе решил, че на

нея й е все едно. Така ли беше наистина? Не съвсем. Не беше толкова просто. Когато ставаше въпрос за тях двамата с Джони, нищо не беше просто.

— Знаех, че имаш нужда — отвърна предпазливо тя. — Предпочитам да е различно. В един идеален свят ти щеше да си доволен, че имаш мен, и аз щях да ти бъда достатъчна.

— Ти си ми...

— Не съвсем. — Гласът на Стела беше категоричен и Джони замълча. — Не съвсем. Не би могъл да бъдеш. Ти си като дете, същият си като Вайкинг, когато го заведохме на изложбата, той се кокореше и оглеждаше, сякаш не можеше да повярва, че е извадил такъв късмет.

Джони се усмихна при спомена. Бяха ходили на изложба с огледален пашкул, в който децата можеха да пълзят. От време на време започваха да пулсират цветни светлини или прозвучаваше звънтяща мелодия, разнасяше се от различни ъгли и Вайкинг въртеше глава към тях, извиваше тремаво тялото си и беше като омагьосан.

— Да, много му хареса.

— Щеше ли да успееш да го откъснеш от онова място, да го лишиш от подобна радост?

Джони поклати глава.

— Не, разбира се. И без това стана лошо, когато свърши. — Отреденото им време изтече след половин час, тогава светлините угаснаха, музиката заглъхна и Вайкинг започна да се оглежда нагоре, ту на едната, ту на другата страна, въртеше се и чакаше да започнат отново, докато вратата не се отвори и външният свят не нахлу при тях. Последваха сълзи, а след това торта, за да се успокои.

Стела кръстоса крака.

— Това е положението. Винаги е било така. Можех да те откъсна от момичетата, колкото и ти щеше да успееш да откъснеш Вайкинг от онова място. Все едно гледах теб. Това е част от същността ти, част от човека, в когото се влюбих. Не съм и опитвала да те променя. Ти си си ти.

— Все още съм такъв.

Джони пристъпи към нея и седна на противоположния край на канапето, вдигна единия си крак на възглавниците, а другия сгъна под себе си. Косата му беше рошава, имаше нужда от подстригване, на темето се виждаха щръкнали кичури, също като на мохикан. Стела

едва се въздържа да не протегне ръка и да прокара пръсти през косата му. През френските врати започваше да се процежда бледа светлина. Зачурулика птица.

— Може и да си. Само че това... Това е различно. С нея е различно.

Джони мълчеше. Не отрече. Не можеше да отрече. И двамата знаеха, че тя е права.

— Стел, просто не знам какво да ти кажа.

— Кажи ми, че греша — прошепна тя. — Кажи ми, че тя е като всички останали. Кажи ми, че тя ще остане в миналото, също като тях. Кажи ми, че тя не е завладяла сърцето ти.

Последните думи го стреснаха. Тя забеляза веднага. Щом ги каза, той сякаш се сви. Омекна. Изпи чашата на един дъх. Стела едва сега забеляза, че дискът, който беше пуснала по-рано, все още свиреше. Аланис Морисет. Слушаше я за пръв път от... Господи, откакто бе болна от любов деветнадесетгодишна девойка, която се търкаляше в леглото си и пишеше гневни стихове. „Хлътнала до уши“. И двамата се заслушаха, докато Аланис благодареше на неназования за проявеното търпение, и Джони се усмихна тъжно.

Не беше нужно да казва каквото и да било друго. Въпреки това той заговори.

— Не мога. Искрено съжалявам. Не мога да ти кажа подобно нещо.

Стела стана и затвори вратата към коридора, след това извади цигара от пакета на библиотеката и я запали. Никога не пушеше вътре в къщата. Часове наред крачеше из градината с цигара в ръката, притиснала телефона между ухото и рамото, в другата ръка държеше чаша чай, облечена в огромното яке, с което работеше, и домашната униформа от клин и дебели велурени ботуши. През зимата си слагаше яке. Независимо дали навън падаше град, валеше сняг или имаше бронхит, тя пушеше пред френските прозорци и криеше цигарата, за да не я види Вайкинг.

— Не искам, докато расте, да реши, че това е нещо обичайно за мама и татко — обясни тя на Джони. — Нормално е да започне да ни имитира.

Не е трябвало да се тревожи за това, помисли си тя сега. Нито едно от нещата, които мама и татко правеха, не беше нормално.

— Сигурно рано или късно щеше да се случи — рече тя. *Рано или късно. Просто аз си казвах, че няма да стане.* Стоеше до камината, в която тръскаше пепелта от цигарата. — Повтарях си, че ще продължи така, както е било винаги, че положението ще се запази каквото е. Само че това е игра на бройки, нали? Изчукваш достатъчно безименни момичета, чиито лица не помниш, докато накрая една от тях надига глава и те впримчва, казва ти името си. Успява да те накара да я погледнеш в очите.

В гласа ѝ се беше прокраднала горчивина и Джони я долови. Вдигна очи към нея напълно безизразно.

— Може и така да е.

— Ти не искаш ли... не знам. — Стела докосна челото си с пръсти. От умора започваше да я боли глава. Действието на наркотика преминаваше и всичко ѝ се струваше още по-ужасно. Беше така и по времето, когато Вайкинг беше бебе, а тя не си доспиваше през първите три месеца и Джони поемаше малкия от ръцете ѝ, а тя, също като изтерзана от наркотичен глад се отпускате в леглото и затваряше вратата. С храненето беше почти същото, дълга нощ сменяше деня или пропилияния уикенд. Само че тогава ги нямаше парещите синуси и лекото гадене, което ѝ се струваше необичайно приятно. Останалото — болезнено тежките крайници, пулсиращите мускули, тъпото главоболие и задръстеният мозък ѝ бяха твърде познати. В известен смисъл това я успокояваше. Беше в познати води. Преди да роди Вайкинг, всички ѝ казваха, че няма да разбере какво я е поразило, че по никакъв начин не може да си представи майчинството и всичко, което го съпътстваше. Тя настръхваше при тези думи. Имаше богато въображение, нали благодарение на него си изкарваше прехраната. Беше наблюдателна, съпричастна и много чувствителна. Те да не би да я имаха за глупачка? Когато се случи, тя разбра, че донякъде са били прави, но поне в едно отношение грешаха. „Умората, бяха казали те, е просто неописуема.“ Умората я бе притиснала с всички сили.

— Няма ли поне да се престориш, че ще прекратиш тази връзка? — продължи тя. — Няма ли да ми кажеш, че не означава нищо, че няма да се виждате отново. Нали хората обикновено правят така.

— Какъв е смисълът? Нали ще знаеш, че не е вярно. Познаваш ме добре, Стел. Сигурно си знаела преди мен, че... този път е различно.

— Ти кога разбра? — Стела зачака отговора. Вече знаеше, че той ще посочи време, след като тя бе разбрала. Нали прочете съобщенията между Джони и Дилайла в Туитър. Той беше прав. Познаваше го твърде отдавна, така че нещата нямаше как да бъдат различни.

— Не искам да те нараня.

— Трябва да знам с какво си имам работа. Ако е различно... Просто трябва да знам.

Джони си пое дълбоко дъх и й разказа. Срещнали се след едно от участията му; барабанистът я довел при бандата. Пиели в „Хорсфери“, Джони, мениджърът и останалите от бандата заедно с няколко от досадниците, които вечно се лепвали за тях. Била се запознала с барабаниста Хал предишната вечер.

— Запознали е доста общо казано. Не е било среща на сладки приказки.

Стела не се сдържа и се усмихна, когато си представи красивата, елегантна Дилайла и Хал, сладур, но твърде глуповат, който мислеше и говореше единствено за любимите си барабани.

Дали не е придружила Хал с цел, своя си цел, нещо, което е планирала предварително, запита се Стела, докато Джони й разказваше за вечерта, която всички прекарвали заедно, пили уиски и похапвали от прословутите гадни бургери на пъба („Така и не разбирам защо ходиш там“, рече тя. „Какво ли си е помислила Дилайла? Там е толкова... гадно и потискащо.“ Джони кимна. „Потискащо и гадно, тъкмо това е“, отвърна сериозно той.) Дали срещата с Джони не е била целта й?

Дори да е била, той едва ли е разбрал. Мъжете никога не забелязват подобни неща. Жените виждат желания проблясък в очите, лекото извиване на устните, което издава, че битката е спечелена, че завоеванието е в кърпа вързано, а дълго таеното желание задоволено. Хал, миличкият Хал, облечен в кожени дрехи сигурно с удоволствие се е насладил на вечерта, която е била просто трамплин към леглото на Джони.

Навън нощта избледняваше и Стела знаеше, че Вайкинг скоро ще започне да мърмори и времето за приказки ще трябва да приключи.

— Продължавай — подкани го тя.

— Онази вечер се помотахме заедно, после не я виждах известно време. — Стела знаеше, че „помотахме заедно“ означава „спяхме заедно“. Друго не бе и очаквала. — Тя нямаше желание да се вижда с

мен. На два пъти я каних в Туитър да дойде да ни слуша, но тя каза, че била заета.

Умно момиче, помисли си Стела. Добре е направила. Дилайла се беше откροила от момичетата, които се тълпяха пред сцената, ококорени към Джони, с разголени блузки, за да му осигурят по-добра гледка. Тя бе направила единственото, което гарантираше, че Джони ще я забележи — беше му отказала. Джони не беше свикнал момичетата да го отблъскват. Стела не можеше да не ѝ се възхити.

— Започнахме да си лафим в Туитър, нали се сещаш? Имаме доста общи познати. Не всички, разбира се. Тя си пада по винтидж, има доста приятели в разни банди... — Естествено, помисли си Стела. — Освен това я бива в писането. Умна и находчива е.

— Значи сте писали заедно песни — попита Стела и преглътна, за да изрече думите. Посегна към чашата, но се отказа. Навън беше вече светло и нямаше смисъл да се преструва, че е нощ. Пристъпи към печката и пусна газта, за да стопли водата в чайника. — Искаш ли чай?

— Да. Искам да кажа, да, благодаря, искам чай, а не че сме писали заедно песни. Не бих писал песни с друго момиче. Няма да се получи. — Стела се усмихна вътрешно, докато слагаше пликчета чай в чашите и вадеше млякото от хладилника. Малка победа. Щеше да направи палачинки, реши тя, когато стомахът ѝ изръмжа, за да покаже, че има нужда от топлина и комфорт. Вайкинг ги обожаваше Джони също ги обичаше, когато бяха залети със сироп от лимон и захар. Когато чайникът кипна, тя извади яйца, брашно и купа, за да направи тесто. Щеше да има време да почине, докато Вайкинг се събуди.

— И какво? Какво стана после? — Тя наля вода в чашите. Ако някой слушаше гласовете им отстрани, щеше да реши, че обсъждат списъка с покупки, а ако надникнеше през прозореца, щеше да види картина на семейно щастие — Стела до печката бърка тесто за палачинки, Джони на канапето с чаша чай в ръка, който тя му беше занесла. Ако обаче се вгледаше по-внимателно, щеше да забележи пукнатините: недопитите чаши, лекото треперене на ръката на Стела, докато разбиваше яйцата, сенките под очите на Джони, нервното щракане на запалката „Зипо“ с една ръка.

— След това се срещнахме на кафе. Отидохме в „Тейт“, за да видим китарите. Просто... помотахме се заедно. Станахме приятели.

Стела отпи от чая.

— Но не бяхте само приятели.

— Отначало мислех, че сме. Реших, че онази първа нощ е била...

— Като останалите.

— Да.

— Само че не беше.

Джони си пое дълбоко дъх. Подбра внимателно думите си.

— Тогава беше. Говоря за първия път. След това прекарахме известно време заедно, говорехме си онлайн, тя ходеше на някои от същите партита — не беше планирано, просто...

— Просто познавате едни и същи хора. — Стела знаеше накъде върви разказът му.

— Да — потвърди Джони и я погледна. — Какво?

— Нищо. — Тя поклати глава. Нямаше намерение да му казва, че са били на едни и същи партита не просто по съвпадение, ами Дилайла, красивата Дилайла с черната коса и възхитителна решителност, е подреждала така нещата. Тя добре познаваше този тип жени. — Продължавай.

— Втория път разбрах, че е различно.

Стела усети, че кима автоматично. Неочаквано всичко стана отново истинско. Разбърка за последно сместа за палачинки, остави я в хладилника да почине и веднага посегна към пакета цигари. Този път излезе навън и дръпна жилетката, метната на облегалката на стола, върху якето и застана до вратата, протегнала ръка навън, за да не влиза дима вътре в стаята. Имаше нужда от това разстояние, от защитния балон, който я обгръщаше, когато пушеше. Сега не й се налагаше да се справя с истинския свят, с настоящето и можеше да го наблюдава отстрани.

— С какво беше различно? Как? — попита тя, макар да нямаше нужда. Вече знаеше. Дилайла се беше промъкнала под кожата му, беше го разбрала още когато прочете съобщенията. Двамата се бяха смели заедно, бяха пили заедно, бяха се разхождали из Лондон под дъжда, бяха се дръпвали от пътя на куриери на велосипеди и ята гълъби, бяха стояли един до друг, докато са чакали автобусите, раменете им са се докосвали, докато са вадели картите си. Тя бе станала истинска за него, беше започнала да се превръща в центъра на вселената му.

Джони я погледна с неудобство.

— Откачена работа.

— Естествено, че е откачена. Разкажи ми.

Той кимна и я погледна.

— Знаех, че е различно, защото ми напомняше за нас. Напомни ми за времето, когато се запознахме. Тя ми напомняше за теб.

Каролайн беше тръгнала към дома на родителите си на чай, стиснала в ръка кутия тарти с цариградско грозде от елегантната сладкарница нагоре по хълма, когато видя полицейската кола на алеята пред къщата. Беше дошла с автобуса вместо с кола, защото Барт беше заминал по работа. Сигурно има среща извън Лондон, помисли си тя, макар той да не ѝ каза почти нищо. А и напоследък не смееше да настоява с въпроси.

Изпусна кутията с розова панделка, когато видя автомобила, и хукна, краката едва я държаха, препъваше се по пътя, но се втурна през портата, по стълбата, разтрепераните ѝ пръсти напипаха ключа, изпуснаха го и заопипваха пода на верандата, докато вратата не се отвори и тя не вдигна очи към жена полицай.

— Всичко е наред, Каролайн, нали? Никой не е ранен, родителите ти са добре. Влизай.

— Къде, за бога, ти е бил умът? — обърна се към Джини, след като първата вълна от шока премина и тя успя да заговори, докато стискаше между дланите си дебела чаша чай, която униформената направи. Беше ѝ сложила прекалено много мляко и захар, беше взела неподходяща чаша, очукана, стара, която Джини използваше за майстори и градинаря, въпреки това чаят ѝ се стори най-успокояващата напитка в света.

— Не съм... Просто не помислих, това е.

Джини седеше срещу нея, с кърпичка в скута, беше пребледняла, уплашена. Беше облечена във вълнена пола на шотландско каре в зелено и мораво, тревистозелено сако, с наниз перли на врата. Хората от полицията си бяха тръгнали, след като я предупредиха, че: „Ако собственикът на магазина не ви познаваше и не бе проявил разбиране, щеше да се наложи да ви арестуваме.“ Джини бе кимнала послушно, страхливо, докато седеше притихнала като дете на стола.

Джулиан бе застанал неподвижно до прозореца на кухнята, напълно объркан от онова, което се разигра в дома му. Поклати глава за пореден път.

— Джини, какво ти става?

Тя започна да мачка кърпичката.

— Вече ти казах. Не знам. Просто... Просто се обърках за момент. Изгубих контрол.

— Защо, за бога? Разполагаш с предостатъчно пари, нали? — Джулиан започна да крачи. Беше навил ръкавите на ризата си, а вратовръзката му беше метната на облегалката на кухненски стол. — Случило ли се е нещо? Ако си объркала сметките и имаш нужда от още пари, трябваше да ми поискаш. Знаеш, че няма да ти откажа.

Джини кимна.

— Знам. Имам предостатъчно пари, скъпи, благодаря ти, много си щедър.

— Не искам да ми благодариш.

Каролайн я наблюдаваше, докато баща ѝ коленичи пред майка ѝ и пое ръцете ѝ в своите.

— Опитвам се да разбера. Защо взе колието? Защо просто не го купи, след като го искаше?

Джини скочи с ридание и отблъсна ръцете му.

— Не знам! Вече ти казах, че не знам. Просто... Вече нищо не знам. — Избяга от стаята и на излизане изпусна кърпичката. Чуха я, че хлипа на горния етаж.

Джулиан се наведе и вдигна памучната кърпичка. Беше мокра от сълзите на Джини и той седна за момент, стиснал я между дланите си.

— Не разбирам — обърна се той с тих глас към Каролайн. — Наистина не разбирам.

Тя седна на стола до него и отпусна глава на рамото му, сякаш по този начин щеше да успее да върне времето назад, в дните, когато баща ѝ успешно разрешаваше всеки проблем, а майка ѝ умело лекуваше всяка рана.

* * *

— Не разбирам защо си го поканила — сопна се ядосано Барт. Каролайн продължи да подрежда масата за трима — за нея, за Барт и Уил.

— Знам, че не разбираш — отвърна тя. — Повече от ясно е, че не разбираш. Той е стар приятел и има нужда от подкрепа. Нали е и твой приятел.

Барт сви рамене.

— Той е този, който не иска да се жени, а тя ти е най-добрата приятелка.

— Така е. Повярвай ми, че в момента не искаш Хариет да вечеря у нас. Най-добре да се видя с нея насаме или с момичетата. Тя е напълно скапана.

Каролайн въздъхна, когато си помисли за Хариет. Тя наистина се чувстваше ужасно зле. Почти не се хранеше, пиеше прекалено много и Каролайн бе сигурна, че излиза с мъже и един господ знае какви ги върши. Непознати мъже, подозираше тя и не одобряваше. Стела може и да се бе пошегувала, че единственият начин да преодолееш мъката си по някой мъж е като си намериш друг, но тя добре познаваше Хариет и знаеше, че сърцето ѝ е разбито и няма да оздравее със секс. Не че сексът оправяше нещо, каквото и да било.

— Много е важно като двойка да не вземаме страна. Наистина не те разбирам — рече тя, сгъна салфетката и я остави върху помощна чинийка. — С него сте приятели, инвестирал си в „Хенри Бътлър“, виждаме се непрекъснато. Неочаквано обаче започваш да се държиш странно.

— Според мен всички се държат прекалено закрилнически, канят го като някой експонат все едно очакват да рухне по време на вечеря.

— Той може и да не иска да се жени, но това не означава, че е искал да се раздели с Хариет. Изобщо не е искал. Да знаеш, че е много разстроен. Веднага се вижда.

Барт изви вежди.

— Сигурно, защото двамата с него имате „специална връзка“ — подхвърли той.

Каролайн го замери със салфетката.

— Знаех си. Това е.

— Какво?

— Ти ревнуваш. — Тя подпря ръка на ханша.

Барт изсумтя подигравателно.

— Стига с твоите тъпотии...

— Напротив, личи си. Знаех си, че е това. Ревнуваш, защо го знаеш, че навремето бях... — Тя млъкна.

— Била си влюбена в Уил.

— Падах си по Уил — призна тя. — Това беше тийнейджърско увлечение, но той още от самото начало се влюби в Хариет.

— А ти не можа да го понесеш. Винаги си им завиждала — тросна се Барт. Гласът му беше студен.

Каролайн си пое дълбоко дъх и му обърна гръб.

— Как можа да кажеш толкова жестоко нещо — попита тя и гласът ѝ потрепери. Как можа да ѝ каже подобно нещо? Беше истина, разбира се, че беше истина. Само че тонът му я уплаши и ѝ напомни нещо. Напомни ѝ за скорошен случай, когато говореше по същия начин. Беше на Коледа.

— Просто се питах дали не си доволна, че са се разделили — продължи той. Каролайн извика тихо и го погледна. Лицето му беше студено, езикът на тялото издаваше, че се е стегнал и не е склонен да прощава. Стори ѝ се, че ѝ е сърдит, много сърдит, но не разбра защо. Тя поклати глава и се протегна да свали чашите за вино от шкафа и да ги постави на масата, за да скрие, че очите ѝ се напълниха със сълзи. Беше уплашена, отчаяно искаше отново да оправи отношенията им.

— Не съм, разбира се. Тъжно ми е и за двамата. Те са едни от най-добрите ми приятели.

— Ммм — изръмжа недоволно Барт и Каролайн стовари чашата, която държеше върху масата.

— Не искам да се караме, мили. Не си струва. Не е важно.

— Аз пък мисля, че е. Те са ни приятели, нали така каза, трябва да ги подкрепим. Сега изведнъж реши нещо друго. Каква е истината?

Каролайн застана пред него.

— Извинявай. Няма значение — рече тя и сълзите рукнаха по бузите ѝ.

Барт чакаше. След това се усмихна.

— Всичко е наред. Знам, че не искаше да ме разстройваш — рече той. Лицето му отново бе каквото го познаваше, защото допреди малко бе неузнаваемо, разкривено от гняв.

— Обичам те — увери я той и тя се усмихна. Отново бяха в добри отношения и светът ѝ се стори прекрасен.

— И аз те обичам — прошепна тя. — Обичам те и много се извинявам. — Щом го каза, се опита да си припомни какво я караше да се извинява непрекъснато.

Причината беше несигурност, нищо повече, знаеше, че е това. Той беше наранен толкова много от бившата си, все още не се бе отърсил от предателството ѝ. Какви поразии причиняваме, колко болка, помисли си тя, докато слагаше пая с риба във фурната и затваряше вратата. Кухнята им беше малка, квадратна, със слънчево жълти стени и бели плочки над плотовете. Престилката от „Кат Кидстън“, която Каролайн си беше сложила, винаги я караше да се чувства като домакиня от петдесетте, а колекцията от посуда на сини и бели райета зад стъклената вратичка на шкафа изглеждаше примамливо, готова да бъде напълнена с пухкава каша и мармалад, с питателна яхния. Тя копнееше за голяма кухня, също като на Джеймс и Изи, с врати към вътрешния двор, където да отглежда билки, а Барт да приготвя барбекю, с огромна печка, на която да вари супи, фурна, в която да приготвя печено и интересни торти. Започна да мие спанака. Най-голямото ѝ желание не беше самата кухня, колкото семейството в нея, деца, които да правят смешни торти, да им показва как да прокарват шпатулата в купата, да застилат тавите с хартия за печене, истинска семейна кухня, в която Барт да влиза след работа, а децата да са готови да го посрещнат, да седнат в скута му и да бъбрят как е преминал денят им, докато той се усмихва с обич, а Каролайн му носи уиски със сода.

Това най-сетне щеше да заличи от мислите му жената, която го бе наранила толкова дълбоко и бе оставила следи от предателството си, които продължаваха досега да хвърлят сянка върху него. Той ѝ беше признал всичко, когато започнаха връзката си, как двамата живели заедно, колко щастливи били, или поне така си мислел той, в продължение на цяла една година, как имал намерение да ѝ предложи, дори бил избрал пръстен и обмислял да го сложи в хрупкава бисквита, за да го открие, докато вечерят. Един ден, няколко седмици преди Коледа, се прибрал рано от работа, за да я изненада. Тя работела

вкъщи, била графичен дизайнер и той бил решил да я изведе на обяд, да се гушкат следобеда, да гледат някой филм. Още щом влязъл, разбрал, че нещо не е наред. Тя не била сама в апартамента. Челото му се беше смръщило, докато разказваше всичко това на Каролайн, и на нея ѝ се прииска да протегне ръка и да приглади бръчките с пръсти, да заличи спомена. Само че не можеше, защото стискаше ръката му и слушаше разказа, как минал по коридора към хола и видял обувка на пода, само една обувка, която съсипала живота му.

— Не съм и помислял, че един предмет може да донесе такива последствия — бе признал той. Бил някакъв стар чепик, кафяв, велурен, с изтрит ток. Вдигнал го и го задържал в ръка. — За съжаление, не беше толкова тежък в буквалния смисъл, колкото в преносен — беше обяснил мрачно той, — когато го захвърлих по главата на мръсника.

Обувката била на най-добрия му приятел, който в този момент чукаше *годеницата ми на канаето. На моето канапе. Спомням си, че това ми се видя невероятно важно в онзи момент. Той се беше проснал върху моето канапе и я помпаше. Така се беше разбързал, че дори не си беше свалил всичките дрехи. Все още беше с риза. Странно какви тъпотии помни човек.* След това бе погледнал Каролайн, в едрите му тъмни очи се беше събрала мъка.

— Извинявай, мила. Извинявай. Просто много ме заболя. Ще ти призная, че оттогава не съм същият човек. Страхувам се, че си избрала доста очукан нещастник. — Тя се беше разплакала заради него, беше го гушнала и обсипала с целувки.

— Обичам те — беше прошепнала тя. — Никога няма да те нараня. Винаги ще бъда до теб.

Как бе могла да го направи? Каролайн побесня заради него, когато си помисли. Доизплакна спанака и го остави в гевгир, за да се отцеди. Напълни тенджерата с вода и я сложи на котлона, за да свари граха. Уил държеше паят от риба да бъде с грах и тя бе съгласна, че грахът е задължителен. Противна, егоистична мръсница, тя имаше ли някаква представа какво бе причинила на любимия ѝ Барт? Разбираше ли какви са последствията? Едва ли. Подобни хора изобщо не ги интересуваха какво причиняват. Те просто минаваха през живота и оставяха пътека от мъка и съсипия след себе си, не се интересуваха как поразяваха околните. Той все още не бе успял да си прибере вещите,

горкичкият, защото се бе обърнал и бе излязъл незабавно от апартамента, след като бе изхвърлил обувката, без дори да спре, за да чуе обясненията и извиненията, а след това бе накарал друг приятел да се върне и да прибере нещата му. За съжаление част от тях останали.

— Няма нищо незаменимо — усмихна се той на Каролайн. Единственото незаменимо беше сърцето ми и умението да се доверявам. Затова пък ти... — Той я бе погалил по бузата. — Ти, ангелче мое, ме лекуваш. Край теб се чувствам отново цял и завършен. Живеех странен, половинчат живот, докато не те срещнах. Бях като сомнамбул. Сега вече съм буден.

Накрая вечерята се оказа чудесна въпреки разправията от по-рано. Когато Уил пристигна, всичко беше наред и Барт си беше същият мъж, когото тя обичаше толкова много; гостоприемен и щедър, шляпна Уил по гърба, когато той пристигна, пое палтото му, доливаше чашата му, извади хубавото си бренди, за да го почерпи след вечеря, разказваше истории за момчетата от работата, разпитваше за *Хенри Бътлър*. Той се представи, поне така си мислеше Каролайн, в най-добра светлина и усети гордост, докато си миеше ръцете в банята след вечеря, защото това отчасти се дължеше на нея. Изглежда, свикваше с особеностите на брачния живот. Преди година щеше да направи голям проблем заради забележките му, щеше да пролее реки от сълзи, да му отправи контра обвинения, да се почувства така, сякаш е настъпил край на света, да реши, че грубостите, които са си казали, са симптом на по-голям проблем, на непоправим проблем, да реши, че бракът им е обречен. Нелепа работа.

Чу, че двамата мъже разговарят, и за момент остана пред мивката, за да чуе какво казват. Плътният глас на Барт говореше тихо и тя не успя да различи думите, след това Уил отговори нещо. Стори ѝ се необичайно успокояващо, че двамата си бърбят така непринудено. Преди две години дори нямаше да се заслуша. Сега обаче можеше да признае, че гласът на Уил ѝ причиняваше болка, пронизваше сърцето ѝ всеки път, когато го чуеше, докато не се запозна с Барт. Едва тогава, когато се влюби силно, вече не ѝ се налагаше да се преструва, когато го вижда. Как само се променя животът, без дори да се усетим, помисли си тя. След това си спомни теста за бременност, който бе

оставила на ръба на мивката и дори не го беше погледнала, защото бе свикнала да пишка върху малките пръчици и да ги поглежда. Когато посегна, той беше още мокър, а тя имаше напишкано по ръцете, не й пукаше, щеше да ги измие отново след секунда, но засега искаше да види чертичката, за която толкова отчаяно копнееше, която щеше да е отговорът на всичките ѝ молитви. Избърса пластмасовата част с тоалетна хартия, изми ръце с течен сапун „Молтън Браун“ и вдигна поглед към огледалото над мивката. Опита се да види дали няма някаква разлика, но не забеляза абсолютно нищо. Не се чувстваше различно. Беше свикнала да търси знаци, да ги разчита погрешно през изминалите тринадесет месеца, откакто спря да се вглежда. Беше преживяла толкова много разочарования, месеци, в които ѝ прилошаваше, а гърдите ѝ се подуваха и ставаха толкова болезнени, че бе убедена, че се е получило, само че не беше, за пореден път, затова си наложи да престане да мисли. Сега обаче реши, че напоследък се чувства по-различно. Сутрин усещаше странен, метален вкус в устата си, все ѝ се спеше, макар да си лягаше рано. Не че беше кой знае какво. Вдигна теста и го погледна, опита се да му внуши да ѝ покаже онова, за което мечтаеше. *Хайде, призова го тя, хайде. Покажи ми желания отговор, единствения отговор. Хайде!*

Когато се появи една черта, тя разбра, че не е онова, което иска, че няма да понесе поредния провал. Не беше бременна. Думите сякаш ѝ се подиграваха. Не беше бременна. Хвърли теста в кошчето за боклук.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Юли 2009 г.

Пред хотела, в който Джулиан Ратбоун щеше да празнува шестдесетия си рожден ден, се беше събрала малка група роднини и приятели. Сградата беше в средновековен стил, прозорците, разделени с вертикални колони, подовете с плочи. Във фоайето бяха подредени канапета в ръждивочервено, отрупани с възглавници. Джеймс и Изи се бяха отпуснали там, докато чакаха Джулиан и Джини да приключат с регистрацията, и се опитваха да накарат Пърл и Алфи да престанат да се катерят по тях. Господин Бътъруърт седеше напълно сериозно в кошницата за път. Хариет беше дошла с Джеймс, Изи и децата. Вече се чувстваше малко по-добре, поне така реши Изи. Най-малкото беше направила усилие да се облече хубаво и вече бе започнала да ходи на работа, тъй като от януари насам, почти цял месец, не беше стъпвала в офиса. Само че беше бледа сянка на старата Хариет. Изи се притесняваше за нея. Непрекъснато излизаше някъде, понякога със Стела и двете купонясваха като осемнадесетгодишни. Понякога Изи подозираше, че Хариет ходи сама и вероятно си избира мъже. Може би просто се наливаше сама.

— Имам и други приятели — беше заявила надутото Хариет, когато Изи ѝ звънна миналата седмица, за да я попита с кого е излизала предишната вечер. — Само защото не съм с някоя от вас не означава, че по цяла нощ роня сълзи. След като настояваш да знаеш, бях с Тара. — Изи се бе извинила, след това кимна и не спомена пред Хариет, че бе разговаряла с Тара малко по-рано и знае, че двете не са излизали от седмици.

— Много се притеснявам за нея, Изи — бе признала Тара. — Тя изобщо не е на себе си. Нямах представа колко зле ѝ се е отразило, въпреки че тя не си признава.

Хариет не беше единствената, за която Изи се притесняваше. Стела също ѝ се изплъзваше през половината време и беше видимо отслабнала последния път, когато Изи я видя. Отново бе започнала да

смърка прекалено много кока. Личеше по очите ѝ, по треперенето на пръстите, когато палеше цигара, по изпъкналите скули и дрънканиците ѝ, които в повечето случаи бяха пълни безсмислици. Каролайн пък ѝ се струваше тъжна. Не беше нито болна, нито с разбито сърце, със сигурност не налиташе нито на пиене, нито на наркотици, но излъчваше тъга, която караше Изи да се страхува за нея. Със сигурност беше заради бебето. Изи помнеше колко трудно беше, а на двамата с Джеймс дори не им се наложи да опитват дълго. Проблемът се отразяваше зле на Каролайн. Честно казано, Изи се тревожеше и за себе си. Притесняваше се за брака си. Двамата с Джеймс се държаха сърдечно, но между тях се усещаше дистанция. Тя често разменяше имейли със Стивън Гарсайд, а напоследък редовно си говореха по телефона. Все още не беше спала с него, но му позволи да я целуне. Знаеше, че ако нищо не се промени, ако нещо не се случи в най-скоро време, сексът ще бъде просто въпрос на време. Беше се насочила към място, където щеше да изневери на съпруга си, нещо, което не бе и мислила, че би могла да стори, но не знаеше как да се възпре. По-точно казано, не знаеше дали иска да се спре. Тръпнеше от желание да се случи, отчаяно ѝ се искаше да се случи, същевременно имаше нещо, което я възпираше — преданост, любов, чувство за приличие. Просто не знаеше колко дълго ще успее да задържи нещата, преди да се предаде и да пропадне в бездната...

— Да им сервираме ли вече обяда? — Джеймс прекъсна мислите на Изи, а Алфи се изкатери по него и се насочи към широките му рамене също като опитен катерач. — Можем да поръчаме сандвичи, а след това да ги оставим да си починат в стаите.

— Не искам да ги слагам да спят — отвърна Изи и премести букет сухи цветя далече от ръцете на Пърл. — Искам да си легнат в приличен час довечера, за да вечеряме приятно и спокойно.

— За нас няма ли приятна вечеря, мамо? — нацупи се Пърл. — Вечеря за нас няма ли да има? Да не би да искаш да гладуваме като сирачета? — Жалното ѝ гласче отекна силно във фоайето и възрастна двойка ги погледна неодобрително. Изи не беше сигурна дали стрелкат с погледи Пърл, задето вдига шум, или нея, защото е жестока майка, или и двете, затова се усмихна чаровно, доколкото можа, и заяви: — Видяха реклама на „Оксфам“ по телевизията. Не спират да приказват за сирачетата. На това му се казва завидно въображение!

Жената изсумтя кисело.

Господин Бътъруърт изплака тихо, когато Алфи разпери ушите му като крила, и издаде звук, който наподобяваше на „ниииаааууу“.

— Алфи, не прави така с горкичкия Господин Бътъруърт... — Изи вдигна сина си от земята. — Ще го изведе навън, преди да събори хотела. Елате да ме намерите, когато оправите стаите.

Джеймс кимна.

— Ще вземеш ли и Господин Бътъруърт?

— Ами... — Изи не скри раздразнението си. — След като трябва да излезе, защо ти не го изведеш? Не мога да се занимавам и с тримата.

Джеймс я погледна смутено.

— Трябва да изчакам, за да видя коя е нашата стая и да помогна на татко с багажа. Извинявай, мила.

Изи изви очи и вдигна каишката на Господин Бътъруърт от пода.

— Хайде, Господин Бътъруърт, ела...

Господин Бътъруърт се надигна с нежелание. Той не беше от енергичните кучета.

Чудесно. Джеймс седна на канапето. Телефонът му изпиука и той го извади от джоба.

— Обажда се Уил — провикна се той към майка си. — Ще пристигне след половин час.

Джини се усмихна и кимна.

— Чудесно, миличък.

Можеше да изпие набързо един джин с тоник, докато Изи и децата ги нямаше. Огледа се, за да привлече вниманието на човек от персонала на хотела и си поръча двойна напитка. Не спомена нищо, защото бе свикнал да не чува думите, защото не обръщаше внимание, но точният есемес на Уил беше малко по-различен от онова, което предаде на майка си. Съобщението гласеше:

Здрасти, приятел, ще пристигнем след около половин час. Спряхме да заредим. У.

— Точно от това имах нужда — обърна се Хариет към Изи, докато двете жени се разхождаха по зелената морава. — Този уикенд. Свеж въздух, масаж, хубава храна, добри приятели. — Тя хвана Изи под ръка. — Да се махна и от Лондон, и от апартамента.

— Как е апартаментът?

— Отвратителен. Ти се оказа права. Не трябваше да го наемам, не и тогава, не веднага. — Хариет си беше наела малък апартамент веднага след скъсването с Уил, когато бе все още разкъсвана от мъка и съжаления, потисната, така че апартаментът се оказа неподходящо решение. Беше тъмен, с изключение на спалнята, пред чийто единствен прозорец светеше улична лампа, изкривена под ужасен ъгъл, така че, когато спеше, я обливаше оранжева светлина; вътре бе тясно, нямаше и следа от очарованието на разхвърляната малка къща на Уил на Мортимър Стрийт, а банята миришеше на плесен и мръсни, влажни кърпи, колкото и ароматни свещи да палеше Хариет. Апартаментът беше потискащ, въпреки че тя щеше да превърне и най-слънчевия апартамент в мрачно място, тъй като бе притисната от тъга. Сега обаче тук, на слънцето, далече от противното си ново жилище, тя можеше да си отдъхне.

— Защо не остана известно време у нас?

— Благодаря ти, но ти си имаш предостатъчно грижи. Щях да се чувствам като допълнителен товар. Апартаментът става. Просто трябва да си избистря мислите и да се заема с него. Ще го боядисам и... каквото трябва. Ще се заема. — Хариет махна с ръка. — Поне ще имам причина да изляза на пазар. — Свали си сакото и го остави на пейка наблизо. — Топло е.

— Красиво е. — Изи подаде на Хариет каишката на Господин Бътърфурт. — Не го пускай. Пърл, престани да ръчкаш пауна, дръпни се от него веднага.

Хариет изсумтя, когато Изи хукна през ливадата, за да хване Пърл, която преследваше нещастната птица и я гонеше към храстите. Тя кряскаше, главата ѝ се тресеше уплашено и се опитваше да избяга от решителните ръце на детето. Хариет обожаваше Пърл, но детето ѝ напомняше на миниатюрен диктатор. Беше мъничък Пол Пот, който издаваше заповеди. Нищо чудно, че напоследък Изи изглеждаше толкова напрегната. А колко слаби бяха ръцете ѝ. Да имаш деца се отразяваше по-добре на трицепсите, отколкото хиляди лицеви опори.

Непрекъснато вдигаше, ако не единия, то другия. Тя пък не беше вдигала нищо по-тежко от бутилка вино през последните три месеца и ѝ личеше. Трябваше да отиде на фитнес, само че бяха необходими прекалено много усилия. Тук обаче имаше чувството, че поставя ново начало. Когато се върнеше в Лондон, щеше да се стегне. Щеше да започне тренировки, да си запази часове при някой от треньорите, да боядиса апартамента. Спалнята щеше да е в приятно гълъбовосиво, реши тя, един от онези приглушени цветове, за които Уил разправяше, че щели да придават мрачен вид, но тя бе сигурна, че ще придаде изискан вид. Щеше да си купи ново спално бельо, нещо момичешко, да придаде уют на дома си, да го превърне в място, на което да се прибира с удоволствие.

Ново начало. Пое дълбоко от наситения с аромат на пъпки въздух и изпъна рамене. Денят беше великолепен. Обърна се към хотела. През прозореца видя Джеймс, който разговаряше с баща си, стиснал някаква чаша в ръка. Помаха му и усети внезапен прилив на обич към семейство Ратбоун. Те бяха второто ѝ семейство, в някои отношения дори по-близки, отколкото истинското ѝ семейство. Бяха се вплели плътно в тъканта на живота ѝ.

— Кой друг ще дойде? — попита тя, когато Изи се върна с възмутената Пърл.

— Просто исках да си взема едно от перата му — заяви гневно детето, — но мама е прекалено гадна с мен, както обикновено.

— Да, бе, тази ужасна мама. — Изи пусна ръката на дъщеря си. — Ако не внимаваш, ужасната мама ще ти сложи каишката на Господин Бътъруърт, за да не бягаш. Ще ти бъде ли приятно?

— Да! — изписка от удоволствие Пърл. — Много ще ми хареса. Хайде, мамо, аз ще стана кученце.

Пърл увисна на крака на майка си. Изи и Хариет се спогледаха.

— Готова е за освидетелстване — рече Изи. — Извинявай, кой друг... Семейство Картрайт, семейство Синклер, братът на Джулиан и съпругата му...

— Онази с носа ли?

— Да. Барт и Каро, разбира се, но те ще пристигнат малко по-късно. Май това са всички. Ще бъде забавно, стига да успея да укротя зверчетата.

— Ох — потрепери гласът на Хариет.

— Какво? — Изи държеше Алфи, който смучеше палец и, изглежда, му се спеше. — Алфи, миличък, сега няма да спинкаме. Отиди да си поиграеш с Пърл.

— Сънсън — отвърна той и отпусна глава на рамото ѝ.

— А, не. Защо... Изи, защо не ми каза... Нямах да дойда, не мога...

Изи се обърна.

— Какво има?

Хариет беше свалила очила, впила поглед в посипаната с чакъл алея пред хотела, където спря очукан стар джип.

— Уил.

Той застана до колата, погледна небето и протегна ръце, както винаги, след като бе шофирал, за да се отпусне гърбът му.

— Мама му стара. — Изи наблюдаваше потресена, докато Хариет не откъсваше поглед от бившия си, който продължаваше да се протяга и усмихва. След това продължи да гледа, когато другата предна врата се отвори и много дребно русо момиче скочи на земята. Косата ѝ блестеше на слънцето, тя бе безупречно облечена в бледопрасковена рокля, която подчертаваше извивките ѝ и златната мекота на кожата. Косата ѝ бе стегната с тъмносиня панделка с цвете от едната страна, а огромните ѝ слънчеви очила и чантата издаваха колко е дребна. Приличаше на кукла в тъмносини лачени обувки.

— Мама му стара. — Изи не знаеше какво друго да каже. — Мамка му. Хати, много се извинявам. Нямах представа.

Хариет кимна. Не можеше да проговори. Не можеше да издаде звук, докато стотици въпроси и само един отговор кръжаха в ума ѝ. Наблюдаваше безпомощно, парализирана, когато Уил заобиколи, застана пред момичето и обви кръста ѝ с ръка, засмя се небрежно и я целуна по косата, след това извади сак — само един, сак, в който бяха дрехите и на двамата — от задната седалка и тръшна вратата. Тръгнаха към хотела заедно, нейните стъпки бяха малки, неговите дълги, въпреки това вървяха заедно. Уил вдигна ръка, за да поздрави Джеймс, който ги наблюдаваше през прозореца, след това забеляза удивеното изражение и отворената уста на приятеля си, направи гримаса и вдигна рамене, сякаш искаше да попита „Какво толкова?“. Накрая се обърна, след като проследи погледа на Джеймс, към ливадата, където бяха застанали Изи с децата и Хариет, погледът му срещна погледа на

Хариет, а момичето наблюдаваше с недоумение и го попита нещо, на което той очевидно не можеше да отговори.

— Каква е, мама ти стара, тази простотия, Джеймс? — засъска Изи на съпруга си пред рецепцията на хотела. Зад ъгъла се водеше тихичък разговор между Уил и русото момиче, което се оказа, че се казва Колет. Хариет беше хукнала към тоалетната, заключи се там и се разрида. Изи отиде веднъж да я види и щеше да се върне отново, за да се опита да я успокои веднага след като разбере: а) как се е получило подобно объркване и б) което бе много по-важно, какво ще правят, за да замажат положението.

— Нямах никаква представа. Изобщо не знаех, че Хариет ще дойде.

— Не знаех, че Уил ще бъде тук.

— Да — почеса се по главата Джеймс. — Мама го е поканила преди цяла вечност.

— Ти защо не ми каза? Никога, дяволите да те вземат, не се сещаш да ми кажеш и виж какво става.

Джеймс сви рамене.

— Просто предположих, че знаеш. Мама каза... тя каза, че е поканила Уил, а той отвърнал, че ще дойдат с удоволствие.

Лицето на Джеймс просветна.

— Те. Той е казал, че те ще дойдат с удоволствие. Джеймс, ти не знаеше, ли, че Уил има ново гадже?

— Ами, не.

— Това не е тест, на който да избереш верния отговор от няколко възможности, скъпи. Струва ми се, че налучкваш от говора. Знаеше ли или не?

— Може и да е споменал нещичко. Не съм предполагал обаче, че ще се появи с нея.

— И не си ми казал — въздъхна Изи.

— Не, не съм. Напоследък не сме сядали да говорим за каквото и да било. Тебе все те няма. — Гласът на Джеймс беше наситен с толкова силен гняв, че и двамата останаха учудени. Изи не каза нищо повече, просто отстъпи крачка назад. Бяха се озовали в минно поле.

— Какво каза майка ти?

— Попитай я сама.

Изи се обърна. Джини се приближаваше към тях. Личеше ѝ, че е притеснена. Следваше я Джулиан, навъсен като буреносен облак.

— Боже, става доста конфузно. — Джини не спираше да опипва колието на врата си. Застаналият до нея Господин Бътърворт се оригна тихо.

— Не е само това, Джин. Хариет е много разстроена. Извинявай, но къде ти беше умът, та покани и двамата, и то без да ми кажеш? — Изи замълча. — Не само на мен или на останалите. Защо не каза на тях?

— Да, къде ти беше умът? — попита нетърпеливо Джулиан. Той нямаше желание да търпи подобна драма, защото забавяше обяда му.

Джини погледна от съпруга си към сина си, накрая към снаха си, пръстите ѝ все още стискаха златните халки на колието, устата ѝ беше отворена, сякаш търсеше думи, за да обясни грешката си.

— Ами... не знам — отвърна най-сетне тя. Джулиан изсумтя като магаре.

— За бога, Джини, как така не знаеш. Поканила си и двамата, нали? Какво според теб ще се случи — ще се видят и изведнъж ще разберат грешката си и всичко ще бъде наред ли?

Джини се огледа, обзета от паника. Не знаеше какво да им каже. Всички ѝ бяха ядосани. Имаха основание. Беше объркала нещата и се налагаше да измисли начин да ги оправи. Кажи истината, повтаряше винаги майка ѝ, след като бе допуснала грешка или счупила нещо, когато беше дете. Просто кажи истината и няма да имаш неприятности. Сега можеше да каже истината, беше сигурна, докато оглеждаше ядосаните лица на хората от семейството си. Не можеше да им каже, че причината, поради която Хариет и Уил се озоваха заедно, бе, че звънна в дома на Уил и го покани, а той отвърна, че двамата ще дойдат с удоволствие. Не можеше да признае, че съвсем беше забравила, че Хариет и Уил са се разделили, че когато той заговори в множествено число, нищо не ѝ мина през ума, защото бе напълно естествено той да говори от името и на двамата. Беше пуснала на мейла на Хариет подробностите, защото знаеше, че Уил ще ги изгуби, после ѝ се стори малко странно, че Хариет ѝ писа, че е истински късмет, че е свободна, въпреки че ѝ съобщава толкова късно, но реши, че Уил е забравил да ѝ каже. Мъжете вечно забравяха разни неща. Не

че се оплакваше. Не можеше да им каже, че си спомни, че двамата вече не са заедно едва преди няколко минути, след като драмата се разрази и Хариет забеляза Уил и Колет навън, но все още не успяваше да си спомни кога и как е станала раздялата им. Отчаяно се опитваше да си припомни, да раздвижи спомена, който се криеше някъде дълбоко в ума ѝ, и същевременно да скрие факта, че я обзема паника, че е напълно вдървена от страх, защото знаеше, че нещо не е наред с нея и няма никаква представа какво точно ѝ става.

Обърна се към Джулиан и протегна ръка към него. Не можеше да каже на всички, но на него можеше. Щеше да го помоли за помощ. Щеше да каже на Джулиан след уикенда, тогава да поговори с него. Сега обаче трябваше да изглади нещата, за да изкарат уикенда без каквито и да било сътресения.

— Джеймс, мили, може ли да си кажем няколко думи насаме?

— Голям гаф, очевидно съвсем случаен. — Изи погледна боядисаната в бяло врата на кабинката в тоалетната. — Джини те моли да я извиниш.

— Имейл — подсмърчаше Хариет. — Да.

— Джеймс казва, че той е поканил Уил. Не знам дали е мислел, че Джини иска да го покани, или просто се е разсейвал или нещо друго, но това е истината. Аз съм омъжена за идиот, мила, и по-късно ще му изтегля ушите и ще разбера какво точно се е случило, но сега би ли излязла от тоалетната?

Последва дълго мълчание и вратата на кабинката се отвори. Лицето на Хариет беше порозовяло, а очите ѝ — подпухнали. Държеше полуразпаднал се къс тоалетна хартия.

— Добре. И това е нещо. Хайде сега да вървим в стаята ти, за да ти направя нещо за пиене и да ти напълня ваната. Това е съвършеният лек за всички беди.

— Няма да остана, Изи. Не мога да седя тук цял уикенд и да го гледам как пърха около малката дванадесетгодишна кака. Коя е тя?

— Разбрах, че се казва Колет.

Хариет изсумтя.

— Естествено. Колет. — Тя се погледна в огледалото, докато студената вода течеше на китките ѝ. — Мама му стара — въздъхна тя.

— Ти знаеше ли? — Погледът ѝ улови погледа на Изи.

— Не. Честна дума. Щях да ти кажа.

— Наистина ли?

— По всяка вероятност. — Изи приседна на ръба на мивката. — Да. Ако знаех, че има нещо сериозно.

— Сериозно ли е? — ококори се Хариет. Изи сви едното си рамо. Не смееше да изрече онова, което мислеше. Хариет обаче го каза вместо нея. — Разбира се, че е сериозно. Той не би довел някоя, с която просто се забавлява за кратко. По дяволите.

Посегна към чантата си, извади коректор и започна да го нанася под очите. Битката бе предварително изгубена, защото плачът беше оставил кожата ѝ силно зачервена и нищо не можеше да се направи. Докато подсмърчаше, тя се опита да намери спиралата си. Майната му на Уил. Майната му на Уил. Майната му и отново *майната* му и на тъпата Колет. Колет. Що за идиотско, префърцунено и скапаняшко име бе това? Подобно име беше само за нежно момиченце. Собственичката със сигурност се подписваше с разни драскулки и засукани нещица. Сигурно слагаше и сърчица или усмихнати лица под писмата си.

— Какъв е този пръстен? — кимна тя към дясната ръка на Изи. — Хубав е.

— Ами... — Изи разпери пръсти. — Имам го от известно време.

— Така ли? Не съм го виждала досега.

— Започнах да го нося от сравнително скоро. Искаше ми се да променя нещо по ръцете си. — Тя се усмихна, след това подпря пръсти на ханша, за да прикрие пръстена.

— Ами ти? Излизала ли си... срещала ли си се с друг след Уил?

— Я стига, Изи. Ако искаш да кажеш „изчукала“, просто го кажи. Разбира се, че съм.

— С кого?

— Не го познаваш. — Хариет се наведе над несесера с грима, за да избегне погледа на Изи. — Един, с който се запознах в бара. Всъщност двама са.

— Симпатични ли бяха?

Хариет кимна.

— Да. Забавлявам се, не се притеснявай. — Тя се ухили на Изи с надеждата изражението ѝ да бъде закачливо, като на типичното неомъжено момиче, свикнало да вилнее из града, точно за каквото се

надяваше приятелката ѝ. В никакъв случай нямаше да признае, че ѝ е било противно, че едва е издържала мъжете, с които се бе срещала, и нощите, които бе прекарала с тях. Мразеше себе си, задето все още го правеше.

Първият беше мъжът от „Краун“, който я беше заговорил, когато Уил ѝ върза тенекия. Върна се в заведението няколко седмици след Нова година, през януари, когато повечето хора бяха на диета или не пиеха, или просто нямаха пари. Имаше обаче чувството, че ще го завари там. Така се и оказа. Погледът му срещна нейния още с влизането в пъба и тя отиде направо при него, защото знаеше, че ако се поколебае, силите ще я напуснат.

— Все още ли искаш да ме почерпиш с чаша вино? — попита го тя и той я погледна така, сякаш не можеше да повярва на късмета си, макар да се опита да го прикрие с небрежна веселост, след което я поведе към бара и поръча бутилка бяло. С него не беше толкова страшно, колкото ако бе избрала напълно непознат. Той ѝ се струваше познат, макар съвсем малко. След него вече беше по-лесно. На всеки две седмици излизаше сама, избираше си някой мъж, правеше секс с него и си тръгваше. Винаги ходеха у тях, така че да няма неудобни моменти, ако той откажеше да си тръгне. Всичко беше наред. Когато се прибереше, не стоеше под душа часове наред, не лежеше будна, не се мразеше, нито един от тези непознати мъже не ѝ се бе сторил достатъчно привлекателен или интересен, за да пожелае да го види отново. Чувстваше се отегчена, нещастна, а като прекарваше няколко часа с мъж, забравяше, поне за известно време, колко ѝ е мъчно, правеше се на добро момиче, след това се прибираще у дома и се напиваше. На сутринта се събуждаше и за известно време всичко беше наред, защото бе все още сънena, но след това действителността я връхлиташе, тя отваряше очи и виждаше, че не е в познатата спалня, която делеше с Уил от години, прозорецът беше на различно място, въздухът дори беше различен и тя лежеше просната по средата на леглото, вместо да се сгуши в единия край, въздишаше и си пожелаваше отново да заспи.

Само че нямаше никакво намерение да разкаже това на Изи.

Изи започна да чопли нокти.

— А има ли шанс някой от тези мъже да... ще започнеш ли връзка с някой от тях?

Хариет поклати глава. Поне за това можеше да отговори честно.

— Не. Не искам друга връзка. Не и сега. — *Искам Уил*, каза си безмълвно тя. *Искам единствено Уил*.

— Беше много по-лесно, докато ходехме по срещи, нали? Не мога да си представя какво е сега. Ако не искаш връзка, има интернет. Напоследък всички го правят.

— Ние не сме ходили по срещи. Там е работата. Ние просто изчуквахме приятелите си. Само че в един момент оставах без приятели.

Хариет замълча.

— Я майната му на всичко. Няма да си ходя. Не искам да прекарам уикенда в онзи противен апартамент, да зяпам стените и да се натъпча с меню за двама от „Ем енд Ес“. Няма да ги оставя само те да се забавляват. Оставам, ще отида на масаж на лицето, ще изпия чаша шампанско, докато съм в банята, и ще прекарам една приятна вечер в компанията на приятелите си, ще отпразнувам рождения ден на Джулиан. Освен това ще изглеждам върховно, а малката госпожичка Колет може да си завре двадесетте и три години отзад.

Изи вдигна ръка и Хариет я шляпна доволно. Изпъна рамене и даде знак на Изи. Тя вече изглеждаше и говореше по-уверено, макар да не се чувстваше така.

— Хайде, ела да намерим моята стая, преди да съм решил нещо друго.

Остана доволна, че си беше взела повече от един тоалет и че се беше спряла в Уестфийлд, когато идваше насам. Уж щеше да купи само подарък за рождения ден на Джулиан, но се отби в „Райс и Уисълс“. Чувстваше се виновна, защото откри, че е доста скъпо да живееш сама, но сега изпита облекчение. Застана в средата на стаята, доста натруфена, но удобна стая с камина, дрехите — пръснати върху леглото, косата ѝ — мокра, кожата на лицето — мека от масажа, и прецени възможностите.

Едната рокля, в тъмносиньо, бе от пролъскваща материя, стоеше по тялото и в нея изглеждаше много секси. Дали не беше прекалено секси? Не искаше да изглежда като някоя похотлива лелка на фона на младежката свежест на Колет. Всъщност на колко беше малката? По

всяка вероятност на двадесет и три, може би на двадесет и четири. Щеше да е доста притеснително. Нататък. Можеше да облече черни впити дънки и сако, да навие ръкавите над лактите, а отдолу да си сложи бежовия копринен топ. Щеше да завърши тоалета с убийствени токчета. Имаше още една рокля, черна, права, от копринена тафта, която не беше чак толкова предизвикателна, но с колан и разкопчани горни копчета щеше да има закачлив вид. Точно така. Тя щеше да бъде. Свали хавлиения халат и я облече, сложи тънък лачен колан и изпъна роклята. Червено червило, голи крака, високи обувки и щеше да е върхът.

Едва сега си спомни, че Уил ѝ беше купил роклята. Бяха в Банкок, преди да отлетят за Пукет, и я видяха в един бутик. Той не я купи тогава, беше се върнал тайно и същата вечер я остави увита в пурпурна хартия от нейната страна на леглото. Тя я носи много и той я харесваше всеки път, когато я виждаше в нея. Винаги я бе харесвал, поне докато тя не съсипа всичко.

Престани, веднага престани. Погледна се в огледалото и си сложи черна очна линия, като я изтегли в краищата на очите. Колет беше по-млада от нея, по-дребна и по-руса, но тя беше по-сексапилна и се чувстваше сигурна в себе си, стига да успееше да запази тази самоувереност. А пък Уил бе от мъжете, които харесваха жените със сексапил и сексуалният му живот с Хариет открай време беше върховен. Те не се превърнаха в една от онези двойки, които вече не го правят, чиято липса на секс се превръща в майтап, който никой не намира за забавен. Тя беше жената, която всички познават, а пък тя познаваше смешните лафове на семейството, минали истории, темите, които биха дали живот на разговора, вицовете, на които всички се смееха. Тя беше от вътрешния кръг, докато Колет, русата, мъничка, съвършена Колет, беше външен човек. Хариет може и да бе изгубила Уил, но нямаше намерение да изгуби мястото си в тази група приятели, в семейството, място, което бе нейно години наред като приятелка на Каролайн и гадже на Уил. Вече може и да не му беше гадже, но приятелството с останалите си оставаше. Щеше да покаже на Колет, че мястото е нейно. Хариет приглади полата на роклята по бедрата си и се отправи към салона за вечеря.

— И постъпих на работа при татко — разказваше Колет в другия край на масата, — и оттогава съм все там. Отговарям за вътрешния дизайн — завърши гордо тя.

Уил се приведе напред, прехвърлил ръка на облегалката на стола ѝ.

— Така се запознахме. Бащата на Колет има фирма за недвижими имоти, от която купих няколко от ваканционните вили за Хари Бътлър.

— Колко удобно — измърмори Хариет от мястото си в далечния край. Залата беше дълга, доста тясна, в бежово и кремаво, с акварели, изобразяващи ловни сцени, които Хариет забеляза, че Колет огледа неодобрително, когато влезе. Трябваше да преодолее това отношение, ако искаше да остане с Уил. Бяха стигнали до основното ястие; ордьовърът — див гълъб и гъбен терин, на който Колет сбърчи вирнатото си носле, току-що бе вдигнат и трима сервитьори поднасяха филе Уелингтън и сребърни чинии с бейби зеленчуци. Хариет се усмихна на единия, докато внимателно ѝ сервираше ястието.

— Как върви? — обърна се към Уил Андрю Ратбоун, брата на Джулиан. Той беше надут мъж, директор на фирма за доставка на медикаменти, с кръгло шкембе, докато Джулиан беше слаб, източен; не сваляше бифокалните си очила, които му придаваха ококорен вид. Освен това раменете му бяха по сипани с пърхот. — Джулиан ми каза, че е инвестирал в новото ти начинание. На мен ми се струва малко нещо пирамида. Убеди ме, че не съм прав.

Инстинктивно, по стар навик, Хариет настръхна и бе го това да скочи в защита на Уил и едва не заговори. Той обаче никак не се притесни, разсмя се и сви рамене.

— Не се налага да те убеждавам, Андрю. Купищата пари, които ще изкарам за брат ти, ще свършат тази работа вместо мен. — Той погледна Андрю в очите и вдигна чаша. — Наздраве.

Андрю изсумтя и насочи вниманието си към Колет.

— А ти сигурно си решила, че си попаднала на златна мина, а? Сигурно е така, след като той се кани да забогатее.

— Андрю! — повиши глас съпругата му, едра, сериозна жена. — Много си невъзпитан. Горкото момиче едва се е запознало с всички ни.

Не му обръщай внимание, миличка. Той си мисли, че всички на този свят се интересуват единствено от пари, също като него.

Колет ѝ се усмихна, а след това и на Андрю.

— Не се нуждая от мъж, който да ме издържа, господин Ратбоун. Баща ми ме е осигурил доста щедро.

Андрю Ратбоун изгрухтя. Хариет погледна Каролайн и изви очи с досада. Каролайн се изкиска и побърза да лапне нова хапка. Барт се наведе и прошепна нещо на ухото на съпругата си, а тя кимна с усмивка, докато го слушаше. Хариет извърна поглед. В такива моменти ѝ ставаше тъжно заради малките знаци на близост, начина, по който ръцете им се докосваха, докато вървяха по улицата, дори останалата част от телата и умовете им да бяха заети с жестикулиране или носене на багаж, начина, по който единият поглеждаше към другия край на стаята и привличаше вниманието на половинката си е почти незабележимо движение, леко кимване с глава или извивка на устата, която означаваше „ела да ме спасиш, защото този тип ще ме умори“ или „налей ми още малко“, или „нали ти казах, че до десет трябва да сме си тръгнали, а сега е почти и половина; знаеш, че утре ще ставам рано“; неизреченият език на връзката им, само техен, много таен; начина, по който тя преглеждаше менюто в ресторанта и разбираше какво ще поръча Уил, както и той знаеше какво ще поръча тя. Тъкмо тези неща ѝ липсваха.

Хариет въздъхна и вдигна поглед към далечния край на масата и забеляза, че Уил я наблюдава напрегнато, сериозно. Тя не помръдна. Отвърна на погледа му. В другия край на масата Каролайн се размърда притеснено, забелязала размяната на погледи, и си пожела да не последва скандал.

Хариет задържа погледа на Уил още малко, след това вирна глава така, че роклята да се отвори на врата, и се обърна към Джеймс. Нека гледа, щом иска.

Той не я беше заговорил, откакто слязоха за вечеря и се събраха във фойето на хотела за коктейли преди вечеря. Гостите бяха заели почти цялото малко пространство. Бутилките шампанско бяха отворени, купички маслини бяха поставени върху полирани помощни масички, стана леко неловко, когато слязоха и по-възрастните заоглеждаха необичайното попълнение от млади гости. Хариет внимаваше през всичкото време да е в противоположния край на

помещението, далече от Уил и се стараеше да не се отделя от Изи или Каролайн.

— Аз към Хариет, приятелка на Каролайн от ученическите години — напомни тя на семейство Картрайт и другите приятели на семейство Ратбоун, подчертаваше близостта си с Каролайн, за да не стане объркване, наблюдаваше израженията на лицата им, докато те кимаха, приемаха напитките и започваха да си шушукат.

— Сигурна съм, че беше заедно с онова приятно момче Уил... Той обаче държи за ръка друго момиче, така че двамата не са... Красавица, нали... Просто казвам, мили... Много модерно го дават...

Чувстваше се странно да е в същата стая с него толкова дълго и да не си кажат и дума, да не се пошегуват как Джини се суети, че маслото не е солено, или да се спогледат многозначително, когато Изи настръхна, щом чу определението работеща майка, подхвърлено от стар приятел на семейство Ратбоун Странно бе, че не е до него.

Стига с твоите тъпотии, скара се тя на себе си. Не е секси. Дръж се спокойно, без да трепваш, самоуверено. Да се представя, че не й пука, се оказа по-трудно, отколкото си мислеше.

Погледна наляво, след това и надясно, за да поговори с някого, но и Джеймс, и Стюарт Синклер си говореха с други гости. Затова привлече погледа на Изи и ѝ кимна към вратата. Основното ястие беше изядено, така че можеха да палнат по една цигара набързо, без да бъдат обвинени, че се държат невъзпитано. Изи кимна и вдигна пръст. Една минута.

На излизане в коридора Хариет спря. Пред нея беше застанала Джини, обърната към стената. Стори ѝ се, че разглежда малка картина, закачена на нивото на очите, но нещо не беше съвсем наред.

— Джини? — Хариет тръгна към нея. Цялата тежест на тялото ѝ беше на дясната страна. Лявата страна изглеждаше неподвижна, сякаш парализирана. Беше протегнала ръка пред себе си, докосваше стената, сякаш се опитваше да запази равновесие. Тя кимна едва забележимо и вдигна очи към Хариет.

— Да, да, добре съм — отвърна тя и премести бавно левия си крак първо назад, после напред, без да отделя ръка от стената.

— Не ми изглеждаш добре.

— Просто... — Джини говореше бавно, думите бяха леко завалени. Едва се забелязваше, дори някой застанал по-далече нямаше

да разбере, но Хариет беше близо и се вслушваше внимателно. — Вълненията и шампанското ми дойдоха много. Ти върви.

Хариет докосна рамото ѝ.

— Сигурна ли си? — Не искаше да я злепоставя, като се отнася към нея като към инвалид, но нещо не беше наред. Джини най-сетне се изправи, отдръпна ръка от стената и се обърна с усмивка към Хариет.

— Престани да се тревожиш, Хариет — отвърна остро тя. — Вече ти казах, че шампанското ми дойде много и кръвта нахлу в главата ми. Да вървим да похапнем десерт, какво ще кажеш?

Тя забърза по коридора към трапезарията в скромната си зелена рокля и удобни ниски обувки. Хариет сви рамене. След като Джини казваше, че е добре, нямаше смисъл да спори.

В трапезарията кипеше оживление. Пудингът беше поднесен, по масата бяха пръснати изцапани с шоколад лъжички. Гостите се бяха разместили, разговаряха с хора, които досега бяха седели далече от тях, но с които искаха да си кажат няколко думи, с които се чувстваха приятно. Навсякъде имаше недопити чаши шампанско; хората бяха стигнали до онзи етап от вечерта, когато не помнеха къде са оставили чашите си.

— Голяма грешка е да се направи подобно парти за две вечери — рече Уил на Хариет. — Хората се увличат още първата вечер. Спомням си ергенското парти на Джеймс. В петък вечерта така се отрязахме, че половината дори не можах да се върнат в хотела. Съботният картинг беше пълен провал, или по-точно казано голям зор за хората, които работеха на трасето.

Хариет не се обърна. Седеше в края на масата. Допреди малко обсъждаше с Изи новите идеи на приятелката си за кафенето, докато бебешкият монитор не светна в червено и Изи не се втурна нагоре, за да провери какво става. Хариет си пое дълбоко дъх. Долови одеколona с дъх на дърво и познатия, неописуем аромат на кожата му. Пръстите ѝ потръпнаха. Споменът как го докосва се върна на секундата.

Посегна към почти празна чаша шампанско и я изпи.

— Да, помня. Ти дори не можеше да говориш, когато се прибра в неделя вечерта. Вонеше цяла седмица. Нали помниш, на смърт.

Уил се разсмя.

— Имах чувството, че съм мъртъв. Господи. Повече не мога. Прекалено стар съм.

— Ами — Хариет огледа трапезарията, семейства Картрайт и Ратбоун, стиснали чаши със скъпо вино, безупречни сака Жак Вер и скъпи перли, — аз не бих се притеснявала. Това празненство няма да се развилнее.

— Няма. — Той замълча за кратко. — Искаш ли бренди?

Тя си пое дълбоко дъх. Двамата се напиха с бренди на първата си среща, преди много години. Беше евтино бренди, защото останаха толкова дълго в ресторанта, че почти навсякъде беше затворено. Отидоха у Уил, а там нямаше нищо друго за пиене.

— Ужасно необмислено — беше се извинил той, докато наливаше щедро количество в широка чаша. — Не мога да повярвам, че съм толкова глупав. Не успях да се представя както трябва. — Тя обаче не искаше той да се представя добре. Двамата изпиха почти цялата бутилка, на сутринта си опекоха сандвичи със сирене и танцуваха на музиката на „Бон Джоуви“.

— Да, благодаря — отвърна тя, след това не се сдържа: — Ами Колет?

Той я погледна. Хариет все още не бе срещнала очите му.

— Отиде да си легне — отвърна тихо той. — Умори се.

Хариет прехапа устни и преглътна забележката, че децата трябва да си лягат рано, след това го погледна.

— Добре — кимна тя. — Едно бренди ще ми дойде добре.

Седяха в ъгъла на бара, на малка кръгла масичка, на два удобни фотьойла, чашите бренди пред тях. Останалата част от бара беше тиха. От трапезарията се носеха гласове и смях. Семейство Ратбоун продължаваха да празнуват. Беше десет и тридесет.

— И така...

— Как ще...

Двамата заговориха едновременно. Хариет прехапа устни. Уил се усмихна и поклати глава.

— Откога се чувстваме толкова неловко?

Хариет сви едното си рамо.

— Странна работа, нали?

— Как си, Хати? — Уил я наблюдаваше напрегнато. Тя си пое дълбоко дъх. Искаше да го докосне, да протегне ръка и да стисне пръстите му между своите. Усети го, споменът какво е усещането, когато стисне ръката му, се върна, усети мазолестата основа на пръстите му, сухите, топли длани. Погледна го.

— Добре. Нали знаеш.

— Не знам. Никой не иска да ми каже как си. Все едно са решили, че не се интересувам от теб, след като... след като се разделихме.

— А така ли е? — Хариет притаи дъх.

Уил я погледна тъжно.

— Не. Разбира се, че не е така. Надявам се да не е така. Хати, винаги много съм държал на теб. Абсолютно винаги. Мислех, че го знаеш.

Хариет усети, че ще заплаче.

— Откъде да знам? Не съм те чувала, откакто се изнесох. — В гърлото ѝ заседна болезнена буца, тя преглътна и опита да се отърве от нея, въпреки това болката си остана.

— Мислех, че няма да искаш да разговаряш с мен.

Ето че тя се разплака.

— Винаги искам да разговарям с теб. Не искам да говоря с никой друг. — Господи, колко унижително. Досега се справяше чудесно. Няколко думи от Уил и се разкисна.

— Липсваш ми толкова много. — О, боже, беше си обещала да не го казва, дори да не си го помисля, за да не се представи като слабачка, а ето че се разхлипа над чашата с бренди.

Уил се сви над своята чаша, очевидно почувствал се неловко. Това бе моментът, когато трябваше да каже „Ти също ми липсваш“ или просто да стисне ръката ѝ и тогава всичко щеше да бъде наред. Можеха да върнат нещата такива, каквито бяха, беше сигурна, че могат. Той щеше да се отърве от Колет, тя щеше да се нанесе отново при него, да се върне у дома, да се махне от противния апартамент и двамата отново да започнат да се събират с приятелите си, да се карат кой филм да гледат и последните няколко месеца щяха да останат в миналото.

— Съжалявам — рече той, но така и не срещна очите ѝ. Съжалявам. Това ли бе отговорът на *Липсваш ми толкова много*, все едно да кажеш на някого, че го обичаш, а той да ти отговори с

благодаря. На Хариет ѝ се прииска да се скрие под стола и да се свие на топка. Вместо това тя изпи на един дъх чашата бренди, огледа се, за да привлече вниманието на бармана, и поръча още една.

— Господи — рече Уил и потри лице с ръце. — Прецаквам всичко, нали? Не исках, не... Разбира се, че ми липсваш, в известен смисъл...

Хариет чу как от гърлото ѝ изскочи звук, подобен на пролайване.

— В известен смисъл. Ясно.

— Не е това. Виж, разбира се, че ми липсваш. Просто е необичайно, че не си до мен. Бяхме заедно толкова дълго, нали? Трудно се свиква, но...

Тя си пое дълбоко дъх.

— Но сега си имаш Колет.

Уил замълча и кимна.

— Може би се мотяхме заедно твърде дълго. Може би беше добре, че настоя да взема решение.

Хариет не отговори.

— Аз се запознах с нов човек, ти също ще срещнеш друг. Невероятна жена си, Хариет. Някой ще извади голям късмет с теб.

Не искам някой да изважда късмет, глупако, помисли си тя. Искам теб. Винаги съм те искала. А сега те изгубих. Тя отмести стола назад.

— Ще взема чашата в стаята си — вдигна тя глава към бармана, когато той ѝ донесе напитката. — До утре.

Неочаквано се почувства напълно изтощена. Цялата ѝ енергия се беше отцедила. Дори нямаше сили да заплаче. Единственото ѝ желание беше да се махне от Уил, от съжалението, което се излъчваше от него, от съчувствието, изписало се по лицето му, и да се сгуши в леглото.

Уил стана и подръпна панталоните си. Винаги правеше така. Познатият навик прободеше сърцето ѝ.

— Лека нощ, тогава — отвърна той и се приближи, за да я целуне по бузата. Тя вдигна лице към него, без да мисли, и го погледна в очите. Той се поколеба. Откъм трапезарията долетя шум, суматоха, но тя не обърна внимание. Приведе се напред, бързо, преди да се спре, и го целуна по устните, притисна лице към неговото, вдъхна познатия аромат. Усети отклика му, естествен, автоматичен, след това той се спря, напрегна се и леко се отдръпна. — Не е много разумно —

прошепна той, но тялото му говореше друго. Стисна лакътя ѝ. — Не е много разумно — повтори той.

— Няма на кого да кажеш — заяви тихо тя.

— Хати... — Той я погледна. Дъхът му бе накъсан. — Сигурна ли си... — Той вдигна ръка към лицето ѝ и докосна с палец устните ѝ. — Знаеш, че ми липсваш — прошепна той.

Хариет кимна.

— Ти ми липсваш — рече тя. Плъзна ръце около кръста му. Усети дъха му по бузата си.

— О, боже. — Гласът на Каролайн се разнесе от другия край на помещението и Хариет отскочи назад, обзета от чувство на вина. Беше готова да обясни, да се защити. — Аз просто... Ние не...

Каролайн обаче не ги търсеше; гледаше към пода, където лежеше майка ѝ, зеленото сако — смачкано, усукано около тялото ѝ, вратът — стегнат, докато тялото ѝ се гърчеше.

— О, Господи — изписка тя. — Някой да повика линейка. Някой да помогне!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Август 2009 г.

Налагаше се да кажат на децата. На Джеймс и Каролайн. Най-добре беше да им кажат заедно. Така нямаше да доведат внуците. И без това бяха твърде малки. Джини нямаше да го понесе.

Тя не можа да разбере, когато ѝ казаха. Стори ѝ се нереално.

— Имате мозъчен тумор, госпожо Ратбоун — бяха казали и първото, което тя си помисли бе, че след като ѝ го съобщават, могат поне да се обърнат към нея на малко име, не с името на свекърва ѝ. За момент отново бе млада булка, все още не привикнала към името си, беше ѝ трудно да напише буквите, когато пишеше чек. Разбира се, че сега беше госпожа Ратбоун, така беше от десетилетия. Самата тя беше станала свекърва, а след това и тъща. Надяваше се да се държи добре със снаха си и зет си.

Само че ѝ беше много трудно — никой не те предупреждаваше колко е трудно — да гледаш децата си с хора, които невинаги вършат нещата както трябва. Неочаквано се налагаше да се въздържа от майчиния импулс, който винаги те е водел, останал още от дните, когато си се навеждала над масата, за да нарежеш печените им картофи, или си ги хващала за ръка, когато пресичат пътя. Веднъж вече го направи с Барт — четиримата бяха излезли на обяд една събота и по пътя към близкото френско бистро тя натисна копчето на светофара и автоматично посегна към ръката му, когато той стъпи на улицата. Той я остави да стисне пръстите му, беше много мило. Не искаше да я обиди, като се отдръпне, позволи ѝ да го преведе, също като отдавна пораснало дете, докато Каролайн не се обърна, видя ги и се разсмя.

— Мамо, той може да се справи и сам — беше подхвърлила тя и Джини се почувства глупаво, изчерви се. Пусна ръката му засрамена, извини му се, а той я погали по рамото и каза, че съвсем не бил сигурен, че ще се справи, че онзи ден едва не го прегазил автомобил на „Пикадили“, защото пресичал разсеяно.

— Както обикновено, гледах блекбърито си — обясни той и намигна, а тя се почувства благодарна, че се държи толкова мило.

Въпреки това... Едва ли всички щяха да се държат толкова мило, за да може тя да се чувства полезна, необходима по начина, по който се беше чувствала, когато децата ѝ бяха малки. Това беше едно от нещата, които най-много ѝ харесваха като майка, чувството, че има цел, че е нужна. Беше нужна, за да върти къщата, беше нужна на децата, на Джулиан. От нея имаше полза. Това обаче беше преди. Сега вече нещата се промениха.

Седна на стола, обърната към лекаря в малката му приемна. Джулиан беше до нея, столът му — обърнат към нейния, обгърнал ръцете ѝ със своите. Спомни си едва сега. Разбира се, че беше госпожа Ратбоун. Така се казваше. Примигна и зачака лекарят да продължи. Кабинетът беше квадратен, той седеше зад елегантно махагоново бюро. На полиците до него се виждаха снимки в сребърни рамки — красива жена, която сигурно беше съпругата му, двамата бяха на парти, единият караше ски, загорелите им лица грееха към обектива. Имаше и сватбена снимка на момиче към тридесетте, облечено в рокля без презрамки, каквито всички напоследък избираха и изглеждаха така, сякаш се бяха увили в хавлиена кърпа, но модата беше такава. След това същото момиче държеше бебе, момиченце, ако можеше да съди по дрешките, макар да не бе съвсем сигурна. Човек трябваше много да внимава. На хората не им ставаше приятно, когато сбъркаш. Важното беше, че той имаше семейство, деца, внуче, което беше хубаво. Защо пък да беше хубаво? Не знаеше защо, но бе сигурна, че е така.

— ... фронталният лоб — обясняваше той тихо и спокойно, — за съжаление, на доста проблемно място... — Тя се насили да се съсредоточи, да внимава. Трябваше да внимава много. Онова, което той казваше, изглежда, беше важно, макар да не успяваше да разбере защо, не разбираше каква връзка има с нея. Дали не трябваше да си води бележки? Посегна към чантата си, за да извади бележник и химикалка, за да запише онова, което той ѝ казваше. По-късно, когато се приберат, щеше да ги прочете.

Така и не взе чантата, защото нещо я спря. Нещо ѝ попречи. Опита се да раздвижи отново лявата си ръка, да я протегне към пода. Движението беше съвсем простичко, но така и не успя. Ставаше точно както в хотела, помисли си тя, когато цялата ѝ страна се вкамени и тя

се престори пред Хариет, че е пияна, че разглежда картината на стената. Сякаш командите на мозъка не действаха, сякаш се бе получила засечка в командния център. Престана да опитва.

— Добре ли сте, госпожо Ратбоун? — попита лекарят.

— Да, да. Съвсем добре — отвърна тя. Гласът ѝ прозвуча малко гърлено и тя застана неподвижно. Не искаше да привлече вниманието към себе си и да създава суматоха. Сигурна бе, че вдървяването ще отмине само. В момента обаче имаше по-неотложен проблем и това беше Джулиан. Той стискаше силно ръката ѝ, а лицето му беше мокро от сълзи. Защо плачеше с толкова тъга? Сърцето ѝ се сви заради него. Джулиан никога не плачеше или почти никога. Беше отронил няколко сдържани сълзи, когато се родиха Джеймс и Каролайн, както и когато тя изгуби бебето между тях; когато отвеждаше Каролайн към олтара. Имаше и сълзи, когато се случи онази ужасна неприятност с... приятелката му. Това бяха не повече от шест случая за повече от четиридесет години.

Сега обаче той плачеше, без да се сдържа. Хлипаше, раменете му се разтърсваха, а свободната му ръка беше покрила лицето. Тя виждаше единствено очите под гъстите вежди, започнали да посивяват. Беше толкова разстроен, че тя нямаше сили да го гледа.

— Шини — зашепна тя, — не плачи, мили. Всичко ще се оправи. Нали така? — Погледна лекаря за уверение. Той щеше да каже на Джулиан да не се безпокои. Вдървяването от дясната страна я отпускаше и тя отново се почувства по-добре. Не помнеше какво ѝ беше казал лекарят, но щеше да го помоли да повтори. Внимателно пусна ръката на Джулиан и успя да вдигне чантата, този път без всякакво усилие, извади малкия бележник с кожена подвързия и малка химикалка отстрани.

— Много се извинявам, доктор... — Тя погледна табелката с името на бюрото, поставена на много подходящо място. — Доктор Гардинър. Бихте ли повторили. Какво му е на Джулиан? — Сигурно нещо му имаше, иначе защо ще са тук, защо да е толкова разсеян? Горкичкият, изследванията на кръвта и всичко останало бяха толкова добри. Той не можа да понесе, когато я шиха, след като се поряза, докато кълцаше праз лук, и трябваше да чака навън, докато тя...

— Джулиан е добре, госпожо Ратбоун — отвърна лекарят. — Джулиан е съвсем добре, не се притеснявайте. За съжаление, вие не

сте добре.

— Но... а, не... стига глупости — рече тя почти през смях. — Чувствам се добре. Тъкмо изкарах някакъв летен грип, нищо повече. Не беше сериозно. — Обърна се към Джулиан. — Скъпи, хайде да си тръгваме. Благодаря ти, че толкова се грижиш за мен, но наистина няма смисъл. Да се приберем у дома, ще похапнем риба с картопки за вечеря, ще се поглезим.

Джулиан си пое дълбоко дъх.

— Добре. Много добре. — Избърса лицето си с ръка. Беше спрял да плаче, но имаше изтерзан вид, кожата му беше леко посивяла. Стори й се напълно изтощен. Тя протегна ръка и докосна бузата му.

— Колко си добър с мен, мили. Ти си добър човек.

Станаха и Джулиан протегна ръка на лекаря.

— Ще опиша всичко, за което говорихме, в писмо и ще ви го изпратя утре — обеща доктор Гардинър. — Знам, че ви е трудно да поемете толкова много информация наведнъж. Шокът...

Джулиан закима.

— Благодаря ви. Да, благодаря.

Той отново стисна ръката на мъжа.

— Хайде, мили, лекарят има пациенти в по-тежко състояние. Да не отнемаме от времето му... — започна Джини, след това спря. Неочаквано всичко й се изясни, стана изведнъж. Той каза, че тя не била добре. Защо тогава говореше за риба с пържени картофи? Спря и се обърна бавно към лекаря.

— Вие казахте... не казахте ли... казахте, че имам тумор в мозъка?

Лекарят я погледна тъжно.

— Да. Да, за съжаление е така. Заповядайте, седнете отново.

Джулиан шофираше към тях бавно, внимателно заради трафика в централен Лондон. Караше огромно, сребърно комби. Всичките им автомобили бяха комби, откакто се ожениха. Той ги харесваше, защото са просторни и сякаш се плъзгаха по пътя. Джини пък винаги имаше малки, маневрени коли. Сега имаше малко поло, тъмносиньо, копринените косми на Господин Бътъруърт бяха полепнали по

седалките, а меката кошница на пода отпред му позволяваше да се сгушва вътре, когато се случваше да пътуват заедно.

Не че напоследък Джини шофираше често. Беше престанала да изкарва редовно колата преди известно време, мислеше си Джулиан, докато спираше на светофара на ъгъла. Господин Бътъруърт остаряваше, ставаше все по-трудно подвижен и не обичаше да ходи на дълги разходки, затова тя го извеждаше на каишка по поляните близо до дома им, където имаше езерце с патици, подканваше го непрекъснато, а той се тътреше, влачеше каишката и нямаше търпение да се прибере.

Може би това не беше единствената причина, поради която тя не шофираше. Може би обясненията, че иска да свали някой и друг килограм, да се пораздвижи, не бяха нищо повече от празни извинения. Да не би да е страдала, без да си признае. И ако беше така, откога продължаваше цялата тази работа? Не трябваше ли да е забелязал по-отдавна, да е направил нещо? Защо не се беше досетил?

Трябваше да признае, че отговорът е да. Трябваше да е забелязал, трябваше да забележи знаците и да разбере какво означават. Не трябваше да се дразни от поведението ѝ, да се цупи и да се крие в кабинета си, след като затвори вратата и буквално, и метафорично.

Кражбата от магазина е била знак. Беше попитал лекаря, докато Джини беше в тоалетната, където отиде, за да се съвземе, след като най-сетне осъзна какво става, дали има връзка и той бе отговорил утвърдително.

— Това е напълно нетипично за нея — обясни той и отпусна лакти на коленете, преплел пръстите на ръцете. — Винаги е била толкова... толкова добро момиче. Държеше на правилата, настояваше всичко да се върши както е редно. Винаги поддържаше децата чисти, изрядни, също и мен. — Той въздъхна. — Просто реших, че е била... отегчена.

Доктор Гардинър го наблюдаваше с много съчувствие, ала резервирано.

— Тази част от мозъка, където е разположен туморът на съпругата ви, отговаря за контрола над импулсите. Това не е единствената му функция, но е една от тях. Вероятно това е причината за кражбата. Тя не е успяла да овладее импулса, както досега. Не се е съпротивлявала на желанието. Някои пациенти преяждат, при това

редовно, и не успяват да се въздържат. Държат се по начини, които обикновено са недопустими за тях.

Думите му звучаха заучено и Джулиан стисна зъби, за да прикрие нервността си. Лекарят беше добър и той знаеше, че е така. Това бе нещо важно. Джини заслужаваше най-доброто.

Погледна я скришом, тайно и зави по алеята към къщата, а после спря внимателно. Тя мълчеше. Продължаваше да мълчи. Не бе заплакала. Дали наистина бе разбрала какво става? Лекарят ѝ обясни всичко, как туморът е част от мозъка, до която трудно се стига, как няма смисъл да се оперира, за да го премахнат, но най-добрата стратегия е лъчетерапия, за да го смалят и както той се изрази: „Да се намали ефектът на симптомите, които се проявяват в резултат на постоянното му присъствие“. Постоянното му присъствие. Тези думи оприличаваха тумора на хлапе, на немирно хлапе, което непрекъснато настояваше за присъствието на майка си, досаждаше, хленчеше и буйстваше. Събаряше разни предмети, опитваше се да се добере до места, на които не му беше позволено да ходи. Този малчуган се наричаше... Пол. Когато Джеймс беше на две или три годинки, имаше приятел на детската площадка, който се казваше Пол. В онези трудни години, когато децата прохождат, момченцето беше вечно сополиво, не спираше да хленчи и имаше противния навик да събаря разни неща на пода — нарочно, разбира се — когато никой не гледаше. След като един следобед Пол ритна Джеймс в пищяла и му остави огромна синина, счупи една от любимите вази на Джини, като я блъсна с лакът от масата в кухнята, Джулиан най-сетне тропна с крак и настоя пред съпругата си да не кани повече момчето, за да си играе с Джеймс. Това име даде на тумора, на този неканен, нежелан посетител в живота им. Пол. Почувства се малко по-добре, след като помисли и погали Джини по ръката, докато дърпаше ръчната спирачка, преди да слезе. Щеше да се справи с Пол точно както се справи и с малкия непрокопсаник. Със здрава ръка и решителност. Никакви преговори, никакво протакане. Всичко щеше да се оправи. Джини щеше да се оправи.

— Хайде, мила — подкани я той, откопча предпазния си колан и отвори вратата. — Хайде да влезем и да загреем вода. След това ще отида да взема риба с пържени картопки. Ако искаш, ще ги изядем в леглото. Не беше ли записала епизод от „Спешно отделение“, който искаше да гледаш? — Той замълча. Естествено, че няма да иска да

гледа „Спешно отделение“. Какъв глупак. Безчувствен идиот, че това беше последното, което ѝ се гледаше. — Извинявай, няма да е това.

Джини не помръдваше. Той заобиколи от нейната страна и отвори вратата.

— Мога да се отбия до видеотеката...

— Няма да се подложа на лечение, Джулиан — заяви тя, докато той държеше вратата отворена и я чакаше да слезе. — Знам какво ще кажеш — продължи уверено тя, преди той да заговори. — Ще кажеш „Ще помислим“ и „Не е нужно да вземаш решение веднага“ и ще ми отправиш онзи решителен поглед, с който си въобразяваш, че ще ме убедиш по-късно, защото сега няма значение какво мисля.

Джулиан мълчеше.

— Не искам да мисля по този въпрос. Мислих колкото трябваше. Вече взех решение. Не искам да пиля повече време или енергия. Нямам намерение да прекарам времето, което ми остава...

— Джини, недей... — Той не се въздържа. Щом тя спомена времето, което ѝ оставаше, като нещо окончателно, нещо, което не подлежеше на промяна, той не успя да премълчи.

Тя обаче продължи решително, без да се вълнува от мъката му.

Той коленичи пред нея, за да му е по-лесно да откопчае предпазния колан.

— Няма да си пропиля времето, като ходя в болница, седя в трафика, а ти да си губиш времето да ме караш. Знам, че ще го направиш, без да се оплакваш, но не го искам. Не искам и децата да се занимават, да идват и да ме вземат, когато ти не можеш, да се питат и да се тревожат дали следващият сеанс няма да преобърне нещата, да губят часове наред, докато чакат пред лекарския кабинет, за да чуят присъдата. Няма нужда от подобно нещо, те си имат собствен живот.

— Те много те обичат — рече безпомощно Джулиан.

Джини му се усмихна и посегна към ръката му. Той я пое и своята и я вдигна към устните си, целуна я и я погледна. Очите ѝ бяха ясни, блестяха. Човек никога не би разбрал, че ѝ има нещо, че преди час е научила колко сериозно е положението ѝ, че е била обърквана и не е можела да си спомни почти нищо. Сега по лицето ѝ нямаше и следа от недоумение, нямаше я несигурността. Изписали се бяха единствено яснота и решителност.

— Знам, мили — отвърна тихо тя, — тъкмо затова. Това е една от причините. Не е нужно да страдат през всичкото това време.

— Ще се справим заедно, ще се преборим заедно — настояваше Джулиан, макар че едва успяваше да изрече думите. — Ние сме семейство, Джин. Семейство сме.

Тя поклати глава.

— Няма да се борим заедно, любими. Този път нямам намерение да се боря. Това е окончателното ми решение. Моето решение. Цял живот съм правила каквото е угодно на другите, поставяла съм тях на първо място. Ти, децата, внуците. Правила съм го с удоволствие. Било ми е приятно и съм се справила добре, нали?

Джулиан кимна. Това беше самата истина.

— Значи ми дължиш това — настоя тя и гласът ѝ потрепери, а в очите ѝ избликнаха сълзи, но тя ги преглътна с огромно усилие на волята. — Това искам. Правя го за себе си. Ако ме обичаш и ако си истински съпруг, ще ме подкрепиш.

Джулиан не отговори. Той знаеше за какво намеква, тя за онази една ужасна година, когато едва не я изгуби, когато си мислеше, че е съсипал всичко, че е унищожил щастието, за което бяха положили толкова много усилия, за неподходящото си решение, за периода на слабост, когато се предаде на изкушението.

— Как можа? — беше изкрещяла тя с всички сили. Той не бе чувал подобен писък никога досега, дори когато раждаше. — Как можа, Джулиан, и то след всичко, след толкова години?

Онзи следобед бе завел децата при приятели. Когато той се прибра, разбра по изражението ѝ, че знае, докато седеше притихнала, пребледняла на масата в кухнята и отказваше да промълви и дума. Позвъни на майката на Хариет, каза ѝ, че се е случило нещо — „Мама не се чувства добре, за съжаление и трябва да отидем да я видим, но ме е страх децата да не се разстроят“ — а жената се разтревожи, веднага се съгласи да ги вземе и когато видя угриженото ѝ изражение малко по-късно, се почувства още по-голям мръсник. Няколко месеца по-късно, когато майка му наистина се разболя и ненадейно и почина, той си припомни онзи ден, припомни си лъжата и бе сигурен, макар да не бе суеверен, че сам е причинил това нещастие, че е предизвикал съдбата и тя му е отговорила.

— Баба нали ще се оправи, татко? — бе попитал Джеймс на тръгване. Тогава беше на четиринадесет и се стараяше да се държи като мъж, тийнейджърският му гръб — изправен решително, ала очите все още издаваха, че е дете. Джулиан беше стиснал рамото му, отвърщайки уверено, че ще се оправи, и бе изненадал сам себе си с тези лъжи.

Джини обаче не остана чак толкова изненадана. В мига, в който входната врата се затвори и децата не можеха да чуят разправията, тя му се нахвърли, разкъсвана от ярост и болка, заблъска по гърдите му с малките си юмручета.

— Ти, лъжец такъв, ти противен, гаден лъжец. Господи, не мога да търпя лъжите ти, идват ти отвътре, нали? Лъжеш ме от месеци, може би дори от години, нямам представа откога. Колко лъжи си ми наговорил, Джулиан? И на мен, и на децата? Колко? Кажи колко?

Трябваше да я стисне за китките, да се опита да спре пороя от удари, въпреки това тя продължаваше да се бори и удря, докато най-сетне спря и се разплака, което бе още по-лошо. Не искаше дори да го погледне, колкото и да се опитваше да я накара да каже нещо, тя мълчеше, седеше и плачеше, плачеше безутешно. Пред нея имаше писмо, анонимно писмо и снимка. Снимката, която Джини гледаше и не можеше да повярва, сякаш ако я гледаше по-дълго, щеше да се превърне в нещо друго, в нещо по-малко съкрушително. Осем седмици на глупава слабост, това бе достатъчно, за да разбие сърцето на жената, която обичаше толкова много, и да нанесе фатален, както се страхуваше, удар на брака им. Осем безсмислени седмици, които му се искаше да заличи и изхвърли, също както скъса и изхвърли писмото.

— Слушай — беше изкрещял той, — не е нужно да съсипваме всичко, не е нужно. Можем да продължим, Джини, да заживеем както преди. Вече приключи, честна дума. Кълна ти се, че приключи. Да, приключи, преди да е започнало.

Тогава тя го беше погледнала и се разкрещя от ярост, изпищя и стовари юмруци върху масата.

— Не ме лъжи! Престани да ме лъжеш!

Беше излязла бързо от стаята и беше затръшнала вратата, а той чу, че си ляга, и разбра, че поне засега трябва да я остави на мира.

Лъжата се превърна в истина скоро след това. Той излезе от къщата, втурна се по стълбите, без дори да си облече връхна дреха, и

забърза, почти затича към телефонната будка в края на улицата. Искеше да оправи нещата, а не можеше да проведе разговора от къщи. Когато тя се обади, той разбра, че жената, омагьосала го преди няколко седмици, сега му се струва отблъскваща, също като развалено месо.

— Никога повече няма да се срещам и да говоря с теб — беше заявил той спокойно, с безизразен глас. — Ако се видим случайно, ще се престоря, че не те познавам. Между нас няма нищо и никога не е имало. — Изслуша извиненията ѝ, изречени през плач, ала не изпита нищо.

— Много се извинявам — ридаеше тя. — Той е наел частен детектив. Нямах представа, че ще ѝ пише. Нямах да му позволя, честна дума. А тя... — Той беше затворил. Нямах намерение да обсъжда съпругата си с тази жена.

Когато се върна в къщата, събра смелост и се качи на втория етаж. Завари Джини да събира дрехите си в куфар. Разтърси го спретнатият начин, по който тя подреждаше всичко: нямах нахвърляни в безпорядък вещи около нея; внимателно сгъваше ризи и чорапи, така че да попълни празните места около обувките му, без да губи място. За момент остана да я наблюдава, след това приседна на ръба на леглото и заплака, отпуснал чело в ръцете си, раменете му се разтърсваха, нямах сили да вдигне глава и да я погледне, защото не можеше да си намери място от срам.

— Не плачи — заговори тя. Дори не се опита да го успокои, както би сторила с дете, което се събужда след кошмар, ами с неприкрито раздражение, нетърпеливо. Той поклати глава. Не можеше да се спре. — Не плачи! — настоя отново тя. — Нямах право да плачеш. Нямах никакво право.

Тогава го замери с порцеланова крава, фигурка, която ѝ беше купил, докато бяха на меден месец в Шотландия, и тя се счупи, а Джини се разплака безутешно, коленичи на пода и събра внимателно късчетата, сякаш бяха от разбитото ѝ сърце, докато най-сетне той не коленичи на пода до нея и не се приближи, все още разплакан, прегърна я и тя се отпусна в ръцете му, двамата останаха така и плакаха часове, поне така им се стори, докато ставите ги заболяха, главите запулсираха от усилие, а сълзите пресъхнаха от изтощение.

Както бе седнала в колата, Джини затвори за миг очи, изморена от казаното. Беше напълно права. Той наистина ѝ беше длъжник.

Позволи на Джулиан да ѝ помогне да слезе, събра си нещата и се отпрати към къщата.

— Сега — започна тя, докато той я придружаваше по стълбите към входната врата, прегърнал я нежно през раменете. — Какво ще кажеш за риба с картофки?

— Не можеш да го направиш — заяви Каролайн, когато ѝ казаха. Беше стиснала устни в права линия, челюстта издаваше, че едва се сдържа да не заплаче. Бяха ѝ звъннали и поканили двамата с Барт да дойдат на вечеря, също Изи и Джеймс и да оставят децата вкъщи. Те веднага разбраха, че новините са лоши.

— Кажи ми веднага — настоя Джеймс, докато говореше по телефона с баща си. — Просто ми кажи.

Двамата с Джини се бяха разбрали да им съобщят заедно, лично, затова той повтори, че ще ги чакат в седем довечера. И тихо се сбогува. Джини беше опекла две пилета, хляб и бе на рязала салата, имаше сирене и домати от градината.

— Не можеш да вземеш подобно решение — продължи Каролайн. — Не става въпрос единствено за теб, мамо. — Беше облечена в строгите дрехи, с които ходеше на работа, изглеждаше елегантна, изтънчена, но лицето ѝ бе като на уплашено дете. Барт стискаше ръката ѝ и мълчеше.

— Знам, че ти е зле, че ще трябва да изтърпиш какво ли не, но всички ще бъдем до теб, ще ти помагаме. Това е ефект от шока. Няма друго обяснение.

Тя кимна, сякаш да увери себе си.

— Заради шока е.

Джеймс прочисти гърлото си и заговори:

— Най-добре да обсъждаме възможностите за лечение някой друг път, след като приемем фактите.

Той беше блед и съкрушен.

— Не — поклати инатливо глава Джини. — Извинявайте, но няма да стане. Знам, че ви идва много и ви е трудно да го приемете изведнъж. Моля ви да ме изслушате и да проявите разбиране. Много е важно да проявите разбиране. Няма да се подлагам на никакво лечение. Ще ми изпишат обезболяващи и всичко, което лекарите

преценят, че ще ми помогне да ми е по-леко. Ще използвам помощно лечение, от което ще се почувствам по-добре. Акупунктурата оказвала положителен ефект на някои симптоми. Само че нямам намерение да се подлагам на химиотерапия и лъчетерапия месеци наред, след като резултатът е ясен. Няма да го направя.

— Но ти не знаеш! — гласът на Каролайн трепереше, тя стана и пристъпи към прозореца. — Няма как да знаеш, никой не знае! Не знаеш какво ще открият, непрекъснато се правят изследвания. Понякога лекарите грешат, знаеш, че е така. Как е възможно да си такава... егоистка?

Джини се усмихна на дъщеря си.

— Знам — отвърна тя, — трудна работа. — Не отрече обвинението в егоизъм. Нямаше нужда. То дори я ободри.

Каролайн въздъхна от безсилие и се обърна към баща си:

— Татко. Кажи й. Трябва да й кажеш.

Джулиан разпери безпомощно ръце.

— Знам, миличка. Знам, че ти е трудно да го приемеш. Първоначално и аз се опитах да разубедя майка ти, но...

Каролайн тръсна глава и отказа да слуша.

— Не, не, не и не. Не можеш да я подкрепяш, не и в този случай. Просто не можеш.

Джулиан направи крачка към нея, но тя протегна ръка, сякаш искаше да го задържи настрана.

— Мило момиче, не се разстройвай. Недей.

Каролайн се разплака безутешно, риданията й бяха сърцераздирателни, а той пристъпи към нея и я прегърна. Тя се отпусна на гърдите му и раираната риза скоро се измокри от сълзите й.

След малко даде знак на Барт да дойде при тях и прехвърли разплаканата си дъщеря в ръцете на съпруга й. Тя се отпусна на гърдите му, без да протестира.

— Питам се дали си премислила внимателно всичко, Джини — обади се предпазливо Изи. — Мислила ли си как ще се отрази на Джулиан? Как ще се почувства той, когато ти... когато силите ти отслабнат?

Джини изпъна гръб.

— Разбира се, че съм мислила, благодаря ти, че попита, мила — отвърна тя и между жените премина искра на напрежение. — Наблизо

има чудесна клиника с програма за нелечимо болни. Ходихме да я видим вчера, нали? — Джулиан кимна. — Много спокойно място. Имат великолепна градина.

— Господи — изхлипа Каролайн на рамото на Барт. — Великолепна градина. Това е направо чудесно, мама му стара. Важното е да има великолепна градина.

— Постарай се да разбереш, момичето ми. Искам, доколкото е възможно, да ви улесня. Затова го правя. Поне отчасти.

— Онова, което ще ни улесни, мамо, е да знаем, че ти... че ние... че правим всичко по силите си, за да се пребориш — обади се тихо Джеймс. — Говоря за себе си. — Каролайн кимна през сълзи.

— Именно.

— Виждам. Така е от твоя гледна точка, но, за съжаление, се налага да приемете решението ми. От ваша гледна точка това не се случва. Знам, че ви е трудно да го приемете, че ще ви окаже огромно влияние, ще ви нарани ужасно и много се извинявам.

Джини си пое дълбоко дъх и погледна хората от семейството си. Очите ѝ излъчваха спокойствие, но бяха много решителни.

— Само че онова, което се случва, се случва на мен и аз ще се справя по начин, който преценя, по начин, по който умея. Искам смъртта ми да бъде отражение на начина, по който съм живяла. И нямам намерение да умра, докато се боря.

* * *

Каролайн и Барт не останаха за вечеря. Каролайн беше твърде разстроена, прекалено уморена, поне така каза; единственото ѝ желание беше да се прибере, да се изкъпе и да си легне.

— Добре, миличка — кимна майка ѝ. — Ще ти звънна утре.

Каролайн я прегърна, но не намери сили да я целуне. Когато се качиха в колата, тя мълча, докато излизаха на заден по алеята и се спускаха по хълма.

— Не мога да преценя дали съм ѝ бясна или... и аз не знам какво — рече най-сетне тя. — Не мога да повярвам, че татко е приел решението ѝ. Трябва да направим нещо, Барт. Трябва да я накараме да си промени мнението.

Бяха взели такси до дома, тъй като отидоха у семейство Ратбоун направо от работа, и Барт бръкна в джоба си, за да извади портфейла. Каролайн приготви ключовете от апартамента и спря на стълбите пред входната врата. Живееха във висока викторианска къща от червени тухли, разделена на апартаменти, по един на всеки етаж. Прозорците бяха огромни, таваните високи. Истината беше, че Каролайн копнееше за къща. Може би и това щеше да стане, когато най-сетне забременееше.

— Не виждам смисъл, мила.

— Какво? — Тя се обърна изненадано към него. Той вдигна ръка, за да благодари на таксиметровия шофьор, когато човекът потегли, след това затича по стълбите след нея.

— Знам колко ти е мъчно. На всички ни е мъчно. Тя обаче е права. Изборът е неин.

Каролайн плъзна ключа в бравата. Пръстите ѝ трепереха.

— Не вярвам — рече тя. — Барт, да не би да казваш, че трябва да я оставим да го направи? Искаш да я оставим да... да умре ли?

Вратата се отвори, тя влезе бързо и затича по стълбите, като едновременно с това се опитваше да отдели ключовете за апартамента. Трябваше да влезе и да се скрие на сигурно в собствения си дом. Майка ѝ, любимата ѝ майка, която винаги беше до нея, винаги се грижеше за нея. Каролайн и Джини бяха близки открай време. Никога не се бяха карали както останалите тийнейджърки се разправяха с майките си. Каролайн не се бунтуваше, защото Джини никога не ѝ беше давала повод. Тя беше винаги спокойна, мила, внимателна и разумна. Сега обаче искаше да направи това ужасно, егоистично и напълно неразумно нещо. Искаше да захвърли всичко, абсолютно всичко — и брака си, и децата, и внуците, както онези, които вече имаше, така и неродените... целия си живот. Беше готова да го изостави, и то защо? За да не ѝ се налага да се подлага на неприятно лечение. Що за отношение беше това? Що за пример бе това от жената, която все повтаряше на Каролайн да упорства. „Мила, не се отказвай. Можеш да постигнеш почти всичко, стига да упорстваш.“ Сега обаче тя дори нямаше намерение да пробва. Каролайн не я разбираше. Сякаш майка и беше вече умряла и беше оставила друга жена на свое място.

Щом влезе, тя свали самото и го закачи до вратата, изрита обувките и тръгна боса по мокета към кухнята. Имаше нужда от чаша

вода.

— Говориш напълно незаинтересовано — подхвърли тя и остави водата да тече по пръстите ѝ, докато не стана студена, и едва тогава напълни чашата. — Сякаш се решаваше в кой супермаркет да пазарува и дали да си направи нова прическа. Става въпрос за живота ѝ, Барт. Тя ще умре, ако не се подложи на лечение. Ще умре скоро. А на никой не му пука Най-малко на нея.

Изпи чашата до дъно на две дълги глътки и я напълни отново.

— Не говори така — рече застаналия зад нея Барт. — Не представяй нещата така, сякаш ми е все едно. — Беше се обърнал настрана, отпуснал ръце на кухненския плот, лицето му — в профил. Не я поглеждаше, но гласът му прозвуча тихо и предупредително.

— Не ти ли е все едно? — отекна гласът на Каролайн, висок, остър, напълно различен от обичайния ѝ, в който се прокрадваше истерия. Тя самата усети, чувстваше се като ластик, опънат прекалено много, но не успя да се сдържи. В гърдите ѝ се надигаше паника, също като вода в блокиран канал, и тя не успяваше да се спре. — Защото по нищо не личи. Ако се беше случило на твоята майка, всички щеше да ни строиш до леглото ѝ, ако се беше случило на нея, щеше вече да си се качил на самолета, за да говориш с някой скъп специалист в другия край на света, защото тя не би изтърпяла и враснат нокът за повече от пет минути. Само че когато моята майка умира, когато има тумор в главата, Барт, ако можеш да го разбереш, тогава всички трябва да кажем: е, нищо, случва се, поживяла си е добре, чао, чао, Джини...

Той се извърна бързо към нея и тя остана шокирана от изражението, което не бе виждала никога досега, което му придаваше грозен и заплашителен вид.

— Не смей да ми говориш така. Не казвай, че ми е все едно. Не съм идиот. Няма да ти позволя да ме изкараш лошия, разбра ли?

— Извинявай. — Тя бе потресена от гнева му. — Извинявай. Просто покрай всичко, което се случи у дома...

— Какво означава това у дома? Домът ти е тук. Там вече не ти е дом, освен ако сама не пожелаеш.

Тя сведе поглед. Видя, че Барт беше стиснал ръката ѝ. Сигурно затова я болеше толкова много. Кожата ѝ почервяняваше под пръстите му, кожата беше усукана, извита към нея. Тя се опита да се изтръгне, но хвататът му беше силен.

— Барт, пусни ме. Пусни ме.

Той продължи да я стиска и тя чу как бързо и равномерно диша.

— Предпочиташ ли да се върнеш при мама и татко? Да не би да мислиш, че не разбирам нищо, а? — продължи той, без да обръща внимание на молбите ѝ да я пусне. — Защо се омъжи за мен, след като ме имаш за глупак, а? Защо не се омъжи за друг, който да се съгласява с всичко, което кажеш, друг някой никаквец, който ще те следва навсякъде като кученце? Защо?

— Не исках да се омъжа за друг — рече тя, готова да се разплаче. — Исках теб. Обичам те, Барт. Не разбирам. Извинявай. Барт, извинявай. — Не сега. Нямах да го понесе. Имаше нужда от него, да я утеши. — Извинявай — рече отново тя. Този път обаче извинението ѝ не беше достатъчно, той така и не се успокои. Продължи да беснее, гласът му ставаше по-висок, надвеси се над нея, изпълнен с гняв, погледът му премрежен от придошлата кръв.

— Не си се омъжила за никого, защото никой не те е искал. Омъжи се за мен, защото бях единственият, който ти предложи.

— Не. — Тя поклати глава. Не беше вярно. Обичаше го с цялото си сърце, но в казаното от него имаше известна истина и макар да отрече, думата прозвуча фалшиво. Не че беше засипана с предложения за брак, нито дори с предложения и срещи. Това обаче не означаваше, че беше приела Барт като единствената възможност. Съвсем не беше така. Тя не можа да повярва на късмета си. — Защо мислиш така? Барт, моля те, пусни ме, боли. — Той отпусна леко хватката, но не пусна ръка той.

— Ти ме обиди, Каролайн. Обиди ме много.

— Аз ли? Как? Барт, мама...

— Да, знам, тя не е никак добре. Само че не мога да те подкрепям, ако не ми се доверяваш. Ти ми нямаш доверие, така че какъв смисъл има? Какъв смисъл има да продължаваме по този начин?

— Мили, какви ги говориш? Не говори така. Имам ти доверие. Разбира се, че ти имам доверие.

— Не съм сигурен. Твърдиш, че не разбирам, че бих поставил моята майка пред своята, не слушаш онова, което се опитвам да ти кажа... Знам, че си много разстроена, но това не означава, че имаш право да си го изкарваш на мен.

Гласът му беше поомекнал, а очите му излъчваха тъга. Сърцето ѝ се сви, щом забеляза.

— Барт, изслушай ме. Щях да се омъжа за теб, дори всички мъже на планетата да ми бяха предложили брак. Щях да се омъжа за теб, дори да нямаше нищо, дори да беше просяк. Щях да те последвам навсякъде.

— Защото искаш бебе. А аз съм единственият, който ще ти го даде. Ти не искаш нищо друго.

Тя го погледна обзета от недоумение. Едва не се изсмя. Та това беше нелепо. Не можеше да обича Барт повече, отколкото вече го обичаше. Присъствието му беше като кислород, тя копнееше за него. А той разправяше, че за нея нямало значение дали е до нея или не, че искала единствено спермата му като някоя луда, задвижвана единствено от хормоните. Да, отчаяно ѝ се искаше да зачене, може и да го беше притиснала малко със секса по графика, но го правеше за тях, за семейството, което толкова много искаше да създаде. Опитваше се, стараяше се. Цял живот се стараяше.

— Аз... — Не можеше да говори. Сърцето я болеше, гърбът я болеше. Беше напълно изтощена. Не разбираше как бе възможно всичко това да се случи, какво толкова беше казала, че той да се преобрази до такава степен. След това обаче... тя беше в истерия, беше го обвинила в някои неща, които не бяха истина. Очевидно го беше наранила по-дълбоко, отколкото си даваше сметка. Трябваше да се научи да се сдържа дори когато беше разстроена. Сега вече нямаше значение, след като тя беше причината за скандала, важното бе да оправи отношенията им. Тогава можеше да си легне, да заспи и на сутринта всичко щеше да е по-добре, както винаги ставаше, и двамата с Барт щяха да се справят с кризата у дома — с родителите ѝ — заедно.

— Не е вярно, че не искам друго. Не е вярно. — Неочакван прилив на гняв изпълни гърдите ѝ. Как смееше? Как смееше да я обвинява в подобно нещо? — Ако това беше всичко, което исках, не мислиш ли, че вече щях да потърся друг начин да удовлетвори желанието си? — В мига, в който го каза, изтръпна от ужас. — Не, Барт, не исках да кажа... — Беше твърде късно. Той я удари веднъж, силно, в корема и тя се преви, когато въздухът изскочи от дробовете ѝ. Не бе искала да го каже. Не бе виновна, че не забременява, нямаше и причина да мисли, че вината е негова. Просто беше много ядосана,

разстроена, обидена. А сега съсипа всичко. От очите ѝ рукнаха сълзи и покапаха по пода. От устата ѝ излезе дълъг, протяжен писък и тя не можа да го спре. Нямаше сили да помръдне. Вдигна поглед към Барт, както се беше подпряла на стената, и за секунда погледите им се срещнаха. Той спря, вгледа се дълбоко в очите ѝ, след това отстъпи крачка назад и ѝ обърна гръб.

Тръгна по коридора, отвори входната врата на апартамента и дръпна сакото си от закачалката. Тя най-сетне успя отново да си поеме дъх, изправи се и го последва.

— Барт... не излизай, глупаво е...

Той се въртна към нея с блеснали очи.

— Да не си посмяла да ме наричаш глупак. Никога не си позволявай да ме наричаш глупак!

— Не съм! Не исках да кажа, че ти... Барт, извинявай, върни се.

Той обаче изфуча навън, възможно по-далече от нея. Излезе на площадката, облече сакото си, лицето му — като буреносен облак, раменете — изпънати, стегнати от гняв.

— Барт! — чу тя вика си, долови и истеричното отчаяние и изпита омраза към себе си, задето проявява слабост, но отчаянието я завладя и тя не успя да му попречи да напълни устата ѝ с горчилка. Той обаче продължи и тя чу как стъпките му трополят по стълбите.

Нямаше да го понесе. Той не биваше да излиза в подобно състояние, обзет от толкова силен гняв; не биваше да му позволява. Хукна по стълбите след него, стъпките ѝ бяха леки, звукът се понесе след тропота на съпруга ѝ.

— Не можеш да си тръгнеш. Не можеш, не ти позволявам. Женени сме, трябва да обсъдим положението. — Гласът ѝ прозвуча пискливо, жално и макар и обзета от страх и мъка, тя си помисли, че наистина заслужава някой да я зашлеви. Открай време презираше жените, които хленчеха така жално.

— Трябва да се постареем. Трябва да се постареем повече. — Протегна ръка и стисна яката на сакото на Барт, дръпна го назад. Нямаше да го пусне да си тръгне. Трябваше да му покаже колко е важно. Трябваше да го убеди.

Дръпна отново сакото, ръката ѝ — мокра от сълзите, които беше избърсала от лицето си. Докато го теглеше, той се обърна.

— Дръпни се... Махни се от мен...

Перна ръката ѝ, сякаш бе досадна муха. Тя вече се движеше побързо, отколкото беше разумно, обувките се подхлъзнаха на износения мокет и движението на ръката му я извади от равновесие. Стисна с пръсти, но напразно, опита се да се захване отново, но нямаше за какво; краката ѝ изгубиха опора и тя се стовари върху опашната кост, тупна тежко и болезнено върху стъпалото, след това се плъзна надолу по стълбите. Горната част на тялото ѝ се повлече надолу и тя усети как изкуствените влакна на грозния мокет дращят по гърба ѝ.

Докато се свлече до основата на стълбите, ръката ѝ беше извита под нея, тъй като се бе опитала да се задържи, китката пулсираше от болка. Барт бе до нея секунда по-късно, дишаше бързо, очите му издаваха ужаса, който изпитваше; не смееше дори да я докосне.

— Каролайн? Господи, миличка, стой, не мърдай, всичко е наред, тук съм... Глупаче, как може да се подхлъзнеш така?

Той извади мобилния си телефон от джоба и набра 999. Каролайн затвори очи. Нямаше сили да ги държи отворени и да види него или себе си.

— Каролайн?

Гласът му беше сериозен и нежен. Гневът се беше изпарил. Тя отвори очи отново и се вгледа в неговите. Той примигна. Каролайн се почувства объркана. Обзе я облекчение, че вече не ѝ се сърди, че ще се погрижи за нея. Това бе единственото ѝ желание. Когато се надвеси над нея, заговори тихо, но убедително.

— Не говорех сериозно. Вината не беше моя.

Тя го погледна и поклати глава.

— Не, разбира се, че не е, мили. Вината не е твоя.

Той стисна ръката ѝ нежно и я целуна, сякаш я награждаваше за проявеното разбиране.

Джеймс, Изи, Пърл и Алфи щяха да заминат за Корнуол през август. Семейна почивка. Изи затвори кафенето за цял месец, на вратата сложи табела, че ще бъде отворено през септември. Надяваше се да е така. През последните два месеца се оказа по-трудно, отколкото предполагаше. Първоначалният ентузиазъм се беше изпарил, хората вече не проявяваха чак такъв интерес, както в началото, свикнаха, че заведението го има и винаги могат да се отбият, то просто се беше

превърнало в част от квартала. Изи знаеше, че това е много опасен момент — ресторанти и кафенета отваряха по за няколко месеца и затваряха. Случваше се непрекъснато. Тя обаче трябваше да успее. Беше инвестирала твърде много — както лично, така и финансово, така че не можеше да си позволи провал. Но да държи кафенето отворено през цялото лято, след като нямаше да има достатъчно клиенти, за да оправдае разходите, щеше да е финансово самоубийство, така че вместо да се задъхва през целия август, тя реши да затвори и да обмисли нов план за есента. Всички бяха заминали за вилите си в Тоскана и Южна Франция или също като тях по английското крайбрежие.

Тази година нямаха намерение да ходят на почивка. Не можеха да си позволят, не и докато Джеймс все още беше без работа — вече мина цяла година — освен това се притесняваха да оставят Джини и Джулиан, ако заминат за чужбина. Така обаче те също можеха да дойдат. Бяха планирали да пътуват с кола през втората седмица.

— Морският въздух ще ти се отрази добре, Джин, няма начин да е другояче — каза Изи на свекърва си, която отказа първия път, когато ги поканиха. — Искам да си починете хубаво, заслужавате го. — Нямаше намерение да се прави на мъченица, Изи го знаеше много добре, наистина искаше да прекарат добре.

— Но ние искаме да дойдете. Моля те. Ако не друго, направете го заради децата. Те ви обичат толкова много. А и на мен ми се иска да прекарат малко повече време с вас. — Не добави „докато все още можеш“, но и двете разбраха какво се опитва да каже. Накрая Джийн се съгласи.

Първоначално Джеймс не одобри идеята.

— Не можем да си го позволим — призна той, когато му показаха брошурата, и в гласа му прозвучаха паника и раздразнение. — За бога, Из. Не виждаш ли? Нямаме никакви...

— Пари ли? Знам. Разбирам добре, Джеймс. Няма да плащаме.

— Как така?

Тя му се усмихна широко.

— Знам. Наистина невероятно, нали? Сара Лаудър ни предложи.

— Защо?

— Приятелки сме.

— Знам... Така ли? Тя коя е?

— От фитнеса. Двамата със съпруга й Тим идваха на вечеря миналата година. Той е висок мъж, с кръгли очила. Говорихте си за „Нинтендо“.

— А, да — отвърна объркано Джеймс.

— Та къщата е тяхна. Нейна е, тя я е наследила. Няма да я ползват, защото през лятото ще ходят в Щатите и тя не иска да я дава под наем.

— Ако я даде, ще изкара цяло състояние! — Джеймс беше напълно прав. Корнуол беше скъпо място за почивка. Къщите там се даваха за хиляди на седмица.

— Парите не й трябват. Не иска разни непознати да отседат там, а знае, че имаме финансови трудности.

Джеймс се нацупи. Не му беше никак приятно, че не само роднини и приятели, но и случайни познати знаят, че все още не е успял да си намери работа.

— Ами, много благородно. — Стори й се сърдит, но не каза нищо повече. Видя, че Изи вече е взела решение. Освен това тя беше права. Известно време край морето, далече от Лондон, щеше да им се отрази добре.

— Чудесно. Отивам веднага да й пусна есемес. Много се вълнувам! — Тя го беше целунала и хукна на горния етаж.

На мен не ми трябва, беше написал Стивън, а децата ти ще се забавляват. Има предостатъчно място и всички удобства. Моля те, съгласи се. Не искам да пускам обяви, причините са много, а и не ми е приятно да стои празна през най-хубавия месец от годината.

Наистина има всички удобства, помисли си Изи, докато спираше пред къщата след дълго, мъчително пътуване, по време на което Пърл не спря да тормози Алфи, като му вземаше играчките, след това ги размахваше под носа му, достатъчно далече, за да не може той да ги достигне, а пък Алфи искаше да яде на всеки половин час. Спираха пет пъти, изслушаха три диска с приказки, накрая Изи едва издържаше. Джеймс не й помогна; през първите три часа на пътуването спа, след това не спря да се кара на децата. Изи нямаше

представа защо е толкова уморен. Дори не ходеше на работа, не се грижеше за децата; те все още ходеха на градина, както обикновено. Той имаше нужда от време, за да си търси работа, поне така казваше; не искаше да нарушава рутината им, а и сигурно щеше да е без работа само няколко седмици, поне така разправяше. Няколко седмици. Той май се оказа прекалено голям оптимист.

Погледна го в огледалото за обратно виждане. Беше отпуснал глава на прозореца и зяпаше навън. Интересно, за нея ли мислеше, зачуди се Изи. Да не би вече да му липсваше? Захапа кожичката отстрани на нокътя.

— *Стигнахте зададената дестинация* — обади се джипиесът и Пърл се надигна от задната седалка.

— Пристигнахме ли най-сетне, мамо?

— Да, миличка, пристигнахме.

— Тази защо просто не каже, че сме пристигнали? Защо разправя, че сме стигнали зададената дестинация? Не може ли просто...

— Погледни, Пърл. Погледни красивата къща — посочи Джеймс, за да я разсее. — Обзалагам се, че има отделна стая за теб.

Изи се отплесна и остави бърборенето на Пърл да заглъхне, докато спираше колата пред къщата. Вилата беше огромна, с пътека, която отвеждаше на плажа. Чу гласа на Пърл, нетърпелива да я пуснат от столчето, за да проучи всичко, но Изи се обърна към тях.

— Почакайте малко, милички, мама трябва да... да остави колата да се охлади. — Слезе и хлопна вратата. Само минутка. Трябваше й една минута, за да вдъхне въздуха и да отпусне рамене.

Къщата беше боядисана в бяло, предната част по-стара, може би от двадесетте, докато отзад беше съвсем различна, откри тя, когато заобиколи. Беше също като кокошка, която крие най-хубавите, най-меките пера. Задната част беше просторна, модерна, стъклена, светлина и изчистени линии. Дървена пътека отвеждаше на плажа, имаше големи дървени маси и столове, външни отоплителни тела за студените вечери, точно пред стъклените врати. Изи се обърна, заслони очи от слънцето, за да провери дали децата й са добре. Пърл налагаше Алфи с един диск.

— Пърл, престани веднага... — Трябваше да отиде и да ги пусне от колата. Преди това си свали обувките и пръстите й потънаха в

хладния, сух пясък. Истински рай. Беше попаднала в рая и безмълвно благодари на Стивън Гарсайд. Джеймс може да мислеше, а може и да не мислеше за жената, по която въздишаше напоследък, но тя не спираше да мисли за Стивън Гарсайд. Той ѝ липсваше.

Глупаво ли беше да мисли за човек като Стивън Гарсайд, когото виждаше толкова рядко? Никога не го наричаше с първото име, винаги добавяше и фамилията. Същият този Стивън Гарсайд ѝ изпращаше подаръци, малки, които да скрие лесно или в джоба на сакото, или в чантата си, дори в дъното на някое чекмедже. Това за него се беше превърнало в игра, откриването и изпращането на тези малки подаръчета. Лъскаво пени, завързано с червена панделка, оставено на прага на кафенето, малък свитък, пъхнат в панделка, който изпадаше, когато тя развиваше панделката. *Намери пени, вдигни го и то ще ти носи късмет през целия ден.* Пакетче със семена от камбанки. Малко винтидж шишенце, гравирани отстрани с изящно извити букви „И.Г.“, в гърлото пъхната бележка, която гласеше *С надежда...* Цял поток от дребни вещи, които не ѝ позволяваха да спре да мисли за него, караха сърцето ѝ да ускорява ритъма си, уверяваха я, че той мисли за нея непрекъснато, че влага чувство. На фона на летаргичното присъствие на съпруга ѝ, който не проявяваше никакъв интерес, сопваше ѝ се непрекъснато и се затваряше в себе си, почти не ѝ продумваше, когато се връщаше от кафенето, и до такава степен се беше потопил в безсилие и нещастие, че тя не знаеше какво да му каже, за да го утеши, подаръците постигаха желания ефект — замайваха я, теглеха сърцето ѝ към Стивън.

Чувстваше се виновна заради Джеймс. Как иначе? Той беше нещастен, срамуваше се, че все още е безработен, отчаяно се тревожеше за майка си. Само че той отказваше да разговаря с нея по тези въпроси, не ѝ позволяваше да му помогне. Беше я изолирал и накрая тя дори престана да опитва да се доближи до него. Болеше я, че я отблъсква, тя се преструваше, че не е така, а той се чувстваше обиден, че тя вече е престанала да се опитва, преструваше се, че не е, и двамата кретаха по този начин, куцукаха към онзи бъдещ момент в брака, когато щеше да се наложи да се изправят пред истината.

Тя все още не беше предприела окончателната стъпка към изневяратата. Стивън Гарсайд я беше целунал и тя отвърна на целувката. Що се отнася до останалото... отношенията им бяха напълно

благоприлични. От една страна, беше благодарна, че е така. Не искаше да се чувства притисната да вземе решение, за което не бе готова. От друга страна, бе разочарована. Почти и се искаше той да я притисне, да настоява, че трябва по някакъв начин да разсеят натрупалото се помежду им напрежение, да застане пред нея, близо до нея, така че тя да усети аромата на афършейва му и да няма къде да избяга. Да я накара насила да вземе решение. Неправилно ли беше това? Може и да беше. Тя щеше да изгуби най-много, затова щеше да носи отговорност за избора. Знаеше, че е така. Тя обаче винаги поемаше отговорността, поне така ѝ се струваше. Винаги тя водеше. Предложи двамата да се опитат да си направят бебе, след като бяха женени от две години. Когато забременя, изтъкна, че гарсоньерата, в която живееха, е напълно неподходяща за бебе. Тя правеше резервации за почивките, тя планираше излетите, също и сватбата им, тя вземаше всички решения за брака им е Джеймс.

Същевременно не беше сигурна дали да поеме отговорност за края на брака им.

Когато пусна децата, все едно че освободи насъскани за надбягване хрътки. Пърл се измъкна от седалката на мига, а Алфи се затътри след нея.

— Насам. Първо вътре, ако обичате — поведе ги Изи към входната врата. Нямаше да ги остави да се втурнат в морето или да се заровят в някоя пясъчна дюна.

В коридора намери плик.

Накарах Елзи да се погрижи къщата да е удобна за деца, но веднага ѝ кажи, ако имате нужда от още нещо. Май единственото, което не е обезопасено, е морето, което, за съжаление, няма как да укротят. Въпреки че ако бих могъл... Чувствайте се като у дома си.

П.П. Не се притеснявай за счупено/рисулки по стените и т.н. Много по-лесно се чисти, отколкото изглежда на пръв поглед.

Бележката не беше подписана. С нищо не издаваше кой я е написал. Тя я вдигна към лицето си. Миришеше на хартия и тя се

почувства глупаво. Пъхна я в джоба си.

Както бе очаквала, нейната дефиниция и дефиницията на Стивън Гарсайд за „обезопасена“ се оказаха различни. Къщата беше безупречна; пълна със светлина, с бели стени, които веднага се уплаши, че децата ще изцапат въпреки послеписа на Стивън. Имаше просторен хол, който водеше към градината, кухненските врати се отваряха към застланата с дърво пътека, която тя вече видя отзад. Огромна печка и какви ли не кухненски пособия бяха подредени по плотовете. Щеше да се позабавлява славно тук.

На горния етаж се оказа не по-малко луксозно. Спалните бяха просторни, проветриви, всичките с бани с големи вани, обърнати към морето, и огромни мокри помещения, на които би завидял всеки бутиков хотел. Изи усети как раменете ѝ се отпускат, докато обикаляше къщата.

— Това нали е моята стая, мамо, стаята на принцесата? — попита Пърл в мига, в който видя малката стая със скосени тавани и легло с балдахин, което според Изи беше купено наскоро и специално за гостите, също както и по-малкото, във формата на вагон. Алфи се ухили, щом го видя.

— Да, миличка, твоята е. Искаш ли да отидем да вземем нещата ти, за да ги подредим в чекмеджетата? — попита с надежда Изи. Колкото и да бяха подредени нещата на Пърл, всички щяха да се окажат на пода за няколко секунди, щом тя ги разровеше, за да си избере тоалет. Пърл сменяше дрехите със същата бързина като мнението — често, без да се обръща назад.

Изи и Джеймс свалиха багажа от колата и тя направи на Пърл и Алфи филийки със сирене от кошницата с продукти, оставена от Елзи, икономката. Имаше още една бележка в кошницата, пълна с местни вкуснотии — пресен хляб, почистено рачешко месо и огромно парче корнуолско сирене ярг и пита „Сейнт Енделиън“, подобното на бри сирене, което Изи вече си представяше как ще опече с вино и чесън; заквасена сметана и кроасани в хартиен плик, малка кутия, пълна с боровинки и малини, и бутилка пенливо вино. В тази бележка пишеше, че Елзи ще идва по три пъти в седмицата, за да чисти и сменя спалното бельо, да донася въглища за барбекюто и други необходими продукти,

също така можеха да я помолят да им готви, „ако се налага, но трябва да я предупредите ден предварително. Печивата са ѝ специалитет, но по възможност да не готви за повече от двадесет човека за вечеря.“ След това заведе децата на плажа, за да потичат и изразходват част от натрупаната по време на пътуването енергия и да напълнят дробовете си с морски въздух, което щеше да им подейства по-добре от приспивателно. Щом ги сложеше да спят, щеше да направи лингуини с раци за двамата с Джеймс, с прясна паста, много чили и зехтин. Щеше да отвори и бутилка вино и двамата щяха да седнат на терасата, да погледат залеза над морето. Нямаше търпение.

Ако не беше натрапчивото чувство на вина, нямаше да има търпение да прекара такава прекрасна вечер. Стегна се. Налагаше се да преодолее това чувство, в противен случай щеше да съсипе чудесната възможност с притесненията си.

Не беше свикнала с това непрекъснато разяждащо чувство на неудобство. Досега бракът ѝ не беше белязан от изневерите и лъжите, характерни за браковете на приятелките ѝ. Стела и Джони с неприемливо откачените си идеи бяха статукво, според което Джони чукаше всяка, която запърхаше с мигли към него, а Стела се преструваше, че не забелязва. Не можеше да повярва, че е толкова пасивна за човек силен и огнен във всички други области на живота. Хариет и Уил с очевидната си неспособност да продължат напред, независимо заедно или поотделно. Каролайн и Барт с нетърпението си да създадат бебе, което не искаше да дойде.

До неотдавна за двамата с Джеймс никой не се тревожеше, което бе чудесно. Стабилни, постоянни, те бяха двойката, която хората поглеждаха и си мислеха: „Виж, че бракът не е чак толкова лош. Двамата са заедно от колко време? Поне от десет години и си живеят добре, нали?“. Наистина беше така. Двамата бяха доволни, чувстваха се чудесно заедно, макар да не бяха неземно щастливи през всичкото време. Но кой би могъл да се надява на подобно щастие? Подкрепяха се, имаха си доверие, бяха екип.

Изи се изправи от мястото, на което беше коленичила до леглото на Алфи, и нежно премести Бабит, мръсното сиво зайче, което Каролайн му подари, когато се роди, на което той много държеше. В този момент пръстите на детето се отпуснаха и тя използва момента, за да го грабне. Той измърмори насън, нещо неразбираемо в знак на

протест, след това се успокои. Тя въздъхна облекчено; щеше да успее да го изпере, а утре, когато той се събудеше, щеше да е сухо и отново в прегръдките му. Известно време щеше да е подозрително настроен, тъй като плюшеното животинче щеше да мирише на прах за пране, вместо един господ знаеше на какво друго, но това нямаше да продължи дълго. Алфи не помнеше дълго разочарованията и обидите за разлика от Пърл. Момиченцето умееше да се сърди по-дълго и от слон.

Надникна и при Пърл, когато мина покрай стаята ѝ; тя беше дълбоко заспала, сгушила се под завивката също като червей, който се опитва да се завре под земята, бузите ѝ — поруменели. Изи отметна завивките от лицето ѝ. Иначе щеше да се претопли, винаги ставаше така. Сгушваше се под завивките, а през нощта се будеше поруменяла и мокра от пот. Изи се наведе и откряна прозореца, за да влезе малко въздух. Къщата, разбира се, беше с климатик, но панелът ѝ се стори прекалено сложен, а тя нямаше сили да го проучва тази вечер. Пък и не обичаше много климатиците. Предпочиташе морският въздух да нахлуе и да помете паяжините. Вдъхна дълбоко и за момент се наведе през прозореца. Във въздуха се носеше мирис на водорасли, на прясна сол и онзи неопределен дъх, който издаваше, че са на морето и тя щеше да го разбере дори да бе с вързани очи. Вдигна поглед. Небето я остави без дъх. Такова небе нямаше в Лондон — там цареше сивота, смогът, разкъсван на места от оранжевите отблясъци на уличните лампи, понякога успяваше да зърне луната, която надничаше иззад задушливия шал на някой облак. Затова пък тук можеше да види плътната бродерия, която блестеше над нея, осветяваше пътеките около къщата и белите камъни на алеята за автомобили, а въздухът галеше нежно кожата ѝ.

Изи погледна надолу. Не само луната и звездите осветяваха каменната настилка на алеята за автомобили. Чу тихото ръмжеше на кола, гумите изскърцаха по камъните, докато завиваше към къщата. Погледна часовника си. Не бе възможно да е Стивън Гарсайд. Не би направил подобно нещо. Просто не би могъл. Стомахът ѝ се стегна от нерви, тя се отдръпна от прозореца и слезе долу.

* * *

Изи не позна автомобила, който спря пред къщата. Видя стар мерцедес, от онези с дългите предници, които стъпваха ниско. Беше цвят металик, светло жълто-зелен и блестеше в сребристо зелено на лунната светлина. Изи застана на верандата и се загледа в колата. Очевидно бе, че не е Джеймс, а тя бе сигурна, че не е и Стивън. Това бе женска кола, не мъжка, спор нямаше. Съжаление ли я бодна?

Дори да беше, то бе изместено от изненада, докато наблюдаваше двете жени, които слязоха и започнаха да свалят купища багаж на алеята. Всъщност това бяха жена и момиче, забеляза тя, докато се вглеждаше внимателно. Жената беше руса, косата ѝ мека, с измамно небрежна прическа, нагласена на вълни, както през двадесетте, когато прислужниците са се грижели за фризури на господарките. Беше облякла войнишко яке, с еполети, които стърчаха настрани от слабите рамене и огромни ревери, а отдолу се подаваше сатенена материя, много подобна на сатенена нощница. Ботушите бяха от викторианска дантела върху вълнени чорапи. Момичето бе не по-малко странно облечено — с обточено с оранжево пилотско яке, каквото Изи носеше през деветдесетте, докато се моташе по клубовете, с леопардова рокля отдолу и ботуши „Док Мартен“. Изи щеше да се облече по този начин преди петнадесет години.

Тя продължи да ги наблюдава, тъй като не знаеше какво да прави, докато подобно на Мери Попинс с жакардовата си чанта по-възрастната жена измъкна стар пътнически сандък от багажника, след това отскочи, когато едва не затисна краката ѝ.

— Мама му стара, Кас, какво, за бога, си натъпкала вътре? Нищо, тук има предостатъчно място.

Момичето сви рамене и погледна към къщата. В този момент очите ѝ срещнаха очите на Изи и тя се втренчи в нея, без да проговори, без да трепне, докато жената, за която Изи реши, че е майката, макар да не изглеждаше достатъчно възрастна, вдигна поглед от борбата с багажа.

— Я! Здравсти! — провикна се тя и отправи към Изи широка усмивка в наситено пурпурно червило. — Ти сигурно си Изи.

Изи пристъпи напред. Най-сетне успя да се изтръгне от вцепенението.

— Ами, да.

Жената изви вежди. Очевидно очакваше тя да каже нещо друго.

— Ами — започна тя и зарови ръце в джобовете на палтото, а след това извади пакет цигари и подаде на Изи, която си взе, замаяна, объркана, и остави жената да ѝ я запали. — Би ли им помогнала, след като изпушим цигарите? Ти вечеряла ли си? На идване спряхме в „Бъргър Кинг“, но беше гадно, затова не останахме.

Изи поклати глава.

— Още не. Виж, извинявай, но...

Жената вдигна очи към нея, обрамчени с гъсти мигли, които сигурно бяха изкуствени.

— Кажи?

Плътно колие от изкуствени диаманти блестеше на врата ѝ.

— Ти коя си?

Жената я зяпна, след това избухна в звънък смях, който бе толкова заразен, че Изи почти прихна. Почти.

— О, миличка. Аз съм Аманда, разбира се. Аманда Феърлайт. — Тя подаде ръка и направи подигравателен реверанс. — А това е Кас. — Посочи момичето, което се беше настанило на предния капак на автомобила. — Миличка, недей да седиш върху Мейзи, знаеш, че е крехка бабичка, а ти не си малко птиченце както едно време. — Огледа слабите бедра на момичето, след това изви очи към Изи. — Тийнейджъри. Нелепата вегетарианска диета означава, че живее на кафе и донати. Въглехидратите, с които се тъпче, не се отразяват никак добре на скулите ѝ.

Изи кимна.

— Да. Само че... — Тя се поколеба. Как, по дяволите, да каже на тези жени, които очевидно очакваха тя да ги посрещне, че няма никаква представа кои са Аманда Феърлайт и Кас? Не се наложи. Аманда Феърлайт се справи сама. Престана да се кара на дъщеря си и погледна отново Изи, очите ѝ, впити в нея, и на Изи ѝ се стори, че не може да диша. Жената бе невероятно бляскава и привлекателна по начин, който караше Изи да се чувства като недорасло момиченце, което се влачи след невероятно изискана кръстница.

— О, боже — рече бавно Аманда, — мили боже. Значи нямаш никакво представа кои сме, така ли? — Тя се усмихна и поклати глава, зацъка тихо с език.

Изи чу, че входната врата се отваря и Джеймс тръгна към тях, направи няколко едри крачки, след това спря. Жената го погледна през

рамо, усмихна се и поклати глава.

— Виж ти, виж ти, виж ти. Кой е бил лошо момче?

Изи се врътна и се намръщи. Джеймс беше застанал с ръце в джобовете, износеното му яке — разтегнато, лицето — посивяло, свил се, сякаш беше на дванадесет. Приличаше на момченце, което някой е научил да бяга от училище. Господи. Това ли беше тя? Сигурно. Това беше жената. Виж ти. Беше съвсем различна от онова, което Изи си представяше. По-лъскава, по-атрактивна, въпреки това тя не бе и предполагала, че той би започнал връзка с жена като нея. Какъв смисъл имаше.

— Не съм казал, че... — започна Джеймс и замълча.

— Не си казал на съпругата си за нас ли? Май не си. Аз пък реших, че си казал.

— Не си решила нищо. Много добре знаеше. — Джеймс пристъпи напред блед, лицето му изопнато от гняв. — Дошла си единствено за да създаваш неприятности. Не можеш да живееш, без да създаваш неприятности. Открай време е все така.

Аманда изви безупречно оформената си вежда.

— Това изобщо не е честно, Джеймс. Аз обаче реших, че този път е крайно време да се чуе какво става. Така си е.

Джеймс удари с юмрук бедрото си, обзет от безсилие, обърна се и стисна глава в ръце.

— По дяволите. Мама му стара, дяволите да те вземат.

— Ти... — Изи не беше сигурна, че ще намери сили да го каже. Само че се налагаше. — Ти спиш ли със съпруга ми? — Гласът ѝ трепереше и тя се стегна, за да чуе отговора.

Тийнейджърката изпъшка.

— Господи, каква гадост.

Изи я стрелна с поглед. Не биваше да задава подобен въпрос пред дете. Само че какво търсеше момичето тук?

— Така, ти, влез вътре, ако обичаш. Да, ти... — тя посочи момичето с разтреперан пръст. — Кас. Моля те, влез вътре и си отрежи от тортата на плота. Майка ти... двете с майка ти трябва да поговорим.

Кас изви очи и не ѝ обърна никакво внимание, но поне си сложи слушалки. Изи насочи вниманието си към жената, която продължаваше да стои пред нея, докато по устните ѝ трепкаше усмивка. Джеймс така

и не се беше приближил. Това, изглежда, беше потвърждението, което ѝ трябваше.

— Би ли ми казала какво правиш тук? Веднага. Как смееш да идваш в тази къща, където спят децата ми? Ако си въобразяваш, че ще спиш със съпруга ми и просто ще се намъкнеш и никой няма да каже и дума, значи много си се объркала.

— Скъпа, не бих казала, че се намъквам. Намъкването го оставих шестнадесет години назад в миналото.

— Какво? Какви ги приказваш?

— Господи. Изи... — Джеймс изглежда се събуди, направи крачка напред и я стисна за лакътя. — Слушай...

Аманда се изсмя и изпусна тънка струйка цигарен дим.

— Да, мила, стегни се. Очевидно новината ще те шокира.

Изи остана да слуша с отворена уста, докато Джеймс и обясняваше кои са двете жени.

* * *

— Твоя дъщеря ли? Твоята скапана дъщеря тийнейджърка е тук с майка си и двете изглеждат така, сякаш излизат от фотосесия на „Вог“ или някое друго списание, а ти не знаеш какво друго освен „по дяволите“ да кажеш. „По дяволите“ е много точно казано, тъпако. Мама му стара. Всъщност и аз ще кажа по дяволите, за да си дойдат нещата на място.

— Мила...

— Да не си посмял да ми казваш мила. Не мога да повярвам, Джеймс. Наистина не мога да повярвам.

Гласът ѝ се беше променил. Гневът, който ѝ даваше сили, се беше стопил и тя изглеждаше объркана и уплашена.

— Откога е тази работа, Джеймс? — попита тя. — Откога знаеш? Как... — Тя замълча, но той прочете неизказаните въпроси и те запълниха разстоянието между тях.

— Не искам да оставаш тук — рече тя. — Махай се. Вън. Махай се.

— Къде да отида?

— Пет пари не давам. Не искам да те виждам.

— Ами... нали се сещаш? Моята... Аманда и... Те какво?

На Джеймс му се прииска да протегне ръка и да прегърне съпругата си. Тя изглеждаше толкова млада, толкова крехка, толкова отчаяно наранена. Само ако ѝ беше казал. Ако беше по-смел, ако ѝ имаше повече доверие. Едва сега разбра, че е трябвало да ѝ каже. Какъв глупак беше. Естествено, че тя щеше да разбере, но по този начин... Прокле Аманда, но в същия момент осъзна, че вината не е нейна. Наистина не беше. Тя открай време беше неорганизирана, импулсивна, вземаше прибързани решения, без предупреждение. В този момент не му хрумна да попита откъде знае къде са на почивка.

Сигурно вината беше негова. Ако беше казал на Изи... Ако и отново ако.

— Нека останат. Двете с Аманда имаме доста въпроси, които да обсъдим.

Силен страх го стисна за гърлото. Нямаше време да обмисли възможността как Изи и Аманда го обсъждат дълго и подробно, защото секунда по-късно тя навря в лицето му шлифер и ключове от автомобил.

— Вън.

Изи остана в антрето и облегна чело на стената. Тя ѝ се стори хладна и много стабилна. Не можеше ли просто да остане тук? Точно на това място, опряна на стената, и да остави всичко да се завърти около нея. Имаше чувството, че е попаднала в центъра на торнадо, в завихрен циклон, който всмука всички елементи от живота ѝ, които тя беше убедена, че са непоклатими — брака ѝ, доверието в този брак, увереността и семейството, което беше създавала, сигурността коя е и мястото ѝ в света, — и ги беше вдигнало около нея, разпилени, неспособни да бъдат върнати обратно.

Колко бързо бе започнало да се разпада всичко, помисли си тя, само след едно малко, само по себе си недостатъчно важно събитие. Дочут разговор, цигара на терасата, неизказано изречение. Невидима, но на пръв поглед непреодолима бариера се беше спуснала между двамата с Джеймс и тя не знаеше как да я вдигне и дали щеше да успее. Онова, което я плашеше най-много, беше мисълта, че може и да не успее или че не иска.

Беше положила огромни усилия, за да създаде семейството си, за да постигне нещо от нищото, от което бе излязла. Когато се запозна с Джеймс, тя бе отчуждена от родителите си и макар да се виждаше с тях през последните години, тя не ги посещаваше с радост и удоволствие, нито пък имаше желание да възроди връзката им.

— Татко не е лош човек — бе признала тя пред Джеймс, избягвайки въпроса за семейството си колкото можа по-дълго. — Просто е слаб. Изоставил е мама, когато съм била на три, един ден си е заминал. Казал й е, че отива до магазина. Така и не се върнал. Избягал с жената от края на улицата, която го преследвала години наред. Един господ знае защо го е направил. — Двамата лежаха в леглото. Джеймс бе погалил рамото й с пръст, а тя се беше сгушила на врата му. — Между другото, все още е с нея. Така и не са имали свои деца. Тя имала вече две. Не знам. Аз обаче не съм добре дошла.

— Ами майка ти? — бе попитал Джеймс. — След като той ви е изоставил, би трябвало да се сближите.

— Само така си мислиш. — Изи се беше обърнала по гръб и бе подложила ръце под главата. — Аз, разбира се, направих опит да се сближа с нея. Това само я накара да се отдръпне. — Тя бе затворила очи. Не й беше приятно да си припомня тези моменти. — Не ме пренебрегваше. Не и физически. Винаги ми готвеше, винаги имах чисти дрехи, имах всичко, от което се нуждаех. — Тя поклати глава. — Не ми се говори. Не искам да съсипвам уикенда. — Джеймс беше плъзнал ръка под нея и я беше привлякъл отново към себе си, целуна я и се вгледа в очите й.

— Ще създадем ново семейство — бе прошепнал той, — само наше, което никой няма да може да докосне. Аз ще бъда твоето семейство.

Сега си спомни, че същата нощ за пръв път му каза, че го обича, толкова силно беше завладяна от решителността му да я закриля. И двамата го направиха. Бяха се превърнали в семейство един за друг, бяха създали свой свят. Не беше модерно, поне навремето, да приемеш фамилията на съпруга си, когато се омъжиш; еманципираните жени запазваха моминските си имена, не ги сменяха, но Изи никога не се беше чувствала по-свободна, отколкото когато подписа новия си паспорт, шофьорска книжка и кредитни карти с „Изабела Ратбоун“, защото най-сетне можеше да се отърве от спомените и всичко свързано

със семейството си. Не се получи изведнъж, разбира се. Въпреки това стана Ратбоун, за добро или лошо, но по-скоро за добро и бе родила две деца, които носеха фамилията Ратбоун и щяха да продължат рода, а когато беше по-млада, бе завладяна от чувство на завършеност, която дотогава не бе сигурна, че ще постигне.

Сега част от тази завършеност бе заличена от пристигането на Кас и Аманда. Това бе онази част, която ѝ се струваше несъкрушима (или поне така си мислеше тя), увереността, че децата им, Пърл и Алфи, бяха нещо, което двамата с Джеймс са създали заедно за пръв път. Също и споменът, когато откри, че е бременна с Пърл, когато размаха развълнувано пред него малката бяла пръчка и случайно изпръска с урина халата му. Първият ехограф, когато беше пребледняла и разтреперана, когато ѝ прилошаваше от притеснение и сутрин ѝ се повръщаше, когато тревогите отлетяха, щом видя дебелото коремче на Пърл и дългите крака като на жабче на монитора. До края на бременността я наричаха „жабчето“. Ами когато Джеймс ги погледна, след като Пърл се роди, сякаш не можеше да повярва какво чудо е сътворила Изи. Бяха направили всичко това заедно и тя беше първата, беше единствената, която му бе дала тези неща. Неочаквано вече не беше единствената, тя беше и първата. Всички случаи, които помнеше, за него бяха втори път, независимо дали е знаел или не. Знаел ли е наистина? Тя така и не му даде шанс да ѝ каже. Дали е знаел, докато се е напъвала да роди бебето им, че Аманда вече е направила същото с друго момиченце в някоя болнична стая? Той изобщо присъствал ли е, бил ли е до нея, шептял ли е същите думи, за да ѝ вдъхне кураж? Мисълта прониза сърцето ѝ по-болезнено от празните сладки думи, които ѝ шепнеше като любовник. Едно дете бе много по-голямо предателство.

— Няма нищо по-лошо от това да имаш връзка, да дадеш сърцето си на друга — му беше казала тя веднъж, когато беше млада и страстна идеалистка. Сега вече знаеше, че има много по-голямо предателство от отдаването на сърцето.

Усети, че в коридора има още някой и отвори очи. Аманда бе застанала вътре, стиснала в ръка незапалена цигара. Изи все още не знаеше, че това е една от обичайните ѝ пози; ръката с цигарата вдигната, така че пръстите обрамчваха малката брадичка, другата — свита в лакътя, отпусната на талията. Беше си свалила палтото и върху

роклята беше облякла дълга мъжка жилетка. Изи едва сега видя със сигурност, че роклята е нощница.

— Не беше дълга връзка — рече тя и сините ѝ очи блеснаха напрегнато, любопитно. След това се разсмя. — Боже, съжалявам. Говоря така, сякаш наистина сме имали връзка.

— Поне на мен така ми се струва. — Така си беше мислила.

— Ммм. — Аманда стисна цигарата с устни и не каза нищо повече.

Изи нямаше никакво желание да разговаря с тази жена. Тя бе противно самоуверена и имаше защо. Беше красива и нахакана и имаше минало с Джеймс, за което Изи не знаеше абсолютно нищо и олицетворяваше всичко, с което нямаше желание да се сблъсква в този момент. Най-важното обаче беше, че е тук и можеше да даде на Изи отговорите на въпросите, които тя все още нямаше сили да зададе на Джеймс.

Изи се обърна и подпря гръб на стената, въздъхна бавно и дълбоко, след това погледна Аманда.

— Ти обичаш ли лингуини с раци? — попита тя.

Трите седнаха навън, загърнати в дебели жилетки, за да се предпазят от студения вечерен вятър. Може и да беше август, но щом слънцето залезеше, солта във въздуха сякаш се превръщаше в остри кристалчета, които боцкаха лицето. Изи включи отоплителните тела във вътрешния двор и големите свещи във ветроупорните фенери, след това подаде широки чаши с вино (включително и на Кас, макар да знаеше, че е още малка, но Аманда позволи, затова Изи ѝ наля половин чаша с извита вежда. Но пък тя не знаеше много за тийнейджърите и как да се държи с тях.) Най-сетне нямаше какво друго да прави и бе принудена да седне и да се изправи пред развеселения поглед на Аманда. Беше очевидно, че тази жена не изпуска нищо.

— Приключи ли? — попита тя с крива усмивка, докато навиваше на вилицата си лингуини.

— Извинявай — рече Изи по-остро, отколкото възнамеряваше. — Не очаквах гости.

Кас издаде звук, нещо подобно между сумтене и грухтене, типичен за тийнейджърка звук, който накара Изи да стисне зъби,

защото си припомни, че и тя е издавала подобни звуци на същата възраст. Това беше израз на недоволство. Сега вече разбра защо майка ѝ го е мразела толкова много; беше проява на глезотия, издаваше, че момичето се е нацупило. След това потисна чувството. Последното, което ѝ трябваше, бе да се сравнява с майка си, особено по отношение на това момиче, което дори не ѝ беше дъщеря.

— Кас беше на единадесет, когато му казах — започна най-неочаквано Аманда. Това беше друг неин навик, с който Изи все още не беше свикнала. Тя избъбряше нещо или пък подхвърляше въпросите, които ѝ хрумваха, без да се съобразява с останалите. — Преди това нямаше представа, че тя съществува. След това отказваше да я види години наред. Не обръщаше никакво внимание на имейлите ми, кретенът му с кретен. — Тя отпи от виното. — Така че не става въпрос за някаква дългогодишна измама. Всъщност аз трябва да съм му бясна, задето не я бе виждал толкова дълго, мама му стара. Помисли само.

Изи вдигна изненадано поглед, докато Аманда натъпкваше нова хапка паста в устата си.

— Много е вкусно. Аз съм ужасна готвачка.

— Не трябва ли да почакаме, докато... — погледна към Кас. Момичето изви очи.

— Вече знам всичко — тросна се нетърпеливо тя. За разлика от майка си тя ядеше пастата нишка по нишка, използвани вилица и лъжица, за да я навие на спретната спирала, преди да лапне. Ако продължаваше с тази скорост, щеше да ѝ отнеме много дълго време, преди да довърши порцията си. Може би тъкмо това целеше.

— А — отвърна Изи, — ясно.

— Двете с Кас нямаме тайни. Когато си самотна майка и млада като мен, двете просто растете заедно.

Отново погледна Изи с нетрепващи, безкомпромисни очи и Изи бе обзета от необичаен импулс да защити Джеймс от неизказаното обвинение. Едва ли вината е била негова, че ти си била самотна майка, след като дори не си му казала, че си бременна, помисли си тя. Не каза обаче и дума.

— Само не казвай, че сме като сестри — изсъска през стиснати зъби Кас и Изи едва се сдържа да не се изсмее на нацупеното изражение на Аманда.

— Добре. Няма да кажа и дума — отвърна тя. Изи се съмняваше.

— Въпросът е — продължи Аманда и този път Изи не се усмихна, — че не трябва много да му се сърдиш. Той се опитваше да постъпи правилно по отношение на теб. Така обаче ощети нас. Най-вече Кас, разбира се. Аз нямам значение.

Кас изви очи. Очевидно добре познаваше опитите на майка си да се представи за мъченица.

— Той мислеше единствено за теб. Опитваше се да те предпази.

— Излъгал ме е.

— Просто не ти е казал нещо. А това не се брои.

— Брои се.

— Не е така...

Изи я прекъсна.

— За мен е така. Важното е, че е знаел, че има дъщеря. През миналите пет години е знаел, а не ми е казал нищо. Дори не е намекнал. Все едно съм живяла с... непознат.

Аманда сви рамене.

— Скъпа, ставаш мелодраматична.

Изи бе обзета от ярост. Мелодраматична ли? Господи, тази жена беше невъзможна. Ясно защо Джеймс е държал дъщеря си на разстояние. Да се вижда с нея би означавало да търпи майката. Как само ѝ се искаше да го каже.

— Ясно — рече най-сетне тя. — Не съм сигурна, че е така.

— Ти си решаваш.

— Точно така.

— Просто исках да кажа... не го наказвай, задето те обича. Имаш добър мъж до себе си. Гледай да го опазиш или някоя друга ще ти го свие.

Изи зяпна Аманда. Беше шокирана. Какви ги приказваше тази? Да не би да намекуваше, че ще се пробва с Джеймс, ако Изи не внимаваше?

— Господи — разсмя се Аманда и за втори път тази вечер на Изи ѝ се стори, че тя чете мислите ѝ. — Не говоря за себе си! Милият Джеймс. Той е прекалено... — Тя задържа погледана Изи и замълча. — Двамата с него не си подходдаме. Никога не сме си подходдали. Имаше си причина връзката ни да не продължи повече от няколко

месеца. Сексът не може да задържи двама заедно безкрайно дълго, колкото и да е хубав.

— Мамо! — Кас хвърли приборите, обзета от възмущение. — Ям!

— На това ядене ли му казваш, миличка? — Аманда посочи с вилица чинията на Кас. — Бодваш по нещичко толкова бавно, че на практика вървиш назад.

Кас въздъхна шумно.

— Ако ям бързо, ми казваш, че давам вид на лакома и ще надебелея. Сега пък ям прекалено бавно. Какво да правя? Да използвам хронометър, за да определям точно времето и да съм сигурна, че ям с подходящ ритъм ли?

— Стига глупости, миличка. Просто яж нормално. Не е много сложно.

Кас погледна злобно майка си, след което стана и закрачи към плажа, пхнала ръце в джобовете си.

— Вечно ми казваш какво да правя! — провикна се тя прел рамо. — Нямам търпение да ме оставиш на мира.

— И това ще стане, мила, съвсем скоро — провикна се Аманда и намигна на Изи. Отмести празната чиния и доля в двете чаши. — Скоро ще заминеш и аз ще остана съвсем сама, а на теб ще ти липсват забележките ми.

— Да, сигурно.

— Дотогава, ако си приключила, се извини и тогава стани от масата. Върви да слушаш любимия си дрън-дрън-дрън-под.

— Не си забавна, мамо. Само тъжна.

Кас се отправи към къщата. Изи остана да гледа след нея, докато се отдалечаваше. Откриваше ли нещо от Джеймс у нея. Беше й трудно да прецени. Може би. Имаше нещо в очите, и носа.

Аманда наблюдаваше Изи, докато тя наблюдаваше дъщеря й.

— Когато се роди, много приличаше на него — рече тя. Изи се обърна. Жената имаше шесто чувство за онова, което тя мислеше. Беше дразнещо. — Казват, че при всички бебета било така, нещо, свързано с еволюцията. Така бащите знаели, че са техни. Не че това има значение, поне в моя случай. Аз бях единствената с нея, която да види на кого прилича.

Макар да не искаше, Изи усети съчувствие към Аманда. Спомни си първите безценни мигове, когато семейството ѝ беше ново. Мисълта да се справи сама... дори не може да си представи.

— Боже — рече тя с известно неудобство. — Сигурно ти е било много трудно.

— А, не ме съжалявай — отвърна небрежно Аманда. — Все пак сама съм си постлала. Можех да му кажа още навремето. Той със сигурност щеше да постъпи „както е редно“, нали така се казва?

— А защо не го направи?

— Защото знаех, че ще постъпи както е редно. А аз не исках да го прави. Той не беше влюбен в мен. Аз бях влюбена в друг. Харесвах Джеймс твърде много, за да прецакам целия му живот, като му позволя да се ожени за мен.

По лицето на Изи се изписа изненада.

— Знам. Много зряло, нали? Не съм чак такава гаднярка, Изи. Не съм...

Аманда запали нова цигара, Изи също си взе. Аманда замахна с ръка.

— Не те обвинявам, че ме мразиш. Поне отначало. Слушай сега. Налага се да престанеш.

Изи вдъхна дълбоко и сви рамене.

— Това пък какво общо има с положението? — Думите ѝ прозвучаха по-кисело и от думите на Кас. Тя обаче не може да се сдържи.

— Не, но ще ме намразиш. — Аманда говореше убедено, самоуверено. Гласът ѝ беше на жена, която знае, че държи повече карти, отколкото Изи може да си представи.

— Слушам те.

— Искам Кас и Джеймс да имат нормална връзка. Искам тя да прекарва повече време с него, с всички вас, да разбере какво е да бъде част от истинско семейство.

— Сигурна съм, че рано или късно двамата с Джеймс ще започнат да се виждат редовно. Само че не можеше насила да...

— Няма рано или късно. Веднага. Ти трябва да помогнеш. Знаеш какво представлява Джеймс. Той ще протака и ще мисли поне шест месеца. Досега са излизали само веднъж и са пили по едно кафе. Жената помага подобни неща да се случат. И двете го знаем.

Тя беше напълно права. Изи обаче не разбираше защо да отстъпва и да прави място на Кас в семейството си? Защо да прави необходимите жертви, как да обясни положението на приятели и роднини, как да ѝ освободи място? Не бе искала подобно нещо.

Изглежда, негодуванието се изписа по лицето ѝ, защото Аманда продължи и следващите ѝ думи попаднаха точно на място.

— Не си ли се питала как разбрах, че сте тук, Изи? Джеймс не е единственият, който пази тайни, нали?

Изи вдигна рязко глава. Какво...

— Стивън ми е стар приятел. Преди известно време го помолих да използвам вилата му за една седмица. Той ми каза, че вече я е дал на други хора, при това за цял месец. — Тя се приведе напред и се отпусна на лакти. — Държа да ти кажа, че Стивън Гарсайд не „дава“ просто така имотите си на хора, при това за седмици наред. Обикновено има основателна причина мъжете като него да са богати и щедростта и благородството не са сред тях.

Изи поклати глава. Изобщо не трябваше да идва тук.

— Тогава се сетих, че става въпрос за жена, по която си е паднал, при това много. После си спомних как те гледаше на партито по случай откриването...

— Какво? Била си на партито ми?

— Миличка, нали аз доведох Стивън. Както вече ти казах, той ми е стар приятел. Трябва да ми благодариш, че го познаваш. — Аманда изглеждаше много доволна от себе си. — Измъкнах истината от него и реших да ви дойда на гости. Откъде можех да знам, че Джеймс не ти е казал за нас с Каси? — Очите ѝ бяха напълно невинни.

— Много добре си знаела, нали? — Картите бяха на масата. Вече нямаше преструвки между двете жени.

— Подозирах.

— Нищо ли не те интересува? Нито за миг ли не се замисли какво правиш?

Аманда кимна.

— Напротив. Замислих се, при това много. Замислих се за дъщеря си. За нашата дъщеря. Знаех, че трябва да направя нещо, за да накарам Джеймс да престане да се държи като тъпо мекотело. Трябваше да извадя всичко на светло. Ти обаче не искаш всичко да

излезе наяве, нали? Едва ли си казала на Джеймс, че къщата е на Стивън.

Тя мигна бавно. Изи си пое дълбоко дъх.

— Не, не съм му казала.

— Именно. Защо изобщо да му казваш? Защо да клатиш лодката? Ти ще си останеш праведна и чиста като сълза. Не искаш да изгубиш тези качества, нали?

— Изобщо не става въпрос да бъда праведна и чиста като сълза — сопна се Изи, но гласче в нея зашепна: „Лъжкиня.“

Аманда се усмихна. Знаеше, че е постигнала своето, че е победила.

— Все едно. Както вече казах, Изи, всичко зависи от жената.

— Не мога да повярвам. — Изи разбра, че Каролайн бе искрено шокирана. Наблюдаваше я внимателно, докато разказваше на приятелките си за направеното откритие. По-точно казано, за новината, която ѝ натрапиха Аманда и Кас. Питаше се дали Джеймс не се е доверил на сестра си, макар той да се бе заклел, че тя не знае абсолютно нищо. Но Изи вече не вярваше на казаното от Джеймс.

— Извинявай — не спря да повтаря той, когато на следващата сутрин се върна във вилата. Изглеждаше ужасно, лицето му беше посивяло, под очите му се виждаха кръгове от умора и Изи изпита злобно задоволство, че го вижда в подобно състояние. Поне му беше кофти, той се чувстваше наистина зле. — Извинявай, много се извинявам. Извинявам се. Проявих се като кръгъл глупак, Из.

Тя скръсти ръце и впи поглед в него. Той протегна ръце към жена си.

— Не мога да го понеса. Не мога да търпя да ми се сърдиш. Кажи ми, че всичко ще се оправи, Из. Кажи ми, че отношенията ни ще се оправят.

Изи сви рамене и се обърна.

— Не знам — рече спокойно тя. Сложи чайника на котлона и се замисли какво да приготви за закуска. В трудни момент планирането на меню се превръщаше в броещата на Изи. Рохки яйца, притиснати върху препечени филийки, препържен бекон, кафе, много кафе. По-късно щеше да вземе пушена треска и да я задуши с ориз. Имаше

нужда да почувства успокояващото въздействие на овкусените с много чили въглехидрати. — Скрил ли си някъде други деца тийнейджъри?

Джеймс се поколеба. Тя усети колебанието му, докато вадеше яйца от кутията и ги оставяше върху хавлиена кърпа. Не беше сигурен дали лъчът светлина, който му се стори, че нахлува под вратата заедно с гласа ѝ, е истински, или просто си въобразява. Страхуваше се, че ако рискува и се засмее, ще се издъни, задето не е преценил правилно положението, страхуваше се, че ако не се разсмее на опита ѝ за шега, тя ще се ядоса. Тя веднага се досети какви мисли му минават през ума. Годините на брак ти дават власт, ако това можеше да се нарече власт. Тя въздъхна и се обърна към него. Нямаше да го измъчва повече. Нямаше енергия, за да беснее още.

— За бога, Джеймс. Нима съм толкова... непреклонна? Толкова ли трудно се говори с мен, та не си посмял да ми кажеш?

Лицето му се разкриви и той поклати глава.

— Не, разбира се.

— Защо тогава? Защо го пазеше в тайна? Винаги сме си казвали всичко. — Изи погледна през прозореца, докато говореше. Имаше причина да говори в минало време. Не намекваше единствено за тайната, която Джеймс беше скрил.

— Все още можем. — Джеймс пресече кухнята и я прегърна с всички сили. — Нищо не се е променила, мила. Нищо между нас не се е променило. Аз сгафих, знам го, но те уверявам, че нищо няма да застане между нас и семейството ни. За мен ти си на първо място заедно с Пърл и Алфи. Никой друг.

— Не можеш да говориш така — рече тихо Изи. — Вече не. Независимо дали ти харесва или не — вече не сме сами. Нали? Не знам... — Тя си пое дълбоко дъх. — Не знам обаче дали мога да продължа по този начин.

— Изи. Не говори така. Не бива да говориш така.

Тя поклати глава.

— Стига, Джеймс. Нека бъдем честни. Кас и Аманда не са единствената причина, нали така?

Джеймс скръсти ръце.

— За какво говориш?

— Отношенията ни не са блестящи напоследък.

Значи, щеше да го направи, да пристъпи напред, към онова тъмно място.

— Всичко ще се оправи, когато си намеря работа, когато състоянието на мама се подобри.

— О, Джеймс — извика тя, обхваната от отчаяние. Той спря. — Джеймс — започна отново тя, този път по-тихо. — Състоянието на майка ти няма да се подобри. Тя няма да се оправи. Самата тя вече е приела този факт. Трябва да го приемеш и ти. Налага се.

Той не желаше да слуша подобни приказки.

— Не мога. Как да я оставя да умре, без да направя нищо? — Очите му бяха мокри и тя се почувства като най-жестокия човек на света. Как да повдигне останалите въпроси? Не можеше да му каже, че са във вилата на Стивън Гарсайд, че той настоява тя да напусне съпруга си, а тя не може да спре да мисли по този въпрос. Това бе самата истина. Ако беше напълно откровена, посред нощ, когато се будеше, обмисляше тази възможност. Представяше си какво би било, как ще се получи. Мислеше да приключи с брака си и макар тази мисъл да я ужасяваше, с всеки изминал ден, с всеки неосъществен разговор между двамата с Джеймс, с всяка изпълнена с горчивина забележка, която се изплъзнеше, ужасът се стопяваше. А сега и това... Тя не знаеше дали ще успеят да си стъпят на краката след подобен удар. Също така не знаеше дали иска да опитват.

Удържа на изкушението да прегърне Джеймс, който се беше облегнал на плота в кухнята, покрил с една ръка лицето си. Така нямаше да се разреши абсолютно нищо. Тя можеше да го успокои, да му каже, че всичко ще се нареди, че ще му прости и ще забрави, че двамата заедно ще преодолеят всичко. Преди беше точно така. Ами сега? Сега тя не можеше да каже, че ще се получи.

— Според мен трябва да се върнеш в Лондон — заяви тихо тя. — Според мен трябва да си тръгнеш.

Той кимна бавно.

— Добре. Ами Кас? Аманда ще се изнесе нанякъде. Искаш ли да я взема с мен?

— Да. Прекарай известно време с нея. На горкото момиче му личи, че има нужда от внимание.

— Ами ти? Какво смяташ да правиш?

Изи се замисли.

— Ще повикам кавалерията на помощ — отвърна тя.

Все едно призова военен съвет. Каролайн имаше предостатъчно отпуск, който да ползва, при нея винаги беше така, тя беше изключително съвестна, шефът ѝ я молеше да си вземе някой почивен ден, а Хариет и Стела сами си бяха шефове, така че най-неочаквано на следващия ден те пристигнаха с колата на Каролайн, багажът им, събран набързо в сакове, понесли купища списания, бутилки вино и цигари.

— Казвай. Добре ли си? — попита Каролайн тихо, след като зарязаха багажа в коридора и се отправиха към градината с напитки и огромна купа шамфъстък. Изи поклати глава.

— Изобщо не съм добре, Каролайн. Изобщо не съм добре. Джеймс ме е излъгал. Брат ти ме е лъгал години наред. Има дете от друга жена, а не ми е казал. Честно казано, не съм сигурна дали мога да го преглътна.

Каролайн извърна поглед и Изи съжали за остротата, с която заговори.

— Сигурно.

Стела запали цигара.

— Джеймс защо не ти е казал досега? Не я е забременил, докато сте били заедно, нали така? Не е нужно нещо от миналото да разваля отношенията ви. Ако ти беше казал, всичко щеше да е наред. Доколкото разбирам, проблемът е, че не ти е казал, когато е разбрал.

— Да, Стела, това е огромен проблем, мама му стара. — Изи погледна лошо приятелката си. Как бе възможно Стела да приема така безропотно изневерите на Джони? Така и не успя да разбере. — Просто не разбирам — продължи тя. — Той е научил преди пет години, там някъде. Каза, че не е искал да се вижда с нея. Сигурно е бил уплашен.

— Не е направил нищо лошо. Може да се случи на всеки — продължи Стела. — В известен смисъл дори по-изненадващо е, че не се беше случило досега. Нито един от мъжете ни не е бил светец на млади години, нито пък след това — добави тихо тя.

Изи настръхна. Стела, изглежда, се опитваше да каже, че не е станало кой знае какво. *Ти защо си се затръшкала?*

— А и защо го прати обратно в Лондон? Не трябваше ли да остане тук и да се оправя с положението?

— Аз му казах да замине. Не искам... Не го искам тук, да ми се извинява и да ми прави мили очи. Просто ми трябва време и място, за да премисля и реша какво ще правя. Какво ще правим.

— Ти нали не... — Каролайн ѝ се стори ужасена. — Нали няма да се разделите?

Момичетата притаиха дъх в очакване. Изи сви рамене.

— Не знам. Честна дума, не знам.

— Леле — ахна Каролайн и отпи глътка вино.

— Стига, Из, нали не говориш сериозно? — зацъка с език Стела. — Не си струва да си съсипваш брака за подобно нещо.

— Не е само това... — започна да обяснява Изи, след това се спря. Макар да бе изключително близка с жените край нея, тя нямаше намерение да им разкаже за всичко, което се случваше напоследък. — Не става въпрос единствено за Кас. Скапах се заради това, че ме е лъгал и мамил, Стел, не е заради онова, което се е случило някога. Истината е, че предпочитам да нямаше дъщеря тийнейджърка. Това никак не ме устройва.

— Е, животът невинаги е идеален. — Очите на Стела срещнаха нейните и Изи отново се обади.

— Благодаря ти, че ми каза, но този факт ми е добре известен. Животът ми съвсем не е толкова свършен и розов, колкото си мислиш. — Мълчанието беше като нажежено.

Най-сетне Стела сви рамене.

— Нито пък на която и да е от нас.

Това не беше точно извинението, което Изи очакваше, но се налагаше да се примири.

— Ами, не знам — добави мрачно Хариет. Изи едва се сдържа да не се сопне и на нея. Хариет все някога трябваше да се стегне. Колко време трябваше да търпят тръшкането ѝ заради раздялата? Може би по месец за всяка година заедно. Този срок ѝ се стори разумен. Това означаваше, че Хариет трябва да е започнала да се съвзема.

— Какви са последните новини? — обърна се Каролайн към Хариет.

Хариет сви рамене.

— Ти ми кажи.

Каролайн отвори уста, след това я затвори.

— Аз не...

— Напоследък не си го виждала, нали?

— А, да. В началото на седмицата пихме по чаша.

— Естествено.

Каролайн се изчерви. Това бе обичайната ѝ реакция всеки път, когато я обвиняваха за нещо. Притеснението ѝ избиваше по бузите.

— Какво намекваш, Хати? Да не би да искаш да кажеш, че върша нещо нередно, като се виждам с един от най-старите си приятели?

— Не. Разбира се, че не вършиш нередни неща. Извинявай. Много се извинявам.

Каролайн кимна.

— Всичко е наред, разбирам — отвърна сковано тя.

— Нищо не разбираш. — Хариет започна да чопли кожичката от страни на нокътя на палеца. — Не се правя на интересна, но наистина не разбираш. Никога никой не те е зарязвал.

Това беше истина. А и как да те зарежат, след като никога не си имала истинско гадже?

— Той не те напусна — изтъкна Стела. — Ти го принуди да се дръпне.

— Стела! — Изи я стрелна с предупредителен поглед.

— Какво? Точно така е. — Стела стана от масата. Очите на Хариет се напълниха със сълзи.

— Благодаря ти, че го изтъкна.

— Мама му стара, Стела. — Изи стисна ръката на Хариет.

Стела изви очи.

— Стига, миличка, извинявай — обърна се тя към Хариет, — но всички си го мислят. Минаха цели шест месеца. Той е с Колет. Двамата живеят заедно. Той няма да се върне. Трябва да продължиш напред.

Хариет нададе вик на болка и се обърна към Стела, а очите ѝ заблестяха от яд.

— Трябва да продължа напред ли? Именно. Чудесно. Извинявай, прости ми, че не съм се възползвала от съветите на жена, чийто съпруг не пропуска и месец, без да ѝ изневери.

Стела загаси цигарата си в пепелника и посегна за нова.

— Не е изневяра, след като знам какво става — рече тя, но не успя да прикрие болката в гласа си. — Не ме съди, Хариет. Ние сме

приели това разрешение на нещата.

Беше ред на Каролайн да се нацупи.

— Нима? А на теб как ти се отразява? Пиеш по бутилка вино всеки ден и се друсаш, вместо да се грижиш за детето си, защото си неземно щастлива, така ли?

— Миличка. Не издавай огорчението си. Сигурно ти е трудно да виждаш около себе си хора с деца, но... Няма нужда да си го изкарваш на нас единствено защото мъжленцето ти не успява да си свърши работата. Да не би пък ти да не можеш?

— Гаднярка. — Каролайн погледна към Изи за подкрепа. Изи обаче седеше безучастно, неспособна да проговори.

— Господи. Престанете. Всички. Моля ви, много ви моля, престанете — рече най-сетне тя и ги огледа, гласът ѝ — по-мек и немощен, отколкото останалите очакваха. Засрамените жени млъкнаха.

Изи беше отпуснала глава в ръцете си и плачеше. Какво ставаше с приятелките ѝ? Какво ставаше с нейния живот?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Септември 2009 г.

Нямаше представа как се случи. Всъщност имаше. „Когато мама и татко се обичат много...“ В нейния случай нямаше мама и татко, които се обичат чак толкова много. Имаше обаче мама, поне така изглеждаше. Да, някой щеше да става мама. Погледна теста за бременност в ръката си. Нямаше грешка. Имаше мама, или по-точно казано, щеше да стане мама след пет до осем месеца. А това означаваше, че трябва да има и татко. Само че този татко едва ли обичаше мама чак толкова много. Не и в момента, още по-малко, когато му кажеше новината.

Хариет се тръшна на леглото си. Много пъти си беше представяла момента, в който разбира, че е бременна, но нито веднъж не бе предполагала, че ще бъде нещо подобно. Във фантазиите си, на които си позволяваше да се отдаде от време на време през годините, след като някоя от приятелките ѝ кажеше, че е бременна или когато видеше бременна жена приблизително на нейна възраст в метрото, подробностите на сценария се променяха, но атмосферата си оставаше същата. Понякога си представяше как се вмъква тайно в банята и показва положителния тест на Уил, докато той гледа телевизия или постепенно го оставя да разбере какво точно става. Понякога си представяше как са го планирали заедно и той крачи пред банята като изтръпнал от очакване бъдещ татко, а тя излиза свенливо усмихната и той я прегръща, завърта я радостно, след това много внимателно я пуска да стъпи, за да не повреди безценния товар. Може и да разбра по различен начин, но някои неща не се бяха променили — тя, Уил и общото им щастие.

Не бе помисляла и за миг, че ще се случи по този начин. Не си беше представяла, че ще бъде сама, в противен апартамент, ще лежи на леглото си, без да е сигурна кога точно е заченато нещото вътре в нея. *Нещото*. Не трябваше да му казва нещото. Бебето. Тя обаче не намираше сили да мисли за него като за бебето. Все още не. Тогава

щеше да стане твърде истинско, а и да се уплаши ужасно много. Та в нея имаше друг човек. Не. И момента това беше сбор от клетки. Може би. Може и да беше истинско бебе. Мъничко наистина, но оформено като бебе. Зависеше от нея. Ако беше забременяла онзи първи път, можеше да е — тя пресметна — на петнадесет седмици. Отвори лаптопа си и потърси в Гугъл „зародиш на петнадесет седмици“. Трябваше да разбере в какъв стадий на бременността е, при това в най-скоро време. Предстоеше ѝ да свърши някои неща, като например да отиде на лекар. Това беше първата крачка. Нали така се правеше? Отиваш и се регистрираш, за да те включат в някакъв списък. Съществуваше ли списък?

Можеше да се побере в дланта ѝ, ако беше в петнадесет седмица. Поне така пишеше в уебсайта. Хариет протегна ръка и се опита да си го представи. Господи, беше по-голямо, отколкото си мислеше. Сигурно скоро щеше да започне да го усеща, ако бременността ѝ беше толкова напреднала. Не бе възможно. Ако в нея имаше нещо толкова голямо — колкото малко авокадо, както се казваше в сайта — тя щеше да разбере. Нещо щеше да започне да плува — нали плуваха? Не, по-скоро се носеха. Значи скоро щеше да започне да го усеща. Ако не го усетеше, значи нещо не беше наред с майчиния ѝ инстинкт. Горкото мъниче. Да се окаже с толкова безполезна майка, че дори не знае на колко е собственото ѝ дете. При тази мисъл очите ѝ се напълниха със сълзи и тя се усмихна. Може пък да нямаше никакъв майчински инстинкт.

Хариет си беше представяла не само как ще съобщи на бащата, ами и на родителите си. През годините си беше представяла и този момент. Представяше си как изчаква първия ехограф, как ще им изпрати снимка с бебето, размазано, подобно на извънземно, пъхната в картичка. На картичката щеше да има нещо за баба и дядо. Каролайн би постъпила така, щеше да направи всичко свършено и спретнато.

Каролайн. О, Боже. Ето го и следващия проблем. Хариет се загледа в тавана. Как да ѝ каже? Всеки път, когато Каролайн минеше покрай бременна жена, очите ѝ се пълнеха със сълзи. Как ли щеше да понесе факта, че Хариет е бременна, а дори не се опитваше да забременее? Щеше да е много жестоко.

Накрая тя отиде при човека, при когото отиваше винаги, когато в живота ѝ възникнеше криза, макар нито една досега да не беше толкова съществена. Ходеше при него и когато се проваляше на изпити, и когато имаше проблеми с някое момче, и когато я изгониха от училище, задето се беше напила и беше припаднала в тоалетната по време на летния концерт, и след първия си голям скандал с Уил. Замина за Брайтън, за да поговори с Хари.

Не го предупреди, че ще отиде. Трябваше да позвъни, защото животът на Хари беше откачен, пъстър и не можеше да бъде сигурна дали ще бъде там, когато пристигне и дали ще го заvari сам. Тя обаче нямаше сили да говори с него по телефона. Той веднага щеше да разбере, че нещо не е наред, че тя не гори от желание да прекара един уикенд на морето с любимия си кръстник и щеше да се опита да измъкне от нея (беше нетърпелив и непоправимо нахален и нямаше да успее да овладее любопитството си, ако тя го предупредеше за пристигането си) истината, а накрая тя щеше да му каже, а не искаше да се обясняват по телефона, докато е сама в апартамента си, а той не е до нея, за да ѝ държи ръката. Просто не искаше да бъде сама.

Магазинът му се намираше на малка странична улица в Кемптаун. Заемаше партера на висока сграда от епохата на Регентството, която се бе радвала на по-добри времена, въпреки това бе запазила духа на някогашното величие. Хари живееше на последните три етажа на сградата, а на приземния етаж имаше отделен апартамент, който даваше на препараторка, която носеше творенията си: лисичи яки и шапки с малки препарирани птички, кацнали върху тях. Хари веднъж подари на Хариет чанта с дръжка от пълнена змия, която беше купил от жената. Хариет потръпна и я прибра в кутия, която държеше върху гардероба. Щеше да я продаде в eBay, защото жената беше станала известна напоследък. Хариет я видя през перилата, докато се качваше към магазина на Хари. Раменете ѝ, покрити с кожа от норка, се движеха, докато тя раздвижваше някое нещастно мъртво животинче в неестествена поза. При тази мисъл стомахът на Хариет се преобърна и за момент се уплаши, че ще повърне на улицата. Погледна към небето и стисна перилата, пое си дълбоко въздух и зачака гаденето да премине.

— Хати? Хати, миличка, какво, за Бога, правиш тук?

Тя вдигна поглед и го видя пред себе си, застанал на вратата на магазина, облегнат на касата на вратата, скръстил ръце, очилата, увиснали на гърдите му. Беше с бледожълт кашмирен пуловер — не беше нужно да го пипа, за да разбере, че не е вълнен — той винаги носеше кашмир, сиви панталони и шантави чепици на синьо райе, лъснати до блясък. Имаше нещо в познатия му вид, което я накара да избухне в сълзи.

— Миличка. Ясно. Едно от онези посещения — отбеляза той, стисна ръката ѝ и я въведе в магазина, обърна табелата на вратата на „Затворено“.

— На кого си казала? — попита той, след като свали палтото ѝ и я накара да седне и да му разкаже какво става, докато тя подсмърчаше и хлипаше. След като ревна, не можа да спре, остана без дъх, бузите ѝ пламнаха, разрида се толкова силно, че се уплаши да не стане нещо на бебето, и тъкмо тази мисъл я накара да се успокои.

— На никого — отвърна тя и стисна в длани порцелановата чаша с чай от лайка, който той ѝ направи, и ѝ се прииска вместо старинна чашата да беше от онези дебелиите, като за бачкатори, чаят да е добре подсладен, въпреки това тя се радваше на топлината и успокоението, които я завладяха.

— Не можах. Имам чувството, че съм голяма... загубенячка.

— Мило момиче, защо? Ти си на тридесет и няколко години. Имаш добра работа. Не си някоя неориентирана тийнейджърка, вече не, въпреки че понякога се отнасям към теб като с такава. — Тя се усмихна. Истина беше. Хари никога не я пускаше, преди да пъхне в ръката ѝ пари за таксито или да ѝ се скара, че не си е облякла достатъчно дебело палто. Той бе по-майчински настроен дори от майка ѝ. — Можеш да си родиш бебе, ако искаш.

Тя се беше навела над чашата чай.

— Тъкмо това е. Искам ли? Мога ли? Хари, съвсем сама съм. Аз... не знам дали ще се справя сама.

Хари я изгледа продължително.

— Няма да те питам кой е бащата — рече най-сетне той. Тя не отговори. — Разбирам обаче, че и той не знае.

Хариет поклати глава.

— Все още не знае. Не мога... Просто не мога.

— Ще трябва все някога да му кажеш. На какъв етап от бременността си? Ходила ли си на лекар, или ще трябва и с това да се заема? — Гласът му прозвуча остро, но очите бяха нежни, когато й намигна, за да й покаже, че не й се сърди.

— Вчера ходих. Почти в третия месец съм. Той е почти сигурен. Следващата седмица съм на ехограф. Тогава ще определят и термина.

— Значи не знаеш и термина — изви вежди Хари. — Миличка. Доста си се позабавлявала.

Хариет се изчерви.

— Не съм. Наистина не съм.

— След като не знаеш... — Гласът на Хари прозвуча развълнувано от разговора. Най-много обичаше клюките дори когато бяха за любимата му кръщелница.

— Хари! Престани!

— Извинявай — той хапна от яйчения крем.

Хариет въздъхна.

— Просто случайте, когато е възможно да се е случило, са няколко.

— Но, миличка... — Хари замълча. Тя разбра, че той отчаяно се старее да не й досажда с въпроси.

— Искаш да попиташ дали не съм използвала нещо.

Той кимна.

— Да. Пиех противозачатъчни. От години ги пия. Не ги спрях, когато с Уил се разделихме. Продължих по навик, вместо да тая напразни надежди. Само че... — Тя замълча. Беше такава смотла, нищо че Хари я убеждаваше в обратното. Единствено с него можеше да поговори открито и да бъде сигурна, че той няма да я съди и да си помисли нещо лошо за нея. Въпреки това се почувства неудобно да му признае в каква каша се е забъркала.

Пое си дълбоко дъх.

— След като двамата с Уил... след като се изнесох, прекарах трудни първи месеци. — Замълча за момент и прехапа устни. Трудни първи месеци бе много меко казано. Като се замисли, усети как й прилошава. Никога не бе изпитвала подобна омраза към себе си, толкова нещастие.

— Пиех много. Не бях на себе си. — Хари се пресегна и пое ръката ѝ. Тя му се усмихна тъжно. Почувства се истинска лицемерка, задето получава съчувствие, което не заслужава.

— Не се гордея с начина, но който се държах тогава. Не ме карай да ти разказвам подробности.

Разочарование ли премина по лицето му, докато тя говореше? Не биваше да става мнителна.

— Истината е, че накрая не вземах редовно противозачатъчните. Не помнех дали съм изпила хапчето, дали не съм.

— Ама и ти си една. На опаковката не пише ли денят? Би трябвало. Как, за Бога, помнят хората дали са го изпили или не? — Хари ѝ се стори възмутен, бесен на фармацевтичните фирми, а не на нея, задето не бе изпила, когато трябва противозачатъчното. Тъкмо затова се обърна първо към него.

— На опаковката има дните на седмицата. Аз не бях... аз не обърнах достатъчно внимание. — Искаше ѝ се да каже, че изобщо не е била на себе си, но така и не събра смелост да си признае. Не му каза, че през половината време не е имала представа кой ден от седмицата е. Как да му каже? Хари може и да беше готов да я защити на мига и да не изрече и дума, с която да я засече, но той ѝ беше кръстник, познаваше я още от бебе. Имаше неща, които не бе нужно да разбира.

— Значи следващата седмица ще разбереш коя е датата. Тогава ще можеш да направиш планове. Кажи на родителите си. Кажи на баща си. Ти си... — Хари замълча. Премисли онова, което искаше да каже. — Имаш ли намерение да задържиш бебето?

Хариет кимна.

— Да. Да, ще го задържа. Един господ знае как и какво ще правя, но да. Ще задържа бебето.

Тя прегърна корема си с ръце, сякаш за да потвърди намерението си. То беше някъде вътре, сгушено дълбоко в нея, растеше, докато тя говореше. Сърцето му биеше. Беше част от нея. У нея нямаше и следа от съмнение — не бе имало нито за секунда — че ще го задържи.

Въпросът обаче бе друг. Ставаше въпрос за нещо, което засега щеше да запази за себе си. Можеше да каже на Хари почти всичко. Почти всичко. Само че не можеше да му каже каква развалина е била до съвсем скоро и какво я беше изтръгнало от калта. Не можеше да му каже, че съществува повече от един кандидат за баща.

Колет може и да изглеждаше по момичешки крехка, но беше изключително решителна. Когато откриеше нещо, което искаше, тя го стискаше и не пускаше, докато не го получише. Така стана със златната купа в клуба по езда — беше стискала гривата на понито Балфур, докато не излезе първа, след като животното се опита да се отърве от нея по средата на трасето. Същото стана и с корекцията на носа. Не спря да досажда на баща си, докато той не се предаде и не ѝ подари пластична операция за осемнадесетия рожден ден. Сега пък искаше Уил. За постоянно.

Обичаше го, разбира се. Той беше забавен, сексапилен, преуспял — на път да стане преуспял, поне така мислеше. Най-важното беше, че се е спряла на Уил. Той беше човекът, за когото тя искаше да се омъжи. Беше по-готин от нея, притежаваше чара на възпитаник на „Итън“, който за нея беше неустоим. Колет искаше семейният ѝ живот да бъде различен от онзи, който бе опознала, докато растеше. Искеше децата ѝ да бъдат част от висшето общество, към което тя осезаемо усещаше, че не принадлежи, докато ходеше на училище. Искеше те инстинктивно да знаят кои ножове са за риба и че никой не казва *салфетка*. Искеше говорът им да е изискан, образован, вместо цял живот да се опитват да се отърват от простия си акцент. Искеше да не се срамуват от родителите си, когато ходеха в училище (тя беше много малка и не разбираше, че всички деца се срамуват от родителите си, че това е част от спорното удоволствие да си родител). Искеше всичко, което Уил представляваше, всичко, което за него бе даденост.

Следователно трябваше да си осигури Уил. Щеше да покаже на Хариет и на останалите, които я приемаха като някакво развлечение, като глупава кукла, която Уил чука, докато се опитва да забрави връзката си. Щяха да видят те. И Джеймс, надутата му съпруга Изи, и онази курветина Стела, и готиният ѝ, но похотлив съпруг, който гледаше да опъне всички в пола, и на тъпачката Каролайн. Щеше да им покаже тя.

Всичко, което трябваше да направи, бе да измисли как да накара Уил да ѝ предложи.

Накрая се оказа съвсем лесно и просто. Колет знаеше нещо, за което Хариет нямаше представа — че за да получиш мъжа, когато искаш, трябва да сториш две неща: да го накараш да мисли, че идеята е негова, и да го накараш да мисли, че възможността е почти непостижима. Уил беше очарован от нея и тя го знаеше. Всички го бяха забелязали. Обикновено въздействаше по този начин на мъжете. Дължеше се на съчетание от младост, сексапил и очевидната невинност, която ги караше да пожелаят да я закрилят, а тя бе достатъчно умна и знаеше, че това очарование рано или късно ще избледнее, че трябва да се възползва от него, докато може. Нейната красота нямаше да се залези дълго; до тридесет и пет, може би дори по-рано, тя щеше да се превърне в поредната блондинка от Фулам в тесни дънки и огромни слънчеви очила.

Бяха на вечеря у Джеймс и Изи, когато тя за пръв път го подхвърли по време на разговора. По-точно не го каза. Гостуването беше неловка работа, тъй като Изи държеше всичко да е изпитано, да се държат както обикновено, сервира филе „Уелингтън“ като очевиден опит да докаже, че нямат проблем с парите, докато Джеймс отчаяно криеше хубавото вино в дъното на хладилника и доливаше чашите им с по съвсем малко само когато се налагаше. Бедността наистина издаваше най-лошото у хората. Колет се смяташе късметлийка, защото благодарение на баща си, от чиито маниери и акцент се срамуваше, и империята му от недвижими имоти, никога нямаше да ѝ се наложи да се притеснява за пари.

— Много красива, нали? Говоря за Каролайн — рече тя, докато гледаше снимка от сватбата, а Изи сервираше хапки с пастет от пушена пъстърва в хола. Изи я погледна остро.

— Да, нали?

— На тази снимка прилича на мама, когато беше млада — обясни Джеймс, гласът му, пълен с обич. — На сватбата си е била с различна рокля, но двете много си приличат. Ще се опитам да намеря онази снимка след вечеря.

Колет се разсмя.

— О, Джеймс. Сигурна съм, че е била прекрасна, но май се поувлякохме с въздишките по сватбените снимки. Поне аз. Оставям ги на отдавна женените.

Изи изви едната си вежда и се върна в кухнята, за да погледне филето. Колет се усмихна на Джеймс и пхна ръка в ръката на Уил. Първа част бе изпълнена.

Два дена по-късно тя влезе в уебсайта на „Тифани“ и включи Уил в мейлинг списъка им, като маркира квадратчето *Годежни пръстени* на въпроса дали проявява някакъв специален интерес. Той щеше да реши, че това е просто спам, и вероятно да го изтрие веднага щом го види, но важното бе, че ще го види. Може би щеше да реши, че това е знак, помисли си тя, след това отхвърли идеята. Уил не беше от хората, които вярват в „знаци“. Само че идеята щеше да остане у него, макар и по напълно неосъзнат начин. Важното бе да отвори ума му за възможностите, да го накара да разбере какви са предимствата на брака. Това бе втората част.

Тя любезно отказваше поканите от Джеймс и Изи да се съберат на вечеря или да се разходят в парка с децата и предпочиташе да се събират с двойки, които все още не можеха да се нарадват на брака си. Едните бяха женени отскоро и бяха така побъркани по секса, че едва издържаха вечерта в пъба и бързаха да се изнесат в тоалетната за едно бързо чукане. Това нямаше нищо общо с факта, че бяха женени. Колет знаеше, че е така, че спят и с други, но за момента бяха идеални за целта ѝ. Сексът беше много важен за Уил и тя бе твърдо решена да сложи край на всички намеци и шеги между женените му приятели, че плътското удоволствие може да спре или качеството му да се влоши, след като той изрече брачните си клетви. Освен това Джеймс и Изи бяха нещастни в момента както заедно, така и по отделно. Те съвсем не бяха добър пример за брак.

Останалите приятели, които тя избра, за да прекарват по вече време с тях, бяха нещастни поотделно, но се оказваха виртуози в прикриването на този факт и твърдо решени да не издават неразбирателствата си пред света (тя се беше омъжили за пари, той за секс и социален живот и докато и двамата получаваха желаното, щяха да са щастливи, доколкото това е възможно). Имаше и хора от *Хенри Бътлър*, което бе още по-хубаво, така че Уил и Колет ходеха на частни представления, на партита след театрални постановки, в такситата на път към къщи обсъждаха колко забавно и оживено е било, че винаги прекарват чудесно със семейство Белтрам (Колет го поощряваше да нарича приятелите си с общата им фамилия, защото по този начин

говореха за тях като за едно цяло), а в това време семейство Белтрам пътуваха към дома си в пълно мълчание.

Тя много се стараеше вечерите, които прекарват с тези приятели и други щастливо женени двойки, да са най-веселите от седмицата. Обличаше се особено внимателно, скромно, но женствено и сексапилно, с късите рокли, в които Уил я харесваше изключително много. Тя беше внимателна, обожаваше го, държеше се очарователно и накрая на вечерта го възнаграждаваше с върховно чукане. Веднъж дори започна да възбужда Уил под палтото, докато пътуваха към къщи, после, на три пресечки от тях, спря и го накара да изчака, така че когато бяха пред вратата, той просто я изблъска към стълбите вътре и я облада отзад с няколко бързи тласъка, докато тя се държеше за перилата и се усмихваше, без той да я види.

Когато излизаха, докато Уил беше в тоалетната или на бара, тя флиртуваше с мъжете, които я заговаряха, пърхаше с мигли към тях, докато те най-сетне събираха кураж и идваха да поговорят с нея, и обикновено успяваше да ги примамва навреме, така че Уил се връщаше тъкмо когато те започваха да я свалят. Тогава тя се правеше на учудена и той любезно, но твърдо отпращаше горкия човек, като я прегръщаше и обясняваше.

— Извинявай, приятел, но тя е заета.

Въпреки това той не правеше абсолютно нищо. Колет не можеше да си обясни защо е така. Беше направила всичко, което успя да измисли. Беше вбесена, че планът ѝ не проработи.

Накрая, една вечер, съдбата реши да се намеси. Тя веднага се възползва от момента точно както я беше учил баща ѝ.

Уил се върна от работа късно. Тя никога не го караше да се прибира в определен час. Беше спокойна, свършено облечена, както обикновено. Пусна котлона, за да свари мидите, които вече бе подготвила. Беше препасала престилка на синьо и бяло райе, завързана стегнато на кръста, за да го подчертае.

— Мамка му. Какъв ден само. — Уил потри лицето си с ръце.

— Защо? Какво има? — Тя го целуна и му подаде чаша джин и тоник. Дребни неща, но същите тези дребни неща правеха живота му приятен, носеха му комфорт.

Той поклати глава.

— Бизнесът ми е напълно прецакан, това е. Цялото начинание ще се срути. Не знам.

— Какво? — Тя се обърна. Мидите нямаше да се развалят. — Мили. Какво се е случило? Каж ми какво става, Уил?

— Всичко пропада. Ваканционната собственост — никой не иска да вземе под наем. „Хенри Бътлър“ се задъхва. Много от по-дребните клиенти се отказват от резервациите си.

— Значи богатите не са се дръпнали.

— Не са. Само че ние разчитаме на малките, за да вървим напред. Големите харчат по много, но имат нужда от много глезене. Малките ни излизат по-евтино. Те са основата. А аз вече съм налял пари в тази работа. Тъпо, адски тъпо.

Удари стената с юмрук. Колет подскочи. Никога досега не бе виждала Уил в подобно състояние. Лицето му беше разкривено от яд и безсилие, тялото му бе напрегнато, въздухът около тях пропукваше от напрежение. Беше страшно, но също така добре дошло. Обикновено Уил беше спокоен, чаровен, но сега показва, че може и да се бори.

— Не мога да изгубя „Хенри Бътлър“, Колет. Не мога да позволя да се разпадне. Това е единственото, на което държа. — Вдигна поглед към нея и слаба усмивка подкрепи думите му. — Това е единственото, за което ми се е наложило да положа огромни усилия. Няма да понеса да го изгубя. Същевременно не знам как да го спася. Просто не знам какво да направя.

Колет застана между него и кухненския плот, след това седна отгоре, на ръба, с лице към Уил, така че главите им да са на едно ниво. Пое ръцете му в своите. Уил беше разстроен и, от една страна, не й беше приятно да го вижда в подобно състояние, докато, от друга, беше във възторг. Това бе моментът. Това бе шансът й.

— Мили.

Уил кимна. Така и не я погледна в очите. Тя вдигна ръка към брадичката му и нежно я вдигна нагоре, докато той най-сетне я погледна.

— Така е по-добре — рече нежно тя. — Слушай. Всичко е наред. Всичко ще бъде наред.

Уил изпусна дълго съдържания дъх.

— Колет, обичам те, сладурче. Благодаря ти, че се опитваш да ми оправиш настроението. Честно казано, не можеш...

— Уил, много те моля, не ме прекъсвай, просто ме изслушай.

Той замълча. Гласът на Колет бе станал строг като на директорка на училище.

— Мога да ти помогна. Мислиш, че не знам много за бизнеса. Може и да си прав. Не притежавам твоя усет. Всичко, до което ти се докосваш, се превръща в злато.

— Не и това.

— Напротив, ще стане. Просто си се натъкнал на малка спънка. Нищо в момента не върви.

— Така си е.

— Но няма да продължи вечно. Трябва да издържиш, докато бурята отмине.

Уил сви рамене. Той не виждаше начин да задържи глава над водата. Тя обаче бе намерила начин.

— Аз ще ти дам пари.

Уил се разсмя. Беше шокиран.

— Миличка. — Целуна ръката ѝ, все още в неговата. Колет наблюдаваше с едно око мидите. Бяха почти готови. Всичко щеше да е готово навреме. — Не можеш... Не ми трябва няколко хиляди. Очарователна си. — Той ѝ се усмихна. — Обожавам те.

— И аз те обожавам, но моля те, не се отнасяй така снизходително към мен. Много добре разбирам, че не говориш за няколко хилядарки. Трябват ти много пари, при това бързо, за да вдигнеш на крака бизнеса, докато се преустроиш и най-тежката част от речесията отмине. Нито една банка няма да ти отпусне пари. Ти нямаш време, за да събереш нови средства, а вече си използвал всичките си познати и вложения. Освен мен.

Уил я наблюдаваше.

— Аз разполагам с доста голям попечителски фонд. Досега не ти бях казвала за него. Просто не обичам да го споменавам.

Уил продължаваше да мълчи.

— Ще ти дам парите.

— Колет, не мога да ти позволя да направиш подобно нещо.

Личеше му, че е шокиран.

— Защо?

Той поклати глава.

— Нали ме обичаш, Уил?

— Разбира се, че те обичам. Разбира се.

— Нали нямаш намерение да ме разкараш в най-скоро време? —
питаше тя небрежно.

— Какво? Не! Защо...

Тя стисна ръката му.

— Тогава няма проблем. След като сме заедно, всичко е на ред. Дватамата с теб ще бъдем един отбор. Аз ще ти дам назаем парите. Що за връзка е това, ако не ти подам ръка, когато си и беда? Ти би направил същото за мен.

Уил стисна китката ѝ в ръката си и я привлече до себе си. Тя вдигна поглед към него, шокирана от страстта му, въпреки че беше използвала всичките си козове.

Той погали фините косъмчета по слепоочието ѝ. Бяха свършено руси. Много меки. В очите му избликнаха сълзи.

— Миличка, Колет. Права си. Дватамата с теб сме един отбор. Един екип.

Докато я наблюдаваше, той осъзна, че думите му са самата истина. Никой досега не бе правил подобен жест за него, никой не бе показвал, че му вярва толкова много, без да иска гаранции, без да очаква каквото и да било в замяна.

— Благодаря ти. Миличкото ми момиченце, благодаря ти. — Той я прегърна, след това се отдръпна. Беше трогнат от жеста ѝ. Неочаквано разбра.

— Ще се омъжиш ли за мен? Знам, че точно в момента не съм най-подходящият мъж за съпруг, но обещавам да ти докажа, че ставам. За мен винаги ще бъдеш на първо място. Струва си да заложиш на мен. Кажи, ще се омъжиш ли за мен?

Колет се усмихна. Остави се да се разтопи в ръцете му, притисна слабото си тяло в неговото и вдигна поглед към очите му. Тъкмо това искаше.

— О, Уил — промълви тя и се престори на изненадана и развълнувана. — Не е нужно да...

— Не го правя, за да ти благодаря. Не ти предлагам брак, защото ми даваш пари. Господи, какъв съм идиот. Сигурно си мислиш, че...

Колет го прекъсна.

— За мен ти си най-милият човек на този свят. А *Хари Бътлър* ще постигне невероятен успех. На мен пък много ще ми хареса да стана госпожа Уилям Ърскин. Да, да, разбира се, че ще се омъжа за теб!

Тя изписка и се разсмя, когато той я вдигна във въздуха и я целуна, след това внимателно я положи върху кухненския плот и продължи да я целува. Тя благодари на баща си, не на господ, за ума си и за умението да преценява момента, както и за огромния си попечителски фонд. Протегна едната ръка и загаси котлона, на който бяха мидите. Бяха минали четири минути и черупките им се бяха разтворили. Щяха да са свършено сварени.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Декември 2009 г.

Каролайн седеше на леглото на майка си с притиснати към гърдите колене, облечена в суичър с качулка и долнище на анцуг. Двете гледаха заедно сериите на „Далас“ и се опитваха да проследят трудностите и нещастията на семейства Колби и Карингтън, ахкаха на размерите на диамантите и прическите, похапваха от лакомствата, които Каролайн беше купила от *Уейтроуз* на път към къщи. Джини не можеше да изяде цяло ястие, затова Каролайн, Джеймс и Джулиан свикнаха да ѝ купуват вкуснотии, с които да я изкушат — хапки пушена съомга и мини сандвичи с краставица, макарони с различен пълнеж. Изи ѝ правеше леки кремчета и рулади с допълнително яйца, за да бъдат по-хранителни. Джини обаче само опитваше и отказваше да се храни.

— Погледни тази рокля! — ахна Каролайн. — Съвсем в стила на осемдесетте. Много ми харесва.

— Миличка, ако ти харесва, ще намериш предостатъчно такива ужасии в гардероба ми. Избери си каквото искаш.

— Била си много елегантна преди няколко години, мамо.

— Много благодаря — отвърна кисело Джини.

— Все още си прекрасна, мамо, как иначе.

Джини се усмихна.

— Ти ще решиш какво да правиш с тези неща, когато ме няма. Можеш да направиш парти в стила на осемдесетте, преди да се отървеш от тях.

Каролайн се намръщи.

— Не говори така.

Джини погледна дъщеря си. Посегна към ръката ѝ.

— Миличка, това ще се случи и ти го знаеш. Много по-добре ще се почувствам, ако говорим по този въпрос, ако почувствам, че приемаш истината.

Очите на Каролайн се напълниха със сълзи.

— Не мога да приема. Как бих могла?

— Знам, че ти е трудно. Разбира се, че знам.

Каролайн се постара да диша дълбоко. Най-много искаше да говори с майка си, да се свие на топка до нея, да се гушне и да ѝ разкаже всичко — колко е нещастна, колко лоши са отношенията им с Барт, как е провалила брака си и не знае как да го оправи. Искаше да ѝ признае, че много се страхува какво ще се случи, след като тя почине, че това ще се случи прекалено скоро.

Как щяха да се справят без нея? Джини беше радостното туптящо сърце, което задържаше семейството заедно, тя бе човекът, който организираше вечери, помнеше рождени дни и държеше чекмеджето с подаръците пълно, знаеше кой не обича домати и на кого торта *Павлова* е любима, само тя умееше да накара Пърл да си изяде граха, а Алфи да седи тихо до нея, докато гледа епизод от „В нощната градина“. Тя бе единствената, която помнеше колко разстроена беше Каролайн, когато най-добрата ѝ приятелка в началното училище спря да ѝ говори в продължение на цяла седмица или че тя беше единственото момиче в училище, което спечели всички почетни значки, или към какво е алергична. Джини беше пазителката на семейната история и имаше чувството, че когато я няма, целият ѝ свят ще си отиде с нея.

— Ще оцелееш и без мен — рече тя, сякаш бе прочела мислите ѝ. — С всички ви е така. Ще си помагате един на друг. Най-вече ти.

Каролайн поклати глава.

— Как така?

— Опитвам се да кажа, че останалите ще имат нужда от теб. — Джини се обърна към нея и я погледна с ясните си светлосини очи. — Ти си майка, мое любимо момиче. Знам, че все още нямаш собствено бебе и ми е много мъчно. Съжалявам, че няма да видя децата ти и че ти причинявам толкова мъка.

Тя стисна ръката на Каролайн.

— Независимо от всичко ще се справиш, ще бъдеш невероятна майка. Много по-добра от мен.

Каролайн изсумтя.

— Това е невъзможно.

— Много ти благодаря, че го каза. Ти се грижиш за хората. Винаги е било така. Още откакто беше малка и подреждаше

плюшените играчки в леглото, стараяше се да им обърнеш еднакво внимание, нито една да не бъде оцетена. Ти мислиш за другите хора, не пренебрегваш чувствата им. А те ще имат нужда тъкмо от това през идващите месеци.

Каролайн не желаяше да слуша повече. Имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне от нуждата да каже всичко на майка си. Тя отвори уста. Трябваше да ѝ каже, поне нещо.

— Мамо...

Джини се отпусна на възглавниците и затвори очи.

Усилието да говори я беше изморило.

— Много се радвам, че има човек, който ще се грижи за теб отсегата нататък. Какво облекчение. Върви на партито, миличка. Аз ще поспя.

Каролайн погали ръката ѝ.

— Добре. Поспи, мамо — прошепна тя. — Поспи.

Нова година 2009 г.

— Господи, Каролайн, толкова си слаба. Коя мярка носиш? Тридесет и шест сигурно ти е голяма.

Каролайн се изчерви, докато Хариет преценяваше фигурата ѝ малко завистливо, отпуснала една ръка на нарастващия си корем.

— Талията ти е колкото единия ми глезен. Господи. Станала съм огромна, нали? Ами ако не си отслабнала? Ами ако просто изглеждаш мъничка в сравнение с мен, защото аз съм заприличала на слоница? Нормален размер ли съм за бременна жена? Всички ли стават толкова едри?

Каролайн се усмихна.

— Прекрасна си, глупачке. Отслабнала съм. Не че съм полагала усилия. Просто напоследък е доста трудно. Барт е доволен, така че всичко е наред.

Хариет изви очи.

— Е, щом Барт е доволен...

— Престани — сръза я небрежно Каролайн, но в очите ѝ се появи напрежение. Хариет знаеше, че не бива да обсъжда теглото си на бременна, защото най-съкровено желание на Каролайн беше да се оплаква от подути глезени и киселини. Трудно ѝ беше да не говори за

себе си, след като цялото ѝ тяло беше превзето от един огромен и възискателен пътник. Бе наистина невероятно, че бебето чак толкова влияеше върху действията и чувствата на майка си, при това още преди да се роди. Все още не беше станало част от света, а вече си имаше изисквания и настояваше нуждите му да се поставят на първо място. Не, няма да пиеш дори чаша шампанско, беше казало тази вечер. Не обичам газирано и ще се постарая да се разхълцаш здравата. Не, няма да спиш повече по корем, както преди; ще спиш на една страна, с възглавница под мен, за да ми е мекичко. Не, няма да ядеш пушени късчета съомга, нито готова храна от „Маркс енд Спенсър“, която толкова много обичаш. Видът на тези неща не ми харесва и миришат зле. Няма да гледаш реклами на кучешка храна, без да пролееш реки от сълзи, нито пък ще водиш разумен разговор по-дълъг от пет минути, без да ме споменеш, дори да няма никаква връзка с разговора. Да, бебето ѝ беше възискателно малко чудовище. А най-откаченото беше, че тя нямаше абсолютно нищо против.

— Това може и да е сребърно. Този клони към жълто. Аз искам сивкав нюанс.

— Ами антрацит? Прекалено сиво ли е? — посочи Изи малко квадратче.

Стела сбърчи нос.

— Май да. На мен обаче ми харесва. Винаги можем да изберем нещо друго. Приятно е, но не мога да боядисам хола си в цвят, който напомня гениталии.

— Виж това.

— Един господ знае. Сигурно накрая ще се вкисна и ще го боядисам в оранжево или нещо друго, при това посред нощ.

Стела пхна една от цветните карти в чантата си.

— Как върви с Джеймс? Какво става? — Тя откряхна входната врата, за да изкара ръката с цигарата навън и студеният вятър нахлу вътре. От уикенда през лятото, когато се появиха Кас и Аманда и напрежението между момичетата заклоочи, Стела и Изи почти не се бяха виждали. И двете бяха заети, и двете преживяваха лични драми. Техните отношения бяха най-студени от четирите жени. Разбираха се добре, но между тях го нямаше старото приятелство между Хариет и Каролайн, нито пък семейната близост между Изи и Каролайн, нито пък споделяха същия апетит за нощни заведения като Хариет и Стела,

а и напоследък не бяха излизали, тъй като Хариет предпочиташе да прекарва вечерите си с вдигнати крака, вместо да се натъпче в неудобни обувки. Така че в момента ги свързваха много малко неща, а обстоятелствата ги бяха отдалечили. Четирите не се бяха събирали от известно време. Каролайн беше разсеяна, дръпната, прекарваше почти цялото си свободно време с Джини. Хариет се беше заровила в бебешки книги и не можеше да се отърси от страха от раждането. Изи пък изпитваше съмнения почти към всеки аспект от живота си, докато Стела си затваряше очите за всички проблеми и все по-често посягаше към кокаина. Имаха нужда някой отново да ги събере и сближи, една от тях да разбере, че всички са разкъсвани от болка, която крият, и същевременно пренебрегват болката на другите. Имаха нужда да обсъдят надълго и нашироко положението, както би казала майката на Каролайн, но тя не беше до тях, затова четирите се влачеха и не забелязваха мъката на другите.

— Все още сме заедно — отвърна Изи и размаха ръка, за да разсее дима от цигарата на Стела.

— Завинаги ли или засега?

— Кой знае?

— Ами Кас?

Изи запали цигара и сви рамене.

— Тя е мило момиче. Ще остане, разбира се.

— Хм — измънка Каролайн. — Как така?

— Няма проблем. Децата я обожават. Изненадващо добре се получи. — Това бе истина. Кас се беше вместила в семейството полесно, отколкото Изи си представяше, че е възможно. Сякаш винаги е била част от тях. Макар да нямаше желание да го признае, Изи също се беше привързала към момичето.

— Вината в тази работа не е нейна — рече тя.

— Ти прости ли му?

Изи изпусна облак дим през вратата.

— Не знам — прошепна тя. — Не съвсем, ако трябва да съм честна.

Стела поклати глава.

— Какъв е смисълът?

— Какво искаш да кажеш?

— Стига, Из. Прости му истински или сложи край. Не можеш вечно да се правиш на мъченица.

— Майната ти. Не правя това.

— Така ли?

Изи кипна. Как смееше Стела да я съди? Да, за нея нямаше проблем, на нея, изглежда, не ѝ пукаше какво прави Джони. Не всеки притежаваше същата способност да се държи нормално дори след подобно предателство.

Но тя не се държеше нормално. Палецът ѝ се плъзна към безименния пръст и пръстена на Стивън Гарсайд. Двамата се видяха вчера. Той не спираше да я преследва, беше все така упорит, както в началото, дори ставаше по-настойчив и по-решителен. Промъкваше се в живота ѝ, влиянието му бавно се разпростираше също като бръшлян, който пълзеше по тухлите на стената и никой освен нея не го виждаше. Съветваше Джеймс за различните възможности за работа, беше инвестирал във фирмата на Уил, тримата с Барт ходеха да играят заедно голф. Тя не можеше да прецени дали се задушава, или радва. Когато започнеше да мисли прекалено много, гърдите ѝ се стягаха. Въпросът бе дали се стягаха от страх или от вълнение.

Заедно с децата тя остана в Корнуол две седмици, които Джеймс и Кас прекараха в Лондон. Тя го предупреди да се махне, защото има нужда от пространство. Остана сама с Пърл и Алфи за две чудесни седмици и се наслади на самотата, на дългите вечери, през които слушаше шума на морето, но след това взе да става неспокойна, отегчи се и разбра, че или трябва да се върне у дома и да разреши на Джеймс да се прибере, или да се изправи по някакъв начин срещу онова, което се случваше. Затова събра багажа, натовари го в колата и върна децата в Лондон, а след дълъг и мъчителен разговор двамата с Джеймс се разбраха да продължат както досега.

Само че нищо не беше както досега. Сега вече имаша Кас, а миналото на Джеймс бе надвиснало като облак, готов да излее над нея насъбралия се дъжд. Колко ли лъжи ѝ бе пробутал през годините, които щяха да ги застигнат рано или късно — помнеше откъслечни фрази от разговори с приятели за бивши гаджета или раждането на първото дете, все неща, които беше приемала за чиста монета, а сега, когато споменът за тях се връщаше, лицемерието им бе повече от ясно.

Ами Стивън Гарсайд? Беше му звъннала, за да му каже, че се връщат в Лондон по-рано.

— Мога да мина и да оставя ключовете — бе предложила предпазливо тя, тъй като знаеше, че предлага повече от просто връщане на ключовете. Когато стигна у тях, всичко излезе наяве веднага след като той отвори вратата и протегна ръце към нея, стъпил бос на мраморния под, очите му — приканващи. Тя не бе устояла. Позволи му да я въведе, както я беше прегърнал през раменете, и едва направила две крачки, тя заговори:

— Джеймс има дъщеря. Голямо момиче, тийнейджърка, за която не ми е казал. — Стивън мълчеше, пое ръцете ѝ в своите и преди тя да размисли какви ги върши, се беше привела напред и беше притиснала между дланите си грубата, небръсната кожа на бузите му и го беше целунала, изненадана от непознатото усещане на устните му, развълнувана, след това също толкова бързо спря, защото знаеше, че в противен случай нямаше да успее. Беше се отдръпнала, извини се, тръгна си от дома му, затича към колата, хвърли забравените ключове от вилата на алеята и потегли.

След това пренебрегваше всичките му есемеси и имейли в продължение на два месеца. Прибра се вкъщи, разяждана от чувство за вина, направи на Джеймс любимата му вечеря, сякаш по този начин щеше да заличи стореното. Постара се да изхвърли Стивън Гарсайд от мислите си. Също така се постара да бъде добра съпруга, да забрави какво се е случило между тях, да забрави случилото се между двамата с Джеймс, да забрави всичко.

Не се получи. Не бе очаквала настойчивостта на Стивън Гарсайд, нито дълбочината на собственото си привличане към него и преди седмица се съгласи да се видят, а той изложи ясно намеренията си.

— Обичам те, Изи — рече той. — Обикновено не преследвам омъжени жени, нито пък продължавам да ги ухажвам, след като цели два месеца не са ми обръщали внимание. Това е тежък удар по самочувствието ми. — Беше седнала далече от него, в другия край на пейката в парка, пъхнала ръце под дупето, сякаш като седеше върху тях, щеше да опази и емоциите, и тялото си под контрол.

Така и не се получи и ѝ се стори, че го остави още по-объркан, в по-голямо недоумение, отколкото преди.

Стела се оказа права, макар на Изи да ѝ беше неприятно да го признае. По някое време в близкото бъдеще тя трябваше да вземе решение.

Загаси цигарата на пътеката и я изрита на тротоара.

— Хайде — рече тя. — Да се връщаме на партито.

Стела се ухили и размаха малко пликче с шепа хапчета.

— Имам нещо, което направо ще те взриви — посочи тя.

По-късно, сгушена в един ъгъл в кухнята, Хариет наблюдаваше влизането на Уил и Колет. Тя беше отстъпила назад от групата и чакаше настрани. Питаше се дали той ще забележи. Уил не беше наблюдателен човек. Освен това не очакваше. Беше накарала останалите да пазят тайната ѝ и да не му казват.

— Ще му кажа сама — беше обяснила тя. — Дължа му го. Не би трябвало да научи от друг все едно е клюка. Бяхме заедно доста дълго.

Всички бяха кимнали, казаха, че разбират, и се съгласиха, че трябва да му каже лично. Стела беше единственото изключение.

— От кого е? — беше попитала тя, както се очакваше. Мама му стара, Хати, бързо си се задействала.

— Няма да кажа — натърти Хариет. — Той не иска да има нищо общо. Добре. Не очаквам от него нищо. Бебето си е моя отговорност.

— Да не би да е някой... на Уил ли е?

— Уил е с Колет, Стела. Да не би да си забравила, че двамата с него се разделихме?

— Това не означава абсолютно нищо. Колет — изсумтя презрително Стела.

— Не е на Уил. Не познаваш бащата. Дори аз не го познавам. Мисли за него като за донор на сперма, това е. Човекът просто няма значение.

Стела беше присвила очи, а след това сви рамене и Хариет веднага разбра, че не ѝ вярва. Не я винеше.

Беше обещала на всички да каже на Уил, а след това трябваше да вдигне телефона и да го помоли да се срещнат, но така и не го направи. Какво я спря? Страхуваше се, че той ще попита дали не е негово, че ще се ядоса, ще се разсърди. Можеше да се възползва. Знаеше го. Ако наистина искаше, можеше да го върне при себе си с този разговор.

Нямаше да е честно. Напомни си го и сега. Да го принуди да се върне при нея, като му каже, че ще става баща, след като не беше сигурна дали бебето е негово или не, бе най-противната манипулация. Все още го обичаше твърде много, за да му причини подобно нещо. Беше се поучила от грешката си и нямаше намерение да му поставя ултиматум.

Бяха на вратата на кухнята. Уил стърчеше над повечето, къдриците му подскачаха, докато целуваше момичетата и стискаше ръцете на момчетата. Дребната Колет почти не се виждаше. Хариет обаче зърна русата коса, прибрана на ниска опашка. След това зърна нещо, което заблестя на ръката ѝ.

Притаи дъх и се опита да проточи врат, без никой да я види. Боже. Не бе възможно. Дали?

— Честито! Каква изненада...

Гласът на Изи прозвуча малко остро и тя наклони глава към Хариет. О, не. Това беше. Двамата бяха сгодени. И бяха решили да съобщят на всички на Нова година, почти година след като тя му беше казала или да се ожени за нея, или да се разделят. Ето че той пристигна с Колет и двамата щяха да се женят. Нещо не беше наред. Не само че не беше наред, ами беше обърнато наопаки и тя не можеше да повярва, че се случва. Как бе възможно да се случи? Преди малко повече от година двамата бяха заедно, щастливи и ако не беше манията на Хариет да се омъжи, ако не беше слепотата, която я докара до глупост... Сега той беше сгоден за тъпата малка гъска, а Хариет беше бременна и всички я наблюдаваха, и чакаха да видят как ще реагира, какво ще направи, така че не ѝ оставиха никакъв избор. Тя се усмихна напрегнато, по-скоро бе нещо като гримаса, въпреки това се насили да извие устни и без да се помести от мястото си, изказа пожеланията си.

— Честито и на двамата. Сигурна съм, че ще бъдете много щастливи.

Настана тежко мълчание, наситено с чувство на неудобство. Хариет наблюдаваше как по лицето на Уил се изписа срам, който премина в шок, когато забеляза новите форми на тялото ѝ. Останалите продължаваха да мълчат.

— Много ти благодаря, Хариет. Сигурна съм, че ще бъдем щастливи — наруши мълчанието Колет. — Господи! Май не сме единствените, които имаме новина. — Тя посочи корема на Хариет и за момент всички помислиха, че ще тръгне към нея. О, не. Нямаше намерение да я пипне, нали? Хариет нямаше да понесе, ако Колет дойдеше да опипва корема ѝ. Тя обаче не помръдна. Моментът премина и Хариет усети, че са я оставили на мира. Прииска ѝ се някой друг да каже нещо. Прииска ѝ се Уил да каже нещо. Наистина ли искаше?

— Всичко най-добро, Хати — рече тихо той. В очите му прочете въпрос. За съжаление не можеше да му отговори.

— Сигурна ли си, че си добре? — Изи отпусна ръка на рамото на Хариет. Хариет седеше на ръба на леглото на Изи, прегърнала коремчето си. Беше десет и всички на долния етаж пиеха и се смееха. Чувството на неловкост беше прогонено от коктейлите с шампанско, вино и фондю и за кратко никой не мислеше кои са хората, събрали се заедно, кой е без работа или има неприятности. Бяха просто приятели и роднини, които се смееха щастливо. Чуха стъпки отвън, неуверени, на последни те стъпала. Заслушаха се. След това стъпките спряха. После продължиха към тоалетната до стаята на Изи.

Хариет въздъхна.

— Не крия, че никак не съм очарована, Изи.

— Сигурно. — Седна до Хариет и вдигна краката ѝ на легло то. — Господи, много е странно.

— Нали.

Нещо падна на пода в тоалетната.

— Мама му стара.

Изи и Хариет се усмихнаха.

— Стела.

— Да.

В съседното помещение чуха почукване, докато тя оформяше линия кокаин.

— Върви, ако искаш... — Хариет посочи с брадичка стената, зад която беше Стела, наведена над белия пращец.

Изи поклати глава.

— Пет пари не давам. Утре и без това ще е достатъчно тъпо. Освен това съм прекалено стара.

— Мамка му. Мамка му, мамка му и пак мамка му! — понесе се гласът на Стела от площадката и Изи изви очи.

— Мама му стара. Ако не внимава, ще събуди децата.

Скочи от леглото и отиде до вратата.

Стела не можеше да повярва. Как бе възможно да е толкова непохватна? Наблюдаваше ужасено опаковката, докато се носеше, почти елегантно отстрани, също като балон, изплъзнал се от дебелия пръстчета на дете, към пода. Посегна да я улови, но тя се преобърна и Стела успя да стисне края, но копиреният ръкав на кимоното ѝ се закачи и съдържанието се изсипа на мокета още преди да падне. Коленичи на пода и вдигна малкото квадратче хартия. Беше празно. Идваше ѝ да заплаче.

— По дяволите — прошепна тя. — По дяволите и после мамка му. — Едва ли някой имаше и тя се отказа да пита. Бяха прекалено праволинейни или поне така си мислеха, затова и не купуваха. Нямаха нищо против да вземат от нея; беше като да откажеш цигарите и понякога да палнеш по една в пъба — просто не се броеше. Те нямаха намерение да си цапат ръцете, като купуват, звънят на дилър, а после ходят да си приберат поръчката, да я разнасят във вътрешен джоб на ръчната чанта и да им тежи повече от всичко друго. Понякога на парти смръкваха по някоя линия от нейните запаси и се преструваха, че тя им оказва неблагоприятно влияние. Тя... тя трябваше да спре този вътрешен глас и да започне да се притеснява как ще си осигури още.

Налагаше се да се обади на Дейв. Беше Нова година и той със сигурност имаше предостатъчно работа, може и да беше в другия край на града или в някой клуб. Колко ли скъпо щеше да ѝ излезе, ако го накараше да дойде тук? Седна върху капака на тоалетната чиния и му пусна есемес. *Къде си? Трябва да те видя. Можеш ли да дойдеш до Фулам?*

Две секунди по-късно телефонът ѝ избръмча. Дейв не изпускаше своя нито за миг. *Няма начин. Тази вечер съм в Манчестър. Приятно. Д.*

Стела хвърли телефона на пода в пристъп на ярост. Манчестър. Защо, мама му стара, се беше заврял в Манчестър?

— По дяволите, по дяволите и после мамка му.

Тя погледна към мокета, където беше паднала опаковката. Там се бяха посипали белите пращинки. Тя остана загледана и петното в продължение на няколко секунди. След това се изправи. Какво пък толкова, мама му стара?

* * *

— Стела!

— Мили боже.

Стела обърна глава и погледна през рамо. Зад нея, на вратата на тоалетната, бяха застанали Изи и Хариет. Наблюдаваха я неодобрително, гневно. Приличаха на две викториански даскалицы, скръстили ръце, лицата им строги, кисели. Тази мисъл я накара да се изкиска. Липсваха им само две — как се казваха онези неща — забрадки! Точно така. Можеха и да минат за монахини. Не и Хариет. Бременна монахиня просто не ставаше. Дори Стела знаеше това. Само че тази мисъл я разсмя и щом прихна, установи, че не може да спре. По лицето ѝ рухнаха сълзи, когато приклепна, нави банкнотата от двадесет лири, присви се напред и се разтресе от смях.

— Стела. Стела, добре ли си?

Загрижеността им влоши положението. Тя размаха ръце пред лицето си. *Престанете, не казвайте нищо*, искаше да каже тя, но от гърлото ѝ излезе хлипане.

— Стела... носят ти. Тече ти кръв.

Най-сетне тя се спря. Вдигна объркано поглед. Какви ги приказваха? Не ѝ течеше кръв. Тя просто се смееше. Мокротата по лицето ѝ беше от сълзите, а сълзите бяха от смях. Прекарваше си толкова добре. Тя поклати глава, за да им покаже, че е добре. В този момент капка кръв падна от носа ѝ и се стече по роклята. Тя наведе глава към гърдите. По коприната на кимоното се стичаше гъста червена линия, проправяше си път между зелените папрати и розови черешови цветове. Я, че те бяха прави. Докато гледаше, потече още

кръв, гъста, капеше бързо; тя подсмръкна, но нищо не можа да я спре, напълни гърлото ѝ с лепкави съсиреци и тя се задави.

— Господи, Хариет, би ли повикала Джони? — Изи прекрачи към Стела и се протегна към хавлиените кърпи. Стела застана на колене, подпряна на длани, покрита с кръв. Не можеше да помръдне. Просто не можеше. Изи дръпна кърпата и приближи до Стела, за да я притисне към лицето ѝ, но в този момент Стела се наведе напред и повърна, изхвърли съсиреците и усети в устата си метален вкус на лепкаво.

Изи реагира спокойно и ефикасно като майка, която е поднасяла пластмасови купи пред лицата на малки главици, горещи от висока температура. Измести Стела над тоалетната чиния, да не би да повърне отново, и в същото време избърса кръвта и стомашния сок, полепнали около устата ѝ.

— Добре. Всичко е наред, не се паникьосвай. Нищо няма да ти се случи. Кърпата не беше от най-хубавите. — Усмихна се на Стела, която беше преbledняла като платно и трепереше. — Господи, Стела. Какво правиш? Какво, за Бога, си причиняваш? — прошепна тя, приглади изрусената ѝ коса от челото и я погали нежно. — Глупаво момиче. Прекрасно, глупаво момиче.

Стела си пое дълбоко въздух. Не разбираше. Всичко ѝ се струваше толкова смешно. Наистина беше смешно. Обърна се на една страна и погледна отражението си в огледалната врата на шкафа до нея. Беше коленичила на пода, заобиколена от остатъците кока, които смъркаше от мокета заедно с всичко, което се беше загнездило между влакнцата. Красивата ѝ рокля, старинна, която Джони ѝ подари за Коледа, подарък, който я трогна, беше накапана с кръв, слюнка и повръщано. Лицето ѝ беше омазано в кръв. Още преди да усети, от носа ѝ отново закапа кръв, започна да се съсирва, тъмноредвена, после се напука по кожата. Гримът ѝ се беше размазал, а една от най-добрите и приятелки я придържаше. Вече не беше никак смешно.

Къщата беше тъмна, когато се прибраха. Джони пренесе топлия заспал Вайкинг от колата. Тази задача се превърна в буфер между двамата. Докато Вайкинг беше до тях, не се налагаше да говорят, нямаше нужда да се поглеждат. Не се налагаше да се изправят пред

разпилените парчета на брака си. Джони го сложи в леглото. И тук нямаше нужда от приказки. Стела знаеше, че не е в състояние да приказва. Не искаше да докосва сина си, докато беше в подобно състояние; покрита със собствената си кръв, воняща и рошава. Той пък миришеше на сън, на мляко и бебешка пудра.

— И принцът се метнал на коня си и запрепускал нагоре по хълма към замъка, а принцесата седяла зад него и когато стигнали върха, се оказало, че един октопод пази портата.

— Октопод ли? — Гласът на Вайкинг беше дрезгав и сънен, той се опитваше да остане буден. Стела хвърли роклята на пода в банята, обърна се и пусна душа.

— Октопод. Тогава октоподът казал...

Гласът на Джони заглъхна, а тя пхна глава под горещата вода и я остави да се стича по лицето ѝ. Усети как остатъците грим се размекват. Косата ѝ залепна за скалпа. Водата беше прекалено гореща, пареше; тя усети как кожата ѝ порозовя, но така и не я разхлади. Имаше нужда от тази топлина, за да се пречисти. Мисълта едва не я накара да се разсмее. Ти вече не подлежиш на пречистване, каза си тя. Прекалено затънала си. Пречистването е за бебета и невинни души, за хората, които се къпят в дъждовна вода и вървят боси по маргаритите в тревата, за хората, които се реят, не за онези, които потъват чак до дъното, за хората, които...

— Стела... Стела, събуди се. Събуди се. Мама му стара. Хайде, Стела. Хайде.

Когато се съвзе, водата беше престанала да тече върху нея, но тя беше все още мокра. Главата я болеше. Отвори очи. Джони беше до нея, коленичил на пода в банята. Как стана така, че отново се оказа на пода в банята? Това беше за втори път тази вечер. Това не беше хубаво. Усмихна се.

— Здравсти — прошепна тя.

— Какво, мама ти стара, правиш, Стела?

— Къпя се. Не исках да съм мръсна.

Джони ѝ се стори много ядосан. Тя знаеше защо. Беше ѝ сърдит.

— Беше пуснула водата на максимално горещо. Припаднала си. Имаш късмет, че не кървиш. Въпреки това ще позвъня да изпратят линейка. — Говореше бързо, с кратки изречения като военен. Ляво, дясно, ляво, дясно... Ядосан Джони. Много ядосан. Я чакай. Нещо не

се връзваше. Той не трябваше да ѝ се сърди. Тя трябваше да му се сърди.

— Няма да ходя в болница. Ти трябва да отидеш.

— Какво? — Въпросът прозвуча като ръмжене. Едва успяваше да овладее гнева си. Ако го побутнеше, щеше да се пръсне и да изригне. Също като наденичка в тиган. Ха!

— Ако искаш, върви в тъпата болница. Хайде, върви. С Дилайла. — Тя се загърна в халата и стана. Беше разтреперана. Нямахше нужда от никаква болница. Всичко щеше да се оправи, ако съпругът ѝ не чукаше друга. Точно така. Това беше. Ето го проблема.

Джони тръсна глава като кон, който се опитва да се отърве от досадна муха.

— Нищо не ти се разбира, Стела. Върви да си лягаш, хайде. Ще помоля лекаря да дойде. Ще те прегледа. — Все още не я поглеждаше.

— Не можеш просто така да ме пратиш в леглото. Прати я да си легне, прати лудата Стела в леглото, разкарай я от пътя си, за да може Дилайла да се намести вместо нея, прекрасната Дилайла. — Името ѝ се изплъзна, после тя го повтори. — Дилайла. Дилайла. — Тя запя. Защо пееше?

— Млъквай, Стела. Няма ли най-накрая да си легнеш?

Джони стана и излезе от банята, тръгна към спалнята. Стела се затътри след него.

— Дилайла, Дилайла... Лай... лай... лай... — Не искаше да продължава с този напевен глас, но не успяваше да спре. Лайла. Лайла Мей. Самсон и Далила. Ти да не би да си нейният Самсон, Джони? Да не би да те държи за косата, да не би да е вплела в нея прекрасните си пръстчета? Да не би да изпива силата ти? — Стела пристъпи към него с протегнати ръце и разперени пръсти; искаше да ги прокара през косата на Джони. Той вдигна ръка, за да я спре.

— Да не би да засегнах болно място? Не искаш ли да говориш за Дилайла? Хайде. Да поговорим за нея. Хайде да поговорим, Джони.

Тя седна на ръба на леглото и кръстоса ръце. Остави халата да се смъкне и оголи раменете ѝ. Той се обърна към нея за миг и по лицето му се изписа отвращение.

— Не желая да разговарям с теб. Не и когато си в подобно състояние.

— Я майната ти. Майната ти! — Стела се хвърли по корем на леглото и се разрида. Знаеше, че прилича на дете. Чувстваше се като дете. Зад нея Джони мълчеше. Най-сетне заговори.

— Отивам си, Стела.

Тя притаи дъх. Не се обърна към него. Нямахте да го понесе.

— Няма да е тази вечер. Не мога да те оставя в подобно състояние — въздъхна той. — Господи, Стел. Как стигнахме до тук?

Тя въздъхна накъсано.

— Господи, какви ги приказвам? Не мога да си тръгна.

Тя седна и избърса очи. Слава богу. Слава богу, слава Богу.

— Джони, много се извинявам. Знам, че не бях добра. Държах се ужасно с теб, но нещата ще се оправят. Ще видиш, че всичко ще се оправи.

Той седна на ръба на леглото.

— Не, не исках да кажа, че ще останем заедно. Извинявай. Не мога.

— А какво... не те разбирам. — Тя се разхлипа отново, този път задъхано. Как бе възможно да й причини подобно нещо? Как бе възможно да е толкова жесток?

— Не мога да те оставя в подобно състояние. Не и с Вайкинг. — Той се замисли за кратко. — Трябва ти помощ, Стел. Може и на двамата да ни трябва.

Стела се заклатушка.

— Имам нужда от теб. Наистина имам нужда от теб.

— Само че на нас вече не ни е добре заедно. Нали? Вече не.

— Беше ни добре. Мога да се променя. Аз ще оправя нещата.

Джони се усмихна и приглади назад падналата над лицето й коса.

— Винаги си успявала, но мисля, че вече не можеш. Прекалено късно е, Стел. Според мен е прекалено късно.

Тя поклати глава. Не, не, нямаше да слуша подобни приказки, нямаше да се върже на приказки, че било твърде късно. Той обаче измъкна ръка от нейната, целуна я по челото и тръгна към вратата.

— Ще спя на канапето. Утре ще измислим какво да правим. Да се напиш.

Докато той слизаше, тя не долови в гласа му гнева, който звучеше оде и прониза сърцето й. Разплака се и накрая заспа, защото

бе чула нежност. Разплака се, защото знаеше, че сама го е прогонила.

Вилата

Отвън долетяха гласове по мегафоните, пукаха и пропискваха. Той притаи дъх. След това зачака.

Умората започваше да го притиска. Беше уморен да стои нащрек, да държи под око пленника си, да следи всяко шумолене отвън, всяка сянка, която минаваше под малкото прозорче. Беше уморен да държи пушката, която дотежа и на ръцете, и на раменете му. Мускулите на гърба му бяха напрегнати, вече го боляха. Беше жаден, не беше хапвал нищо след закуска. Закуска. Сякаш бе закусвал в друг живот. Групата мъже прогонваха махмурлука с кафета, *Блъди Мери*, огромни чинии, пълни с местен бекон и пържени яйца от кокошките, които кълвяха в градината. Пасторална идилия, поне така беше, докато той не я разби.

— Мили? Мили, трябва да ме чуеш.

О, боже. Не. Не, не, не и не. Не и тя. Не бе възможно да са я довели. Можеше да устои на всеки и всичко, но не и на нея.

Гласът на жената зазвуча колебливо.

— Знам, че си много уплашен. Мен поне много ме е страх.

Тя преглътна и замълча.

— Миличък, трябва да ми помогнеш.

Той сви юмруци. Усети очите на заложника. Гледаха го въпросително. Обвиняваха. Той обаче трябваше да остане силен. Трябваше да се изолира от всичко. И от гласа ѝ, и от очите ѝ. От гласа в главата му, който повтаряше: „Мъртъв си. Ако не я послушаш, си мъртъв, ако я послушаш, си мъртъв. Това е. Тук ще умреш.“

— Трябва да го направиш заради мен, мили. Направи го заради мен. Моля те. Ако някога си ме обичал, ако връзката ни е означавала нещо за теб, тогава направи това, за което те моля. Моля те, мило момче. Остави пушката. И... — Гласът ѝ потрепери, последва мълчание. Тя се съвещаваше с полицията, поне така реши той, питаше ги какво искат да направи той. — Моля те, остави пушката и ела на прозореца с вдигнати ръце, за да видим, че си го сторил. Много те моля, мили. Умолявам те!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Януари 2010 г.

— Не е ли това най-потискащият ден от годината? Осемнадесети януари. Вече ми е ясно защо е така. — Джеймс седеше на масата в кухнята, пред него имаше чаша кафе, която той не преставаше да върти бавно. На Изи ѝ се прииска да му се сопне, да го накара да престане, но нямаше причина и той само щеше да вдигне изненадано поглед, също като ритнато кученце, затова тя замълча.

— Измислят подобни неща, за да има какво да пишат вестниците — рече тя, доколкото можа ведро. — Не можем да набедим нито един ден, че по принцип е потискащ. — Демонстративно вдигна чашата и с мократа гъба забърса отдолу и около него трохите от закуската и разлетия сок на децата, така че да ги изхвърли в мивката и да възстанови реда, колкото и незначително да беше.

Джеймс сви рамене. Беше облякъл стар суичър върху тениската, с която спеше, и остарели боксерки в избеляло синьо, с разръфан подгъв. Изи стрелна часовника с поглед. Беше десет сутринта. Той щеше цял ден да остане в тези дрехи, освен ако тя не го накараше насила или не го придумаше да се облече прилично, измисляйки някаква маловажна причина. Можеше да го изпрати някъде, където щеше да го е срам да отиде с дрехите, отскоро превърнали се във втора кожа, въпреки че списъкът с места, на които не можеше да отиде облечен по този начин, се скъсяваше с всеки изминал ден. Досега ходеше из квартала, да вземе децата от градина, да ги заведе на лекар и в супермаркета с дрехите, които тя започваше да мрази. Единствените случаи, в които се преобличаше и бръснеше, без да протестира беше, когато ходеше да види майка си. Напоследък бе по-лесно да накара Алфи да се облече.

— Стига де. Има много причини, поради които твърдят, че е така. — Джеймс започваше да говори разпалено по въпроса. Коледа и Нова година вече са минали. Няма забравени подаръци под елхата.

Няма елха, тя вече е изнесена на боклука, така че най-неочаквано всичко оголява и човек започва да забелязва олющената боя.

— Нима? — *Защо тогава не направиш нещо по въпроса, запита се тя. Не е като да нямаш време.*

— Само че елхата все още съхне отпред в градината, покафеняла, сякаш е останала без зъби, защото от общината още не са минали да я приберат. — *А ти не можеш ли сам да я занесеш, помисли си тя. Едва ли ще ти отнеме повече от половин час. Тогава обаче няма да можеш да се оплакваш, че те не са го свършили.*

— Времето е гадно. — По този въпрос нямаше какво да каже. Всичко в градината беше натежало от дъжда, едно от платната на оградата се беше разхлабило от вятъра и не спираше да дрънчи. Ето още нещо, което той не бе направил. Предпочиташе да плати на някой, за да го свърши, а знаеше, че не могат да си го позволят. *Господи, остаряваме и си подхвърляме въображаеми забележки. Стискаме устни и оставяме истината неизречена.*

— До пролетта остава твърде дълго време и имаш чувството, че никога няма да настъпи. Дошли са всички коледни сметки, чакат ни данъци, а повечето хора има дълго да чакат, докато си получат заплатите.

Изи разтри очи с пръсти. Прииска й се да изпищи. Повечето хора поне щяха да получат заплати. Щяха да вземат нещичко, за да смажат колелата и машината да тръгне напред. Пред тях обаче бе зейнала бездна, пълна със сметки, дългове и безпощадни преговори. Кое платиха първо, сметката за кредитната карта или вноската за колата? Продадоха втората кола, за да запушат някаква дупка за известно време или просто отрязаха друг разход... Един господ знае кой разход. Вече изчерпваха нещата, от които можеха да се лишат. Дали да помолят родителите на Джеймс за заем, или да спрат децата от скъпата частна градина, в която ходеха, и да ги прехвърлят в по-евтина или може би да си останат вкъщи и Джеймс да се опита да ги гледа известно време и едновременно с това да си търси работа. Това или онова? Едно унижение или друго, по-различно, но по-ненатрапчиво? Колко бързо се разпадаше всичко.

Тя се насили да запази спокойствие. Беше понеделник, единственият й почивен ден, единственият ден, в който не отваряше кафенето и не чакаше клиенти, не се измъчваше, че всеки час без

посетители означава поредната неплатена сметка, още по-дълбоко затъване в дългове, поредният пирон в ковчега на мечтата ѝ. Нямаше да му позволи да съсипе всичко с невъзможното си настроение.

— Мислех по-късно да занесем вечеря у вашите. Купила съм каквото трябва за печено. Можем да го сготвим там. Баща ти ми се стори отслабнал.

Джеймс кимна.

— Разбира се. Печено. То ще оправи нещата.

Отпи глътка студено кафе.

Изи въздъхна.

— Не се дръж така.

— Как?

— Така. — *Като тъпия тийнейджър Кевин*, помисли си тя.

— Никак не се държа. Просто не разбирам как ще се оправят нещата, като отидем и направим печено. Освен това ще излизам с Уил.

Изи тресна чашата сок върху мраморния плот и стъклото иззвъня.

— Не разбираш с какво ще помогне ли? А поне ще ми кажеш ли как *няма* да помогне? Няма ли смисъл да занесем храна на възрастните ти родители, които минават през неописуем ад, което може и да не си забелязал, защото си прекалено зает да се самосъжالياваш. Не е ли редно да им покажем, че ги обичаме, че имаме желание да се погрижим за тях, да им сготвим може би единственото прилично ястие за седмицата между ходенето в болницата и пуснатите в микровълновата полуфабрикати, защото майка ти вече не може да готви, а баща ти никога не е умеел. Това по какъв начин няма да помогне, а? Наистина ли не разбираш?

Тя смъкна раираната кухненска престилка, която беше препасала, и се опита да го замери с нея, но престилката се спусна бавно и мързеливо към пода, също като парашут. Ръце те ѝ трепереха, гласът ѝ бе изтънял от ярост. Той не я погледна. Този път дори не направи физиономията на обидено кутре. Остана безразличен. Прииска ѝ се да го удари.

Вместо това тя взе чантата и нахлузи чифт ниски велурени ботуши, оставени до вратата на кухнята.

— Как да разбереш — продължи тя, — след като не разбираш нищо. Не виждаш какво става с нас, как се отразява всички това на

децата, на Кас. Не разбираш ли колко сме загазили? Не виждаш и не разбираш нищо. Или просто не искаш. Наистина не знам кое от двете е по-лошо.

Тя се разплака, не успя да се сдържи и без да дочака отговора му, излезе от стаята и от къщата, блъсна вратата след себе си и изтрополи по пътеката в градината в проливния дъжд, докато бъркаше в чантата си, за да извади цигара. Вече пушеше по десет на ден. Дните, в които тайно палеше по една, минаха отдавна, нямаше го и скритото удоволствие от една-единствена Марлборо Лайт. Сега пушеше евтини, люти Ембасис, в червен пакет на райе, които изглеждаха по-подходящи за пожълтелите от никотина пръсти на някой старец. И досега обаче пушеше сама, това бе единственото, което бе същото. Вече не беше тайна, защото миришеше на цигари, когато се връщаше от градината и тя го знаеше, но нито тя, нито Джеймс споменаваха този факт. Това бе поредната бяла лъжа, която изникна между тях и те я приемаха, без да кажат и дума. Тя, разбира се, не можеше да си го позволи, но не усещаше кой знае каква разлика. Нямаха пари, само сметки за плащане. Какво значение имаше, ако похарчеше още малко пари? Сега вече разбираше защо безработните момичетата харчеха скромните пари, с които разполагат, за цигари и бутилки евтин сайдер и таблетки екстази. Все се чудеше защо не си дават парите за по-полезни неща, нещо, от което имаше смисъл.

— Могат да се запишат на някой курс — спомни си тя собствените си думи, изречени самодоволно преди време пред една от приятелките ѝ. Сега се срамуваше от казаното. — Напоследък правителството предлага какви ли не варианти. Могат да направят нещо за себе си. Да си намерят работа, да престанат да живеят от помощи. Та те пилеят моите пари от данъците за пиене и наркотици.

Ето че сега потръпна при тази мисъл. Вече ги разбираше. Разбираше ги по един дребнав, типичен за средната класа начин, макар и позакъснял. Когато пред теб няма надежда, какъв смисъл има да гледаш към бъдещето.

— Не е ли малко... цветиста?

— Това цветя ли са? Аз пък реших, че са драскулки.

Джеймс зараглежда по-внимателно бродираната коприна.

— Не, приятел. Това определено са цветя. Виж. Погледни това тук. Венчелистче.

Уил смръщи чело.

— Ммм. — Огледа жилетката. Основата беше кремава, не че от нея много се виждаше, тъй като беше гъсто покрита с розов люляк и бледоморави цветя. — Може пък никой да не забележи. Може би е просто шарка. Доста шарена шарка — рече той с надежда.

— Ти обаче ще знаеш. И двамата ще знаем. Както и да е, забрави цветята. Погледни златния ръб. — Той посочи ужасено подгъва, обточен със златна дантела също като долната част на лампиона на някой олигарх.

Уил въздъхна и се тръшна на ниското столче в ъгъла на пробната.

— Колет иска да са такива.

Джеймс вдигна от двете страни на главата си две вратовръзки от лилава коприна и те провиснаха като слонски уши. Уил се изсмя, след това стана сериозен и поклати глава.

— Мама му стара. Мамка му. Мама му стара и пак мамка му.

Погледна напред, обвинил с ръце чашата шампанско.

— Не мога да го направя.

— Честно да ти кажа, и аз не знам дали ще мога. Но пък ще изглеждаме като добре спретнати скапаняци.

— Не ти говоря за жилетките. И за жилетките, де, но не само за тях.

— Аха. — Джеймс отпусна ръце.

Двамата мъже седнаха един до друг, нелепо облечени и дънки и бродирани жилетки.

— В какво се накуснах? — изпъшка Уил.

— Толкова ли е зле?

— Да. Е, не чак толкова. Всъщност не знам. Просто... непрекъснато си мисля колко различно можеше да бъде.

— Между вас с Колет ли?

Уил кимна. Отпусна брадичка на преплетените си пръсти.

— Говоря за сватбата. Колет е върхът, много е готина. Страхотна е, млада и ме обича. Грижи се за мен, прекарваме си добре...

— Но? — Джеймс се обърна към Уил. Той въздъхна.

— Всеки път, когато погледна папката с мострите за хартия, за да изберем шрифта за благодарствените картички или прекараме шест

часа — шест безкрайни часа — да обикаляме „Джон Луис“, за да решим коя кафе машина искаме хората да ни купят или профукаме четиридесет кинта за захар на кубчета с изписани върху тях сърца, за да имаме за кафето...

Джеймс изви вежди.

— Именно... Все си мисля, че с Хариет щеше да е много различно.

— Ясно.

— Именно. Ясно.

Джеймс шляпна коляното на приятеля си.

— Хайде. Този разговор има нужда от пиячка.

Накрая седнаха в пъб близо до шивашкото ателие, малък старомоден пъб, чиито тапицирани седалки бяха покрити с патината от хиляди мъжки задници и още бяха пропити с наслоения от десетилетия цигарен дим. Стиснали чаши бира в ръка, те отпиваха доволно и гледаха мача на екрана на телевизора, качен в един ъгъл на заведението.

— Значи, трябва да измислим план.

Уил поклати глава.

— Тъкмо това е. Не трябва. Ще се ожения за Колет. Казах, че ще се ожения, предложих ѝ, за бога. Това и ще направя. Няма други планове. — Той отпи дълга глътка. — Няма как.

— Приятелю...

— Говоря сериозно. Виж, всичко ще бъде наред. Не се женя за някоя ужасна кака, не съм се предал и не предстои да сключа брак с Ашлин в Шотландия, за да е доволна мама.

— Но и няма да си щастлив с този брак, нали? — Джеймс не прикри раздразнението, което започваше да изпитва. Уил се превръщаше в мрънкало и той не разбираше защо. Не беше от хората, които се оставят на течението и не очакваше да стане такъв. Ако беше, досега щеше да е женен за Хариет. Защо започваше тъкмо сега да се жалва? Защо с Колет? Освен ако...

— Мама му стара. Да не би и тя да е бременна?

— Не, поне аз не знам. И не казвай „и тя“. Бебето на Хариет няма нищо общо с мен.

Джеймс погледна Уил. Той лъжеше. Поне не му казваше цялата истина и Джеймс беше сигурен. Само че нямаше намерение да го засече. Нямаше да е точно сега.

— Значи...

— Значи, че не съм пълен гадняр, Джеймс. Няма да оставя Колет пред олтара — заяви гневно Уил. Джеймс разбра, че е тръгнал в правилната посока.

— По-добре, отколкото да се ожениш за някоя, която не обичаш, нали?

— Любов. Не всичко е свързано с любов. Става въпрос да установиш, да избереш човек, с когото да изградиш живота си.

Джеймс се замисли за запознанството си с Изи. Спомни си как ѝ предложи. Установяването и разумният избор нямаха нищо общо. Тя беше човекът, с когото се забавляваше най-много. Струваше му се съвсем просто.

— Да, ама не. Всичко опира до любов. Поне така би трябвало да бъде, защото, ако я няма любовта сега, тя никога няма да дойде. След няколко години, когато стане гадно, а ти гарантирам, че ще стане, когато си родите едно ревливо бебе и нито един от двамата не е спал цяла седмица и ти вече не помниш как изглеждат гърдите на жена ти, преди да се покрият със сини вени и да започнат да текат...

Уил се намръщи. Джеймс кимна.

— Да, *вени* и *текат*, приятел. Да не говорим, че при всяка дума, която другият човек изрече, ще ти се иска да изпищиш, защото си толкова скапан от цялата тази работа, че когато се прибереш от работа, заставащ пред входната врата поне за минутка, за да отложиш влизането, когато ще ти връчат едно дете, което писва в мига, в който го оставиш — е, тогава трябва да можеш да си спомниш защо си в това положение и как си се озовал в цялата тази каша. Ако ли не — ако не можеш да си спомниш колко много си я обичал, че си бил толкова луд по нея, че не можеш да затвориш очи, докато тя спи до теб, тогава няма никакъв смисъл. Просто няма смисъл.

Джеймс въздъхна, след това допи остатъка от бирата, разтърсен от казаното. Седналият до него Уил мълчеше.

Това бе истина, помисли си Джеймс. Беше лудо влюбен в Изи, не можеше да диша без нея. Тя бе страстта в живота му, беше разпалила у него чувства, които той дори не подозираше, че съществуват, и не бе и

помислял, че е способен да изпита. Въпреки това имаше нощи, когато децата бяха малки, в които му се искаше да се махне и никога повече да не се върне.

Накрая се озоваха в сегашното положение; праснаха си остри есемеси, разбираха се за домакинските задължения — не само финансовите, но и брачните. Двамата си бяха длъжници един на друг, нито един от двамата нямаше желание да се измъкне от обвързването или просто не можеше да си го позволи. Навремето обаче той беше готов да ѝ подари целия свят. Все още би го направил, ако тя го помолеше. Потри лицето си с ръце. Трябваше да се прибере. Започна с намерението да откаже Уил от този брак, а накрая убеди себе си да се върне към своя.

Изправи се.

— Трябва да вървя. Ще ти позвъня по-късно, за да ми кажеш какво си решил. За бога, Уил. Ако не я обичаш, ако все още обичаш Хариет — ако имаш дори най-малкото съмнение, че си влюбен в Хариет — откажи се от сватбата. Не забравяй, че ти предстои ергенско парти след четири дена, така че побързай с решението. Трябва да се обадя на останалите момчета.

Джеймс се наведе над масата и разтърси ръката на Уил, стисна рамото му. Уил кимна.

— Да, добре, знам. Ще помисля. Обещавам. Само че не звъни на никого. Каквото и да се случи, ще заминем за уикенда. Всички имаме нужда от него. А и всички го очакват с нетърпение. Вчера говорих със Стивън. Той вече си е събрал багажа.

— Хубаво е, че си го поканил. Благодаря ти. Той май е решил да ми предложи работа. Така ми се струва.

— Надявам се. Само че не го поканих заради теб. Той е свестен човек. Нека бъдем честни. Приятелството с него няма да ни навреди. Престани да се тревожиш. Върви. Хайде.

Джеймс се поколеба, но Уил му махна с ръка.

— Добре съм. Имам нужда да поостана сам, за да помисля. Върви да си вършиш работата.

Уил наблюдаваше как приятелят му се отдалечава и изпита огромно облекчение. Джеймс беше настоятелен, също като куче,

захапало кокал, когато нещо му хрумнеше. В този случай обаче беше прав и тъкмо това се оказа най-трудното. Уил не можеше да спори с него и да изтъкне убедителни аргументи, да му каже, че Колет е голямата му любов, че не може да живее без нея, че не се буди нощем и не мисли за Хариет, която си живее сама в апартамента със закръгления корем и не му се иска да е до него, за да протегне ръка и да го погали. Добре че Джеймс си тръгна; и без това достатъчно му беше на главата и без да се занимава с объркания любовен живот на Уил. Така стана по-добре, защото Уил едва не призна пред най-добрия си и най-стар приятел истината, поради която не можеше да отложи сватбата. Не можеше да се изкуши и да сподели: „Не мога да не се ожения за Колет, защото, ако не се ожения за нея, ще изгубя всичко, за което съм работил, и ще остана с празни ръце. Налага се да се ожения за Колет, защото тя ми зае два милиона.“

Изи седеше на пейката в края на парка пред къщата на Стивън Гарсайд. Беше студено, усещаше мокрото дърво през дънките си, лигавите лишеи щяха да оставят зелени петна, но не й пукаше. Искаше да поседи и да пуши, вече да не бъде съпруга на Джеймс, нито снаха на Джини, нито майка на Пърл и Алфи, нито пък жената, която държи кафене. Искаше просто да е Изи и това бе единственото място, на което можеше да мисли как да го направи. Нещо обаче я възпираше да отиде до вратата и да почука. Това нещо нямаше име. Не беше страх, нито пък девича скромност. Запали нова цигара.

Оказа се, че няма нужда да чука на вратата му, защото той сам дойде при нея.

— Не правя прибързани изводи — рече той, — но ми се иска да мисля, че след като седиш в проливния дъжд пред дома ми и, честно казано, не ми се струваш никак щастлива, значи, си приела предложението ми и си готова да избягаш с мен или просто да останеш тук при мен. Само че... — Той се наведе и надникна под пейката. Очевидно търсеше куфар, но така и не откри. — Не, няма сак, пълен с деца и обувки — измърмори той. — А пък онова, което досега съм научил за жените, ме кара да подозирам, че не това е целта на посещението ти.

Изи не каза нищо. Причината, поради която не беше почукала на вратата, изведнъж ѝ се изясни. Все пак беше страх — поне донякъде. Страхуваше се, че ако се качи по каменните стъпала до красивата, боядисана в черно врата и мине през нея, може никога повече да не излезе. Подобно решение нямаше да може да се промени, нямаше да може да го върне назад.

— Наистина не е — прошепна тя.

Стивън поклати глава.

— Така си и мислех. — Подаде ѝ кърпата, която държеше, но тъй като тя не посегна да я вземе, той нежно я наметна на раменете ѝ, извади мократа ѝ коса, за да не полепва по врата ѝ.

— Няма ли поне да влезеш?

Тя не помръдна. Беше ѝ много студено и се чувстваше безкрайно изморена. Стивън приклепна до нея и пое ръката ѝ.

— Изи. Само като приятел. Честна дума. Нищо повече. Кълна ти се, че няма да се опитвам да направя нищо, освен да ти предложа помощ. Хайде.

Той стана и тя се остави да я изтегли и въведе в къщата.

— Колко? — попита той.

Тя седеше на масата в кухнята, дълга, лъскава, от бук, поставена в центъра на помещението. Беше много подходяща за главен готвач, по-хубава дори от онази в Корнуол и всеки друг път пръстите на Изи биха потръпнали от нетърпеливо желание да приготи нещо върху нея. Сега обаче просто седеше, стиснала в длани чашата горещ шоколад, който той настоя да направи.

— Това ми е специалитетът — беше намигнал той. — Е, може и да не е толкова върховен като коронното ти ястие. Какво беше? Равиоли с раци, нещо такова, нали?

— Топло — беше се усмихнала тя.

— Не ти предлагам петзвездна храна, но поне ще те стопли и ще те ободри, особено с тайната ми съставка.

— Коя е тя?

Той вдигна бутилка коняк, преди да налее щедро количество в двете чаши.

— Твърде хубаво е за горещ шоколад — изтъкна тя.

— Стига, де. Това не го разбирам. Виното е твърде хубаво, за да готвиш с него. Глупости. Защо да правиш някоя вкуснотия и след това да налееш вътре евтино пино? Използвай хубави продукти. Няма смисъл да ги държиш в шкафа.

Косата на Изи все още беше влажна, прибрана назад на хлабава опашка, но вече ѝ беше по-топло. Стивън ѝ даде свой пуловер и я накара да закачи мокрия си топ при хавлиените кърпи в една от баните за гости. Тя се наслади на чувството, че тялото ѝ беше твърде дребно за пуловера, че пръстите ѝ се подаваха от ръкавите като на тийнейджърка. Така куражът ѝ се връщаше.

— Колко? — повтори отново той, изтегли пейката и седна от другата страна на масата. — Колко ти трябва, за да излезеш от дупката?

Изи се разсмя тъжно.

— Стига глупости.

— Не се шегувам. Вече ти казах, още първия път, когато се видяхме, че не играя игрички, Изи. Досега трябваше да си го разбрала.

Тя вдигна поглед.

— Не мога да приема пари от теб, Стивън. Не и...

— Какво? „Не и“ какво?

— Не и след като показва толкова ясно какво искаш от мен.

— Изи, да не би да мислиш, че ще поставя условие?

— Винаги има условие.

— Аз не поставям условия — погледна я малко обидено той.

— Не исках да кажа, че това е било намерението ти, че предлагаш някаква... сделка.

— Радвам се да го чуя.

— Само че няма да се въздържиш. Ще се чувстваш така, сякаш ти дължа нещо. А дори да не е така, аз ще се чувствам, че съм ти длъжница.

Стивън сви рамене.

— Нямам намерение да преча на благодарността ти... Шегувам се.

— Тъкмо това имах предвид. Дори да е шега, чувството ще си го има. Очакването ще го има. Въпросът ще си остане.

— Малко вероятно.

— Как може да мислиш по този начин?

— Налага се. Ти обаче имаш нужда от помощ.

— Имам, но не и от теб.

— Друг мъж би се обидил от подобни думи.

Изи топна лъжичката в горещия шоколад и отпи пяната от нея. Усети как алкохолът парва гърлото ѝ.

— Не и ти.

— Не. Аз не се обиждам лесно.

— Защо изобщо искаш да ни помогнеш?

Стивън пое въздух през зъбите си.

— Господи. Какво мнение само имаш за мен — разсмя се той.

— Хубаво, но ако говореше сериозно, когато ми каза преди малко...

Той се отпусна напред на лакти.

— Разбира се, че говорех сериозно. Знаеш, че не се шегувах.

— Защо искаш да помогнеш на семейството ми?

— Защото не мога да понеса да те видя разкъсвана от болка. Защото не съм чак такъв егоист, че да не мога да направя нещо, което не е в мой интерес. Защото те обичам, Изи. Ако няма да си тръгваш, ако не мога да те имам, тогава искам поне да съм сигурен, че си добре. В момента обаче ти не си. Да не би да греша?

— Не.

— Е, и?

Последва мълчание. Изи отмести чашата си на една страна и протегна ръка през масата. Стисна леко пръстите на Стивън. Сториха ѝ се хладни, гладки. Тя си пое дълбоко дъх.

— Не искам да взема парите ти. Не искам да мислиш, че ще направя онова, което ще направя от благодарност.

Тя се приведе напред над масата, наполовина стана от стола и го целуна.

Беше сутрин. Стела не беше сигурна кога е станало сутрин, защото имаше чувството, че само преди няколко минути се беше препъвала през входната врата, заливаше се от смях и притискаше пръсти към устните си, за да накара мъжа до нея да замълчи, а той целуваше пръстите ѝ, дръпна ги настрана, притисна устните ѝ със

своите, бедрата си в нейните, докато тя се опита да ги отблъсне, за да плати на детегледачката и да я изпрати.

Стисна цигарата, която пушеше, между пръстите си и го погледна. Той спеше на канапето в далечния край на кухнята. Всъщност той не беше мъж. Сигурно беше... На двадесетина години. Може дори да беше тийнейджър. Тя захапа удебелената кожа до нокътя на палеца. Скоро трябваше да го изхвърли. Погледна часовника. Почти шест часа. Вайкинг щеше да се събуди съвсем скоро, а тя трябваше да го облече, да му направи закуска и да го слуша, докато бърбори за всичко, което му хрумнеше, след това да го сложи в количката, да го заведе при детегледачката и едва след това да се сгуши в леглото и да поспи неспокойно, стиснала здраво зъби. След това... Нямаше представа какво ще бъде след това.

Трябваше да погледне календара си в айфона. Трябваше да реши какво ще прави днес и как точно. Скоро. Щеше да го направи скоро. Сега обаче щеше да постои на спокойствие още малко. Чувстваше се уморена, безкрайно уморена.

Джони сънуваше, когато телефонът звънна. Сънуваше остров, който се намираше наред океана, остров с розов пясък, с плискащи вълни и русалки, които приличаха на Дилайла и Стела, и на двете, бяха заедно или една до друга, не беше сигурен кое от двете, излизаха от вълните примамливи, прелъстително усмихнати, буйните им вълнисти коси се подаваха от морската пяна...

Русалките не издаваха подобен шум. Те не пицяха, остро, настойчиво, те шептяха нежно... Джони поклати глава, все още сънен.

— Джони. Телефонът. — Нечий лакът го сръчка и той изръмжа. Шумът стана по-силен, по-остър. — Джони, вдигни шибания си телефон.

Той отвори очи и пое телефона, който Дилайла държеше пред лицето ми.

— Ало. — Гласът му прозвуча грубо и той прочисти гърлото си, за да се престори, че е буден.

— Господин Олбрайт? Обажда се Каръл Лейн.

Джони отметна косата от челото си и се опита да се сети коя е тази жена. Каръл Лейн. Каръл Лейн. Името му беше познато. Сигурен

беше. Само че снощи си беше легнал много късно и не можеше да си спомни... Бандата на Джони неочаквано постигна онова, което всички твърдяха, че ще постигне, онова, което нито един от тях не очакваше, и полетя към висините. Беше се случило благодарение на невероятна комбинация от късмет, подходящия момент и хубава песен — велика песен — и те бяха уловили онова, което събуждаше интереса на хората, и групата добиваше популярност. Местата за концертите им се продаваха като топъл хляб, звукозаписните компании настояваха за срещи с тях, водеха ги на обяд в „Сохо Хаус“ и „Сенчъри“, а мениджърът им звънеше почти всеки ден.

— Само да се чуем — казваше той.

— Нещо ново? — питаше.

Преди два месеца дори беше престанал да вдига, когато му звъняха. Когато записаха „Пуста гара“ и я пуснаха със собствения си малък лейбъл за дребни пари, а вчера им потвърдиха, че следващата седмица ще ги излъчат по „Рейдио 1“. Тъкмо това празнуваха цяла нощ. Затова той се опитваше безуспешно да си спомни коя беше Каръл Лейн и защо му звънеше в девет сутринта.

— Аз съм детегледачката ви, господин Олбрайт. Гледам Вайкинг. — Гласът ѝ прозвуча остро, нетърпеливо. Някъде до нея чу хленченето на дете.

Джони седна.

— Вайкинг. Той добре ли е? Кажете добре ли е? Какво се е случило, да не би...

Каръл въздъхна.

— Не се паникьосвайте, нищо не се е случило. Поне аз не знам. Обаждам се да попитам дали ще го доведете или не, защото друг родител чака за мястото и трябва да го уведомя.

Джони издиша бавно. Облекчението разтупка сърцето му.

— Да, добре. Извинявай, Каръл. В момента не съм у дома.

Дилайла отвори едното си око и го погледна страшно. Никак не ѝ беше приятно, когато той наричаше къщата ѝ, в която се беше пренесъл, „не у дома“.

— Сега вече това е домът ти — настояваше тя. — *Нашият дом*. Освен ако не си сигурен. Може пък да предпочиташ да се върнеш при нея.

След тези думи се обръщаше, раменете ѝ — напрегнати, тя обидена и той отиваше да я целуне по врата, да я гъделичка и да пърха с мигли до кожата ѝ, докато тя не се разсмееше и не му простеше. Не искаше да се прибере у дома. Не беше сигурен дали не иска да се прибере у дома. Вайкинг му липсваше, искаше му се да вземе решение на спокойствие, да не бърка, но тук с Дилайла се чувстваше по-добре. Не обърна никакво внимание на погледа ѝ и стисна бедрото ѝ под завивката.

— Стела в колко часа трябваше да го доведе?

— В осем и тридесет, както винаги в сряда.

— Да, разбира се. Ами... — Той погледна часовника си.

— Не мога да се свържа със съпругата ви на нито един от нейните номера. Ако искате да откажа на другото момиченце, тогава ще трябва да ми платите за днес, независимо дали Вайкинг дойде или не.

— Ясно. Ще разбере какво става и веднага ще ви звънна. Става ли така? Много се извинявам, Каръл. Извинявай.

Извинявай. Как ставаше така, че през половината си живот се извиняваше, запита се той, докато сумтеше гневно по пътя към къщата им със Стела. *Извинявай, Каръл, ще разбере какво си въобразява, че върши жена ми. Извинявай, Дилайла, но трябва да се върна при жена си и да разбере защо не е завела сина ни при детегледачката. Извинявай, Стела, задето се чуках, с която ми попадне, толкова време.* Поне за това не се беше извинявал досега. Понякога обаче му се искаше да се беше извинил, докато лежеше буден в хладната стая в четири сутринта, а Дилайла спеше до него и неспокойно се въртеше за разлика от спокойната Стела. Какво странно сравнение. Не ставаше въпрос нито за личности, нито за външен вид. Тези неща бяха очевидни и не си струваше да бъдат коментирани. Той имаше предвид дребните неща като начина, по който миеха чиниите; Стела, както беше редно, пускаше водата да тече през всичкото време, сякаш не можеше да търпи мръсната вода, и затова никога не топеше ръце в мивката, докато Дилайла ги трупаше на клатушкащи се купове, докато не използваше и последната купичка и ги оставяше да киснат часове наред. Ами начинът, по който си миеха зъбите. Стела се надвесваше

над мивката и на всеки няколко секунди плюеше пяна, защото иначе се задавяше, докато Дилайла обикаляше апартамента, четката за зъби — щръкнала от устата ѝ, а тя не спираше да му говори нещо неразбираемо. През това време той стискаше зъби. Беше глупаво, че подобно нещо го дразни. Беше нещо незначително. Дребните неща винаги бяха най-важните.

— Стела?

Вратата беше отворена, чантата ѝ се търкаляше на пода в коридора, наполовина отворена, съдържанието почти преливаше, тъй като бе натъпкана до пръсване. Стела не можеше да излезе от къщи без поне петнадесет „абсолютно задължителни“ неща. Бележникът ѝ, поне една книга, телефонът, пакет цигари, запалката, портфейлът (пълнен с кредитни карти, бележки, монети, набързо надраскани бележки и какви ли не боклуци, които той непрекъснато я караше да изхвърли), гребен, балсам за устни, ключове, несесер с гримове, лак за коса, слънцезащитен крем, овлажнител, парфюм, допълнителен чифт обеци, допълнителен чифт чорапогачи през зимата, закуска за Вайкинг, боди за него, поне два чифта слънчеви очила, жилетка, да не би да ѝ стане студено, дезодорант, ако ѝ стане твърде топло... Той винаги се шегуваше, че ще е много по-лесно, ако просто вземе цялото си нощно шкафче и го понесе на гръб, също като охлюв.

Сигурно я беше зарязала тук, преди да излезе. Или беше в тоалетната или хранеше Вайкинг, преди да излязат. Излизането с него бе трудна работа.

— Стела? Стел. Каръл звъня. Защо сте толкова закъснели?

Той мина по коридора, взе пощата оставена на изтривалката, и я разгледа. *Госпожа С., Госпожа С., Господин Дж., господин и госпожа Дж...* Може и да не живееше вече тук, но животът им беше все още свързан.

— Стела?

Гласът му се понесе из къщата и той се закова на място. Тя, изглежда, не беше горе, не бързаше, след като беше закъсняла, не разнасяше Вайкинг под мишница, не стискаше в уста Фийби, докато бързаше да се приготви. Май ги нямаше. Стори му се, че къщата беше празна.

— Стела? — Той обиколи кухнята и хвърли писмата настрани, докато се отправяше към вратата. Френските прозорци към градината

бяха отворени и в къщата нахлуваше студ. Празен пакет цигари беше оставен на масата в градината, запалката ѝ бе до препълнения пепелник. Може да беше изтичала да купи цигари. Само че портфейлът ѝ беше в чантата, нали го видя, а тя не би оставила входната врата да зее. Втурна се отново в къщата и хукна нагоре.

— Стел? Къде си? — Спалнята беше празна, леглото разхвърляно, дрехите ѝ — пръснати наоколо, и когато ги видя, за момент се спря. Макар Стела да изглеждаше разхвърляна, поддържаше забележително подреден дом. Той бе този, който пускаше дрехите си на пода, преди да се строполи в леглото. Почука с кокалчетата на ръката по касата на вратата, преди да излезе.

Стаята на Вайкинг беше празна, също и банята. Сърцето на Джони запрепуска, докато тичаше надолу през стъпало, грабна чантата на Стела и я обърна на пода. Не беше сигурен какво точно прави, но се надяваше да открие нещо, което му подсказва къде са. Количката на Вайкинг беше в антрето, сгъната, пхната зад вратата, както обикновено. Ключовете на Стела бяха в чантата ѝ, също и телефонът. Той го включи и видя пропуснатите обаждания от Каръл, но когато се опита да го отключи, за да провери съобщенията, разбра, че тя е променила паролата. Седна на първото стъпало и се загледа в съдържанието на чантата на съпругата си — живота ѝ, както тя винаги го наричаше — пръснато пред него. Запита се дали някога ще види отново Стела и Вайкинг.

Стела тичаше. Тичаше през парка, подхлъзваше се по заледената кал, а тревата скърцаше след наскоро падналия сняг. Изтича покрай детската площадка, забеляза погледите на две майки, които стояха наблизо, пхнали ръце в джобовете, бузите им — поруменели от студа, докато се надяваха люлките да омръзнат на малчуганите, за да отидат да седнат в кафенето и да изпият по чаша кафе. Огледаха я преценяващо, макар че не я осъдиха строго, както тя съдеше себе си. Все още беше облечена в снощната рокля и чорапогащник, с рокерски ботуши — радваше се, че ги е обула, докато тичаше — и дебелия яке, което обличаше, когато излизаше навън, за да пуши. Миришеше на цигари и студ. Миришеше на грешки.

Тя тичаше. Как бе възможно да заспи на масата в градината в това мразовито утро, което сега щипеше кожата ѝ. Не беше чак толкова надрусана, нали? Така се беше отрязала, че бе припаднала в ранната утрин през февруари. Каквото и да беше, сега бе напълно с ума си.

Къде ли са отишли? Мъжът нямаше автомобил, не беше взел количката на Вайкинг, колата ѝ бе все още пред къщата; умът ѝ стигна поне дотам, че да провери, когато, обзета от паника, след като се свести с посинели пръсти и устни, установи, че тях двамата ги няма. Защо? Защо го беше отвел? Защо му трябваше малкото момченце? Той беше купонджия, той беше...

Истината бе, че тя нямаше никаква представа какъв е той и какво представлява. Дори не знаеше името му. Беше просто някакъв тип. Снощи нямаше значение. Беше просто приятел на... не беше дори приятел на човек, когато тя познаваше бегло, който ходеше по същите заведения като нея, движеше се със същата компания, вземаше същите наркотици. Дори не го попита как се казва. Беше ѝ се сторило маловажно. Той беше красив, млад и тя разбра по погледа му, че я желае, а това ѝ се стори най-важното. Напоследък не търсеше нищо друго. Не я беше грижа как се казва, когато се вмъкнаха в колата, не се налагаше да се обръща към него с каквото и да било име. Нищо не я интересуваше, докато той я чукаше на канапето, на пода в кухнята и спря единствено за да смръкне нова линия, която оформи между гърдите ѝ, а след това я целуна и езикът ѝ облиза остатъците от наркотика от устата му. Пет пари не даваше. А сега...

Спря да тича. Какъв смисъл имаше? Нямаше представа къде са, къде го е завел, когато са излезли. Може да го е качил на автобуса, да е повикал такси... Можеха да са в другия край на Лондон. Нямаше да види Вайкинг никога повече. Стела се преви и се подпря с длани на коленете, за да не се строполи на тротоара. Беше стигнала другия край на парка и беше излязла през малката метална порта до будката за вестници. *Пърл Плейс* беше от другата страна на улицата, също и магазина за подаръци, откъдето купуваше картички за рождени дни, опаковъчна хартия и подаръци в последния момент, когато се сещаше, че е забравила нечий рожден ден, малкото магазинче, където продаваха странни, прашни бутилки с гъсти, пъстроцветни ликьори, откъдето поръчваше каси с любимата бира на Джони. Вече не поръчваше.

Светът ѝ, животът ѝ, толкова познат, беше съсипан, объркан, тя нямаше място в него без Вайкинг и Джони, никакво място.

Едва сега си спомни. Разбра как е припаднала. Беше взела два *валиума*, след като момчето заспа, точно преди да излезе навън, за да пуши. Намери ги в джоба си и ги изпи с глътка водка и тоник, които му беше направила, преди да облече огромното яке и да се свие на пейката, където да наблюдава как от устата ѝ излиза бял дим и се усуква в нощния мрак. Те щяха да ѝ помогнат да заспи, когато после си легнеше, но забрави да си легне.

— Стела? Какво, за бога, се е случило? Господи... — Стела се изправи и се обърна към Изи, лицето ѝ — сгърчено от ужас, когато я видя как изглежда. Тя разпери ръце — трепереха от страх или студ, или и двете — и сдържаните досега сълзи закапаха.

— Няма го. Няма го и не знам... Не знам къде...

Изи пристъпи напред. Изглеждаше толкова чиста и поддържана. Престилката с надпис „Пърлс Плейс“ беше вързана стегнато на тънката ѝ талия, косата ѝ блестеше вдигната на опашка. Тя бе олицетворение на всичко, в което Стела се беше провалила.

— Стел, миличка, Джони го няма от известно време. Тръгна си преди няколко седмици, не помниш ли? Ти го накара да се изнесе, ти се съгласи да се изнесе. Знам, че си спомняш. Каза, че поне за момента така е най-добре за всички... — По лицето на Изи се четяха загриженост и тревога, докато бавно пристъпваше към Стела с бавни и предпазливи движения, сякаш се опитваше да успокои уплашено животинче, притиснато в някой ъгъл. Тя зашътка нежно и я прегърна.

Стела поклати глава и когато отвори уста, за да заговори, откри, че ѝ трябва много сили да потисне бесния вой, който напираше, и да го превърне в думи. Трябваше да накара Изи да разбере.

— Не, не — изкряска тя също като ранено животно, както и изглеждаше. — Не Джони. Вайкинг. Вайкинг го няма.

Първо видя Стела и Изи. Отиде първо при тях. Истинска случайност го накара да се обърне към тях. Ако беше тръгнал в другата посока, щеше да види как мъжът върви към него и носи в ръце сина му. Обърна глава, погледна настрани. По-късно се запита какво ли би станало, ако първо беше видял непознатия, който носеше сина му.

Какво щеше да направи? Нищо, докато Вайкинг бе все още в ръцете му. Ами след това? След като се увереше, че детето е в безопасност, живо и здраво, какво щеше да направи тогава? Щеше ли да му се нахвърли, да го пребие, да го повали на земята? Дали щеше да се обади в полицията? Дали щеше да настоява никой да не вика полиция? Щеше ли първо да действа и след това да задава въпроси? Щеше ли да действа по начин, който после нямаше да може да промени? Докъде щеше да стигне? Този въпрос нямаше ясен отговор.

Щом видя съпругата си и приятелката ѝ, той се сети каква е поне половината от историята. Стела изглеждаше ужасно. Косата ѝ беше прибрана в разпилян кок, все още сресана назад и бухнала от предишната вечер, половината прибрана, другата половина измъкнала се и паднала по раменете.

Самата Стела не изглеждаше на себе си. Горната част на тялото ѝ беше превита също като разкривен кламер, лицето изметнато от болка. Дебелата ѝ очна линия беше размазана, бледите бузи — хлътнали. Беше отслабнала от последния път, когато се видяха. Краката ѝ бяха натъпкани в рокерски ботуши и приличаха на пръчки, щръкнали от реката, ръцете и костите на китките сякаш бяха твърде големи. Не приличаше на себе си. Не беше тръгнала да търси Вайкинг.

Стисна рамото ѝ с такава сила, че тя изгуби опора и едва не падна, когато той я разтърси.

— Какво се е случило? Той къде е? Къде, мама ти стара, е синът ни? Какво си направила, Стела? Господи, казвай какво си направила. Какво си направила?

Стела зяпаше Джони с отворена уста, стомахът ѝ се сви, познавайки по лицето му паниката, която бе изпитала, когато разбра, че Вайкинг го няма. Двамата бяха обединени от ужас, същевременно никога досега не бяха по-далече един от друг.

— Аз... аз не... — Тя не можеше да говори. Изи я прегърна през раменете и ѝ помогна да се изправи със силните си ръце.

— Казвай. Кажи какво е станало. Кажи ми!

Стела поклати глава. Лицето на Джони беше до нейното; той крещеше и беснееше. Тя усети пръски слюнка от устата му по лицето си, след това чу гласа на Изи близо до ухото си.

— Джони, Стела не знае къде е Вайкинг. Когато се е събудила, го е нямало. Трябва да повикаме полиция...

— Как така го е нямало? Той е малък, не може просто така да отвори скапаната врата и да излезе.

Стела погледна отчаяно Джони. Не знаеше какво да му каже. Как да му го каже. Не се наложи. Неочаквано изражението му се промени. Облекчението го заля като вълна.

— Господи. Ето го. Тук е. Ето го.

Стела се обърна. Джони я изблъска на една страна и хукна, затича към мъжа, който водеше сина му, а малкият бърбреше доволно и мяскаше кроасан с шоколад. Лицето му беше покрито с тъмни трохи.

— Тата! — ухили се Вайкинг, когато видя понеслия се към него Джони, пусна ръката на мъжа и затича към баща си.

Мъжът, с когото Стела беше прекарала нощта, видя устремения към тях Джони, застаналите наблизо Стела и Изи. Вдигна предпазливо ръка, за да отбие удара, който помисли, че ще последва, и в същото време подаде Вайкинг на баща му.

— Господи. Мъничкото ми човече. Здравей. Слава богу. Благодаря ти, много ти благодаря.

Стела се протегна към тях, протегна ръце към Вайкинг, но Джони се обърна, застана с гръб към нея, докато целуваше сина си по косата.

— Той се събуди — започна да обяснява непознатият. — Разплака се. Не бях сигурен... Каза, че е гладен.

— Джони... — заговори тихо и умолително Изи вместо Стела.

— Не.

— Моля те, Джони... — гласът на Стела й се стори чужд, изпълнен с паника, остър. — Моля те, дай ми детенцето, много те моля. Дай ми момченцето ми.

Мъжът продължаваше да обяснява.

— Ти беше припаднала, а той плачеше. Нищо нямаше да му направя. Просто реших да му взема нещо за закуска.

— Млъквай. Я млъкни.

Джони се обърна към Стела. Никога досега не бе виждала такава ярост по лицето му. Тя млъкна. Нямаше представа, че той може да се преобрази до такава степен.

— Добре, слушай сега, *съпруго* — изсъска той думата, сякаш се опитваше да събере достатъчно слюнка в устата си. — Ще ти дам детенцето.

Тя протегна ръце, завладяна от огромна благодарност. Единственото ѝ желание беше да усети топлата тежест на Вайкинг, да усети как обгръща с крака кръста ѝ, а главата му да се отпусне доверчиво на рамото ѝ. Вайкинг все още ѝ имаше доверие. Той, изглежда, бе единственият, който ѝ се доверяваше.

— Ще ти дам сина, но искам да ми кажеш едно.

Тя погледна Джони. Беше готова на всичко. Щеше да му даде каквото пожелае, стига да можеше да притисне сина си до себе си, и той го знаеше. Само че нещо в изражението му и стресна. Забеляза някакво задоволство.

— Кажи ми името на този човек. Кажи ми как се казва човекът, който току-що се появи, понесъл на ръце сина ни? Кажи го! — Той крещеше, а устата му бе разкривена.

Стела го зяпна и ръцете ѝ увиснаха във въздуха. Погледна Джони. Погледна и младия мъж, който стоеше малко настрани, засрамен, объркан. Той отвори уста.

— Казвам се...

Джони се въртна към него.

— Да не си гъкнал. Да не си посмял да кажеш и дума, мамка ти, или ще ти се прииска да не беше срещал тъпата ми надрусана жена.

Момчето млъкна отново. На всички им беше ясно, че и този момент желанието му е точно това. Джони се обърна към Стела. По лицето ѝ се стичаха горещи сълзи на срам и мъка.

— Знаех си. Изобщо нямаш представа как се казва.

Не бе нужно да казва каквото и да било повече. Нямаше нужда да ѝ казва колко глупаво е постъпила, какво е могло да се случи, да описва опасностите, които можеха да врхлетят сина им, да критикува избора, който бе направила.

— Извинявай. Много се извинявам — шепнеше тя, разтърсвана от ридания, все още протегнала ръце, но напразно. Празнота. Беше завладяна от празнота.

— Отивам да събера багажа на Вайкинг. Ще остане у нас поне докато не се сложиш в ред. След това ще видим. Вземи се в ръце, Стела.

Тя остана да гледа след Джони, когато той се обърна и тръгна към дома, нейния дом, който беше техният дом, Вайкинг подтичваше

щастливо до него. Неочаквано Изи застана до нея. Не каза нищо. Нямахте какво да каже.

Джони вървеше изпънал гръб, гушнал Вайкинг, готов да го защитава, да го закриля — и от студа, и от болката, сигурно и от нея.

Беше ги изгубила. Беше изгубила единствените двама души на този свят, които значеха нещо за нея. Нямахте представа как допусна да ѝ се изплъзнат.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Март 2010 г., четвъртък

Каролайн седеше на бюрото си, пред нея бе поставена пластмасова кутия със суши и салата от бейби соеви кълнове. Кликна върху иконата на интернет браузъра си. Кликна върху букмарка, който я отведе до <http://benthamandcrowley.co.uk>. Това се бе превърнало в неин обеден ритуал. Отиваше да си купи нещо за ядене, връщаше се и преглеждаше уебсайтовете на местните агенти за недвижими имоти, за да потърси къща. Шефът ѝ се опитваше да я убеди да излязат, притесняваше се, че не почива достатъчно, особено покрай всичките ѝ проблеми. В дните, когато излизаше от офиса, ходеше да обядва с майка си. Шефът ѝ беше свестен човек и тя имаше късмет с него, но той просто не разбираше. Това бе истинска почивка. Това беше най-хубавата почивка.

Вентъм и Кроли беше любимият ѝ сайт. Агенцията за недвижими имоти предлагаше обекти в кварталите, които най-много ѝ харесваха. Имаше и други два, те предлагаха най-добрите имоти, а тя много добре знаеше какво търси.

Днес ѝ се стори, че е открила мечтата си. Беше двуетажна къща близнак недалече от Джеймс и Изи, макар и не прекалено близо. Не искаше те да се чувстват неудобно. Не искаше да им се натрапва. Щеше да ѝ е много приятно да е близо до тях. Апартаментът на Хариет също беше сравнително близо, макар да беше под наем и да не се знаеше къде ще се премести. Междувременно, когато бебето се родеше, тя щеше да има нужда от много помощ и Каролайн бе твърдо решила да не я оставя сама, колкото и болезнено да е.

Тя все още не беше забременяла. Правеше всичко по силите си не само да зачене, ами да бъде Барт щастлив, защото бе сигурна, че може да го направи щастлив, че може да запази брака си. Изпитваше огромно желание да го запази, трябваше да го запази. Дори за миг не приемаше, че решението ѝ може и да е грешно, защото това означаваше да се предаде, щеше да е ясно, че не се е постарала

достатъчно, и беше сигурна, че няма да го преживее. Освен това имаше нужда от Барт. Обичаше го безумно. А и как да отиде да види майка си и да ѝ каже, че се е провалила в единственото, което беше от значение за нея? Джини щеше ужасно да се разочарова от нея. Не можеше да ѝ причини подобно нещо, не и сега.

Очите ѝ се напълниха със сълзи при мисълта за Джини, както ставаше винаги. Тя беше толкова смела, толкова елегантна в болката си. Вече се беше прехвърлила в клиниката, тъй като имаше нужда от по-интензивни грижи, отколкото Джулиан успяваше да ѝ осигури, а нямаше никакво желание домът им да се пълни с медицински сестри и апаратура.

— Искам да насочим вниманието си към моя живот, към нашия живот — заяви тя, когато той се опита да ѝ противоречи, — не на болестта ми, нито на смъртта ми. Така други хора могат да се заемат с неприятните неща, а ти ще знаеш, че за мен се грижат добре, а когато всичко приключи, домът ни ще си бъде дом. Не искам да се превръща в болнично отделение. — Не пожела да слуша никакви аргументи, затова останалите се примириха. Джулиан и Джеймс отидоха с нея, регистрираха я, пренесоха любимите ѝ вещи в новата стая — кашмирено одеяло, което да я топли и да не боде, ароматизатор, който ухаеше на рози, снимки на децата и внуците.

Как ми се иска да можех да ѝ кажа, че съм бременна, преди да умре, мислеше си Каролайн. Това щеше да е достатъчно. Тя щеше толкова да се зарадва, а аз нямаше да имам чувството, че съм я разочаровала. Това щеше да е напълно достатъчно.

Тя дори ходи на лекар, който ѝ каза, че на много двойки им трябва поне година, за да заченат, че тя била достатъчно млада и имала предостатъчно време, затова било най-добре да се успокои и да не се напруга. Всяка седмица ходеше на акупунктура, която да увеличи притока на енергия към репродуктивните органи, хранеше се само с органична храна, медитираше. Искаше ѝ се да успее да убеди Барт да си направи бързо, безболезнено изследване, което може би щеше да обясни защо ѝ е толкова трудно да зачене, но той категорично отказваше.

— Няма нужда — заяви той, когато тя повдигна въпроса. — Всяко нещо с времето си, мила. Няма причина да се страхуваш, че нещо не е наред. — Тя не настоя. Не искаше поредния скандал. По-

голямата част от живота ѝ с Барт напоследък се определяше от опитите ѝ да избегне поредната разправия. Това беше особено важно.

Каролайн насочи вниманието си към екрана на компютъра. Къщата имаше нужда от ремонт, стана ѝ ясно от цената още преди да погледне снимките. Нещо изпитано в този район щеше да се продаде с поне триста хиляди повече от тази, при това без особено усилие. Къщата обаче се намираше в хубавия край на улицата, близо до автобусна спирка и парк, можеше да се стигне пеша до начално училище *Си енд И*, което толкова много държеше на местоживеенето на децата, че имаше случаи, в които родителите се местеха на една пресечка само и само да приемат децата им там. Къщата беше от червени тухли, около верандата и еркерния прозорец растеше вистерия. От вътрешността нямаше снимки, което не вещаеше нищо добро. Каролайн предположи, че когато отиде на оглед, ще открие, че къщата има нужда от много повече, отколкото от „освежаване“, за да се превърне в „просторния и елегантен семеен дом“, който рекламираха агентите.

Тя също така усещаше, че в тази къща има нещо специално. Веднага разбра, само от една-единствена снимка, при това недостатъчно добра. *Нейната* къща, както вече мислеше за нея. Посегна към телефона и набра номера на агента.

Огледът щеше да се състои същата вечер; къщата беше празна, така ѝ казаха по телефона, и Каролайн отново се зарадва. Това означаваше, че собственикът е починал или се е преместил в нов дом — или някъде далече, или просто искаше да се отърве час по-скоро от къщата, а това бе добре за нея. В продължение на няколко месеца в нея нямаше да може да се живее, стига продажбата да станеше до два месеца, определи четири месеца за ремонт... дори да забременееше този месец, всичко щеше да е наред, нямаше да ѝ се наложи да се мести тъкмо преди да роди...

Спря тези мисли и отново погледна фасадата на къщата. Календарът, който си водеше мислено, се променяше непрекъснато. Ако забременея този месец, то ще се роди през декември, ще бъде коледно бебе; ако забременея следващия месец, може да се роди на моя рожден ден, това се случваше много по-често, отколкото хората

забелязваха, жените раждаха на своя рожден ден или на рождения ден на съпруга си. Трябваше да престане, защото изчисленията започваха да се въртят като скъсана лента в главата ѝ.

Входната врата беше боядисана в мръсно бяло, боята се лющеше, на места се беше напукала. Един от прозорците беше счупен и тя надникна през мръсното стъкло, но не видя нищо освен купчина неотворена поща в антрето.

— Госпожо Боуман? Извинявайте за закъснението, събра ми се ужасно много работа, нали знаете как е?

Тя се обърна. Момчето пред нея се беше ухилило като акула, твърде многозначително за възрастта си. Ако не държеше ключ за мини купър с логото на фирмата, тя щеше да се запита дали има право да шофира. Погледна обувките му. Имаше нещо успокоително във факта, че всички носеха еднакви костюми, излъскани на лактите и коленете, грозни обувки тип мокасини с издължени носове, пресечени отпред.

— Да, знам. Няма проблем.

Тя се отдръпна, за да може той да отключи и отвори вратата. Засмя се, когато забеляза, че тя автоматично понечи да изтрие обувки, но се оказа, че изтривалка няма.

— Ще ви се иска да ги избършете на излизане, не на влизане, нали разбирате? Трябваше да ви предупредя да си облечете от костюмите, които носят при биологична зараза — разсмя се брокерът на собствения си майтап и я поведе по коридора, без да спира да дърдори: — Е, не е чак толкова зле, нищо не липсва, ще си вземете няколко поляци и те ще оправят всичко. Така хол, североизточно изложение отпред, чудесна утринна светлина. Оригинална викторианска камина, плесента по стените и тя е оригинална.

Тя се наведе и вдигна единия ъгъл на килима. Беше покрит с кафяви и оранжеви драскулки, а отдолу имаше нещо лепкаво и влажно. Подът, макар и пращен, ѝ се стори як. Останалата част от къщата беше в подобно състояние. Просто беше занемарена, а където беше пипнато нещо, то собственикът се бе опитвал да се справи сам; баните бяха с плочки и се усещаше застояла миризма на котешка пикня. Прозорците обаче бяха огромни, таваните — високи, градината — дълга, оградена от три страни.

— Чудесен изглед, предостатъчно място за децата, ще могат да тичат наоколо, ако не засадите нищо. Проявявате ли интерес към градинарство?

Каролайн не обърна внимание на забележката му за децата и сви рамене.

— Не знам. Никога не съм имала собствена градина.

— Сигурно ще искате да доведете мамчето да огледа. Майките винаги знаят какво да посадят, нали?

Тя кимна.

— Точно така, знаят. — Той беше прав. Джини щеше да каже само с един поглед какви растения трябва и кои от насадените тук могат да бъдат спасени. Как само ѝ липсваше майка ѝ.

— Звъннете ми утре и ми кажете дали искате да огледате имота втори път, може да доведете и съпруга да види за какво става въпрос.

Той ѝ подаде визитката си.

— Интересуват ли се други от нея?

Той си пое въздух през зъбите.

— Много, винаги е така в модерните квартали. Нали знаете как е в днешни дни, всички искат да си поиграят и да преобразят имота. След вас имам една двойка. — Той се ухили.

— Добре, а продавачът?

— Горкичката, трябваше да иде в старчески дом. Синът продава и ще ѝ плаща сметките там, докато е жива. Няма желание да чака съвършения купувач.

— Колко според вас ще иска, за да свали обявата.

Агентът изви вежда, след това ѝ намигна. Този тип непрекъснато гримасничи и ръси клишета, помисли си тя. Какво ли щеше да стане без тях? Дали щеше изобщо да съществува?

Той поклати глава.

— Не знам, госпожо Боуман, за съжаление не мога да кажа. Знаете каква е цената, но той може да се съгласи и с нови предложения, ако иска да продаде по-бързо. Колкото по-бързо прецените, толкова по-добре, нали разбирате? — Той я погледна така, сякаш бе споделил с нея велика мъдрост, и тя кимна.

— Ще ви позвъня утре сутринта. Нали дотогава нищо няма да бъде решено?

— Няма начин. Вървете си и помислете добре. Вече ви казах, че интересът е голям. Предложението е върхът, както казват колегите. — Намигна отново и тя едва се въздържа да не се намръщи.

* * *

Преди да се прибере, купи печено пиле от магазина на ъгъла. В хладилника имаше салата и хляб, който снощи направи в машината. Не се беше постарала кой знае колко, но щеше да свърши работа.

— Здравей, мили. — Тя беше в кухнята, режеше авокадо и пускаше парченцата в купата за салата, когато той се прибра. Заливката беше в купичка до нея.

Недей да бърбиш, каза си тя. Той не понася да го заливат с приказки още от вратата. Това беше едно от първите неща, които научи за съвместния живот със съпруга си. По-късно. Нека да се съвземе малко, да му дойде обичайното настроение, когато е с нея. Ще поговори с него по-късно.

— Днес ходих да видя една къща. — Лежеше във ваната, когато му каза, и избутваше кожичките си с нокътя на другата ръка. Барт си миеше зъбите, готвеше се да си ляга, облечен в бялата тениска и боксерките, с които винаги спеше. Вдигна очи към огледалото, задържа погледа й напълно безизразно, докато четкаше зъбите си и изплакна уста с вода.

— Ясно — отвърна той. Тя сведе поглед към ръцете си. — Къде се намира?

— На Менкартън Роуд.

Той кимна. Тя притаи дъх. Дали щеше да избухне? Реши да продължи да говори с надеждата да не възникне проблем.

— Има нужда от малко работа. Всъщност работата ще е доста. Не е била много добре стопанисвана. Но може да стане нещо невероятно, наистина е страхотна.

— Колко струва?

Тя се поколеба. След това му каза. Той кимна отново.

— Добре.

Тя не откъсваше очи от него.

— Добре ли? Как така добре? Ще дойдеш ли да я видим заедно? Трябва да позвъня на агента още утре сутринта. Ще имаш ли време да отскочим, преди да отидеш на работа? Знам, че не е най-добрият вариант, но трябва да решим бързо дали я искаме, защото кварталът е много търсен, а агентът каза...

— Казах добре, купи я.

— Да я купя ли?

Той се обърна и ѝ се усмихна.

— Разбира се. Защо не? Цената ми се струва разумна. След като трябва да се действа бързо, действай. И без това този уикенд предстои ергенското парти на Уил. Имам доверие на преценката ти. Знаеш много добре, че съм готов да живея с теб и в канавката.

Тя го изпръска с вода.

— Барт, трябва да я видиш.

— Защо? Щом на теб ти харесва, значи и на мен ще ми хареса. Ще я видя, след като я купим. Звънни му утре сутринта, освен ако се колебаеш...

Тя изписка, изскочи от ваната, прегърна го и го обсипа с целувки, измокри го със сапунена вода. Той се разсмя и я прегърна през кръста.

— Не, сигурна съм, напълно сигурна! О, мили. Благодаря ти. Много ти благодаря, ама много. Господи, нямаш представа колко се вълнувам.

Целуна го по врата и вдъхна чистия мирис на кожата му. Това беше. Ето го новото им начало, началото на всичко. Къщата беше знак, че ще си имат бебе. Щяха да се преместят и да отгледат бебето си в нея. Беше сигурна, че ще стане точно така.

Петък

— Не мога да повярвам, че сме в минибус. Не съм се качвал в минибус от... и аз не знам откога. Сигурно от началното училище.

— Искане ми се да започнем да се замеряме с чипс и да слушаме любими сборни парчета.

— *Роден да бъде див.*

— *Кюър.*

— *Джеймс. Седни.*

- Я, че ти помниш. Вечно пускаха парчето по балове...
- И всички сядахме на дансинга...
- Който лепнеше от сайдер и навсякъде бяха пръснати фасове.
- И се опитвахме да надничаме под полите на момичетата.

Джеймс погледна назад към пълния с мъже бус и се разсмя. Заедно с Уил, Джони, Барт и двама стари съученици, Стивън Гарсайд, когото Джеймс предложи да поканят, приятели на Уил от университета... Всички бяха по на тридесет и няколко, зрели мъже, с добра работа и деца, въпреки това се държаха като петнадесетгодишни, с разбушували се хормони, щръкнали лакти, скрили бутилки водка, увити в боксерки на дъното на саковете.

Повечето от тях имаха прилична работа. Стивън Гарсайд и постигнатият от него успех беше най-очевиден — беше предложил да плати шампанското за уикенда, а Джеймс знаеше, че е отказал любезно предложеното от тях „Моет“ и *личният* му доставчик ще осигури цяла каса специална винтидж реколта „Круг“. Джеймс се разкъсваше между завистта, благодарността и обзелото го снобско чувство, че подобна показност говори за липса на възпитание и не отива на духа на празника. Въпреки това нямаше никакво намерение да откаже предложението. Чувстваше се неудачник не само до Стивън. Уил си имаше „Хенри Бътлър“, Барт се справяше доста добре, бандата на Джони беше поела стремглаво към успеха, макар никой да не очакваше. Пийт, известен като Прасчо Пийт в училище, защото можеше да се натъпче с цял хляб в пет следобед, притежаваше верига заведения за сандвичи, които, изглежда, не се влияеха от рецесията; Грeъм, който открай време беше тих, ученолюбив, с дебели стъкла на очилата и тениска на Металика, се беше възползвал от следобедите, прекарани в компютърната лаборатория, и бе създал и продал уебсайт, което означаваше, че рецесията никак не го засяга. Накрая на опашката оставаше Джеймс. Имаше още двама, които бяха останали без работа, но те си бяха намерили нова и отново дишаха спокойно. Той обаче беше наникъде. Не бе намерил нищо и не разбираше защо става така. Забелязваше съжалението в очите им, когато го питаха и се интересуваха дали си е намерил нова работа и когато отговаряше „Още не съм, оказа се по-трудно, отколкото предполагах, но съм сигурен, че в най-скоро време нещо ще изскочи“, и се стараяше да говори ведро, за да не издаде притисналото го отчаяние, те очевидно се чувстваха

неудобно, срамуваха се заради него и заради себе си. Очите им започваха да се стрелкат над рамото му, търсеха някакъв изход, докато се стараеха да прикрият неудобството си, омаловажаваха постиженията си по типично британски начин.

— Положението е много зле — мърмореха те.

— Хубавата работа всеки момент ще изскочи.

Говореха така, макар много добре да знаеха, че не хубавата работа е важната, а каквато и да е работа, благодарение на която да си плащат сметките, за да не потънат, че колкото по-дълго остава без работа, толкова по-измъчен вид придобива, толкова по-силна миризма на провал започва да се носи от него.

— Какво не е наред при него? Трябва да има причина. Със сигурност има нещо, което не знаем.

И така вратите оставаха затворени.

Той се стегна. Този уикенд трябваше да се забавлява, не да мрънка, Уил беше важният, не той. Трябваше да се изтръгне от нещастieto. Облегна се напред и бръкна в хладилната чанта до краката му.

— Какво ще кажеш за една бира, приятел?

Стивън Гарсайд кимна и пое отворената бутилка от него.

— Благодаря. Ще прекараме супер уикенд.

Джеймс кимна.

— Би трябвало. — Отпи и се усмихна на новия си приятел. Той беше прав. Трябваше да се опита да забрави за работата, за проблемите у дома, за майка си. Поне за две нощи трябваше да се отпусне, да се забавлява. Нито един от останалите не се изяждаше от притеснение. Трябваше да се държи спокойно и да участва във веселбата. Все пак уикендът беше посветен на Уил.

* * *

— Не разбирам — каза Каролайн на жената, с която разговаряше по телефона. — Не разбирам защо не сме одобрени. Знам, че не зависи от вас. Моля ви, поне ми обяснете още веднъж.

Жената въздъхна тихо.

— Госпожо Боуман, вече ви казах, че не отговаряте на необходимите изисквания за ипотека с подобен размер.

— Но тя не е чак толкова голяма. Разполагаме с известна сума — аз поне имам — и лесно ще си покриваме вноските. Нищо не разбирам. Имах ипотека за стария си апартамент. Съпругът ми има ипотека за сегашния ни дом. — Докато говореше, разбра, че няма представа дали това е истина или не. Беше се нанесла при Барт и предположи, че той притежава апартамента. Беше му дала парите от продажбата на своя, след като прекрати ипотеката, за да има и тя принос. Досега обаче не бе виждала писма за вноски и усети как в гърлото ѝ се надига горчилка. Преглътна. Продължи да настоява. — Сумата, която искаме да получим, не е много повече от дължимата за имота. Този път обаче двамата със съпруга ми ще си делим вноските.

— Именно.

— Какво означава това именно?

Жената не отговори веднага.

— Сама го казахте. Плащането и рискът вече не са само ваша отговорност. Вие вече не сте единственият човек, на когото банката отпуска пари.

Каролайн замълча.

— За какво намекувате? — попита най-сетне тя.

— Нищо не намеквам, госпожо Боуман, просто изтъквам фактите за положението ви.

— Добре. Много ви благодаря за помощта. — Каролайн не скри сарказма си. — Възнамерявам да потърся по-компетентно мнение. Цял живот съм била клиент на тази банка, а баща ми е сред вип клиентите ви. Със съжаление ви уведомявам, че когато кандидатствам за нова ипотека, няма да е в тази банка.

— Решението е изцяло ваше, госпожо Боуман. — Жената се поколеба. — Аз бих ви предложила...

— Да?

— Предлагам ви, преди да кандидатствате отново за заем, да поискате кредитно извлечение и за двамата.

— Уил много ме изненада. Не е никак лоялно, мама му стара, да кани Стивън Гарсайд след всичко.

— Кое? — попита Джеймс. Посегна към кристален декантер и го наведе над чашата си. Бяха вечеряли в огромната зала с дървена ламперия на внушителната вила, в която бяха отседнали. Беше си истинска гощавка с пай с месо, сладък карамелен пудинг, морски дарове, преди това пиха шампанско на ливадата отпред, а с храната им сервираха чудесно червено вино, така че уикендът започна великолепно. Сега, преяли, отпуснати на столовете, те се местеха, продължаваха да пият и да похапват от платата със сирене. Няколко капки тъмно кларе се стекоха по чашата на Джеймс. — Кое всичко?

— Ами... — Прасчо Пийт присви очи толкова много, че те почти хлътнаха в бузите му и той се протегна към бутилка порто. — Нали знаеш. Славата му се носи.

— Каква слава?

Пийт сви рамене и извърна поглед.

— Не стигаш до върха, ако си добро момче, нали така?

Джеймс усети, че е много по-трезвен, отколкото преди няколко минути.

— Не. Какво общо има тази работа с Уил? За каква лоялност говориш? Към кого трябва да е лоялен, Прасчо?

— Не ми казвай така — изръмжа Прасчо, без да забележи иронията. — Забрави тази работа. — Той оттласна стола назад, изправи се неуверено и стисна чашата порто с една ръка. — Все ще откриеш, приятел. Всичко ще излезе наяве. — След тези думи се отдалечи, насочи се към вратата за терасата, като през всичкото време кимаше също като пластмасово куче в такси.

Джеймс наблюдаваше как Стивън се измъква незабелязано. Последва го.

— Трябва да си тръгнеш. Този уикенд. — Стивън стоеше в сумрака, облегнат на колона до оградената зеленчукова градина. От къщата се носеше музика, бликаше светлина, чуваше се как мъжки длани се стоварват върху масата, докато игрите на надпиване бяха в разгара си. Навън обаче цареше тишина. Джеймс държеше вратата към оранжерията с възглавница от раkitов стол, така че да не се блъсне. Почувства се като герой на криминален роман. Какви ги вършеше,

защо се прокрадваше така в мрака, защо подслушваше? Инстинктивно усещаше, че има нещо, което трябва да открие.

Притаи дъх в тъмнината.

— Това е точният момент. Няма да има друг!

Стивън се разсмя. След вечеря беше свалил самото си, както и останалите, след това и папийонката и сега беше с навити ръкави, ухилен над телефона. Държеше се закачливо, флиртуваше също като тийнейджърка, която навива кабела на телефона на пръста си. Джеймс не го бе виждал да се държи по този начин. Този, с когото говореше, го беше размекнал, караше го да се смее. Очевидно беше влюбен във въпросния човек.

Стивън запали цигара и огънчето лумна в черната нощ, хартията пропука, когато вдъхна.

— Тук е красиво. Искан ми се да бях с теб вместо с група пияни тъпаци. Знам, знам, че са добри момчета. Не... не, можеш да го направиш. Не мисли. Няма. Никой не може да съсипе живота на друг. Всеки от нас прави своя избор, миличко, всеки следва своя път. А твоят те доведе до моята врата. Ще бъдем само двамата и никой няма да ни пипне. Отново ще си спомниш какво е щастие. Заслужаващ щастие, нали?

Жената не беше убедена, поне това беше ясно. Медените думи на Стивън имаха за цел да я убедят, но тя се колебаеше, дърпаше. Той обаче нямаше намерение да се откаже. Настояваше нежно, притискаше я, твърдо решен да не се отказва.

— Хайде, него го няма. Няма да има неприятни скандали, докато си събираш багажа, няма да го гледаш как се унижава, докато ти се моли. С децата ще заминете, преди да се върне. Ще предупредя Лириан да приготви стаите на тавана. Боядисал съм ги, приготвил съм ги. Стаята на Пърл е прекрасна, в бледорозово. Готови са и ви чакат.

Стаята на Пърл е прекрасна в бледорозово... На Джеймс му се догади. Прииска му се да седне, но беше твърде далече от столовете, а и те скърцаха и щяха да издадат присъствието му, а той не искаше Стивън да разбере. Не и сега. Все още не. Трябваше да чуе още. Стисна юмрук и заби нокти в дланите. Стивън въздъхна и в гласа му зазвуча раздражение.

— Доведи и нея. Поне засега. Не можеш да я оставиш сама. Когато се върнем, ще оправим нещата. Ще му я върнеш. Знам... Знам,

че не е. Хайде, де. „Ела, живеј с мен, бѐди моя любима и удоволствието ще докажем...“^[1]. Виждаш ли какво направи с мен? Редя поезия като влюбен младеж. Както и да е. Тя не е твой проблем. *А на Кас ще ѝ се отрази добре да прекара известно време с баща си. Той едва ли ѝ е обѐрнал много внимание досега.*

Джеймс стисна очи толкова силно, че зад клепачите му избухнаха звезди. Не знаеше дали да се втурне към Стивѐн, или да избяга от него. Инстинктите му го раздвояваха. Ако му се нахвърлеше, разкъсван от ярост, ако нападнеше човека, който се опитваше да унищожи семейството му зад гърба му, мъжа, на когото бе имал доверие, когото уважаваше, дори боготвореше, който тровеше ума на жена му с медни слова, щеше да го смачка, за да замълчи, щеше да го унищожи. Можеше да се обѐрне и да побегне, възможно по-надалече, докато сърцето тѐтнеше в гърдите му, а крѐвта пулсираше в ушите му, докато стигнеше далече и избягаше от гласа му, докато заличеше спомена от мислите си. *А на Кас ще ѝ се отрази добре да прекара известно време с баща си. Той едва ли ѝ е обѐрнал много внимание досега.*

От тези думи Джеймс усети физическа болка, те прогаряха гърдите му и потекоха като врял катран във вените му. Заболя го, защото бяха истина. Той беше безполезен като съпруг и още по-некадѐрен баща.

Накрая не направи нито едното, нито другото. Вместо това успя да запази тишина, докато отново си пое дѐх. След това се обѐрна, затвори тихо вратата и се върна в кѐщата. Щеше да изчака. Трябваше да си наложи да изчака. Стивѐн Гарсайд щеше да чака до утре. Затова пѐк с Уил имаше намерение да говори още сега.

— Ти знаеше ли? — попита той Уил, когато се върна в кѐщата. След като влезе от градината, откри, че повечето от компанията или са припаднали, или са отишли да спят. Уил и Джони все още седяха на масата, между тях бе поставена бутилка порто и карти, но щом Джеймс се върна, Джони използва момента, за да стане.

— Оставям младежа в добри рѐце — намигна той. — Трябва да полегна, иначе утре като нищо ще се застрелям, вместо да уцеля някой глинен гѐлѐб.

— А пък аз си мислех, че рокаджиите сте свикнали да вилнеете по цяла нощ — пошегува се Уил. Очите му бяха подпухнали.

— Напоследък този рокаджия гледа дете на пълен работен ден и е станал в пет сутринта и е запял *Колелцата на автобуса*. До утре, момчета.

Джеймс посегна към дебелия суичър, метнат на облегалката на един от кожените столове на клуба. Неочаквано му стана студено и почувства нужда някой да го утеши, да му вдъхне кураж. Наля си нова напитка, от която нямаше никаква нужда, и се отпусна тежко на стола. Уил му кимна, погледът — разфокусиран, бузите — поруменели.

— Страхотен уикенд, Джеймс. Браво. Ти си истински приятел.

Джеймс кимна.

— Трябва да те изпратим подобаващо, приятелю.

Уил изръмжа и по лицето му премина сянка.

— Аха. Да ме изпроводите към великото неизвестно. Също като астронавт.

Джеймс се усмихна. Последва кратко мълчание. След това той повтори въпроса.

— Ти знаеше ли?

Уил вдигна поглед към него и вдигна чашата към устата си.

— Какво да знам? — Огледа стаята, сякаш търсеше някой натрапник, след това сложи пръст пред устните си. — Шшшт. Какво трябва да знам? — зашепна той. Беше много пиан. Щеше ли изобщо да разбере за какво говореше Джеймс. Може би нямаше. Въпреки това той трябваше да го попита. Трябваше да разбере колко човека са научили за унижението му.

— Питам те за Стивън Гарсайд, за онова, което прави. — Така и не можа да събере сили, за да го каже.

Уил отметна глава назад и Джеймс разбра, че той много добре знае за какво говори.

— Мама му стара.

— Аха.

— Приятелю, много съжалявам. — Този път гласът на Уил прозвуча по-остро, не говореше завалено както досега. Шокът от думите на Джеймс го беше отрезвил.

Джеймс предполагаше, че Уил е знаел; нещо му беше подсказало, че е научил. Значи за това е намеквал Прасчо. След като

подслуша разговора на Стивън Гарсайд, вече бе напълно сигурен. Въпреки това потвърждението на Уил му действа като шок.

— Така. — Не можеше да каже нищо друго, все още не. Устата му не успя да произнесе думите. Отпи глътка порто и се намръщи. Стори му се лепкаво, задуши го. Полепна по небцето му. Той кимна, опита се да намери някакъв смисъл в цялата тази работа, да измисли какво да каже. Не можеше да си позволи да рухне. Не и сега. Не беше възпитан така — нито той, нито сестра му. Стегни се и продължавай напред. — Така — повтори той. След това се заплака.

Гласът на Уил прозвуча виновно, той се паникьоса от мъката на Джеймс.

— Мама му стара, Джеймс, не плачи, човече. Не си струва.

Джеймс го погледна ужасено.

— Не си струва ли? Как е възможно да кажеш, че не си струва.

Уил се изправи, олюля се леко и се подпря с две ръце на ръба на масата, за да има опора, а след това се отправи към другата страна, където беше седнал Джеймс.

— Опитвам се да оправя нещата, Джеймс, честна дума. Опитвам се да накарам хората да ме изслушват, когато им казвам, че си страхотен човек. Само че той има огромно влияние. А в момента никой не иска да ме чуе.

Джеймс погледна приятеля си и поклати глава.

— Какви ми ги приказваш? Как би могъл да оправиш нещата? Какво огромно влияние? Определено има огромно влияние пред Изи. Това вече го знам със сигурност.

— Изи ли? Изи пък какво общо има с цялата тази работа?

Уил и Джеймс се втренчиха един в друг. Както беше замаян от изпитото червено вино и димът от пурите, Джеймс разбра, че говорят за различни неща. Прокара ръце през косата си.

— Стивън Гарсайд е отвън и се опитва да я накара да ме остави, за да заживее с него. — Уил го зяпна, а Джеймс продължи. — Какво друго е направил? Какво си се опитвал да оправиш, Уил?

Уил си пое дълбоко дъх. След това седна на стола до Джеймс и заговори.

[1] Поема от Кристофър Марлоу. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събота

Вървяха по хълма в тъмносини суичъри, имената им — написани в жълто на гърбовете, специално купени и отпечатани за уикенда. Уил *Кльощата*, Джеймс *Смотльото*, Барт *Красавец*а. Уил носеше гравираната бутилчица, която му беше подарък по случай кръщенето. Беше очукана и издраскана, но пълна с уиски, което му даваше успокоение и му помагаше да се чувства по-сигурен.

Не че имаше нужда от живителния ефект на глътка малцово уиски. Това беше неговият ергенски уикенд. Трябваше да е неудържим, въодушевен. Трябваше да се смее на вицовете за последния му уикенд на свобода, да се майтапи с приятелите си и открито да показва отчаянието си, че заменя ергенския живот с този на женен мъж. Само че не се получи. Всяка смешка му се струваше прекалено истинска, за да е смешна. Под суичърите всички бяха с ръгби ризите, които Джеймс беше поръчал специално за уикенда.

Той се опита да се отърси от чувството. Беше дошъл с приятелите си, до сватбата оставаха две седмици. Престани да броиш дните, сякаш ти предстои екзекуция, каза си той. Колет е красива. Умна е, мила, млада и от нея ще излезе съвършената съпруга. Всичко това беше самата истина. Той просто не беше сигурен, че тя ще бъде съвършената съпруга за него.

* * *

Водачът на групата им отстъпи крачка назад, докато Уил се готвеше да стреля, застана зад него, близо до Джеймс, който щеше да стреля втори. Вдигна ръка, така че асистентът му, който отговаряше за апарата за изхвърляне на глинените панички, на стотина метра от дясната му страна, да вижда, когато са готови. За момент, когато облаците помрачиха небето, те бяха почти очертани на фона му.

Стивън, Джеймс, Барт, Уил, Джони. Водачът спусна ръка и Уил вдигна пушката.

— Пускай.

Проехтя изстрел. Самотният глинен кръг се пръсна над тях.

Докато Уил продължаваше да стреля, другите мъже зад него наблюдаваха в очакване на реда си. Джеймс щеше да бъде следващият, после Барт и Стивън. Бяха изтеглили имената си от шапка, за да определят реда. Единственото изключение беше Уил. Той, разбира се, щеше да е пръв. Джеймс кипеше, докато чакаше. Никога досега не бе изпитвал подобен гняв. Беше чист, неподправен. Нямаше представа как успяваше да го овладее. Цяла нощ лежа буден, беше му горещо под памучните завивки, слушаше как старата къща скърца и се намества, стиснал зъби, докато преповтаряше отново и отново чутото от Стивън, а после и от Уил.

С децата ще заминете, преди да се върна. Ще предупредя Лилиан да приготви стаите на тавана. Боядисал съм ги, приготвил съм ги. Готови са и ви чакат.

Опитвам се да оправя нещата, Джеймс, честна дума. Само че той има огромно влияние.

Наивен ли беше? Може би прекалено доверчив. Трябваше ли да заподозре по-рано, че става нещо? Джеймс не мислеше, че е глупак. Само че това, изглежда, беше доказателство за обратното. Всички ли са знаели още от самото начало какво е намислил Стивън Гарсайд? И приятели, и роднини, и колеги. И бившите колеги. Може би са стъпвали на пръсти около него, тъй като не са били сигурни какво знае. Може дори да са му се присмивали. Тъпакът Джеймс, не вижда ли какво става под носа му? Кое беше по-лошо? Чие предателство беше по-болезнено?

Не спря да мисли, а на сутринта беше изтръпнал от умора — както физическа, така и умствена. Очите му пареха, главата му беше гореща, тежеше. Не беше в състояние да стреля. Въпреки това щеше да се справи. Един студен душ, горещо кафе, малко свеж въздух и щеше да се разкара оттук и да покаже на скапания Стивън Гарсайд с кого се е захванал.

Уил приключи.

— Шест от десет. Можеше да бъде и по-зле. — Подаде пушката на Джеймс. — Май още съм махмурлия. Давай. Покажи какво можеш. — В усмивката му пролича неудобство, докато подаваше пушката на Джеймс. Когато приятелят му я пое, той докосна леко рамото на Уил с юмрук. Уил не беше виновен.

— Давай, Джеймс. Покажи на останалите, че ставаш.

Джеймс замръзна на място. Ако беше заговорил друг, той нямаше да си помисли нищо. След като вече знаеше какво става, забележката не беше случайна. Тъй като я подхвърли Стивън, тъй като бе предназначена за Джеймс, нещата стояха различно.

— Да не би да се опитваш да ми подскажеш нещо, Стивън? — обърна се към него Джеймс с пушка в ръката. Останалите мълчаха.

Стивън сви рамене. Наблюдаваше го развеселено.

— Абсолютно нищо. Просто чух, че си добър стрелец. Винаги нацелваш мишената.

Той нарочно ли го дразнеше? Значението на думите му бе ясно за Джеймс. *Чух, че винаги нацелваш мишената, но най-добре да го докажеш пред мен, защото досега не съм видял доказателство. Аз съм победител, а ти загубеняк. И в тази стрелба, както и в живота, ще те победи.* Това бяха думите, които чу Джеймс. Въпросът бе дали единствено той ги чу.

— Майната ти, Стивън. Просто се разкарай, мама ти стара. — Ръката на Джеймс трепереше, когато пое пушката.

Тънка усмивка трепкаше по устните на Стивън и той изви вежди. Кимна леко. Може би се сещаше, че Джеймс е подслушал разговора му снощи.

— Какво става, Джеймс? Проблем ли има? — Нямаше намерение да отстъпи. След като Джеймс искаше да действа по своя начин, той щеше да поеме ролята и на обвинител.

Джеймс нямаше нищо против. Беше толкова ядосан, че не може да се спре.

— Знам — рече той и облекчението го остави разтреперан. — Знам какво си направил. Знам и какво се опитваш да направиш. Защо?

Очите на Стивън бяха станали строги. Приятелското отношение между двамата мъже беше изчезнало.

Той сви рамене.

— Защо не?

Джеймс поклати глава.

— Защо не ли? А, не. Трябва да има нещо повече. Обичаш ли я? Кажи ми, че я обичаш.

Бе ред на Стивън да поклати глава.

— Тя е много привлекателна жена, говоря за съпругата ти. Желая я.

— Това е различно.

— Май да.

— Не е единствената. Защо тогава ме спъваш? Струваше ми се странно. Знам, че времената са трудни, въпреки това не можех да повярвам, че не успявам да си уредя дори интервюта на половината места, където кандидатствах. Не желяеха дори да се срещнат с мен. След това разбрах защо.

— Момчета — прозвуча тихо гласът на Джони.

— Не сега, Джони. — Джеймс беше решен да разнищи въпроса веднъж и завинаги. Най-вече завинаги.

— Защо го правеше? Все едно се опитваш да ме съсипеш, да съсипеш всичко, за което съм работил, всичко, на което държа.

Стивън поклати глава.

— Прекалено емоционален си, Джеймс. Влагаш прекалено много в тази работа. Аз искам единствено Изи. Нищо повече. Желяех я и знаех, че има по-голяма вероятност да напусне човек, който не може да си стъпи на краката. Това е. Нищо лично.

Неочаквано Джеймс си спомни, че държи пушка, а Стивън не. Пое си дълбоко дъх. Усети капките пот, които се стичаха от челото по слепоочията.

В този момент Джони заговори отново, този път по-настойтелно. Джеймс долови страха в гласа му.

— Момчета, престанете. Вижте.

Джеймс и Стивън се обърнаха едновременно, почти като един. И не можах да повярват на видяното. На по-малко от сто метра Барт и Уил бяха застанали един срещу друг, също като тях допреди няколко

секунди. Само че нещо в техния сценарий беше различно. Барт също стискаше пушка. Неговата бе насочена към Уил.

— Мама му стара — прошепна Джеймс. Погледна към водача. Лицето на човека беше пребледняло, ръцете му бяха протегнати безпомощно.

— Бях оставил още една пушка в багажника на джипа — обясни тихо той. — Винаги нося резервна. За всеки случай. — Той поклати глава. — Винаги нося резервна — повтори той. Джеймс протегна ръка, за да го накара да замълчи.

— Всичко е наред — рече той. — Никой не те обвинява. — Мъжът не откъсваше очи от Барт и Уил, докато местеше поглед ту към единия, ту към другия.

— Тя ме напуска — обясняваше Барт на Уил. — Напуска ме. Вината е твоя. Какво си й казал? Какво й е казала онази мръсница, приятелката ти?

Ръката на Барт трепереше и мъжете почти като един инстинктивно отстъпиха назад. Уил поклати глава.

— Какви ги приказваш, Барт. Нищо не знам. Сигурен съм, че ще се изясни. Хайде. Можем да се разберем. Стига де. Остави пушката...

Барт вдигна пушката пред себе си и изрева:

— Млъквай! Млъквай веднага! — Врътна се към Джеймс. — Остави пушката. Остави я веднага.

Джеймс кимна, стисна пушката с една ръка, без да откъсва очи от Барт.

— Добре, приятел, добре.

— Не съм ти приятел. Не съм от приятелите ти. — Отново насочи оръжието към Уил. Той държеше ръце във въздуха, на нивото на раменете, лицето му, сгърчено от страх. Същевременно се опитваше да запази спокойствие. Джеймс веднага разбра. Помнеше това изражение от училище, когато го хващаха да върши нещо нередно — паника, прикрита под привидно спокойствие. Човек би забелязал паниката единствено ако го познаваше добре.

Сега обаче паниката личеше. По челото му избиха капки пот, очите му се стрелкаха ту към лицето на Барт, ту към пушката. Напред-назад, напред-назад.

— Качвай се в колата. — Барт посочи джипа с пушката.

Уил погледна натам.

— Къде ще ходим?

— Качвай се. Зад волана. — Погледна водача. — Къде са ключовете?

— На стартера. Винаги оставям ключовете на стартера. Така не ги губя и можем да се преместим бързо на следващото място. Винаги слагам резервна пушка в багажника.

Барт даде знак на Уил, който потегли бавно към автомобила и се качи зад волана. В този момент — докато Барт заобикаляше към другата предна седалка, насочил пушката към Уил — той се обърна назад към Джеймс. Очите на двамата мъже се срещнаха. Джеймс се запита дали не е за последен път.

Предишния ден

Предлагам ви да поискате кредитно извлечение и за двамата.

Тонът на жената обезпокои Каролайн. Стори ѝ се, че тя знае нещо, което Каролайн не знаеше. Говореше с някакво превъзходство.

Не каза нищо на Барт, преди той да замине за ергенския уикенд на Уил. Не искаше той да разбере, че има проблем, и да се притесни. Административните проблеми, свързани с дома бяха нейно задължение. Освен това тя искаше да купи къщата. В петък сутринта, веднага след като му помахаша за довиждане — облечен беше в специален суичър и сърцето ѝ трепна, защото беше приет от компанията ѝ — тя отвори лаптопа и се логна в уебсайт, който предлагаше незабавен кредитен рейтинг. В системата сигурно имаше някаква грешка, реши тя, някоя стара неплатена сметка, която висеше в досието му, и тя щеше да я оправи, без дори той да разбере.

Лицето не е открито.

Каролайн погледна объркано екрана. Лицето не било открито ли? Как така? Сигурно бе направила нещо грешно. Кликна отново в началото на въпросника и започна отново.

Пет минути по-късно пред нея излезе същият екран. *Лицето не е открито.* Нищо не разбираше. Беше отговорила правилно на всички въпроси, беше написала точната дата на раждане, което трябваше да е напълно достатъчно, също и адреса им. Единствената възможна

грешка можеше да идва от някой от предишните му адреси. Беше извадила и двата от старите му сметки за мобилния телефон. На единия беше живял няколко месеца, апартамент под наем някъде в западен Лондон. Другият беше, където е живял с бившата си приятелка, къща в южен Лондон. Ако можеше да съди по пощенския код, беше наблизко. Тя не познаваше улицата. Може би имаше грешка.

Написа първия адрес в Гугъл. Той излезе веднага. Елегантен блок с обзаведени апартаменти точно където той беше казал, че се намира. Че къде другаде, упрекна се тя, защо да не е там? Нещо обаче не беше наред. Тя провери втори път пощенския код. Всичко беше точно. Значи не беше това. Почти без да се замисля, посегна към телефона и набра номера на мениджъра, който бе написан в уебсайта.

— Опитвам се да се свържа с Барт Боуман. Точно така. А, изнесъл ли се е? Боже. — Тя се заслуша, докато жената ѝ обясняваше, че господин Боуман не живее на този адрес от няколко години. Никак не се изненада, че Каролайн се опитва да го издири.

— Много ви благодаря за помощта. Извинете ме за безпокойството.

Жената се разсмя.

— И вие, мила, сте като останалите.

Каролайн се сепна.

— Моля? Какво?

— Ами не сте първата, която се опитва да намери господин Боуман, откакто се изнесе. Ако това е истинското му име, а аз съм готова да се обзаложа, че не е.

— Нищо не разбирам. Разбира се, че това е името му. Защо да не е?

— Хората правят какви ли не странни неща. Сменят си имената, прикриват разни работи, особено когато бягат от едно или друго. А господин Боуман имаше от какво да бяга. Дължи петнадесет бона наем за апартамента тук, а това е само върхът на айсберга. Ако питате мен, независимо от причината, поради която търсите Барт Боуман, забравете, миличка. Повече няма да си видите парите, не и от него.

Щом затвори телефона, Каролайн хукна към тоалетната и започна да повръща, докато гърлото не я заболя, а от очите ѝ не

рукнаха сълзи. Петнадесет бона неплатен наем. Възможно ли беше? Как бе възможно? Въпреки това, докато си бършеше лицето със студената памучна кърпа и пиеше вода от чешмата, за да спре пулсирането в главата си, тя знаеше, че това е самата истина.

Когато се поуспокои, седна отново пред компютъра. Имаше чувството, че светът около нея трепери. Лицето ѝ беше горещо от сълзите, които не спираха да текат. Тъкмо си мислеше, че са спрели, и те потичаха отново. Единственото ѝ желание беше да се сгуши в леглото, да се покрие през глава, да заспи и да се надява, че когато се събуди, Барт ще бъде до нея и нищо от това няма да се е случило. Тя обаче трябваше да открие истината. Беше дръпнала края на нишката и сега цялото одеяло се разплиташе, а с него си отиваше мечтата за бебе.

Посегна към сметката с другия адрес, на който беше живял преди двамата с гаджето му да се разделят и той да се нанесе в този. *Какво се случи, Барт? Какво се обърка чак толкова, че натрупа такива дългове?* Да не би да се опитваше да ги плаща сега? Имаше ли нещо общо с бившата му?

Точно така. Това беше. Жената, с която бе живял преди — казваше се Елизабет — беше същата, която му беше изневерила. Сигурно имаше някаква връзка с нея. Каролайн се опита да си припомни нещо. Какво ѝ беше разказвал за нея? Почти нищо. През повечето време избягваше да я споменава. Веднъж беше споменал, че непрекъснато пазарувала. Може би това беше отговорът — натрупала е огромни суми по кредитна карта, които той е трябвало да плати. Това обаче не обясняваше защо наемът му не е бил платен. Сигурно имаше нещо общо с нея. Нямахме представа как и защо, но бе твърдо решена да разбере.

Каролайн спря пред адреса, който въведе в джипиеса. Не очакваше подобно нещо. Барт винаги описваше къщата, в която бе живял с бившата си, като „малка къщичка, квадратна, нищо кой знае какво, но бяхме щастливи там. Поне отначало.“ Може и да беше квадратна, но единствено непоправим оптимист би нарекъл сградата пред нея къщичка. Тя представляваше сив бетонен бункер, строен през шестдесетте, с малки квадратни прозорчета, по два на всеки етаж.

Намираше се до други подобни къщи, направени от същите неугледни панели. Каролайн погледна отново адреса. Беше на правилното място.

Пое си дълбоко дъх и тръгна към входната врата.

Жената, която ѝ отвори, я погледна подозрително. Беше приблизително на възрастта на Каролайн, облечена в суичър и дънки, скъсани отзад, боса. Косата ѝ беше вързана на рошава опашка.

— Каквото и да продавате, не го искам. Не прочетохте ли табелата?

Тя посочи малък надпис над звънеца. *Не пускайте реклами, не проявяваме интерес към каквито и да са продажби или безплатни вестници.* Обърна се назад.

— Клара, престани веднага, недей да дразниш брат си. Ако не спреш, ще те накажа. Чувам те, да знаеш.

Каролайн я погледна изненадано. Гласът на жената беше ясен, говорът изискан. Не беше на човек, расъл на подобно място, а на някой, озовал се неочаквано тук.

— Моля да ме извините. Недейте... чакайте... — примоли се Каролайн на жената, която се канеше да ѝ затръшне вратата в лицето.

— Какво има? Заета съм.

— Да, виждам. Извинявайте. — Тя се насили да продължи. — Просто... вижте, очевидно не сте човекът, когото търся, но дали случайно не можете да ми кажете кой е живял тук преди вас? Преди няколко години. Опитвам се да открия една жена. Казва се Елизабет.

Жената кимна.

— Аз съм.

Каролайн поклати глава.

— Не... извинете, не казвам, че това е името ви... жената преди вас и тя ли се е казвала Елизабет? Името е често срещано, особено ако сме на една възраст, родени през юбилейна година в католическата църква.

Жената въздъхна.

— Не знам кой е живял тук преди. Аз обаче живея тук от години. Казвам се Елизабет. Елизабет Боуман.

Беше припаднала при тези думи. Свести се на прага, а жената, Елизабет Боуман, се беше надвесила над нея и я наблюдаваше тревожно.

— Мама му стара. Какъв ден само. Добре ли сте?

Беше помогнала на Каролайн да се изправи, отведе я в кухнята и ѝ наля чаша вода, накара я да изяде една препечена филийка. Не я попита нищо, докато не направи две чаши силен чай.

— Пийте. Ще се оправите. Аз припадах непрекъснато, докато бях бременна с тях двамата. Веднъж се свестих в метрото и заради мен се наложи да затворят линия „Виктория“ в пиков час.

— Аз не съм... — Каролайн не намери сили да го каже. Не и тук. Не и в тази стая, докато загрижената жена седеше срещу нея. Преглътна. — Сигурно си мислите, че съм луда.

— Не. Не сте луда. Искам обаче да разбера коя сте. Кажете ми коя сте и защо ме търсите.

Тя ѝ разказа цялата история. Фактът, че разговаряше с бившата съпруга на Барт, би трябвало да я затрудни, дори да ѝ попречи да сподели. Ако трябваше да предположи как ще се развият събитията, не би си представила дори за миг, че ще седи на масата на жената, ще пие чай и ще ѝ разказва всичко. Били щастливи в началото, влюбени.

— Извинявам се — притесни се отново тя. — Не е твърде неуместно, нали?

Елизабет я погледна тъжно.

— Всичко е наред — отвърна тя. — Разбирам. Всичко, което сте изпитали към него, съм го изпитвала и аз. Той действа по един начин.

Разказа ѝ как започнали трудностите, кавгите. Разказа ѝ за майка си, за тежката ѝ болест, как на Барт му било неприятно, когато Каролайн ходела да я вижда.

— Дразни се от вниманието, което смята, че трябва да обръщаш на него — отбеляза Елизабет. — Беше същият, когато се родиха децата.

— Наистина не разбирам. Сигурна съм, че обича... — Каролайн замълча. Фактът, че Барт имаше деца, които очевидно бяха негови, гласовете им, които долитаха от горния етаж, където Елизабет ги изпрати да си играят, бе като образ на онова, което можеше да има тя, те двамата. Въпреки това тя продължи. — Сигурна съм, че той много обича децата си.

— Да, бе. Това шега ли е? Не ги е виждал повече от година. Дори не им изпраща картички за рождениите дни.

— Повече от година ли? — ахна Каролайн. Той ги е посещавал, идвал е да я види, нали са били женени. Идвал е тук... Кога е идвал?

Какви лъжи само ѝ беше наговорил. Тя поклати глава, за да отблъсне истината.

— Може би му е трудно. — Гласът ѝ потрепери, докато се опитваше да му намери някакво извинение.

Елизабет изви вежда и отпи глътка чай.

Каролайн продължи.

— Сигурно му е трудно да ги вижда. Да се вижда с теб. Да си спомня.

— Какво точно има да си спомня?

Елизабет не се чувстваше нито виновна, нито разгневена. Просто бе любопитна.

На Каролайн никак не ѝ се искаше да уточнява. Сякаш се намесваше в чужди спомени. Сякаш се натрапваше в миналото им. Сега обаче се ядоса. Елизабет сигурно знаеше за какво става въпрос. Как бе възможно да си седи тук и да се прави на невинна след онова, което беше сторила?

— Как си му изневерила. При това с най-добрия му приятел. Как си могла? Знам, че с Барт понякога се общува трудно, знам, че и на двамата ви е било трудно. — Тя погледна неугледната кухня. Не можеше да си представи Барт да живее тук. Сигурно се е чувствал като мечка, затворена в клетка. — Има неща, които човек не бива да прави. Има граници, които не бива да прекрачва. Какво е станало с всичките му пари?

Каролайн млъкна. Зяпна жената. Елизабет не беше ядосана. Не скочи, за да я изпъди. Заливаше се от смях.

— Боже Господи — рече тя. — Извинявай. Изобщо не е смешно. Наистина не е. Само че... Господи. — Тя избърса очи. — Наглостта на този тип. Той наистина е голям наглец.

Вдигна глава и погледна Каролайн в очите.

— Виж, нямам нищо против, че си дошла тук. Наистина нямам нищо против. Много добре знам какво е да живееш с Барт Боуман и докъде може да те докара този човек. Ако обаче смяташ да седиш в кухнята ми, да пиеш чая ми и да ме обвиняваш, тогава трябва да научиш истината.

Каролайн кимна.

— Та за парите. Каролайн, защо мислиш, че живея тук? Приличам ли ти на човек, който иска да отглежда децата си в този

скапан квартал? Да не би да мислиш, че искам да живея тук?

Каролайн поклати глава. Къщата беше мрачна, потискаща.

— Тук съм, защото нямах друг избор, защото бившият ми съпруг, твоят съпруг, профука всяко пени от моите пари, дори повече. Използва всичко, което имаше, като залог, после изчезна и ме остави с две деца, за които да се грижа както знам. Грижех се за бебе. Грижех се за две малки деца и имах купища сметки за плащане. Съдебни пристави идваха тук всеки ден през шестте месеца, след като се изнесе. Децата ми заспиваха, докато те тропаха по вратата. Страхотна приспивна песен, не мислиш ли?

В гласа на Елизабет се прокрадна горчивина.

— Знаеш ли кое е най-тъжното? Дори не го изритах. Той сам ме напусна. Дори след Сара не го изритах.

— Коя е Сара? — попита Каролайн, макар да бе сигурна, че знае отговора.

— Сара беше най-добрата ми приятелка. Кума на сватбата ми. Кръстница на дъщеря ми. Тя водеше великолепен живот в Ню Йорк и отскачаше често, благоволяваше да ни озари с присъствието си.

— Ню Йорк ли? — прошепна Каролайн. Господи. Знаеше какво следва.

— Аха. Там е виден адвокат. Красива и богата. Говоря за жената, която спеше със съпруга ми. Господи, две години бях или бременна, или кърмех и изобщо не ми беше до секс. Каролайн, не аз преспях с най-добрия приятел на Барт. Барт спеше с моята най-добра приятелка.

Вилата

Барт крачеше. Трябваше да реши какво да прави. Освен това знаеше, че трябва да вземе решение в най-скоро време. Времето му изтичаше. Нямаше да чакат вечно. Рано или късно, ако не направеше нищо, щяха да му отнемат възможността да реши сам.

Почувства се объркан. Дължеше се на умората и глада, сигурен беше. Поклати глава. Каролайн беше тук, чакаше отвън. Може би нямаше да го напусне. Може да бе променила решението си. Погледна Уил. Той вече не приличаше на заплаха. Беше мърляв, потен, китките, вързани зад гърба, и изглеждаше точно както Барт се чувстваше — отчаян и изтощен. Барт почти го съжали.

Неочаквано Барт бе притиснат от чувство за самота. Беше оплескал нещата. Как само му се искаше някой да му каже, че всичко е наред, да има някой, с когото да поговори. Ако му предстоеше да умре тук, ако полицаите възнамеряваха да нахлуят и да го застрелят, тогава искаше да му дадат възможност да проведе един последен разговор с човек, който го разбираше.

Дръпна се от прозореца и се обърна към ъгъла, в който се беше свил Уил.

— Ще сваля превръзката от устата ти — рече той и усети как устата му пресъхва, а езикът надебелява. Един господ знаеше как се чувства Уил. За секунда го бодна чувство на вина, но той бързо го потисна. Не. Вината не беше негова. Цялата тази работа не беше по негова вина. Беше тласнат да стори всичко това. Беше добър човек, почтен.

Уил кимна, обзет от облекчение.

Барт се поколеба. Какво да прави с пушката? Не искаше да я остави. Тя му вдъхваше спокойствие, беше единствената му защита. Да я занесе при Уил бе все едно... Какво? Той беше вързан. Не можеше да направи нищо. *Не изпускай пушката. Той ти е приятел. Единственият ти приятел. Дръж я на една ръка разстояние.*

Барт пристъпи към сенките и се наведе така, че главите им бяха на едно ниво.

* * *

Хариет изкрещя. Болката я проряза като лава, спуснала се по стените на вулкан. Имаше чувството, че тазът ѝ е в епицентъра, а тялото ѝ бе разтърсено от болка и страх. Контракциите започнаха малко след обаждането и Изи остави слушалката в кухнята, където двете с Хариет пиеха чай и обсъждаха дали кърито и сексът предизвикват контракции, или това са просто легенди. Беше ококорена и бледа, когато затвори, и Хариет реши, че нещо се е случило с Джини.

— О, не, да не би... тя...

Изи бе поклатила глава.

— Не е Джин, Хариет. Седни.

— Не е ли? Какво става? Кажи ми... Изи, какво се е случило?

— Става въпрос за Уил. И за Барт. Просто... Не мога да повярвам. Хариет... Барт има пушка. Взел е Уил за заложник.

Малко след това Хариет разбра, че няма нужда нито от кърри, нито от секс, за да роди.

— Хайде, Хати. Браво на теб, браво. Справяш се чудесно. Хайде, дръж се. Дръж се за мен. Ще се справиш.

Хариет призова всички сили и направи точно каквото ѝ казваха. Стисна Изи така, сякаш от това зависеше животът ѝ, докато около нея блестяха светлини, идваха акушерки и се чуваха какви ли не шумове. Не можеше да се съсредоточи над нищо. Най-важното беше да чува гласа на Изи. Единствено той я крепеше.

Хариет отметна глава назад и изкрещя.

Вилата

Уил изчака Барт да се приближи максимално. Усети дъха му по бузата си, когато посегна зад главата му и започна да развързва парцала на устата му. Отчаяното желание да го махне, да поеме дъх свободно едва не го завладя, но той си наложи да потисне нуждата да се съпротивлява. Трябваше да остане неподвижно, спокойно. През тези няколко последни секунди трябваше да прояви търпение.

Барт дишаше тежко, докато пръстите му се опитваха да развържат стегнатия възел, който сам беше вързал, докато стискаше пушката под дясната си ръка. Миришеше на пот и паника. Уил наблюдаваше изражението му с крайчеца на окото си. Трябваше ли да се сети? Трябваше ли да разбере, когато Барт за пръв път се появи на сцената, че нещо не е наред, че нещата ще стигнат дотук? Нямахше нищо. Да, изпитваше известни подозрения. С твърде голяма лекота харчеше пари, твърде бързо се намести в живота на Каролайн и я омая. Уил обаче отдаде подозренията си на необоснована ревност. Беше му приятно, че Каролайн все още си пада по него, че на партита тя винаги идваше първо при него, че държеше да седи до него, когато са на вечеря. Той се чувстваше поласкан, обичаше я, беше израснал с нея. Нямахше желание да бъде с нея, защото я възприемаше като по-малката си сестра. Когато Барт ѝ завъртя главата, дотолкова, че за нея Уил стана невидим, той изпита болка. Затова реши, че ревнува. Имаше ли нещо

друго, което трябваше да види, за да предотврати онова, което се случваше сега?

Колкото и внимателно да се вглеждаше в миналото, не откри нищо. Абсолютно нищо около Барт не бе издало бурните чувства, скрити под повърхността.

Уил усети как възелът се разхлабва и Барт дръпна парцала с тихо пъшкане. Пое си дъх само веднъж, този път без филтъра на мръсната тъкан. След това с решителност, избликунала някъде от дълбоко, която му даде сили, които не подозираше, че притежава, той се устреми напред с мощен вик и заби глава в главата на Барт, блъсна го назад, а пушката отлетя към другия край на стаята.

Всички чука изстрела. Бяха на стотина метра, не повече, макар да им се стори, че ги делят километри. Всички глави се въртнаха на мига, когато проехтя. И полицаите, които не бяха въоръжени и заели позиция, и останалите, застанали зад набързо издигната барикада, и Стивън Гарсайд, и Джони, и водачът, и собственикът на вилата. И Джеймс. И Каролайн.

Тя покри устата си с ръка и коленете ѝ се подгънаха. Джеймс я прихвана през кръста.

— Не! — изкрещя тя. — О, моля те, недей.

В мига, в който изрече думите, се запита за кого е предназначен викът ѝ — за Уил или за Барт.

Полицаят, който ръководеше случая, заговори бързо и отчетливо по уки-токито. Обясни нещо, което те не успяха да чуят, след това мъжете се втурнаха напред към постройката, приведени ниско над земята, също като ято насекоми, последваха два трясъка, толкова силни, че зъбите ѝ затракаха, блеснаха светлини и тя изпищя, сигурна, че един от двамата мъже, които обичаше, е мъртъв и че тя не може да направи нищо, за да им помогне, безсилна е да направи каквото и да е, освен да стои и да наблюдава, докато се случваха събития, които не разбираше.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Март 2010 г.

Беше средата на март, великолепен ден, окъпан в слънце, когато най-сетне се случи. Джини обожаваше тези дни. По-късно, когато Каролайн си припомняше как са вървели по тревата и са си говорили за маловажни неща, те с Джеймс от двете страни на Джулиан, докато се опитваха да го разведрят и да разсеят самотата му, се запита дали не е трябвало да се досети. Не трябваше ли да усети, че това е денят. Хората казваха, че са усетили, когато някой ще си отиде след дълго боледуване.

— Във въздуха витае нещо различно — чувства се промяна.

Имаше и други мнения.

— Имах чувството, че нещо се вдига, и тогава ми съобщиха, че той е починал.

Нямаше нищо, поне за нея. Не бе изпитала предчувствие, не бе усетила, че този ден, това посещение е различно от дългия низ други, почти еднакви дни и посещения от последните няколко седмици. Нямаше чувство за нещо окончателно, по нищо не разбраха, че идва краят на една глава, че душата на майка ѝ е поела към отвъдното. Дъщерята би трябвало да почувства. Трябваше поне да усети как пъпната връв се прекъсва и я освобождава. Но Каролайн беше доказала и на себе си, и на всички останали, че не е добра дъщеря.

Накрая се случи бързо. Сестрата им събщи, когато пристигнаха — очакваха, че са дошли на поредното си посещение — че Джини е изкарала тежка нощ, че била много слаба.

Всички закимаха. Тя изпитваше слабост от дни наред, дори от седмици. Това не беше нещо ново. Беше се превърнало в част от живота им. Само че изражението на сестрата им подсказа още нещо.

— Няма да е зле да прекарате известно време насаме с нея всички заедно — бе подхвърлила тя и Каролайн стисна ръката на баща си инстинктивно, за подкрепа, усети как пръстите му се преплитат с нейните, докато стояха разтреперани пред сестрата. Сестра Уолдгрейв

беше винаги много мила с тях, но в този момент на Каролайн ѝ се прииска да я удари. Не бе възможно да казва онова, което си мислеше. Джини нямаше да умре. Не точно сега. Беше прекалено рано. Винаги щеше да е прекалено рано.

Тя така и не отвори очи. Кога за последен път беше в подобно състояние? Каролайн не можа да си спомни. Преди ден ли? Може би преди два. Преди два дена, реши тя. Тогава беше будна, почти будна, унасяше се, а когато отвореше очи, се чувстваше объркана. Състоянието ѝ се беше влошавало и преди, имаше цели седмици, в които им се струваше, че тя си отива, след това се съвземаше отново, сядаше в леглото, гледаше цветята на масата с огромно удоволствие. И този път щеше да е същото.

Само че не стана така. Каролайн се поколеба на вратата, тъй като не искаше да влиза в стаята, в която майка ѝ умираше. Това беше истината. Може и да не бе имала предчувствие, но сега тук не можеше да го пропусне. Разбра от звука, който Джини издаваше. Беше дълбок, извираше от гърдите ѝ, сякаш идваше от далечно място. Джеймс и Джулиан вече бяха вътре, за да си вземат последно сбогом насаме, а сега бе дошъл и нейният ред.

— Звукът е ужасен, знам, но тя не усеща нищо — обясни тихо сестрата зад нея. — Чувства се добре. За вас е много по-мъчително, отколкото за нея. — Тя стисна рамото на Каролайн и я изчака да влезе, след това затвори внимателно вратата. Каролайн потисна паниката, която се надигна в нея. Наложиха си да не хукне след сестрата. Това беше същото чувство на отчаяние, което помнеше от дете, когато трябваше да отиде до тоалетната през нощта. Прокрадваше се по коридора и сядаше, краката ѝ висяха и потръпваха от нерви, докато пишкаше, а страхът се надигаше в нея. Прозорецът беше точно зад тоалетната чиния и тя си представяше как става и се обръща, за да дръпне водата, и в същия момент виждаше лице, притиснато към прозореца, сенчесто, с дълбоки очи, взрени в нея. Накрая не издържаше повече, скачаше от седалката и хукваше към леглото си, бедрата ѝ — мокри, сърцето биеше неудържимо, когато се хвърляше в леглото и се завиваше през глава. Майка ѝ винаги идваше при нея, щом чуеше познатите стъпки, отначало бавни, сънени, последвани от тишина, след това отчаяния бяг. Знаеше кога Каролайн или Джеймс имат нужда някой да ги успокои и винаги им се притичваше на помощ.

Ако можеше и тя да направи същото за майка си в този момент, помисли си Каролайн, докато се насилваше да остане в стаята и да пристъпи бавно към леглото, в което лежеше Джини, да поеме ръката ѝ. Беше суха като пергамент, крехка като японските цветя, с които си играеше и топеше във вази с вода и наблюдаваше как разцъфват. Само че за Джини вече нямаше утеха, дори Каролайн да знаеше как да ѝ я осигури. Тя бе отпътувала твърде далече.

Искаше да се извини. Искаше да каже на майка си колко много съжалява за всичко, задето я е приемала за даденост толкова много години, задето е предполагала, че винаги ще бъде до нея, задето не я е ценяла достатъчно, задето напоследък е била толкова разсеяна, заради всичко лошо, което бе причинила на семейството покрай брака си с Барт, заради вниманието, което му бе отделяла, вместо да го посвети на Джини. Само ако бе знаела колко малко време ѝ остава.

— Мамо — рече най-сетне тя. — Мамо, трябва да ти кажа някои неща. Напоследък се случиха толкова много. Хариет роди. Момиченце. Много е красива. Казва се Флорънс.

Каролайн прехапа устни.

— Оказа се права за всичко, мамо. Защо не каза нищо за Барт? Видяла си истината, нали? Сигурна съм, че си знаела.

Избърса сълзите от очите си.

— Ако не си, значи не си единствената. Барт... той е сторил ужасни неща, мамо. Не искам точно сега да те тревожа. Важното е, че всичко ще се оправи. Ние ще се справим.

Най-сетне всичко избликна навън и тя остана да седи до леглото на майка си, възползва се от последната възможност да ѝ разкаже всичко, което се беше случило. Колко смело се е държал Уил, как Барт е бил ранен, макар и леко, от шоковите гранати, които полицаите хвърлили при влизането. Как я бе погледнал, когато го изнасяли на носилка, заобиколен от полицаи, очите му — тъжни, почти измъчени, как тя едва успяла да се овладее, за да не се втурне към него и да стисне ръката му, да му каже, че го обича, че е до него. Вместо това тя се беше обърнала. Разказа ѝ за Елизабет, първата съпруга на Барт, призна, че той е бил женен преди, че я е лъгал, че ги е лъгал всички, за децата, които беше скрил, а лицата им се появяваха като болезнени сенки в спомените на Каролайн, тъй като много приличаха на Барт. Бяха като сенки на децата, които двамата с Барт можеха да имат.

Разказа за дълговете, които той бе натрупал на комар, за ужасните дългове в бизнеса, натрупани както в страната, така и в чужбина. Разказа за лъжата, която беше открила, когато си тръгваше от дома на Елизабет.

Беше се обърнала към другата жена и беше стиснала ръката ѝ.

— Благодаря ти — кимна тя. — Благодаря ти, че беше откровена с мен.

Елизабет сви рамене.

— Мъчно ми е за теб. Жалко, че той продължава по същия начин. Не се залъгвай, че ще се промени, Каролайн. Надявам се онова, което ти разказах днес, да те убеди в думите ми. Той няма да се промени.

Каролайн кимна.

— На твоє място щях да закрия банковите си сметки, да се разведа и да се махна колкото е възможно по-далече от Барт Боуман. Не чакай, докато изпаднеш в моето положение. Не чакай да стане прекалено късно.

Каролайн се усмихна мрачно.

— Знаеш ли кое е най-тъжното? За мен положението ти съвсем не е лошо. Извинявай, знам, че прозвуча зле. Просто... Опитвам да забременея, откакто се оженихме. Знам, че трябва да съм благодарна, че не стана. Сега всеки ще си замине по пътя. — Тя си пое дълбоко дъх. — Само че не мога да се въздържа. Все си мисля, че ако имахме бебе, нещата щяха да се подредят. А пък аз щях поне да си имам детенце. Нали разбираш?

Елизабет се намръщи и поклати глава.

— О, Каролайн — прошепна той. — Никога нямаше да имаш бебе. Не и от Барт. Много ми е мъчно, че ти е причинил това.

Каролайн сви рамене.

— Ти не си виновна — отвърна тя. — Ние, жените, твърде често се извиняваме или съжаляваме за нещо.

Елизабет кимна.

— Да, но в този случай вината е моя. Поне донякъде. След като родих Арчи, знаех, че не искам повече деца. Барт също не искаше. Затова си направи вазектомия.

Каролайн въздъхна. Това беше лъжата, от която я заболя най-много. Той я беше оставил да се измъчва, да опитва, да мечтае и да се

надява. Ден след ден, месец след месец. Колко сълзи беше проляла за бебето, което сега вече знаеше, че никога няма да се роди.

Нищо, тя беше млада, мечтата ѝ все още не беше мъртва. Поне за известно време. Дотогава щеше да се радва на племенниците си и на децата на приятелите си. Имаше и мъничка кръщелница, Флорънс, която щеше да отиде да види.

Преди да си тръгне, тя се наведе и целуна майка си по челото.

— Сбогом, мамо — прошепна тя. — Обичам те. — Джини беше отворила очи само за миг и погледна дъщеря си право в очите. Каролайн стисна ръката ѝ. Нито една от двете не проговори. След това Джини отново затвори очи, ръката ѝ се отпусна в ръката на Каролайн и тя си отиде завинаги.

Хариет погледна мъничката си дъщеря. Беше по-малка и по-съвършена, отколкото бе предполагала. През последните седмици от бременността се чувстваше огромна и беше убедена, че бебето е едро, здраво момченце с огромна глава и яки крайници. Затова остана изненадана, когато след дългите родилни мъки се появи малко момиченце, два килограма и седемстотин грама, с тънки като вейки ръчички и дълги, леко сбръчкани пръсти.

— Справих се — изпъшка тя пред Изи, която я държеше за раменете и се разплака, когато ѝ подадоха Флорънс. — Справих се.

— И още как — рече Изи и избърса очи. — Ти си моето страхотно момиче.

След това снима Хариет, ококорена, зачервена от хормоните и усилието, бебето — заспало на гърдите ѝ.

Никой не спомена очевидното, факта, че Хариет се беше справила сама. Нямахше нужда от приказки. Него го нямаше и това бе напълно достатъчно.

Не беше точно така, защото скоро след като телефонът на Изи звънна и тя седна до леглото на Хариет, и се заслуша в онова, което ѝ казваха, бе посегнала автоматично към ръката на Хариет.

— Какво? — бе попитала Хариет, усетила, макар и много изтощена, че нещо се е случило.

Изи я беше погледнала и бе сбърчила чело.

— Добре. Не се тревожи, аз съм с нея — бе отвърнала тя. — Всичко ще бъде наред. Просто го доведи колкото е възможно по-скоро. Трябва да се запознае с красивата си дъщеря.

— Из, какво се е случило? Говориш за Уил, нали? Какво има? — Хариет бе понечила да се надигне от леглото, обзета от паника. Флорънс спеше дълбоко в люлката до нея.

— Не е ранен — побърза да я успокои Изи. — Не е страшно.

— Господи. — Хариет отпусна глава на възглавницата и затвори очи. — О, боже, не. Не мога да го понеса. Няма да го понеса.

Изи се беше привела напред.

— Хати, слушай. Той е добре. Наистина е добре. Скоро ще дойде. Само че... — Тя бе замълчала, тъй като не знаеше как да ѝ предаде събитията, които Джеймс ѝ разказа.

— Има развитие. Акцията е приключила.

Хариет гледаше снимката, която Изи беше направила онзи ден, и си спомняше. Изи ѝ беше разказала какво се е случило, бързо, сбито, все едно сваляше анкерпласт с един замах. Разказа ѝ как Барт бил полудял, как бил взел Уил за заложник, как се затворил в барака до вилата с пушка, която Уил накрая успял да му вземе. Тя едва не бе изгубила Уил. Ами ако събитията се бяха развили различно? Добре че не бяха. Флорънс беше добре, също и Уил, Барт беше отведен, а Каролайн се беше разплакала на рамото на брат си в студеното поле.

Уил бе пристигнал в болницата няколко часа по-късно, натъртванията и порезните рани — намазани и защити, все още облечен в суичъра, поръчан специално за ергенския уикенд, който сега изглеждаше ужасно. Сестрите предположиха, че е прекарал особено бурно ергенско парти, и го поглеждаха неодобрително, докато вървеше към стаята, където спяха Хариет и Флорънс.

Тя бе отворила очи и го видя рошав, със зачервени очи, докато наблюдаваше Флорънс, а едрата му ръка докосваше нежно мъничките ѝ пръстчета.

— Добре ли си? — бе попитала тя и тогава той се обърна към нея, а по лицето му се изписа чувство за вина и благодарност. Искаше да ѝ каже толкова много неща. Тя ги видя в очите му.

— Да, сега вече съм добре — отвърна простичко той.

Тя разбра, че той не говори единствено за случилото се с Барт.

Хариет вдигна Флорънс от леглото и я целуна по главата. Беше облечена в розов гащеризон, обсипан с рози. Хариет се беше отдала на удоволствието да пазарува, преди да се роди дъщеря ѝ, освен това ѝ изпратиха толкова много дрешки, че гардеробът на момиченцето беше почти колкото нейния.

— Здравей, сладкишче — прошепна тя. — Татко ще дойде скоро да те види. Точно така, ще дойде. Тати ще дойде.

Онази вечер я беше попитал дали ще помисли да го приеме отново. Докато лежеше в болницата, уморена, все още измъчвана от болка, обзета от обич, облекчение и адреналин, тя се опитваше да осмисли случилото се.

— Извинявай, Хати — бе прошепнал той, докато гушкаше Флорънс. — Много се извинявам. Не трябваше да оставям нещата между нас да се обърнат по този начин. Държах се ужасно. Сега вече ми е ясно. Все едно бях попаднал в някакъв кошмар и едва сега ми се проявява. — Погледна Флорънс. — Искам да съм тук, с Флорънс. И с теб. Единственото ми желание е да съм с теб.

Тя се беше обърнала към него. Не можеше да повярва.

— Изобщо не съм я обичал. Не и истински. Не беше както между нас. Преди малко ѝ позвъних. След като отведоха Барт. Случилото се ме накара да разбера... Не мога да се ожения за нея. Отмених сватбата.

— Тя как е? — Защо задавам този въпрос, помисли си Хариет. Не би трябвало да ме интересува. Само че ѝ се стори, че това е правилният въпрос.

— Бясна — усмихна се Уил с неудобство. — Струва ми се обаче... мисля, че ще се оправи. Повече се притеснява, че трябва да откаже цветята и не знае какво да прави със седемте рокли на шаферките. А и едва ли щеше да се получи между нас. Накрая нямаше да се получи.

Хариет поклати глава.

— Защо тогава... защо ѝ предложи? — попита тя.

Той въздъхна.

— Не знам. Наистина не знам. Сигурно... Ти настоя и аз се замислих. Разбрах, че все пак искам да се ожения.

— Но не и за мен.

— Не е това. Искам да кажа... Виж, почувствах се притиснат в ъгъла, когато ми каза как се чувстваш. Бях като хванат и капан. Единственият начин, по който можех да реагирам, беше да те отблъсна. След това нещо се запали в мен. Така че, когато Колет се появи... — Той сви рамене. — Не знам. Бил съм по-готов, отколкото съм предполагал. Ти отприщи лавината, след това изчезна.

Харriet прехапа устни.

— Не съм изчезнала, Уил. Ти ме изхвърли и аз се изнесох. Много добре знаеше къде съм. Можеше... Господи. — Не може да продължи. Нямаше енергия, не можеше да рискува да изгуби самообладание пред бебето си, което нямаше и ден. Сега не беше нито времето, нито мястото.

— Вън, Уил.

Той я погледна объркано.

— Ама, Хати. Ти не ме ли чу? Искам да бъда с теб. Искам да се върнеш у дома. Искам ви и двете. — Той посочи Флорънс. — Искам да се върнете.

— Казах ти да се махаш. Остави дъщеря ми в люлката и напусни. Не ме карай да викам сестрите, за да те изгонят.

Тя се усмихна на спомена. Той бе останал слисан от реакцията ѝ. Очевидно бе очаквал тя да го приеме с отворени обятия, благодарна, щастлива. Нищо подобно.

Той обаче показа на какво е способен. Посещаваше я всеки ден, без да пропуска. Откара двете с Фролънс у дома от болницата, подреди всичко в коридора, преди да си тръгне. Когато тя отвори хладилника, откри, че е зареден с любимите ѝ лакомства от „Ем енд Ес“, фризерът също беше зареден, все с храни, които можеше да пъхне във фурната. На масата имаше и цветя, пощата ѝ беше сортирана на купчинки. Той идваше всеки ден след работа, понякога се отбиваше и през обедната почивка, носеше ѝ дискове с „В средата на тридесетте“ и „Розан“, които да гледа, докато кърми, изнасяше боклука и включваше пералнята. Стараеше се да ѝ покаже, че се е променил. Може и да беше така. Старият Уил не би се сетил за тези неща, щеше да ѝ донесе кутия бонбони и бутилка вино, с които да компенсира греховете си. Въпреки това тя не можеше да преглътне обидата. Не беше убедена, че той е разбрал на какво държи тя — не ставаше въпрос за раздялата, а за

факта, че беше готов да се ожени и да даде на Колет онова, което ѝ беше отказвал толкова дълго.

На вратата се звънна и тя понесе Флорънс към входа.

— Ето го и него — прошепна тя на ухото ѝ, — татко ти, който много те обича. Идва. — Това бе очевидно. Не можеше да отрече, че Уил обожава дъщеря си от мига, в който я зърна. Това беше точка в негова полза.

Тя отвори. Уил стоеше пред нея точно както тя очакваше. Не очакваше онова, което видя до него. Беше огромен часовник, висок колкото него, с циферблат за деня и нощта. Махалото се движеше бавно от едната на другата страна.

— Добро утро — рече бавно тя, докато го разглеждаше.

— Девет и петнадесет е — отвърна Уил и посочи циферблата на часовника.

— Уил... какво...

— Само чакай — прекъсна я той, пристъпи напред и пое Флорънс от ръцете ѝ, за да може тя да разгледа добре часовника. — Открай време искаше такъв. Помолих Хари да ми помогне да го намеря.

Тя пристъпи напред и разгледа дървото. Беше много красив. Дървената част беше полирана до блясък, циферблатът — украсен, добре запазен. Усмихна се, когато си представи как Хари го търси. Той много добре знаеше какво харесва тя.

— Повечето жени получават диамантен пръстен, когато родят, нали така?

— Ти не си като повечето хора. Ние не сме... — Той замълча. — Виж, Хати, има причина за това. Не го купих единствено защото ти искаше, а аз все повтарях, че са старомодни и грозни. Това също имаше значение, но не е основната причина. Работата е там, че... — Той погледна Флорънс, която размахваше ръце пред лицето му, пое ги, целуна ги, след това отново насочи вниманието си към майка ѝ.

— Искан ми се да върна часовника назад. Все за това мисля. Искан ми се да бях осъзнал силата на чувствата между нас, колко много означава бракът за теб. Ако не бях такъв тъпак, ако ти бях предложил, преди да ти се наложи да ме накараш... не те виня, че го направи. Вината е моя. Всичко стана по моя вина. Ти трябваше да го направиш, за да ме накараш да погледна. Получи се. Просто когато най-сетне ги

отворих, някой друг стоеше пред мен. Иска ми се да бях направил всичко това, Хати. Иска ми се никога да не се бях захващал с Колет, беше грешка. Иска ми се да имах смелостта и силата да се отдръпна по-рано. Иска ми се... — Той замълча за кратко. — Има обаче нещо, за което не съжалявам, и това е тя — посочи той Флорънс, — и нощта, която прекарахме заедно на партито на Джулиан.

— Не беше никаква нощ — усмихна се тя, напук на всичко. — Бяха два часа.

— Добре — съгласи се той. — Опитвам се да си представя всичко по-романтично, така че ме остави. Дъщеря ни слуша. Не искам да реши, че родителите ѝ са пълни загубеняци. Идеята може и да ти се стори глупава, но реших, че това ще ти покаже колко много съжалявам, че всеки път, когато го погледнеш, ще се сещаш, че искам да променя случилото се, но не мога. Много съжалявам, Хати, но не мога. Повече от всичко ми се иска да можех. Трябва да го знаеш.

Хариет го погледна, докато държеше детето им. Тъкмо този Уил обичаше толкова много. Винаги го беше обичала, винаги щеше да го обича. Как да го отблъсне? Ако беше друг, нямаше да ѝ е трудно. Но не и когато ставаше въпрос за Уил. Не и сега.

Посегна към ръката му и го привлече към себе си.

— Добре — рече тя. — Добре.

Лицето на Уил се сгърчи от облекчение и я целуна, а Флорънс остана притисната между гърдите им. Хариет се уплаши, че ще я задушат, и се отдръпна, лицето ѝ — мокро от сълзи. Погледна усмихнато над рамото на Уил.

— Проблемът е само един — започна тя и той сви любопитно вежди. — Как, по дяволите, ще поберем това чудо в къщата ти?

Изи беше застанала в празното кафене, стиснала ключовете в ръка. Никак не ѝ се искаше да затвори вратата и да го остави. Беше свалила табелата и сега тя беше подпряна на стената, готова да я качи в колата и да я отнесе вкъщи. Щеше да я запази за спомен, да си припомня, че „Пърлс Плейс“ е съществувало, било е нейно и тя успешно е развила кафенето. Поне за известно време. Продаде го на местна двойка, които имаха намерение да направят заведение за сандвичи, и тя искрено се надяваше да им върви. Бяха приятна двойка.

— Добре дошла си, когато пожелаеш, за да изкараш една смяна зад щанда — казаха ѝ те весело, — ако ти липсва много.

Тя се беше усмихнала и отвърна, че ще им припомни поканата, макар да знаеше, че след като заключи вратата, повече никога няма да стъпи тук. Заведението беше свързано със случилото се, със Стивън Гарсайд, кавгите между двамата с Джеймс, времето, когато тя се чувстваше нещастна, и цялата каша от последните две години. Не, „Пърлс Плейс“ повече няма да бъде част от живота ѝ освен табелата, която беше решила да закачи в кухнята и да я превърне в част от обзавеждането. Време бе за ново начало за всички.

Най-вече за тях двамата с Джеймс. Наистина имаха нужда от ново начало. Вече бяха започнали да възстановяват брака си, бавно, с много усилия. След ергенския уикенд тя не беше сигурна дали могат да направят нещо, дали тя не е разрушила завинаги доверието между тях. В мига, в който той ѝ се обади в болничната стая на Хариет, тя разбра, че е длъжна да опита.

— Когато се обади от полето, разбрах колко по-зле е можело да бъде. Достатъчно ми беше да си представя, че ти можеше да си в онази барака — обясни тя, когато Джеймс най-сетне се прибра, уморен, шокиран, потиснат от напрежението, докато очакваше Уил да излезе от каменната сграда, примигваше, беше блед, разговаря с полицията, подкрепяше Каролайн и наблюдаваше как качват зет му отзад в полицейския ван.

— Нямаше да го понеса — продължи тя. — Сърцето ми щеше да се пръсне.

Джеймс я беше погледнал.

— Уил е добре — обясни той. — Има малко поражения, иначе е добре.

Изи бе поклатила глава.

— Не. Говорех какво би станало, ако ти беше на негово място. Неочаквано се уплаших, че има опасност ти да си на мястото на Барт.

— Из, аз никога не бих...

— Кой да помисли, че той би го направил? — прекъсна го тя. Трябваше да каже онова, което мислеше. — Всички мислехме, че е напълно нормален. Седели сме в тази кухня, вечеряли сме с него, смели сме се на шегите му, после сме махали за довиждане на двамата с Каролайн, един господ знае колко пъти, и неочаквано един ден той се

прекъръшва. Ти беше подложен на голямо напрежение и с парите, и с работата, и с Кас, и с отношенията ни и никой не знае дали един ден нямаше да се събудиш и да откриеш, че повече не издържаш. Ако знаех, че съм допринесла за това, че съм те тласнала натам... — Изи хлипаше и Джеймс пристъпи напред и нежно я прегърна. Юмруците ѝ бяха стегнато свити на гърдите ѝ, тя не можеше да диша свободно; имаше чувството, че тялото ѝ се е превърнало в топка ластици, опънати до предела.

— Мила. Любима. Никога нямаше да се случи. Чуй ме. — Той притисна лицето ѝ между дланите си. — Това не е първото лошо нещо, което Барт е направил. — Изи наостри уши. — Удрял е Каролайн. Не само веднъж.

По лицето на Джеймс имаше толкова болка и ярост, докато ѝ разказваше онова, което Карлоайн му беше доверила на полето. Мисълта, че не бе успял да защити малката си сестра от болката, която не е виждал, за която дори не е знаел, че съществува, го изгаряше.

— Не мога да повярвам. Той обаче никога повече няма да се доближи до нея. Удрял е, замазвал е нещата, карал я е да вярва, че вината е изцяло нейна. Класика. Никога няма да си простя, че не съм забелязал нищо.

— О, Джеймс. О, мили. Горкото момиче. — Тя стисна ръцете му.

— Знам, но истината е, че никога нямаше да изпадна до неговото положение. Барт е... Има и още, но Каролайн сама ще ти разкаже. Знам, че ще иска да говори с теб. Той обаче не е като нас. Не е като мен.

Изи кимна.

— Всичко това... накара ме да разбера истината. Държах се ужасно с теб. Във всяко едно отношение. Бях ужасна съпруга.

— И аз не бях блестящ пример за съпруг, нали?

Изи зарови глава на гърдите на Джеймс.

— Как стана така, че оплескахме всичко? Живеехме си добре, нали? Дори не знам какво стана.

— Просто спряхме да си обръщаме внимание. — Той подпря брадичка на главата ѝ. — Аз бях станал прекалено самодоволен. Престанах да виждам онова, което е важно.

— И се лъжехме.

— Да, така беше. — Джеймс се отдръпна от нея и я погледна в очите. — Изи. Трябва да ми кажеш нещо. Онова, което чух Стивън Гарсайд да казва по телефона...

Тя примигна. Трябваше да бъде откровена с него. Щеше да му каже истината, колкото и да ги болеше и двамата. Той щеше да я попита дали е спала с него и тя трябваше да му каже. Стегна се.

— Щеше ли да ме напуснеш? Не искам да знам нищо повече. Няма значение. Мислех го за приятел. — Джеймс поклати глава. Беше се проявил като глупак. Разбира се, че Стивън Гарсайд не му беше приятел. Мъжете като Стивън Гарсайд нямаха приятели. — Кажи ми, смяташе ли да отидеш при него?

Тя бе въздъхнала, след което поклати глава. Това не беше въпросът, който очакваше. Въпреки това трябваше да спази обещанието, което даде на себе си.

— Честно ли? Не знам. Малко вероятно. Едва ли щях да се подложка на подобно нещо. Нямахме да откъсна Пърл и Алфи от теб, да ги заведа в дома му и да се преструваме на щастливо семейство. Значи отговорът е не. Ако обаче питаш дали съм мислила по въпроса. — Тя си пое дълбоко дъх. — Тогава със съжаление трябва да призная, че отговорът е да.

Сега чу как звънчето на вратата издрънча и се обърна. Джеймс влезе в кафенето. Двамата се усмихнаха един на друг, той посегна към табелата и я пхна под мишница.

— Готова ли си? — попита той и ѝ подаде ръка.

Тя кимна.

— Готова съм. — Без да поглежда назад, затвори вратата, заключи я и пусна ключовете в пощенската кутия.

Стела седеше пред бюрото на Бенджи, стиснала нова химикалка в ръка. Пред нея бе договорът за романа, който тя започна да пише на канапетото в хола преди месеци, който, поне така мислеше сега, беше причината да седи тук.

Ръката ѝ увисна над мястото за подпис. Прочете заглавието отново. *Свободно падане*. Беше гледала думите безброй пъти в началото на ръкописа, докато го пишеше. Принтирано в договора изглеждаше свършено различно.

— Хайде, давай — ухили се Бенджи. — Много скоро ще видиш корицата. Тогава вече ще имаме повод за празнуване.

Тя кимна и подписа името си. Стела Олбрайт. Беше истина. Подписа договор за книгата си, щеше да бъде истинска писателка, творбата ѝ публикувана от едни от най-добрите издатели в страната.

— Предполагала ли си, че ще стигнеш чак тук? — попита Бенджи и гласът му изгуби шеговитата си нотка.

Тя поклати глава.

— Не. Изобщо. Не съм... — Усети как в гърдите ѝ се надига буца и се стегна. *Стига, де. Денят е щастлив. Много хубав.* Не можеше обаче да скрие колко черни ѝ се бяха видели дните напоследък. — Не мислех, че ще стигна докъдето и да било. Мислех... имах чувството, че ще умра. А най-лошото беше, че не ми пукаше.

— Пукало ти е достатъчно, че да довършиш книгата. Аз съм невероятно щастлив, че се справи. — Бенджи потри ръце и се ухили.

— Наистина се справих. Това беше единственото, което ме държеше. — Тя прочисти гърлото си. — Изгубих всичко друго. И Джони, и Вайкинг... Бях потънала в невероятна чернота, Бенджи.

— Знам, момичето ми, знам.

— Както и да е... — Тя тръсна глава. — Сега вече всичко е наред. Много съм развълнувана. Имам чувството... струва ми се, че започвам на чисто.

— Защото е така. — Бенджи взе бутилка газирана вода от бюрото и наля в две чаши. Подаде едната на Стела.

— Чаша газирано, гуспожу — предложи той театрално и тя вдигна чашата за тост.

— За *Свободно падане* — предложи Бенджи и докосна с ръба на своята чаша нейната.

— И за приземяването на меко — отвърна тя.

Тръгна си от офиса час по-късно и си сложи слънчевите очила, за да се предпази от обедното слънце. След това реши друго и си ги вдигна отново. Прииска ѝ се да почувства светлината в очите си, слънцето да сгрее лицето ѝ. Беше се крила в сенките твърде дълго.

Договорът за книгата беше добър и тя разполагаше с достатъчно пари, за да плаща сметките в рехабилитационния център и да откупи

дела на Джони за къщата. Беше разчистила третата стая, малката стаичка, в която той си държеше китарите и музикалното оборудване, и я превърна в кабинет. Стаята на Вайкинг вече не беше наполовина празна — той отново живееше при нея, а Джони го вземаше по за една вечер на седмица. Снощи го беше взел, а сега тя щеше да се види с тях, да вземе Вайкинг и да го заведе вкъщи. Ето ги и тях — видя ги, докато вървеше по Уотърлу Бридж, двамата бяха на южния бряг на реката, близо до въртележката. Джони беше вдигнал Вайкинг, за да вижда как кончетата се въртят, и малкият пискаше от възторг. За момент Стела остана да ги наблюдава и се натъжи. Когато ги видя заедно, се запита дали е постъпила правилно, като е допуснала връзката ѝ с Джони да се разпадне. Джони щеше с радост да се върне, когато тя приключеше лечението си, за да се грижи за нея, докато се оправи напълно, да следи да не се остави отново на изкушението. Дали не трябваше да опитат отново? Може би трябваше да приеме, че Джони никога няма да се промени, че винаги ще го дели с друга, че Дилайла може и да я няма вече, но винаги ще има някоя друга Дилайла, която се спотайва зад кулисите.

Не. Тя заслиза по стълбите към Джони и Вайкинг. Лекотата в сърцето ѝ подсказа, че решението ѝ е правилно. Нощем нямаше да се пита той къде е и с коя е. Вече не ѝ влизаше и работата и облекчението беше невероятно.

Двамата вдигнаха глави, когато тя приближи, и Вайкинг се усмихна широко и помахаша.

— Всичко е подписано и подпечатано, нали? — попита Джони.

— О, да. Сделката е сключена. Пред теб е Стела Олбrait, писателка. — Тя направи реверанс. Джони вдигна ръка, за да плесне нейната. И тя също вдигна своята. Преди да успее да се отдръпне, той преплете пръсти с нейните.

— Гордея се с теб — рече той. — Много се гордея.

Тя не каза нищо. Надяваше се той да изнесе дълга реч или поне да се опита да я убеди да се съберат отново. Той обаче само я наблюдаваше.

— Трябваше да проявя разбиране — рече най-сетне той. — Не трябваше да те оставям да се справяш съвсем сама, и то по време, когато знаех, че не успяваш да се стегнеш. Извинявай.

Стела кимна.

— Благодаря — отвърна тя. Стисна ръката на Вайкинг и се усмихна, когато той сграбчи пръстите ѝ.

— Създали сме страхотно момче. Ти си написала страхотна книга. А пък аз записах албум.

— Страхотен албум.

Джони сви рамене.

— Просто албум. Не е зле обаче на фона на всичко, което се случи.

Стела стисна ръката му.

— Не, разбира се. Не е зле. Елате, ще ви почерпя със сладолед. Ще празнуваме.

Две седмици след смъртта на Джини, Джулиан най-сетне намери сили да прегледа вещите ѝ. Той спеше в гардеробното, малката стаичка, свързана със спалнята им, на сгъваемо канапе, което понякога използваша за гости. Беше му по-лесно да спи там, където усещаше леглото по различен начин, вместо да ляга на полупразното двойно легло. Очилата ѝ за четене и малката бутилка за вода на нощното шкафче, книгата, която тя изостави преди няколко месеца, тъй като и зрението, и концентрацията ѝ намаляваха, подгънатата страница, до която беше стигнала, си стояха точно където ги беше оставила. Беше чела книгата преди — книга, която успокоява, беше казала тя — и Джулиан я взе, отвори я с надеждата и той да изпита известно спокойствие. Не се получи и той я остави отново.

По някое време трябваше да занесе книгите ѝ в магазин с благотворителни стоки, каза си той. Те бяха много, купища, все романи, които ѝ бяха доставяли огромно удоволствие цял живот, които я бяха разсмивали, а понякога я разплакваха, които означаваха много за нея и абсолютно нищо за него. Трябваше да ги подреди в кашони и да ги закара или в „Оксфам“ или в „Кансър Рисърч“^[1]. Не, нямаше да е в „Кансър Рисърч“. Те не направиха нищичко за Джини. От мисълта, че ще се възползва от смъртта ѝ, макар и съвсем малко, му стана неприятно и той се намръщи. Някоя благотворителна организация за деца, там щеше да е най-добре. Трябваше да поразгледа възможностите. Това беше поредната задача, която да добави към

списъка, неизменно появяващ се сякаш от нищото, когато някой почине.

— Хубаво е да си намерите някакво занимание — посъветваха го от клиниката, след като тя почина. — Намерете си занимание. Времето ще мине. Ще се уверите, че така е най-добре.

Усмихваха се мило, сервираха му чай и яйчен крем. Сигурно бяха прави. Той обаче нямаше желание да си търси каквото и да било занимание. Не искаше да му се налага. Единственото му желание беше съпругата му да се върне.

През по-голямата част от времето, почти с безразличие, когато отваряше гардероба на Джини и разглеждаше туин сетовите ѝ, копринените блузи и грижливо подредените обувки, се нацупваше също като дете. Той не изпитваше мъката на смел човек, нямаше го благородството, което описваха в трагедиите, по-скоро бе готов да капризничи, да се самосъжالياва, също като петгодишно дете, чиито планове са били провалени и долната му устничка затреперва, щом се сблъска с несправедливостите на живота. Досега не си беше давал сметка колко много разкрива за даден човек мъката му. Не бе имал представа, че ще бъде разголен и целият свят ще го види какво представлява. Изтегли махагоново чекмедже и погледна десетките ѝ чифтове чорапи, грижливо навити, всеки поставен в отделно отделение благодарение на пластмасовия ограничител, който тя беше сложила. Имаше с цвета на кожата, тъмнобежови, тъмносини, черни. Видя и един чифт масленозелени. Посегна към тях и потри тъканта между пръстите си. Палецът му закачи малка бримка, тя се скъса и се спусна надолу. Джулиан ги притисна към лицето си. Боже. Сега вече никой нямаше да може да ги използва, помисли си той, не и с тази бримка, която стана толкова дълга. Джини никога няма да излезе с такива... Спря се. Джини *никога* нямаше да излезе със скъсани чорапи. *Нямаше* в минало време. Трябваше да свикне да говори в минало време. Вече мразеше миналото време.

Какво ще прави с всичко това? Чорапите, бельото на Джини, грижливо лъснатите ѝ обувки. Старите зимни ботуши, които ѝ беше купил, за да може да води на разходка Господин Бътърфурт и да не настива, когато той спираше, за да души уличните лампи. Дрехите бяха едно, тях можеше да даде, бижутата щеше да раздели между Каролайн, Изи и Пърл; Джини сигурно беше оставила инструкции в завещанието

си. Само че тези неща нямаше как да опакова и да даде на непознати. Същевременно мисълта да ги изхвърли в боклука, където щяха да бъдат преработени, му се струваше непоносима. Не можеше да хвърли нещата, за които тя бе полагала грижи също като стари вестници или използвани пликчета чай. Сърце не му даваше. Какво друго му оставаше? Неочаквано Джулиан разбра защо хората оставят стаите на мъртвите каквито са, като храмове, сякаш починалият е отишъл за малко в съседната стая. За всичко друго трябваше да се вземат решения. Той затвори вратата на гардероба.

Излезе от спалнята и реши да си направи нещо за ядене. Откакто Джини почина, хората му носеха ту лазаня, ту пайове, и със сирене, и с говеждо, и с пилешко, и с праз, както и други ястия, пресипани в порцеланови съдове. Хладилникът беше пълен, въпреки че вече четири дена ядеше пай за вечеря. Похапваше му се... и той не знаеше какво. Може би нещо по-леко. Отвори хладилника и прегледа какво има вътре, след това го затвори отново. Не знаеше откъде да започне.

Каролайн беше напазарувала предишния ден, донесе четири торби от зебло, пълни с какви ли не продукти. Той просто прибра млякото, яйцата и салатата в хладилника заедно с пилето и други неща, които му се стори, че ще се развалят лесно, а хляба сложи в кутията. Всичко останало сбута настрани на плота. Сега разгледа продуктите. Имаше какво ли не. Консервите с риба тон бяха от хубавите, скъпите, мариновани в зехтин, парчета филе, не дреб. Имаше и пликче с ориз „Басмата“, спагети, кутия овесени питки. До тях премести сладко от малини на „Бон Маман“ и пакет кроасани, грах в консерва, две авокада, които все още бяха твърди, бутилка зехтин, банани, пакет боровинки, „необходими за организма“, и бурканче с мултивитамины за хора над петдесетте. Джулиан се взря в етикета. На него се твърдеше, че осигурява „балансирана комбинация, която поддържа непрекъснато променящите се нужди на организма“! Остави го отново. Какви бяха „променящите се нужди“ на неговия организъм? Нямаше никаква представа. Погледна отново храната и се запита как, за Бога, да превърне поне някаква част в подобие на ястие. Много отдавна не беше готвил, освен понякога да си свари яйце или две.

Храната приличаше на готварско предаване, от онези, по които Джини си падаше, където даваха на участниците по една торба, пълна с продукти, и от тях се искаше да направят ястие. Тя обича — обичаше — да седи пред телевизора и да цъка с език, когато измисляха някой потресаващ буламач.

— Повече от ясно е — отбелязваше тя и обръщаше глава към него, но не откъсваше очи от екрана, — че трябва да извадят агнешките пържоли, да ги маринуват в киселото мляко и половината мента, а другата половина да сложат в чудесното табуле с булгур и краставица и да опекаат грах, да го смесят със сушени домати и малко смлян кориандър. Никога не се използва многолистно тесто за тарта. Това всеки го може. А и тартата с многолистно тесто си е едно нищо.

Джулиан само кимаше, поглеждаше екрана на телевизора и се опитваше да разбере как успява да съчетае на пръв поглед случайните продукти, които бяха дадени на участниците, за да направят пълно меню, но така и не успяваше. Беше като картините с магическо око в моловете, просто не виждаше нищо смислено в тях. Когато беше малък, Джеймс имаше книжка с въпросното око и веднъж Джулиан прекара три часа в опити да види скритата картина, която Джеймс твърдеше, че вижда, а накрая запокити ядосано книгата в другия край на стаята.

— Кит, татко, не го ли виждаш?

Той обаче не го вижда.

— Хайде, стари глупако — промърмори той. — Трябва да се стегнеш. — Извади дъска за рязане, една глава лук, обели я и започна да го реже на ситно, макар да не знаеше защо го прави. Реши, че повечето рецепти започват по този начин, че началото е добро. Поне щеше да има чувството, че върши нещо. Щеше да направи яхния с ориз, риба и яйца. Хрумна му неочаквано. Точно така. В хладилника имаше пушена треска, спомни си, че вчера я извади и обърна внимание, че е от скъпата, без добавени оцветители. Имаше и яйца, щеше да ги свари. Какво друго? Опита се да си спомни. Нещо пикантно. Къри на прах може би. Огледа бурканчетата с подправки, пръстите му ги разместиха, за да намери джинджифил, канела, куркума... гарам масала? Не, не беше това. Бахар може би. Май щеше да стане. Не беше сигурен. Отвинти капачето, вдъхна, стри малко прашец между пръстите си. Миришеше хубаво. Почти. Щеше да

пробва, да измисли нещо, докато готви. Не можеше да е кой знае колко трудно.

Оказа се, че е доста трудно. Час по-късно той беше използвал всички тенджери в кухнята, както и трите дъски за рязане, а не се бе доближил до сготвянето на годна за ядене храна. Пушената треска беше сготвена — или поне онова, което остана от нея, след като я накълца на неравни парченца с назъбен нож, който се оказа твърде малък за тази работа. Освен това не миришеше никак добре. Беше я задушил в мляко и зелен пипер, но я превари и тя се разпадна. Оризът беше сварен, но и той не изглеждаше по начина, по който Джини го правеше; незнайно как беше успял да превари едното и да недовари другото, така че зърната бяха станали лигави и хлъзгави от външната страна и твърди отвътре. Взе подправки от саксиите на терасата, макар да не беше сигурен какви са, въпреки това ги пусна да се пържат при лука. Замириса на италианска кухня и котешка пикня.

— Мама му стара — измърмори той. — По дяволите! — Тресна тигана със запръжката върху дървения плот и миризливата смес подскочи във въздуха, разлетя се настрани. Заспалият в един ъгъл Господин Бътъруърт се събуди и заскимтя. — Извинявай — въздъхна Джулиан. — Много се извинявам. Май пак ще трябва да ядем пай, Господин Би. — Огледа пораженията пред себе си. Щеше да почисти, но в момента нямаше енергия, за да изхвърли всичко и да се изправи срещу неумението си. Първо искаше да пийне нещо. Отиде до шкафа, където държаха алкохола, коленичи и усети как коленете му пукат, след това си наля една голяма доза. Не беше кой знае колко. Не искаше да попада в капана на вдовците, които се наливаха преди закуска.

Докато прибираше бутилката в шкафа, очите му заблестяха, когато попаднаха на нещо, което не беше виждал досега. Беше нещо ново. Странно. Беше папка от бледозелените, които Джини използваше, за да организира документите си, в тях прибираше рецепти и разни подобни, но на тази видя името си. *Джулиан*, беше написала тя със спретнатия си почерк върху малък етикет в горния ляв край на папката. Той посегна, извади я, стисна я с лявата ръка, но не я отвори. Беше съвършено нова, картонът още не беше избелял, а етикетът беше още лъскав, чист. Беше сложен сравнително скоро. Джулиан замислено си наля газирана вода в чашата, докато гледаше папката, обзет от подозрение какво ли има вътре.

Седна на масата, без да обръща внимание на какофонията, и я остави пред себе си. Джулиан. Какво ли имаше вътре? Това не беше завещанието ѝ. То се пазеше при адвоката им. Не беше и писмо, защото тя не би прибрала писмо в папка, при това в шкафа с напитките. Защо не го беше сложила на бюрото му, в чекмеджето или върху попивателната хартия, ако беше нещо важно? Защо не му беше дала папката лично? Защо седеше и се чудеше, вместо да я отвори и да разбере?

Отпи глътка, след това бързо, делово, преструвайки се, че върши нещо маловажно все едно разгръща вестник, той отвори папката.

Скъпи Джулиан, прочете той и щом видя елегантните, леко наклонени букви, в очите му избликнаха сълзи.

Сигурно си направил пълна каша в кухнята ми, нали? Под мивката има попивателни кърпи. Все си мислех, че са разхищение на пари, но скоро започнах да ги ползвам. Улесняват живота невероятно много.

Както и да е. Не пиша това, за да хваля качествата на попивателните кърпи, въпреки че вече ги похвалих. Реших, че имаш нужда от помощ. Досега не ти се е налагало да се справяш сам. Винаги съм тичала след теб. Не се оплаквам, радвам се, че е било така. Беше моя работа и се надявам да съм се справила добре.

Джулиан почти долови нотката на несигурност в гласа ѝ. Замига. Справяше се чудесно, милата ми. *Справяше се толкова добре, че нямам никаква представа как аз ще се справя без теб.*

Може би прекалено добре. Ти сигурно нямаш представа какво да правиш.

Той се усмихна. Отново, дори в смъртта, двамата бяха в синхрон.

Ако си беше отишъл пръв, сега аз щях да седя на бюрото ти и да гледам купчината банкови извлечения и пароли, без да имам никаква представа откъде да започна. Само че не стана така. Ти си този, който се чувства изгубен и се опитва да разбере в кое отделение на пералнята се слага прах за пране и къде се намира фолиоето за свежо съхранение (над хладилника, където е и домакинското фолио).

След време може да се преместиш другаде. Може да се ожениш повторно и новата ти съпруга ще прави нещата по различен начин. Дотогава ще трябва да се справяш сам и ще ти бъде нужна помощ. Приятели и роднини ще ти носят храна и ще те питат дали имаш всичко, но едва ли ще ти бъде удобно да ги попитаеш кои растения да полееш. Много скоро те ще престанат да ти обръщат чак толкова внимание и ще решат, че се справяш, защото ти никога не би признал, че не е така. Познавам те. Жалко, че няма да съм до теб, за да се грижа за теб, мили. Не мога да понеса мисълта, че потъваш.

Затова реших да ти оставя инструкции.

Чувствах се странно, докато пишех всичко това. Управлението на дома ни. Имам чувството, че оставям наследство. В известен смисъл е точно така. Тъкмо това правих през последните четиридесет и кусур години. Не е много впечатляващо наследство, не е по-различно от онова, което правят хиляди жени из цялата страна. Важното е, че е мое, наше и аз се гордея с него. По свои си начин мисля, че съм постигнала нещо, дори да е само за семейството ни.

Всичко, от което имаш нужда, е тук.

С много обич, както винаги.

Джини

Хх

Всичко, от което имаш нужда, е тук.

Джулиан разгърна страниците в папката, които тя беше прибрала в джобове. Така внимателно написаните инструкции бяха защитени от

случайни разливания и петна. Бяха разделени по категории. Пране. Чистене. Господин Бътъруърт. Приятели и съседи. Рецепти. Папката беше пълна с информация. Вътре пишеше къде носи ризите му за пране и колко плаща на чистачката, името на ветеринаря, който Господин Бътъруърт харесваше и при кого да не записва час, защото го беше ухапал, рождените дни на всички от семейството, за да им изпраща картички, храните, които внуците не биха яли, когато дойдат на гости. Имаше дори рецепта за ориз с риба и яйца в края на папката. Гарам масала. Трябваше да използва гарам масала, не бахар. Разбира се. Докосна страницата с пръст, изпълнен със страхопочитание. Тя беше права, въпреки това грешеше. Всичко, от което имаше нужда беше тук. Освен нея. Всичко освен нея.

Седмица по-късно

Джини винаги знаеше как да постъпи правилно. Папката ѝ даде на Джулиан идея. Сякаш тя му беше изпратила послание. Сякаш беше събрала всички заедно. Той позвъни на Каролайн и я помоли за помощ.

— Ще звъннеш ли на другите, миличка? Трябва да се съберем.

Той звучеше уверен за пръв път, откакто майка ѝ почина, помисли си Каролайн, докато затваряше. Той не беше съвсем добре, все още беше тъжен и потиснат. Само че в гласа му бе доловила нотка на надежда, също като първите снежинки, които се носят към замръзналата земя.

Всички, цялата компания, бяха насядали около масата в кухнята на семейство Ратбоун. Джулиан беше начело на масата. Изи седеше от дясната му страна, Джеймс до нея, Пърл и Алфи, както обикновено, пълзяха между краката на гостите. Те двамата щяха да се оправят. Парите, които Изи получи от Стивън Гарсайд, бяха върнати. Джеймс беше разказал много сериозно на Каролайн какво се е случило.

— Не са имали... истинска връзка — обясни той. — С изключение на една целувка. — По лицето му се беше изписала болка. — Това мога да ѝ простя. Знам, че не ѝ е било лесно да живее с мен напоследък.

Каролайн беше стиснала ръката му.

— Ще се справим — бе казала тя. — Всички.

Джеймс я беше прегърнал мечешки.

— Мъчно ми е, че не забелязах нищо, че не го спрях — прошепна той на ухото ѝ, гласът му, приглушен до сакото ѝ, дрезгав от завладелите го чувства. — Аз съм по-големият ти брат. Би трябвало да се грижа за теб.

Изи и Джеймс щяха да работят с Уил по нов проект, основаващ се на нейната идея за осигуряване на семейства от средната класа на изискани ястия за дома. Изи щеше да измисли рецептите, Уил и Джеймс отговаряха за маркетинга и финансирането. Според Джулиан имаха реален шанс да успеят. Изи и Джеймс се радваха, че ще имат възможност да работят заедно. Екипната работа щеше да ги сближи.

Кас седеше от другата страна на Джеймс. Тя беше новата племенница на Каролайн. Странно, но симпатично момиче. Срамежлива, тиха, но мила и внимателна по начин, който напомняше на Каролайн за Джини. Имаше нещо и в усмивката ѝ.

Тя живееше с Джеймс и Изи, поне за известно време, докато майка ѝ беше в духовно убежище в Мисор. Може и да нямаше какво да каже на възрастните, но се държеше чудесно с Пърл и Алфи, играеше си с тях непрекъснато. Сега Алфи се опитваше да се покатери по краката ѝ, а пухкавите му ръчички се протягаха, за да го вдигне. Според Каролайн всеки, който бе одобрен от двете деца, беше свестен човек.

Тя сведе поглед и започна да сервира огретена по френски, като го режеше на равни парчета.

— Справил си се страхотно, татко — отбеляза тя. — Мама щеше да се гордее с теб.

Джулиан кимна доволно с глава.

Стела и Джони също бяха тук, заедно, макар и разделени. Стела изглеждаше по-щастлива от много време насам. Преди беше бледа, раздразнителна. Сега обаче грееше, беше пълна със самоувереност и енергия. Джони пък беше оставен на заден план, но това бе добре, поне според Каролайн. Тя изсумтя, когато му поднесе чинията, и той, изглежда, усети неодобрението ѝ, защото ѝ се усмихна срамежливо. Нямаше да му се отрази зле, ако Стела поне веднъж привлечеше вниманието към себе си. Така щеше да разбере какво е имал и какво е изпуснал. А тя беше по-добре без него.

До тях седяха Хариет и Уил, отново заедно, малката Флорънс в преносимо кошче до тях, очевидно зачената на рождения ден на Джулиан. Майка ѝ и баща ѝ бяха заплени от нея като всички нови родители, изпълнени с обич, изтощени, неспособни да се начудят на мъничкото детенце, което бяха създали, само те двамата, заело трайно място в сърцата им с невъобразима сила. Сърцето на Каролайн пламна, но не както по времето, когато беше с Барт. Защо стана така? Тя все още искаше семейство, просто този път не беше така вманиачена. Да не би мечтата за бебе с Барт да бе начинът да го впримчи, да го доближи до себе си, да се захване за нещо, което знаеше, че може да ѝ се изплъзне. Тя потръпна. Слава богу. Добре че не се случи. Добре че връзката им не беше станала неразрушима.

* * *

След като се наобядваха и момчетата станаха, за да вдигнат масата, Каролайн отиде при Изи и Хариет, които си говореха за рефлукс, а Хариет подрусваше Флорънс на скута си, докато бебето гукаше щастливо.

— Искате ли да излезем навън? — предложи тя и посочи терасата, където бе Стела, увита в дебела жилетка, за да пуши. — Искам да... Хайде, елате.

Тя ги последва навън, понесла малките чаши за шампанско на майка си в поднос.

— За какво ще пием? — попита Стела, стиснала цигара.

— Не се притеснявай, за теб има сок от бъз. Мама го е правила. — Каролайн поднесе чашите. — Пием за нас. За нас четирите.

— Супер идея — рече Изи. — Заслужаваме го. Каква година само.

— Именно. Помислете само колко неща се случиха, откакто се омъжих. Беше само преди две години. Първо се разведох.

Стела прегърна Каролайн през раменете и я притисна към себе си.

— И аз така. Но също така свикнах да смъркам кока.

— И престана — напомни ѝ Хариет, вдигна чашата си и докосна чашата на Стела.

— Ти роди едно прекрасно бебе — добави Изи.

Хариет се усмихна.

— Да. И си прецаках връзката.

— Не завинаги. Аз почти успях да направя същото. — По лицето на Изи премина тъга. — Незнайно как се обзаведох с доведена дъщеря.

— Мама вече я няма — вметна Каролайн и си пое дълбоко дъх, за да се овладее. — На фона на всичко това, след разводи и рехабилитация, бебета и разпавии, извънбрачни връзки и отвличания... — Тя се разсмя. — Боже. Колко събития. Когато се омъжих, си мислех, че знам всичко за любовта. Оказа се обаче, че не знам абсолютно нищо. Мислех, че всичко е хубаво, позитивно, че ще имам подкрепа, ще бъда щастлива. Нямах представа колко тъмна може да се окаже любовта. Накрая обаче сме отново заедно. И четирите. Заедно сме. Това е изключително постижение, нали?

Хариет, Стела и Изи закимаха. Бяха застанали в кръг и една по една вдигнаха чаши още веднъж.

— Май всички научихме по нещо за тъмната страна на любовта — прошепна Стела. — За нас.

Останалите повториха след нея:

— За нас.

[1] Cancer Research (англ.) — благотворителна организация за борба с рака. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.